

Giới thiệu Tu Chân Chi Giới

Phong Lai chính là tác giả của tựa tiểu thuyết hay nhất trong tháng mang tên Tu Chân Chi Giới.

"Nhân đạo thì sao? Yêu đạo lại thế nào? Ta có thể phụ cả thiên hạ này cũng sẽ không phụ ngươi"

"Chứng minh điều đó sao?"

"Tất cả đều chẳng còn kịp nữa rồi"

"Đời này ta không yêu, không hận lại càng không buồn không vui"

"Còn ngươi thì thế nào?"

Gặp được là duyên, xuyên không đi qua đời nhau là định mệnh đã an bài.

“AAAAAA”

“Ngươi tỉnh lại cho ta...”

“Ta còn chưa có cho phép ngươi chết...”

“Ngươi dám chết ta đem cả thiên hạ đại đạo này chôn cùng ngươi.”

Mời bạn đón đọc truyện hay này các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: Hồi Ức

Huỳnh Kỳ Phong đến thế giới này đã được hai ngày rồi mà hắn vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận được sự thật là mình đã không còn ở thế giới hiện đại nữa, nhưng dù vậy hắn vẫn phải chấp nhận sự thật là hắn đã xuyên không.

Có lẽ đối với hắn mà nói như vậy cũng tốt, xem như là một cuộc giải thoát để cho hắn có thể tự do không còn có sự ràng buộc nào với người của thế giới kia nữa.

Từ ba năm trước khi hắn mười lăm tuổi, cha hắn mang về một đứa trẻ, nhỏ hơn hắn một tuổi và nói rằng đó là em trai hắn tên Huỳnh Kỳ Lâm sau này sẽ cùng ở chung nhà với hắn.

Khi đó hắn rất sốc và không thể chấp nhận được chuyện cha hắn có con riêng mà đến bây giờ hắn mới biết, nhưng nếu như sự việc chỉ dừng ở đây thì cũng thôi đi xem như hắn có thêm đứa em trai, nhưng mấy ngày sau đó cha hắn rước về mẹ kế.

Mẹ hắn mất khi hắn vừa tròn năm tuổi, từ đó đến nay cha hắn vẫn luôn đi suốt và rất hiếm khi về nhà xem hắn, lúc đó hắn còn nhỏ nên không nghĩ nhiều đến khi lớn hơn thì nghĩ cha hắn là lãnh đạo một tập đoàn lớn nên có lẽ đó là điều đương nhiên.

Nhưng bây giờ thì hắn đã biết vì sao cha hắn ít khi về nhà rồi, cha không thương hắn, đây là nhận định của hắn khi nhìn thấy cách cha đối xử với Kỳ Lâm. Còn mẹ con Kỳ Lâm thì xem hắn như không khí.

“Ha... đây là nhà của hắn mà, mười mấy năm sống một mình ở đây, giờ phải đi rồi sau...”

“Ai... thật là mệt mỏi”

Huỳnh Kỳ Phong nghĩ có lẽ chuyển đi là cách tốt nhất vì thế hắn thông báo một tiếng với cha rồi rời khỏi căn nhà không có nhiều tình cảm với hắn để chuyển đến căn biệt thự ông ngoại để lại cho hắn khi ông qua đời vào một năm trước, ông hắn chỉ có một mình mẹ hắn là con gái duy nhất nên khi qua đời ông đã để lại toàn bộ tài sản cho hắn.

Huỳnh Kỳ Phong hắn là người sống nội tâm cũng không có bạn bè gì, buồn thì đi du lịch nước ngoài, tham gia những trò chơi mạo hiểm và môn dù lượn là môn mà hắn thích nhất.

Hôm nay như thường lệ hấn đến nơi tập trung của đội chơi dù lượn thì gặp phải em trai Huỳnh Kỳ Lâm của hấn cũng ở trong đội, nói thật từ lâu rồi không còn liên hệ bây giờ gặp lại Huỳnh Kỳ Lâm đã không còn là nét trẻ con ngày nào mà thay vào đó là một thiếu niên trưởng thành lịch lãm, thời gian giúp người ta trưởng thành hơn rất nhiều, hấn cũng vậy không phải sau.

Không đợi Huỳnh Kỳ Phong hết cảm khái hấn đã nhận được ánh mắt chú ý về mình, có lẽ do cảm nhận có tầm mắt chăm chú nhìn mình nên Huỳnh Kỳ Lâm đã quay lại nhìn cũng không chào hỏi.

“Nhiều năm không gặp mà trước kia sống chung trong cùng một nhà không được bao lâu chưa có tình cảm thân thuộc gì nên giờ gặp lại cũng chỉ xem như người xa lạ mà thôi. Huống chi lúc đó mình còn xem thường người anh trai này”.

Huỳnh Kỳ Lâm hấn không quan tâm về người anh trai cùng cha khác mẹ này lắm, kỳ thật mà nói người anh trai này xem như có cũng được mà không có cũng được vì cái vị trí kia chắc chắn sẽ thuộc về hấn đừng ai nghĩ có thể tranh với hấn, hấn tuyệt không cho phép.

Nhìn khuôn mặt cao ngạo đó Huỳnh Kỳ Phong cảm thấy thật buồn cười, Huỳnh Kỳ Phong hấn đã bước chân ra khỏi căn nhà đó tức là hấn đã từ lâu không còn quan tâm tới cái vị trí kia nữa. Với hấn tự do tự tại mới là chuyện hiện tại hấn quan tâm nhất, cần chi tranh dành quyền lực.

Nếu Kỳ Phong biết ý nghĩ trong lòng Huỳnh Kỳ Lâm và chuyện gì sắp xảy ra với mình thì hấn cũng sẽ không nói như vậy mà câu chuyện nó sẽ đi theo một phương hướng khác kia.

Kỳ Phong mặt dù ít nói lại không thích tranh dành quyền lực nhưng cũng không phải là người dễ cam chịu, trừ khi hấn muốn nếu không ai cũng đừng nghĩ bầy bỏ hấn.

Hấn nhìn người em trai này không biểu hiện thành ý với mình nên không muốn qua chào hỏi nữa, có lẽ thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Thật ra thì Kỳ Phong hấn chỉ muốn được tự do sống theo những gì mình thích mà thôi.

Nhưng mọi chuyện đều có số phận an bài của nó, không ai biết trước được tương lai phía trước chờ đợi ta sẽ là điều gì. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Một Đời Tựa Như Mộng

Huỳnh Kỳ Phong nhớ lại địa điểm bay là vùng núi cao tại khu vực phía Bắc, đây cũng là khu vực hấn thường bay cùng đội.

Hôm đó hấn chọn đi bay là do xem dự báo thời tiết vùng núi khu vực này hôm nay rất đẹp, thích hợp chơi môn dù lượn nên hấn mới nhờ Hứa thúc liên lạc cùng đội trưởng Trương thông báo hôm nay hấn sẽ tham gia cùng đội.

Cất cánh được hơn một giờ khi còn khoảng nửa giờ nữa là đến bãi đáp, hấn bất ngờ gặp phải luồng gió xoáy dẫn đến rơi tự do mà khi đó dù dự phòng của hấn không bật mở, tỉnh lại thì hấn đã đến nơi này.

Hấn nhớ trước khi đi như mọi khi đã nhờ Hứa thúc là quản gia của hấn cũng đã theo hấn từ rất lâu rồi kiểm tra lại mọi thiết bị an toàn bay, nhưng lần này lại như vậy hấn cũng không biết được, bây giờ thì hấn đã không có cơ hội để quay lại nữa rồi, bên dưới khu vực hấn gặp tử nạn là thung lũng, có lẽ thân xác của hấn đã không còn nguyên vẹn.

“Nếu ông trời đã cho hấn cơ hội được tiếp tục sống, vậy thì thuận theo ý trời đi”.

“Lạnh quá...”

Đến đây cũng được hai ngày rồi mà hấn vẫn chưa thể thích ứng được với thời tiết vùng núi này, sáng lạnh trưa nóng chiều tối lạnh. Có thể do thời tiết mà thân thể này sinh bệnh rồi chết đi đúng lúc để cho hấn có cơ hội chuyển thể đến nơi này cũng nên.

Nhìn xung quanh căn phòng không tìm thấy được thứ gì có thể giữ ấm, Kỳ Phong nghĩ không ra là làm sau thân thể này có thể chống đỡ đến bây giờ.

Kỳ Phong ngược lại không biết y phục mà hấn đang mặc cũng có khả năng chống lạnh chỉ là với một người thường chưa trải qua tu luyện gì như hấn thì như người bình thường mặc đồ hàng hiệu mà thôi.

Vốn thân thể này cũng tên là Kỳ Phong, Kỳ Phong tiếp nhận ký ức của nguyên chủ nên biết được, phụ thân hấn cũng không phải là người ở nơi này mà là người từ nơi khác đến, cụ thể từ đâu đến hấn cũng không biết, chỉ là từ khi có ký ức thì biết phụ thân hấn bị thương rất nặng, căn mạch gần như đứt đoạn mới ôm hấn chạy đến vùng núi này tạm lánh và ở lại đây, nhưng không ngờ mười năm sau vì không còn đan dược cứu trị mà chết.

Theo như ký ức thì nơi này là tu chân giới, là thể giới cường giả vi tôn.

Ngọn núi mà hắc đang ở gọi là ngọn Phục Sơn, nhà hắc ở trên núi xung quanh bảy hộ trận, nếu không phải cấp năm trình độ trận đạo thì không cách nào phá giải, trận pháp này trước đây do chính phụ thân hắc bày trận, trong đó còn bố trí khốn trận cùng ảo trận.

Lợi dụng hộ trận này vây khốn không ích thú rừng nên hắc không lo lắng cho hoàn cảnh hiện tại của mình lắm, thời gian tới chờ khỏe lên một ích hắc phải đem một ích thú rừng đi đổi ngân tệ và mua vài bộ y phục.

Hiện tại người đã đổi thành Huỳnh Kỳ Phong hắc, với cái bản tính ưa sạch sẽ thì hắc không thể bạc đãi bản thân mình được.

Thật ra thì nguyên chủ cũng không đến nỗi nào, cũng một thân y phục trắng thuần chỉ là không biết tự chăm sóc bản thân mà thôi.

Kì thật Huỳnh Kỳ Phong không biết y phục mà hắc đang mặc có ẩn chứa trận pháp phòng ngự, có thể bảo vệ hắc tránh thương tổn từ công kích của yêu thú cấp bốn, có thể tùy ý điều chỉnh theo kích cỡ người mặc, chỉ có điều những việc này sau này hắc mới biết.

Lục lại trong ký ức nguyên chủ thì khi phụ thân qua đời để lại cho hắc một chiếc hộp, dặn khi nào sinh thân mười bốn tuổi phong ấn sẽ tự giải đến lúc đó quyết định rời đi nơi này hoặc ở lại nơi đây cho đến hết đời là quyết định của hắc.

“Còn hai ngày nữa là đến sinh thân mười bốn tuổi từ giờ đến đó nên dưỡng thân thể này thật tốt, khối thân thể này yếu quá còn cần phải rèn luyện thật tốt”.

Huỳnh Kỳ Phong nghĩ dù chưa biết khuôn mặt này lớn lên là bộ dạng gì nhưng với làn da trắng nõn này thì đi ra đường một mình tuyệt đối phải hoá trang bằng không mà nói với cái thân thể này lại ở thể giới cường giả như mây, gặp phiền phức là chuyện khó mà nói trước được.

“Với cái thân thể yếu ớt này hay là thôi tạm thời không nên rời đi nơi này thì hơn, kì thật nơi này rất an toàn không phải sao”.

Nhớ trước đây hắc cũng là dân thể thao chuyên nghiệp, cơ thể cực kỳ rắn chắc khỏe mạnh vậy mà bây giờ... nhìn lại cánh tay gầy yếu nhỏ bé lại còn trắng nõn như tay con gái làm hắc cảm khái không thôi, “một đời trôi qua tựa như mộng”. Đắng bời: phongglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Chương 3: Ta Không Cam Lòng

Hai ngày nhanh qua đi, hôm nay cũng đến ngày hắc tròn mười bốn tuổi, đối với Huỳnh Kỳ Phong đời trước đã đủ quyền công dân mà nói thì lần sinh thân này không biết nên buồn hay nên vui, buồn vì sinh thân hắc vẫn luôn cô độc một mình trải qua hay nên vui vì hắc đến thể giới này lại tiếp tục cô độc.

Cầm gọn trong tay chiếc hộp hình vuông màu tím, nhìn giống ngọc nhưng không phải ngọc, sờ vào cảm giác mát lạnh, cũng không biết dùng vật liệu gì để luyện chế. Kỳ Phong tạm gọi nó là Tử Phương hộp.

Kỳ Phong chưa biết gì về thể giới này ngoại trừ một phần ký ức từ nguyên chủ thân thể này mà thôi.

Thật ra nguyên chủ cũng là người đáng thương, từ nhỏ mất cha nên những gì nguyên chủ biết cũng chính là từ cha nguyên chủ trước đây nói cho nguyên chủ biết vì nguyên chủ chưa từng rời đi vùng rừng núi này.

Xem xét một lúc Huỳnh Kỳ Phong phát hiện trên bề mặt Tử Phương hộp có ký hiệu hình chiếc lông vũ như ẩn như hiện cùng màu lại không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào để mở, như vậy theo ký ức thì đúng là chiếc hộp phụ thân nguyên chủ để lại chỉ chờ đến ngày tự giải phong ấn.

Huỳnh Kỳ Phong nhận thấy có một cổ xúc động không thuộc về mình, có lẽ đây là chấp niệm của nguyên chủ nên kiên định nói “ngươi có thể yên tâm, sau này ta sẽ thay ngươi sống thật tốt, những gì ngươi chưa hoàn thành ta sẽ thay ngươi đi hoàn thành”, sau khi nói xong Kỳ Phong cảm thấy cả người mình nhẹ nhõm không ít.

Điều chỉnh thật tốt cảm xúc, bình tĩnh lại Kỳ Phong quan sát chiếc hộp nhỏ, qua nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì thì nhất thời buồn bã.

“Chẳng lẽ thật không thể mở ra?”

“Không đúng ở chỗ nào sau?”

Kỳ Phong tự hỏi trong lòng, do dự hồi lâu Kỳ Phong nghĩ “có thể nào là huyết mạch truyền thừa gì đó không, có phải là lấy máu nhận thân trong truyền thuyết hay không, thôi kệ thử mới biết”.

Nói là làm hấn cắn ngón tay mình rồi nhỏ máu lên biểu tượng hình lông vũ trên Tử Phương hộp.

Kỳ Phong hít một hơi thật sâu khi thấy máu và Tử Phương hộp dung hợp lại với nhau. Đối với người hiện đại như hấn đây cũng quá là chuyện thần kỳ rồi.

Còn chưa để hấn lấy lại tinh thần thì Kỳ Phong mở to hai mắt nhìn một màn quang mang màu tím từ chiếc hộp đang không ngưng toả ra quay xung quanh Kỳ Phong càng ngày càng đậm, càng ngày càng nhanh, không thể tin được trong đời hấn còn có thể nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như thế này.

Không để Kỳ Phong đợi lâu hơn, ngay lập tức hấn cảm nhận được đại não một trận quay cuồng choáng váng, trước ngực đau rất đến đáng sợ, ngực co thắt cơ hồ như muốn đem hấn bóp chết.

Kỳ Phong nghĩ, không xong, hấn vội vàng định vứt chiếc hộp đi nhưng không nghĩ tới làm thế nào cũng không thể để chiếc hộp rời khỏi tay mình được.

.....

Đau đớn làm cho hấn càng thêm thanh tỉnh, nếu thật sự phải chết hấn không muốn phải chết như thế này, đời trước do không cẩn thận mà chết, đời này hấn còn nhiều dự định còn chưa có làm, hấn còn chưa đi tham quan thế giới này được ngày nào, mà đặc biệt là hấn đã hứa với nguyên chủ phải thay nguyên chủ còn sống thật tốt.

“Huỳnh Kỳ Phong hấn vì cái gì phải chết”.

Kỳ Phong nghĩ đến mình sẽ chết lần nữa, hấn tuyệt vọng và không cam lòng: “Vì cái gì... vì cái gì ông trời lại bắt công với ta như vậy, cho ta cơ hội sống rồi lại lần nữa rồi cướp đoạt đi, ta không cam lòng”.

Cơ hồ là dùng hết sức lực gào lên, cuối cùng Kỳ Phong bất tỉnh ngất đi.

Trước mắt bỗng tối sầm, đồng thời cùng lúc hấn tại chỗ biến mất. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4: Phụ Thân Lam Thanh

Hôn mê nên Kỳ Phong không biết, hiện tại hấn đang ở trong một không gian rộng hơn mười ngàn thước vuông, xa xa có ngọn núi nhỏ đơn độc, xung quanh không gian hoàn toàn trống rỗng, không, toàn bộ không gian không có lấy một thực vật nào ngoại trừ một đoá tử liên đang sinh trưởng giữa hồ nước là thực vật duy nhất trong không gian kia xem như là có sự sống tồn tại, hiện giờ có thêm Kỳ Phong hấn nữa mà thôi.

Hiện tại Kỳ Phong hấn dù đang hôn mê nhưng thần trí hấn lại cực kỳ thanh tỉnh nên hấn đang nhận hết đau đớn tột cùng, đến cơ hồ muốn chết lặng nhận mệnh và hấn không thể cử động.

Hấn đang nằm dưới đáy hồ, đang cảm nhận từng đợt xé rách, xương cốt gần như vỡ vụn, gân cốt máu thịt nứt gãy từng đoạn đau đớn không gì tả xiết, nhưng rồi lại như được nước hồ gột rửa chữa trị, từng dòng khí màu tím len lỏi vào căn cốt của hấn, đem xương cốt vỡ tan liền lại, gân cốt đứt đoạn cũng được nối liền và từng chút mở rộng hơn ra.

Huỳnh Kỳ Phong thề là hấn sống từng ấy năm nhưng chưa bao giờ trải qua cái loại đau đớn giãy dụa kinh hoàng như thế bao giờ, với hấn đây đúng thật là con ác mộng, người của hấn lúc này vừa đau vừa nóng như bị thiêu đốt, nếu hai tay mà có thể động hấn thật muốn trực tiếp bóp chết chính mình.

Kỳ Phong nghĩ “còn định tra tấn hấn đến khi nào mới chịu dừng, sao không để cho hấn trực tiếp chết đi”.

Cơ thể của hấn cứ phải luôn trải qua quá trình tái tạo lại liên tiếp như vậy cho đến ba ngày sao, trong ba ngày này dường như ông trời cảm ứng được lời kêu gào thảm khóc trong lòng hấn mới kết thúc, thôi không tra tấn hành hạ Huỳnh Kỳ Phong hấn nữa.

.....

Kỳ Phong vẫn chưa tỉnh lại mà cơ thể hấn hiện giờ như được tắm trong làn nước thanh mát, như có ai đó đang tiêm vào cơ thể hấn một loại thần dược mà thần dược này chảy đến đâu trên cơ thể hấn thì cả người hấn đều tràn đầy sinh lực đến đó.

Kỳ Phong không biết là hiện giờ nhìn từ bên ngoài cả người hấn được bao bọc trong dòng khí màu tím trong rất quý dị.

Huỳnh Kỳ Phong không có mở mắt ra, nếu như mà bây giờ hấn có thể mở mắt ra nhìn chắc để hấn khiếp sợ đến ngất đi lần nữa mất, khi mà nhìn thấy hiện tượng quý dị lấy hấn là người bình thường thì không thể nào tin được, vì những máu thịt trên người hấn tràn ra xung quanh hồ toàn bộ điều bị cây tử liên hoa ở giữa hồ cuốn đi dung nhập hoàn toàn vào trong cốt hoa không để lại một chút dấu vết nào.

Hiện tại Kỳ Phong đang bị vây trong bóng tối, hắn cũng không biết mình bị vây trong bóng tối hắc ám này đã bao lâu thời gian nữa, hắn chỉ biết cơ thể của hắn hiện tại đã không còn đau nhức nữa rồi nhưng vì cớ gì hắn còn không có tỉnh lại.

Đề Huỳnh Kỳ Phong hoàn sợ không thôi là có một luồng thông tin mãnh liệt tràn vào trong đại não của hắn làm cho đầu hắn trường đau đến cơ hồ muốn nổ tung, hắn đang phải cố gắng tiếp thu khối lượng thông tin không lồ này.

Không biết qua bao nhiêu lâu thời gian hình ảnh thông tin này cuối cùng cũng kết thúc.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì trong đầu lại xuất hiện hình ảnh một người nam nhân mặc y phục xanh đang phiêu miểu từ từ bay đến gần hắn.

Kỳ Phong nhận ra theo như trong trí nhớ thì đây chính là phụ thân của khối thân thể này.

Phản ứng đầu tiên của Kỳ Phong khi nhìn thấy phụ thân của khối thân thể này là: “Nam nhân này rất đẹp, nam nhân có vẻ đẹp không chân thực thể này thật sự còn có thể gọi là người sao”.

“Không, đây hắn là tiên nhân, là thiên tiên mới đúng a”

Kỳ Phong trong đầu nghĩ như thế nhưng trên khuôn mặt hắn vẫn bình tĩnh đứng đó mà không biểu lộ ra một chút thất thố nào.

Thấy Kỳ Phong không phản ứng, Lam Thanh nhìn Kỳ Phong với ánh mắt từ ái, lên tiếng:

“Phong nhi, đã lâu không gặp”.

Kỳ Phong giật mình giọng nói êm dịu này, ánh mắt từ ái này nhưng lại không phải thật sự dành cho mình, Kỳ Phong cuối đầu che dấu cảm xúc qua vài giây lúc ngược mặt lên đã là một mảnh bình tĩnh.

Đưa mắt nhìn người nam nhân đẹp tựa thiên tiên lại không thể nhìn ra được tuổi thật này, ngay lập tức có một cỗ xúc động từ trong tim hắn mãnh liệt trào ra.

Kỳ Phong biết đây cũng không phải là cảm xúc thật sự của hắn mà là cảm xúc từ tâm nguyện của nguyên chủ khi được gặp lại người thân, nhưng Kỳ Phong biết đây cũng là tâm niệm của hắn, linh hồn của hắn dung hợp vào thân thể này nên hắn nghĩ phụ thân của thân thể này cũng là phụ thân của Huỳnh Kỳ Phong hắn.

Hít sâu một hơi nhìn về phía nam nhân, Kỳ Phong xúc động đáp: “Phụ thân”.

Đưa tay chạm vào mái tóc của con, Lam Thanh rất là bất đắc dĩ, hắn đời này tiếc nuối duy nhất là Phong nhi của hắn a.

“Phong nhi thời gian qua con sống có tốt không”

Không có câu trả lời, Kỳ Phong rất muốn gào lên nhưng hắn không thể, “một đứa bé mười tuổi đột ngột rời xa người thân, vậy hỏi đứa bé đó sống có tốt không?”.

Lam Thanh biết con mình sống không tốt, hắn cũng không có cách nào.

Trước đây biết mình không còn nhiều thời gian nữa, hắn đem một phần ký ức cùng tách một phần thần hồn đưa vào trong không gian, ẩn tại Phong Lam Cẩm dùng huyết mạch phong ấn lại, hắn không ngờ đến lúc Phong nhi nhận được truyền thừa lại chịu nhiều đau đớn như vậy mà hắn chỉ có thể đứng nhìn không cách nào can thiệp vào được, vì nếu hắn mạnh mẽ dừng lại truyền thừa thì thần trí của Phong nhi có lẽ sẽ hỏng mất.

Dừng lại mạch suy nghĩ Lam Thanh đưa mắt nhìn Kỳ Phong, vẫn là ánh nhìn từ ái hỏi:

“Phụ thân không châm sóc được cho con, Phong nhi con có trách phụ thân không?”

Nói đùa hắn từ lúc năm tuổi cũng đã sống một thân một mình hắn còn có thể trách ai sao.

Kỳ Phong lắc đầu nói: “Phong nhi sống rất tốt, con không trách phụ thân”.

Kỳ Phong hiện tại mới biết được có phụ thân quan tâm thương yêu là cỡ nào hạnh phúc, với hắn là cỡ nào xa xỉ.

Lam Thanh biết mình không còn nhiều thời gian nữa, hắn thật luyến tiếc giờ khắc này, thời khắc vĩnh viễn phải rời đi này.

Kỳ Phong dùng sức nhìn về phía chiếc bóng đang dần tan biến, cố gắng khắc hoạ hình bóng người vào trong tâm trí, giọt nước mắt cố kiềm nén đến cuối cùng vẫn lăn dài. Mà kì lạ thay giọt nước mắt không rơi xuống mà được dòng tử khí cuồng lay đưa vào tử liên hoa.

Cùng lúc đó Kỳ Phong lần nữa rơi vào bóng tối. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Hỗn Độ Không Gian

Từ khi bao bọc quanh người Huỳnh Kỳ Phong dần dần tán đi dung nhập trở lại trong hồ, hắn cũng từ trong hôn mê tỉnh lại.

“Đây là đâu, khó thở quá”.

Đầu tiên là hắn cảm thấy choáng ngợp vì thiếu dưỡng khí, mở mắt ra thì không nhìn thấy gì chỉ thấy xung quanh toàn là màu tím, hắn thật sự hoảng sợ không biết hiện tại sao mình lại ở trong nước thế này.

Dùng sức ngoi lên mặt nước ra sức thở dốc, nhìn lại xung quanh thấy hoàn cảnh xa lạ Kỳ Phong vội vàng bơi vào bờ. Cũng phải cảm ơn kiếp trước hắn đam mê thể thao nên có học qua một khóa bơi lội không thì bây giờ hắn còn đang vùng vẫy trong nước kia.

“Rõ ràng là hắn đang ở căn nhà gỗ trên núi mà!”.

“Đây là đâu?”.

“Kỳ Phong nhớ lại trước khi ngất đi rõ ràng hắn thấy dòng khí như sương mù tuôn ra từ khối hộp tím mà, khí màu tím kia còn không ngừng vây lấy hắn nữa mà”.

Nhiều câu hỏi không ngừng xoay chuyển trong đầu hắn nhưng không có câu đáp án.

“Ah...đau nóng quá”.

“Ngực sau lại nóng rất thế này?”

Mở áo kiểm tra: “Ách...gi thế này”. Hắn đã xem qua thân thể này trước đây tuy có hơi gầy yếu nhưng cơ thể trắng nõn không có tủy vết, “thể cái hình long vũ trước ngực này là ở đâu ra...? Không lẽ...!”

Đưa mắt nhìn lại xung quanh thêm lần nữa, hắn bật thốt lên:

“Không gian...!”

Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định, chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao hình long vũ trên Từ Phương hộp lại ẩn trên ngực hắn, nói vậy là sau khi hắn ngất đi bị cuốn vào không gian đi.

Sau khi thần thốt cũng để Kỳ Phong vui mừng không thôi, “vậy là có thêm cái bảo mạng”.

Vốn cho là đi đến thế giới xa lạ này một thân một mình nếu đi ra ngoài với thực lực là con số không như hắn không làm pháo hôi mới là lạ nhưng giờ thì tốt rồi, “ha...có không gian vậy vấn đề an toàn được giải quyết rồi”.

Vui mừng qua đi nhìn quanh bốn phía trước mắt hắn hiện lên ba chữ: “Một chữ nghèo...hai chữ nghèo...ba chữ cũng là nghèo”

Vì cái gì không gian người ta cái gì cũng có, muốn tiền có tiền, muốn thảo được có được điền, muốn đàn được có đang được muốn pháp bảo có pháp bảo, muốn công pháp có công pháp.

“Ặc...hắn cũng có truyền thừa công pháp mà”.

Nhưng mà vì cái gì mà không gian của hắn lại rách nát như vậy, đến cả ngọn cỏ cũng không có, nơi này trong giống như thời kì hỗn độn sơ khai bắt đầu hình thành thế giới ấy.

“Bắt đầu hình thành thế giới sau?”.

“Thế giới bí mật của riêng ta? Vậy thì từ ta đến hoàn thiện đi”.

Muốn ra ngoài không gian phải làm thế nào nhỉ, vừa dứt suy nghĩ Kỳ Phong đã xuất hiện trở lại trong nhà gỗ, “thật thần kỳ” hắn nghĩ. Hiện tại hắn chưa có biện pháp kiểm chứng thời gian bên trong không gian và thời gian bên ngoài độ chênh lệch thế nào, hắn nghĩ sau này có cơ hội sẽ đi kiểm chứng một chút.

Bất quá Kỳ Phong nghĩ không gian của hắn là một bí mật chỉ riêng mình biết thôi, tuyệt đối không thể để người khác phát hiện ra được.

Thử đưa này nọ vào trong không gian rồi lại lấy ra, Kỳ Phong phát hiện chỉ cần hần muốn đưa thứ gì vào không gian chỉ cần chạm vào vật đó rồi dùng ý niệm là có thể dễ dàng chuyển vào, hần muốn trước khi rời đi sẽ chuyển căn nhà gỗ này vào trong không gian luôn vì đây kỉ niệm của hần và cũng là của nguyên chủ, hần cũng muốn thu lại toàn bộ hộ trăn trăn kỳ mà phụ thân hần bày trăn nữa, hần muốn lưu giữ chút gì về người phụ thân đẹp tựa thiên tiên này.

Hần nhận được truyền thừa từ phụ thân cùng kí ức nguyên chủ cũng có thể bày trăn pháp sơ cấp mà thôi, hần cùng nguyên chủ cả hai đều chưa trải qua tu luyện gì, hiện giờ mà muốn bày trăn cũng chỉ tạm đối phó người phạm mà thôi, còn khi gặp cao thủ có đe dọa tới tính mạng chỉ có thể bỏ trốn.

Kỳ Phong nghĩ kĩ rồi, nếu sau này có an nguy đến tính mạng, đánh không lại hần lập tức chạy trốn rồi tìm cơ hội tiến vào không gian, vậy tuyệt đối an toàn chứ cái gì sĩ diện đàn ông, vức... mạng còn không có thì có cái gì sĩ diện.

.....

Xem sắc trời còn sớm, lại vừa trải qua một trăn sinh tử, bây giờ còn sống là một chuyện đại vui mừng, thật ra là Kỳ Phong không biết mình đã hôn mê bao lâu, đã bao nhiêu ngày không được ăn uống gì rồi, hiện giờ dạ dày trống rỗng a.

Ra ngoài nhìn xem hộ trăn vậy mà vậy khốn không ít thú rừng, toàn những con vật không có tính sát thương, thử chuyển một con vào không gian rồi chờ, “ha...chứa được vật sống nha, tốt quá”.

Kỳ Phong vỗ trán tự mắng mình “ngốc quá, mình chẳng phải là vật sống sao từ không gian đi ra sao”, không thèm nghĩ ngợi gì nữa hần chuyển toàn bộ đám thú rừng vào không gian chỉ chứa lại một con thỏ để nướng, đến ngôi nhà hần cũng chuyển vào luôn, đây vốn là nơi lớn lên của nguyên chủ cùng để về sau khi vào không gian hần không cần phải dựng nhà mới. Vốn mấy việc nặng nhọc tốn sức này hần mới lười đi làm

Hộ trăn qua nhiều năm không có gia cố đã là rất yếu, Kỳ Phong lấy ra thanh giải trăn kỳ phá trăn hần dễ dàng thu hồi tất cả trăn kỳ vào không gian “thanh trăn kỳ này là trước đây phụ thân Kỳ Phong để lại a”, hần cảm thán về người phụ thân này có suy nghĩ chu đáo a.

Dự định sau khi thu hồi toàn bộ giải quyết dạ dày xong hần sẽ vào không gian nghỉ ngơi và sử dụng ngọn núi trong không gian để rèn luyện thể chất.

Từ khi được nước hồ cải tạo thì cơ thể hần dẻo dai khỏe mạnh hơn rất nhiều, không còn cái vẻ yếu đuối như lúc hần mới xuyên qua nữa, hần muốn rèn luyện thật tốt, có thực lực đủ bảo vệ chính mình sau đó ra không gian đi tìm tông môn nương tựa, hần biết phụ thân mặt dù không khuyên hần gia nhập tông môn nhưng rõ ràng người là lo lắng cho hần khi hần một thân một mình. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thiên Địa Hoàng Quyết

Chuyển nhà là một việc vô cùng cực khổ thế nên khi chuyển hết mọi thứ vào không gian Kỳ Phong một thờ không ra hơi luôn, cũng tại hần vừa tỉnh lại đã tỉnh đến chuyện chuyển nhà nên mới thế.

Hần biết gần đây có một dòng suối nhỏ nên mang gà ra suối gần đó làm sạch sẽ, tìm một bãi đất trống chuẩn bị làm món gà nướng.

Nhớ trước đây hần cũng là dân đam mê du lịch mạo hiểm, cắm trại trong rừng qua đêm là chuyện thường xuyên, đây cũng là thú vui của hần nên việc nấu nướng đã chiến đối với hần là am hiểu nhất.

Uớp qua chút gia vị tự chế rồi đem mấy loại rau thơm mà hần tìm được nhét hết vào trong bụng gà sau cùng quét lên một lớp mật ong, chờ một lúc cho gia vị ngấm rồi gác lên hai cái chạc cây chuẩn bị sẵn để nướng.

Khoản mười lăm phút sau mùi hương ngào ngạt toả ra bốn phía thu hút không ít thú rừng nhưng vì ánh lửa nên chỉ dám đứng ở cách xa để nhìn

Nhớ hôm mà hần xuyên qua tìm nguyên liệu để nấu nướng mà tìm mãi không thấy nguyên liệu gì, đến ngày thứ hai thì hần đã chịu không nổi phải ra ngoài tìm nguyên liệu, may mà tìm được rồi còn để cho hần tìm tới tổ ong nữa vậy là món nướng của hần thật tuyệt hảo, lúc này mới để Kỳ Phong cảm thấy thoả mãn.

“Sột soạt...”

Một con vật đang rụt rè từ từ tiến về phía hần, là một con hồ ly lông đỏ rất đẹp, Kỳ Phong nghĩ gia hoả này không sợ lửa cũng không sợ người nha haha...hay là lừa đi theo mình cho có bạn nhì. Kỳ Phong nhìn về phía chú hồ ly lông đỏ đang tiến về phía mình, nhìn vào đôi mắt tròn to linh động của nó “ách...đẹp quá, màu hạt dẻ nha nhưng sau nhìn thế nào cũng không thấy giống mắt động vật nhì”, Kỳ Phong nhanh chóng quẩn suy nghĩ này ra sau đầu, hần đang nghĩ làm thế nào dụ bạn nhỏ này đi theo hần thôi.

Nói là làm, thấy bạn nhỏ còn không có tới gần Kỳ Phong vẫy tay với nó.

“Người muốn ăn gà nướng”.

“Chi..chi..”

Vừa nói Kỳ Phong cũng vừa ôm chú hồ ly vào lòng vừa dụ dỗ nó.

“Ta hiểu là muốn nha, vậy thì đến đây đi ta cho người ăn, nhưng ta có một điều kiện, người muốn ăn gà ta nướng thì phải đi theo ta làm bạn với ta nha đôi lại ta sẽ làm món gà nướng thơm ngon cho người có được không?”

Kỳ Phong còn không biết động vật ở thế giới này đáng sợ đến thế nào, có thể một tát đánh bay hán dễ dàng thì hán tuyệt đối sẽ không dám chạm ngay vào tiểu hồ ly này mà là đề phòng tiểu gia hoả nhìn tựa hồ rất đáng yêu này mà không có chút phong bị nào như bây giờ.

“Chi..chi..”

“Người vậy mà nghe hiểu lời ta nói, thật là con vật thông minh nha”.

Nhìn tiểu hồ ly nhu thuận trong lòng mình Kỳ Phong lấy làm thích thú.

“Vây là đồng ý hả, tốt quá”.

“Giới thiệu chúc nha, ta tên là Huỳnh Kỳ Phong, người cả người mà đồ vậy ta đặt tên cho người nha: Người sau này gọi tiểu Hoả nha”.

“Chi..chi..phân đôi..phân đôi”.

“Ừ ta biết là người thích tên này mà, tên ta đặc rất đẹp đúng không”.

Kỳ Phong vừa nói vừa hôn chụt lên mặt nó.

Chia cho nó cái đùi gà, gia hoả này vậy mà không sợ nóng cầm ăn ngay.

Bún mũi nó một cái mẩn yêu: “Mi đúng là cái đồ tham ăn ha ha ha...”

Dụ được tiểu hoả gia nhập làm bạn Kỳ phong giờ cũng không ngại cô đơn nữa, buồn thì có tiểu Hoả, mặt kệ nói nó nghe có hiểu không cũng không sao, hán nghe hiểu là được.

Đưa tiểu Hoả cùng theo vào không gian Kỳ Phong quyết định nghỉ ngơi thật tốt, hán muốn chuẩn bị rèn luyện cùng tu luyện trong không gian đến luyện khí kỳ tăng năm mới ra không gian tiến vào rừng tiếp tục ma luyện.

Đời trước cha hán bỏ mặt không quan tâm đến hán để hán tự do muốn làm gì thì làm, hán cũng chán nản nên không chuyên một môn nào mà chỉ học những môn mình thích, mà cũng chỉ là học chơi thôi nhưng lạ là hán lại tiếp thu rất nhanh những gì sư phụ dạy và vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn đến nỗi sư phụ còn khen hán là kì tài luyện võ, cũng nhờ được rèn luyện mà hán không ít lần tránh thoát bọn bất cóc.

.....

Sáng sớm hôm sau Kỳ Phong dậy thật sớm thay bộ đồ mà hán tự nhận là đồ thể thao do hán tự chế, mặt vào bộ đồ thể thao, làm nóng cơ thể, lấp bốn túi cát hán lấy từ không gian tầm khoản một ký mỗi túi vào hai bên chân tay, sau khi cột chặt hán bắt đầu chạy bộ từ nhà gỗ lên đỉnh núi, lúc đầu cứ chạy một đoạn là phải dừng lại thở dốc do cơ thể này quá yếu gây nên.

Vài ngày sau hán đã có thể chạy một mạch từ nhà gỗ đến chân núi mới nghỉ một lần, một tháng sau đó đã có thể duy trì năm vòng chạy mới nghỉ một lần, đến bây giờ thì thể lực Kỳ phong đã tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần, có thể một phần là nhờ nước hồ tái tạo căn cốt cho hán.

Trải qua lần thập tử nhất sinh Kỳ Phong không dám đặt chân vào trong hồ do bị ảnh hưởng từ lần cải tạo thân thể trước đó, nhưng không may cho Kỳ Phong là hôm trước hán đang đứng gần bờ hồ quang sát cây tử liên hoa thì cái đám động vật mà hán đem hết vào không gian lần trước không biết tại sao lại kích động chạy loạn đến chỗ hán mà hán vì tránh né không để bị đụng mà ngã nhào vào trong tử hồ thế nào lại quên mất mình biết bơi nên đã uống hết mấy ngụm nước mới hoàn hồn bơi vào bờ, lên bờ mới biết là do tiểu Hoả gây chuyện.

Do thời gian dài chỉ chú tâm vào rèn luyện quên luôn tiểu Hoả, tiểu Hoả là do đối bụng làm loạn, còn đám động vật cũng là do hán chuyển chúng vào không gian rồi quên luôn để chúng nó quá tự do hoạt động, thế là từ hôm đó hán khoanh lại một khu vực riêng làm nơi nuôi thả động vật thông thường rồi giao cho tiểu Hoả quản lý còn hán thì tiếp tục chuyên tâm tu luyện.

Chuyện do đám động vật gây ra lần này không phải hán không có thu hoạch gì mà là ngược lại để hán kinh hi không thôi.

Vốn dĩ từ hồ gây đau đớn vẫn còn ám ảnh trong lòng hán vậy mà lần này rơi vào trong hồ hán lại không vấn đề gì ngược lại uống mấy ngụm nước còn làm hán cảm thấy cả người càng thêm nhẹ nhàn khoan khoái, bao nhiêu mệt mỏi trong luyện tập cơ hồ tan biến hết làm cho Kỳ Phong hán mừng không thôi.

Vốn định rèn luyện thân thể trước rồi mới bắt đầu tu luyện công pháp nhưng từ nay tu luyện hần không còn lo lắng nữa rồi, sau khi rèn luyện đến cực hạn hần có thể lợi dụng nước hồ hồi phục thể lực rồi tiếp tục tu luyện công pháp, thật tuyệt.

...

Ngồi trên giường theo tư thế hành công, mới vận chuyển một vòng chu thiên theo Thiên Địa Hoàng Quyết mà thôi hần lập tức dừng lại, Kỳ Phong kinh ngạc há hốc mồm, “chuyện gì vậy, dòng chân khí cuộn cuộn chảy trong căn mạch của hần đây là có chuyện gì”, “hần mới vận chuyển một vòng chu thiên có được không, sau có khả năng cảm thụ được linh khí a” Kỳ Phong nghĩ.

Cảm thụ cơ thể không có gì không khỏe Kỳ Phong tiếp tục vận chuyển một vòng chu thiên vừa để ý thì thấy có một luồng tử khí khi hần hành công sẽ từ khắp thân thể hần toả ra rồi dung nhập lại vào căn mạch của hần.

Kỳ Phong là người thông minh, hần lập tức hiểu ra vấn đề là căn cốt của hần được tử hồ tái tạo nên vẫn còn tích lũy một phần tử khí trong cơ thể, hiện tại khi hần bắt đầu tu luyện thì dòng tử khí tích tụ này phân tán vào kinh mạch nhờ Thiên Địa Hoàng Quyết mà chuyển hoá thành chân khí cho hần tu luyện, Kỳ Phong nghĩ đây là cái giá được trả khi mà hần lúc trước ăn không ít khổ đi.

Để Kỳ Phong không biết là nếu hần tu luyện không phải là Thiên Địa Hoàng Quyết là cao cấp nhất công pháp mà hiện tại không tìm được ở thế giới tu chân này, công pháp này có thể hút nguyên khí trong thiên địa chuyển hoá thành linh khí chính mình dùng.

Nếu mà là Kỳ Phong chọn một hệ thấp giai công pháp khác mà không phải Thiên Địa Hoàng Quyết thì có lẽ chờ đợi Kỳ Phong chính là tử vong không thể nghi ngờ vì tử khí không được chuyển hoá sẽ gây xơ cứng căn mạch của hần từ đó sẽ không còn có cơ hội tu luyện nữa mà chịu kiếp người phạm nhưng những việc này Kỳ Phong bây giờ còn chưa biết mà. Đáng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 7: Sơ Khai Chi Địa

Kỳ Phong nhận được truyền thừa từ Lam Thanh, trong rất nhiều công pháp có Thiên Địa Hoàng Quyết là công pháp tu luyện cao cấp nhất, Kỳ Phong chọn tu luyện cũng là bộ công pháp này, hần có thể hấp thu thiên địa nguyên khí thông qua Thiên Địa Hoàng Quyết chuyển hoá thành linh khí chính mình dùng.

Theo truyền thừa thì bộ công pháp này có từ thời thượng cổ, phụ thân Lam Thanh là từ trong phế tích thượng cổ đạt được bộ công pháp này, nhưng lúc đó vì phụ thân Lam Thanh đã có công pháp tu luyện của riêng mình cũng không muốn thay đổi công pháp khác nên đã giữ bộ công pháp này cho đến bây giờ.

Kỳ Phong nhận truyền thừa là từ phần kí ức của phụ thân, nơi này là Tu Chân Giới, tu sĩ là dùng hấp thu nguyên khí đến tu luyện.

Tu chân giả được chia làm bảy tầng từ Luyện Khí Kỳ, Trúc Cơ Kỳ, Kim Đan Kỳ, Nguyên Anh Kỳ, Hoá Thần Kỳ đến Độ Kiếp phi thăng thành tiên.

Luyện Khí Kỳ được chia làm chín tầng, khi tu sĩ tu luyện đến Luyện Khí chín tầng cảnh giới cao nhất sẽ đột phá đến Kỳ Trúc Cơ, nhưng Công Pháp mà Kỳ Phong tu luyện cũng không phải Luyện Khí chính tầng viên mãn sẽ Trúc Cơ mà là Luyện Khí mười tầng, đến cảnh giới Luyện Khí mười tầng đại viên mãn mới Trúc Cơ. Kỳ Phong biết con đường hần chọn có lẽ sẽ rất gian nan nhưng với hiện tại đối với hần cái gì cũng thiếu, chỉ có thời gian là thừa nên việc tu luyện với Huỳnh Kỳ Phong hần mà nói thì cứ từ từ mà tiến.

Đến cảnh giới Trúc Cơ kỳ là có thể Tích Cốc người tu luyện không cần phải ăn ngủ cốc mà chuyển qua dùng tích cốc đan hoặc dùng linh thực, trên thực tế linh thực rất trân quý chỉ có tu chân thể gia hoặc các tông môn mới có thể trồng được và sử dụng, vì thế ở bên ngoài linh thực rất khan hiếm và cực kỳ đắt đỏ, Kỳ Phong nghĩ nếu có cơ hội hần sẽ trồng một ít linh thực trong không gian, “hiện tại không gian của hần rất rộng nha”.

Từ Trúc Cơ đến Hoá Thần kỳ chia làm ba giai đoạn: Từ sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ đến hậu kỳ đại viên mãn. Tu luyện đến đại viên mãn là có được một bước bước vào cảnh giới cao hơn là kỳ Độ Kiếp phi thăng.

Nhưng từ ba ngàn năm trước đến nay thế giới này đã không có tu sĩ đến kỳ Độ Kiếp phi thăng thành tiên nữa, Tu Chân Giả tu luyện đến trình độ này thường sẽ đi tìm kiếm con đường đại đạo của riêng mình, chỉ có điều từ ngàn năm qua vẫn chưa có ghi nhận nào về việc tu sĩ phi thăng thành công cả.

Hoá Thần đại năng giả có tuổi thọ hai ngàn năm, nếu không có cách nào tiến thêm một bước vậy chờ đợi họ sẽ là thọ nguyên hết, họ sẽ phải bước chân vào vòng luân hồi.

Kỳ Phong không lo về việc mình có thể phi thăng thành tiên hay không, với hần được sống tự do tự tại vui vẻ là được.

.....

Năm tháng sau Kỳ Phong đã là luyện khí bảy tầng đỉnh phong chuẩn bị đột phá luyện khí kỳ tám tầng, từ khí tích tụ trong cơ thể cũng đã chuyển hoá thành linh khí giúp Kỳ Phong hấp thu hết.

Đề Kỳ Phong vui mừng là hắn nhờ chuyển hoá từ khí trong cơ thể mà chỉ trong vòng năm tháng tu vi tăng vọt, nhưng hắn cũng biết tu luyện là không thể chủ quang, chỉ cao hứng qua một lúc rồi thôi hắn hiện giờ là phải cố tu vi thật vững chắc.

Kỳ Phong cũng không vội tu luyện tiếp mà hiện tại hắn cần ổn định tu vi, đột phá quá nhanh hắn chỉ sợ căn cơ không ổn định sẽ ảnh hưởng đến con đường đại đạo về sau của mình.

.....

Vẫn chọn ở trong không gian tu luyện, đề Kỳ Phong kinh hi là không gian của hắn vậy mà có linh khí, “ách... cái không gian gần gả này vậy mà có linh khí so với hắn cảm nhận bên ngoài còn nồng đậm thanh khiết hơn”.

Hiện tại cảnh giới của hắn thấp, trong không gian lại có nồng đậm linh khí nên chọn tu luyện trong không gian vẫn là an toàn nhất, nhưng Kỳ Phong biết tu luyện mãi trong không gian cũng không phải là cách mà cần phải rèn luyện thực tế, hắn cũng dự định trong thời gian tới sẽ ra ngoài lịch lãm một phen, hắn cũng muốn biết thêm về thế giới này đồng thời cũng muốn đi tìm tài nguyên tu luyện, “hiện tại hắn rất nghèo, không gian của hắn càng nghèo, Huỳnh Kỳ Phong hiện tại là tên đại nghèo và cũng có thể là tu chân giả nghèo nhất thiên hạ cũng nên”.

.....

Hiện giờ thì Kỳ Phong đã là Luyện Khí kỳ bảy tầng đại viên mãn nên quyết định bắt đầu học tập thuật pháp. Thật ra Kỳ Phong tu luyện Thiên Địa Hoàng Quyết đến luyện khí năm tầng cảnh giới là có thể tu luyện thuật pháp rồi nhưng hắn không tu luyện mà chờ đến cảnh giới cao hơn một chút cảm ngộ thiên địa sẽ nhanh hơn, cũng sẽ thuận lợi hơn trong việc học tập thuật pháp, Kỳ Phong nghĩ thế.

Công pháp thuật pháp mà Kỳ Phong tu luyện là Thiên Địa Vân Vũ Hoàng công pháp, môn công pháp này đòi hỏi người tu luyện có ngộ tính cao, nếu luyện thành môn công pháp này vậy đó chính là thiên hạ của Kỳ Phong hắn.

Kỳ Phong cũng không muốn đứng trên đỉnh cao thế giới, hắn tu luyện với tiêu chí “người không phạm ta, ta không phạm người”, hắn chỉ là muốn lảng lảng tu luyện trải qua bình bình đạm đạm mà thôi, không cần cạnh tranh không cần danh tiến, chỉ cần âm thầm tu luyện là được.

Hiện tại hắn có truyền thừa mà thứ hắn thiếu chính là tài nguyên tu luyện, Kỳ Phong biết công pháp hắn tu luyện cần đại lượng tài nguyên mà hắn không thể hấp thu cạn kiệt linh khí trong không gian được, “hắn cần phải rời khỏi nơi này”.

“Nhưng thường cái gì kỳ vọng quá rồi cũng sẽ dễ thất vọng, Kỳ Phong hiện tại không thể biết chờ đợi hắn trong tương lai là cái dạng gì”.

Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp được chia làm bốn tầng, tầng thứ nhất gọi là Sơ Khai Chi Địa.

Đối với tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa, Kỳ Phong trong lòng có loại tự tin hắn có thể dùng trong vòng thời gian ngắn nhất để luyện thành.

Nhắm mắt lại bắt đầu tiến vào thế giới mình tưởng, hắn là người đến từ thế giới hiện đại, thường dùng khoa học kỹ thuật tân tiến để nhìn mệnh mong vũ trụ nên khi tiến vào thế giới mình tưởng Kỳ Phong tay không ngừng ấn thủ quyết theo từng thủ quyết không ngừng biến đổi hình thành mây gió đất đá bay hỗn loạn trong một vùng không gian.

Kỳ Phong là diễn giả tầng thứ nhất này theo dạng đây là một thế giới hỗn độn mà thế giới này theo thủ quyết càng ngày càng nhanh đất đá trong không gian không ngừng xoay tròn lắng đọng gắn kết tạo thành đa dạng tầng cảnh địa trời nổi lơ lửng trong thế giới khép kín do Kỳ Phong tạo nên.

Một tháng sau Sơ Khai Chi Địa cũng dần hình thành. Kỳ Phong biết lúc này là không thể ngừng lại, thành bại cũng ở tại thời khắc này.

Lúc này sắc mặt Kỳ Phong đã trở nên trắng bệch.

Chỉ còn một bước cuối cùng là “khống chế đại địa” nhưng bây giờ linh lực trong cơ thể không đủ, Kỳ Phong biết tầng đầu tiên này nếu hắn còn không tu luyện thành công vậy hắn chính là vô duyên với bộ công pháp này.

Còn chưa đến cuối cùng hắn còn chưa buông tay, Kỳ Phong điên cuồng vận chuyển linh lực hút lấy linh khí vào trong cơ thể trong khi đó tay vẫn không ngừng ấn thủ quyết tạo thành từng đạo từng đạo ánh sáng bắn vào bốn góc tầng cảnh địa muốn kéo nó khoá chặt vào đại địa.

Không gian không ngừng dịch chuyển theo đó sắc mặt Kỳ Phong trở nên khó coi, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, linh lực cũng trở nên rối loạn tới cực điểm.

“Không ổn... nếu còn tiếp tục không có biện pháp linh lực sẽ tán loạn, linh lực cũng sẽ đứt đoạn hắn sẽ trở thành phế nhân mất”.

Đang lúc Kỳ Phong còn chưa tìm ra giải pháp thích hợp thì kỳ tích xảy ra, Từ Liên Hoa như cảm nhận được tiếng lòng của Kỳ Phong đang toả ra từng dòng từ khí không ngừng dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Kỳ Phong cảm nhận rất rõ ràng từng dòng từ khí đang cuồng cuộn tiến vào cơ thể để cho đan điền cạn kiệt không ngừng được lấp đầy trở lại, sắc mặt Kỳ Phong cũng dần có huyết sắc trở lại, linh lực cạn kiệt lại một lần nữa tăng lên.

Kỳ phong nghĩ nếu cứ tiếp tục không ngừng cuộn cuộn từng dòng từ khí tiến vào cơ thể hần thể này sẽ bị nổ tung mà chết mất. Không thể làm gì khác hơn là đè nén lại đến lúc không thể tiếp tục đè nén được nữa Kỳ Phong quyết định pha tan rào cản “rắc” Luyện Khí tám tầng sơ kỳ, Luyện Khí tám tầng trung kỳ, Luyện Khí tám tầng hậu kỳ, Luyện Khí tám tầng hậu kỳ đại viên mãn, đến Luyện Khí tám tầng đại viên mãn vẫn chưa dừng lại. Ba tháng sau linh lực vẫn đang không ngừng dân lên “rắc ” Luyện Khí chín tầng sơ kỳ đến Luyện Khí chín tầng sơ kỳ đỉnh phong, hần vậy mà đột phá tới Luyện Khí chín tầng sơ kỳ đỉnh mới dừng lại, cùng lúc đó Kỳ Phong cũng đã thành công khoá lại đại địa.

Đề Kỳ Phong vui mừng là hần vậy mà trong dòng bốn tháng thời gian thành công tu luyện tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa trong bốn tầng Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp và tu vi cũng từ Luyện Khí bảy tầng đỉnh phong tăng lên Luyện Khí chín tầng.

Thu công mở mắt ra, thờ ra một ngum trọc khí, Kỳ phong biết bước đầu tiên trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp hần đã hoàn thành. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8: Lăn Đầu Gặp Nguy Hiểm

Thu thập một chút Huỳnh Kỳ Phong đi ra nhà gỗ cũng gọi đến tiểu Hoả. Tiểu gia hỏa này mới có mấy tháng không gặp mà giờ đã tròn vo thế này rồi a “Kỳ Phong cảm thán không thôi”, nhìn lại không gian một lúc Kỳ phong mới biết được tiểu Hoả vậy mà sử lý sạch đám động vật có trong không gian, hần mà còn không tỉnh lại gia hỏa này có lẽ sẽ phá tan luôn nhà gỗ mất.

Hần vốn bế quan tu luyện trong nhà gỗ quên luôn tiểu Hoả, vốn nghĩ rằng có đám động vật kia tiểu Hoả sẽ không lo bị đói nên hần mới yên tâm tu luyện giờ nhìn lại “ách...nhóc con kia cũng quá tham ăn đi”

Mà nghĩ cũng lạ, thường khi tu luyện chưa đến Ích Cốc thì cơ thể vẫn có cảm giác đói và vẫn phải ăn uống như người thường nhưng từ lúc hần bế quan đến khi kết thúc tu luyện cũng trải qua bốn tháng thời gian mà không cần ăn uống, thật kỳ lạ.

“Ơc..ợc..”

“Không nhắc đến thì thôi nhắc đến đúng là thấy đói thật, tiểu Hoả ta muốn đi ra ngoài ngoài đi cùng ta không?”

“Chi..chi..”

“Haz...tiểu Hoả đến khi nào ngoài mới biết nói a”

“Vây chúng ta trước đi săn thôi”

“Chi..chi..”

Một người một Hồ ra khỏi không gian cùng tiến vào rừng.

Sau khi một người một Hồ giải quyết xong hai con gà rừng cùng một con thỏ Kỳ Phong bắt đầu thu thập lên đường.

Đề Kỳ Phong đứng ngẩn ra là hần không biết đường nha.

Kỳ Phong nghĩ đằng nào cũng phải ra khỏi đây thôi thì chọn đại hướng Nam đi.

.....

Nhìn hai bóng dáng một người một thú xuyên rừng nhanh như bay đó chính là Huỳnh Kỳ Phong cùng tiểu Hỏa lúc này đã rời đi được một tháng.

Huỳnh Kỳ Phong hiện tại đã tháo túi cát khỏi chân và đang lướt như bay trên những ngọn cây, còn tại trên mặt đất tiểu Hỏa cũng nhanh không thua kém gì chủ nhân của nó.

Thật ra lúc đầu Kỳ Phong không định cho tiểu hỏa đồng hành với hần vì sợ gia hỏa này vào rừng sẽ chạy mất, đề kỳ phong quan sát mấy ngày tiểu Hỏa thế mà không chạy nên hần mới cho nó tùy thân đi theo, mà cũng là vì để cho tiểu Hỏa cùng rèn luyện một phen, mà để cho Kỳ Phong vui vẻ là gia hỏa này thế mà bắt được không ít thú rừng nha, tất cả đều bị Kỳ Phong chuyển hết vào không gian.

Không những thế mà Kỳ Phong còn phát hiện ra một kinh hi nữa đó là tiểu Hỏa vậy mà còn có khả năng phun lửa nha, hắc hắc...kể từ đó tiểu Hỏa ngoài nhiệm vụ dẫn đường, đi săn còn có thêm một nhiệm vụ nữa đó là nhuốm lửa.

Thật ra kỳ phong cũng chỉ để tiểu Hòa đi luyện tập bắt những động vật nhỏ yếu hơn nó mà thôi còn lại đa phần đều là Kỳ Phong ra tay.

Nhớ có lần Kỳ Phong gặp phải Tật Phong Lan, Kỳ Phong không biết cấp bậc của nó nhưng hẳn đánh không lại, tiểu hòa cũng không làm được gì nó, biết là gặp phải yêu thú có cấp bậc cao hơn mình nên Kỳ Phong cũng không ham chiến nữa mà quyết định tránh đi nhưng vẫn không nhanh bằng nó, tiểu Hoà vì hộ chủ còn bị ăn mấy đao gió của nó nữa nên lúc này Kỳ Phong mới thi triển tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa tạm thời vây khốn nó trong một giới còn chưa hoàn thiện đầy đủ đó.

Kỳ Phong biết Sơ Khai Chi Địa miễn cưỡng hình thành chỉ có thể vây khốn nó trong vòng nửa khắc như thế cũng đủ hấn cùng tiểu Hòa đào tẩu rồi. Nhưng thi triển một giới không gian này cũng gần như rút hết linh lực của hấn.

Ôm lên tiểu Hòa Kỳ Phong lập tức vận khởi Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn dồn linh lực xuống chân lướt nhanh như bay. Ra khỏi phạm vi trăm dặm về sau Kỳ Phong mới từ từ chậm dần trở lại cũng là lúc hấn đến cực hạn, tìm một chỗ an toàn bày ần nắp trận sơ cấp che chắn tạm hấn lập tức ôm tiểu Hoà tiến vào không gian.

Kiểm tra tình trạng thương tích của tiểu Hòa, may mà gia hỏa này cũng chỉ bị thương nhẹ nhưng phải băng bó cầm máu nếu không bị thương nhẹ cũng thành bị thương nặng vì vết thương hở bị đao gió chém chảy máu rất nhiều.

Huỳnh kỳ Phong nhìn tiểu Hòa vì chấn đảo cho hấn mà bị thương hấn rất là cảm động, lấy ít nước trong Tử Hồ cho tiểu Hòa uống “cũng may ngươi uống được nước trong Tử Hồ, yên tâm vài ngày là vết thương sẽ khỏi thôi”

Nước trong Tử Hồ ngoại trừ có tác dụng tu luyện thân thể cũng đồng dạng có tác dụng chữa thương, mặc dù mấy vết thương nhỏ này của tiểu Hòa không cần uống nước Tử Hồ thì với thể chất Hoà Huyết Hồ của nó cũng sẽ nhanh lành lại nhưng thời gian lành sẽ lâu hơn so dùng nước Tử Hồ mà thôi.

Hiện giờ Kỳ Phong thật sự không muốn ở lại đây chút nào, hấn chỉ muốn nhanh nhanh rời đi nơi này vì nếu như hấn đoán không sai thì đây có khả năng là địa bàn của con Tật Phong Lan kia vì lúc đào tẩu mất đủ rất gấp cũng để hấn nhận ra xung quanh khu vực rộng lớn ngoài khu vực vây khốn Tật Phong Lan không có động vật nào khác sinh sống, rất sợ Tật Phong Lan sau khi thoát khỏi vây khốn của hấn sẽ theo mùi máu đuổi tới đây, hấn mất đủ trốn trong không gian nhưng không thể cứ bị giam giữ trong không gian của chính mình mãi như thế được.

“Cảm ơn ngươi, tiểu Hòa”

“Hấn đây là thật lòng nói tiếng cảm ơn, hấn hiểu lúc đó tình cảnh rất nguy hiểm vậy mà tiểu Hoà còn...Kỳ phong cảm ơn”

“Chỉ...chỉ”

Ở trong không gian vài ngày cũng tốt, hấn cũng cần khôi phục lại tu vi. Kỳ phong cũng uống một ngụm nước Tử Hồ hồi phục chút thể lực. Một lần ngưng tụ tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa kia làm cho Kỳ phong gần như cạn kiệt linh lực, sắp xếp cho tiểu Hòa thỏa đáng sau hấn cần phải bề quan.

Năm ngày sau, thu công thổ ra một ngụm trọc khí Kỳ Phong cũng khôi phục tu vi, để Huỳnh Kỳ Phong vui mừng là hấn không những khôi phục tu vi mà lần này trong họa được phúc hấn vậy mà tăng lên một tầng cảnh giới đến Luyện Khí chín tầng trung kỳ.

Trong vòng sáu tháng từ Luyện Khí bảy tầng đỉnh phong lên Luyện Khí chín tầng trung kỳ, chuyện này nói ra chỉ sợ cũng chẳng có ai tin là thật chứ đừng nói chỉ hấn là người trong cuộc còn muốn không tin nữa là.

Kỳ Phong biết hấn tu luyện nhanh một phần là do Tử Hồ trong không gian cải tạo thân thể một phần là ở công pháp tu luyện của hấn, mà đây chính là đại bí mật không thể để người khác biết hấn là thật không muốn bị người nhớ thương đâu. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 9: Sơ Ngộ Diệp Lạc Thân

Đi một vòng xem thành quả một tháng qua của mình, ở trong rừng một tháng Kỳ Phong cũng thu hoạch được không ít cấp thấp được thảo, để Kỳ Phong thất vọng là hấn còn không tìm được được liệu mình cần, Kỳ Phong muốn dịch dung, hấn không thể ra ngoài với khuôn mặt hại dân hại nước này được nha.

Không gian rất rộng, nhìn không gian một mảnh trống trải hấn liên tưởng đến hành tinh Sao Hoả mà hấn từng xem qua, giờ thì có thêm một ít cây ăn quả cùng thảo dược điều được hấn đem trồng trong không gian này, gặp những cây ăn quả lạ hấn cũng chuyển cả góc vào không gian luôn.

Kỳ Phong không phải người tham lam hấn chỉ chọn những loài cây ăn quả lạ do tiểu Hoà hái và những loại cây mà hấn biết đưa vào không gian thôi, tại vì cái không gian rách nát của hấn quá là thiếu thốn, hiện tại Kỳ Phong chỉ muốn lấp đầy không gian một chút. Nhưng để hấn thu thập một tháng trong

rừng cũng chỉ lấp được một góc nhỏ của không gian thôi, haiz... hần vẫn phải làm thân con kiến a.

.....

Từ sau khi đối chiến Tật Phong Lan về sau Kỳ Phong rất là cẩn thận, ra khỏi không gian để tiểu Hoả dò đường còn hần cẩn thận dùng thần niệm kiểm tra phạm vi mười thước xung quanh thấy không có gì nguy hiểm mới tiếp tục lên đường, ngọn Phục Sơn rất rộng lớn cơ hồ hần đã dùng hai tháng thời gian mà vẫn lòng vòng chưa ra được khỏi ngọn núi này, để Kỳ Phong không cảm thấy bất mãn là hần tìm được rất nhiều dược liệu trong đó có một số loại hần không biết tên là do tiểu Hoả phát hiện tất cả hần đều đem trồng trong không gian, hần cũng thu hoạch được nhiều chủng loại cây và thú rừng.

Bây giờ không gian của Huỳnh Kỳ Phong sinh động hơn trước rất nhiều.

“Chi.chi”

“Tiểu Hoả lại có phát hiện mới hả”

“Chi.chi..”

Tiểu Hoả dùng chỉ trước chỉ chỉ vào một khe đá ngay cạnh vách núi, “Cốt Long Thảo ngươi tìm được Cốt Long Thảo”, Cốt Long Thảo rất khó tìm vì nó ẩn nấp trong khe núi, lá có hình tròn màu xám quanh lá có nhiều gai nhọn rất khó phát hiện, vậy mà để ta gặp được chẳng những một mà có tới ba góc, hắc lần này gặp may rồi.

Cốt Long Thảo dùng để luyện chế tiếp cốt đan, là đan dược trân quý có tiền cũng không có mà mua.

“Tiểu Hoả ngươi làm rất tốt”

“Chi.chi..”

Đây là Cốt Long Thảo trong truyền thuyết nha, trong truyền thừa phụ thân Lam Thanh có nhắc đến, tu sĩ một khi bị đoạn chi chỉ có phục dụng Tiếp Cốt Đan mới phục hồi lại được, nhưng để phục hồi như lúc ban đầu chỉ có khả năng dùng Cốt Long Thảo luyện thành đan dược phục dụng mới có thể trở lại bình thường được mà đan phương hần là còn nhớ rõ.

Kỳ Phong không vội ngắt lấy Cốt Long Thảo mà dùng thần niệm kiểm tra xem có gì nguy hiểm hay không, hai tháng thu thập dược liệu đủ để Kỳ Phong kinh nghiệm là dược liệu càng trân quý thì luôn có vật thủ hộ.

Cũng tại một lần hần đánh nhau với Kim Xà cấp hai mà thành, thu phục con rắn vàng này rất vất vả vì nó có linh tính toàn phun ra nọc rắn, nọc rắn lại có tính ăn mòn làm hại y phục hần loạn lô không chịu nổi.

Hần là vì muốn thu phục con Kim Xà này mới không giết nó có điều tiểu Hoả không chịu để yên cho nó, nó bị tiểu Hoả phun lửa đốt đỏ cả mắt lại bị Kỳ Phong dùng linh lực vây khốn không có đường lui, sau mới bị Kỳ Phong dụ dỗ đi theo nên giờ nó đang ngoan ngoãn ở trong không gian chữa thương rồi.

Dùng thần niệm kiểm tra một lượt không thấy có vật thủ hộ Kỳ Phong tiến nhanh lên trước chuyển hai góc Cốt Long Thảo gần nhất vào không gian, góc thứ ba hơi khó lấy một chút vì nó nằm ngoài vách núi, vận khởi linh lực bay ra ngoài chuẩn xác đảo đi góc Cốt Long Thảo còn lại, nhưng khi vừa đưa góc Cốt Long Thảo cuối cùng vào không gian Kỳ Phong cũng bị một luồng hắc khí đánh thẳng tới, hần vì quá bất ngờ không kịp phòng mà trúng chiêu.

Hắc khí có độc, chỉ chạm vào da thôi mà Kỳ Phong đã cảm thấy linh lực mình đang bị bào mòn, chỉ kịp hét lên một tiếng “tiểu Hoả chạy...” tiếng hét còn quanh quẩn trong không khí đã không còn thấy bóng dáng Kỳ Phong nữa.

Kỳ Phong rơi thẳng xuống vực.

Không có linh lực hộ thể, đau đớn để Kỳ Phong ngất đi.

“Àm”

Trước khi hôn mê Kỳ Phong biết mình rơi vào trong nước hần vì đau quá mà bất tỉnh bị chìm vào trong nước, hần muốn đi vào không gian nhưng không biết vì sao không thể câu thông được với không gian nữa.

.....

“Đại sư huynh, chuyện gì...?” Mạc Thiên Hàn là đang định hỏi chuyện gì vậy, có phải Huyền Linh thú xuất hiện không? nhưng nói đến đây hần bỗng im lặng, hần là nghe tiếng động lớn mà đuổi tới, để hần nhìn thấy một mảng trước mắt làm hần kinh ngạc không thôi.

Đại sư huynh Diệp Lạc Thần, là thiên tài đệ tử hạch tâm cũng là đại đệ tử mà chương môn sư thúc Cố Viễn Chân Nhân hết lòng bồi dưỡng, sau này chính là chương môn đời tiếp theo của Dịch Thần Tông.

Đại sư huynh là người luôn một thân trắng thuần, lại có tính ưa sạch sẽ, sẽ kị người ngan dậm, khuôn mặt tựa thiên tiên nhưng lúc nào cũng trung cái biến “chờ có đến gần” là ai kia.

Hần nhị sư huynh đệ tử nội môn là một trong số ít người có thể tiếp xúc với Diệp sư huynh mà còn chưa lần nào dám thân cận đại sư huynh nữa là, thể

mà giờ cái người một thân ướt nước, trong tay còn ôm một cái người không biết sống chết kia là ai thế. Vị đại sư huynh băng sơn ngàn năm của hần đi đâu rồi.

“Đại sư huynh hay để đệ ôm hần cho”

“Không cần”

Diệp Lạc Thần là đang dùng thần niệm tìm kiếm Huyền Linh thú thì nhìn thấy tiểu thiếu niên này rơi từ trên cao xuống, không biết lý do vì sao bất tri bất giác chạy đến đây cứu người.

“Đại sư huynh...” Đại sư huynh vậy mà còn chưa kịp suy nghĩ đã vội từ chối hần.

Nghĩ mình có hơi vội vàng nên Diệp Lạc Thần dừng lại giải thích “hần trúng độc, ta đưa đến chỗ Trần Quân trưởng lão an bài hai ngày sao sẽ quay lại, có động tĩnh của Huyền Linh thú đừng một mình hành động, chờ ta”

Ách...từ ngày nhập môn tới giờ đây là câu nói dài nhất đại sư huynh dùng nói với hần, hần cảm kích nói “nghe đại sư huynh”

Diệp Lạc Thần ôm Kỳ Phong đi xa mà tay Mạc Thiên Hàn vẫn còn nắm thật chặt, đại sư huynh vì một người xa lạ mà bỏ rơi hần ha ha...thật buồn cười mà. Đáng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Gia Nhập Tông Môn

Một ngày sau Diệp Lạc Thần ôm Huỳnh Kỳ Phong đến nơi dừng chân của Trần Quân trưởng lão giao cho trưởng lão nhờ Trần trưởng lão giải độc, hần đã cho Kỳ Phong ăn đan dược tạm thời áp chế độc tố nhưng để giải độc vẫn phải nhờ đến sự trợ giúp của Trần trưởng lão.

Trần Quân trưởng lão dù đã ngoài trăm tuổi nhưng nhìn bề ngoài cũng chỉ như ba mươi mà thôi, một thân đạo bào màu xanh lam khuôn mặt thập phần tuấn mỹ.

Với Nguyên Anh Kỳ tu sĩ lại là một cao thủ luyện đan, là cấp bảy luyện đan sư duy nhất tại thế giới Tu Chân này, cũng là phong chủ Đan Phong trong Dịch Thần Tông, hiện tại đan dược trong tông môn đại bộ phận đều do Đan Phong đảm nhiệm.

Người cầu hần luyện đan dược rất nhiều nhưng không phải ai hần cũng nhận luyện đan, để được Trần Đan Sư luyện đan dược là phải trả một cái giá trên trời nhưng người cầu hần luyện đan vẫn cứ không ngừng tăng lên.

Người bình thường rất khó cầu Trần trưởng lão hần luyện đan vì hần là rất ít khi ở tông môn ngoại trừ tên tiểu tử Diệp Lạc Thần này cùng sư phụ của hần biết Trần trưởng lão hần đi nơi nào ra thì không ai biết được hành tung của hần.

“Trần trưởng lão, làm phiền ngài cứu hần”

“Lạc Thần sư đệ ta đã cho hần ăn một viên giải độc đan tạm thời không sao rồi”

“Trần trưởng lão ngài xem vị sư đệ này còn có thể tu luyện hay không?”

“Lạc Thần sư đệ, ta sẽ làm hết sức nhưng có thể tu luyện hay không còn phải xem tạo hoá của hần”

“Đa tạ Trần trưởng lão”

Dù Diệp Lạc Thần hần không biết vì cái gì phải chấp nhất cứu tiểu thiếu niên này nhưng hiện tại hần cảm thấy rất tốt, giờ hần còn nhiệm vụ trong người không thể ở lại đây chờ tiểu thiếu niên này tỉnh lại được.

“Trần trưởng lão Lạc Thần còn có một chuyện muốn thông truyền”

“Ah....Sư đệ mời nói, hần có cảm giác bất an nha”

Sư phụ dặn đệ tử đến Thủy Hương Trấn thì truyền Trần trưởng lão trong vòng một tháng lập tức trở lại tông môn sau thời hạn một tháng còn không nhìn thấy người sư phụ lập tức đến đây trách người trở về.

Nói xong Lạc Thần cung kính ôm quyền cáo từ xoay người rời đi.

Ách...Trần Quân Trường Lão nghe xong nhất thời choáng váng có được không. Hắn là chạy không thoát, chạy một năm rồi vẫn phải quay về.

Vốn nghe nói Thuỷ Hương Trấn cách Dịch Thần Tông hơn nửa tháng phi hành về phương Bắc xuất hiện Thượng Cổ Thần Đình, hắn vội lấy có đi giao dịch thần đình mà rồi đi Tông Môn hay nói đúng hơn là chạy trốn người nào đó, ách giờ Thần đình còn chưa tới tay hắn làm sao có thể đi về.

Hắn là nhất thời hồ đồ nên mới đưa Truy Tung Hạc có chứa linh huyết của hắn cho cái tên Cổ Viễn vương bát đản thích hành hạ người kia, hắn là tông chủ một đại tông môn mà không có chuyện gì làm cứ hai ngày ba bữa đến tìm hắn gây phiền toái thế này thì hắn luyện chế đan dược thế nào hả, hắn không chạy mới là lạ đó.

Thật là ức không chịu được mà đánh thì đánh không lại chạy cũng chạy không xong vì cái tên họ Cổ đó tu vi cao hơn hắn cả cái cấp bậc.

“Ah.....Ta đây là gây nên tội nghiệt gì a..”

Nội tâm phức tạp của Trần Quân trường lão Diệp Lạc Thần hắn là hoàn toàn là không biết.

.....

Huỳnh Kỳ Phong tỉnh lại đã là sự tỉnh của hơn một tháng sau.

Hôm nay là ngày thứ ba hắn tỉnh lại, ba ngày này hắn luôn kiểm tra xem có thể câu thông với không gian hay không nhưng bất kể hắn làm cách gì cũng không thể câu thông với Hỗn Độn Không Gian được. Kiểm tra trước ngực thì ấn ký hình long vũ cũng biến mất. Kỳ Phong lo lắng không biết hắn trúng độc liệu Tiểu Kim và không gian có xảy ra vấn đề gì không, còn cả tiểu Hoà của hắn nữa có chạy thoát không, nhưng lo cũng chỉ là lo lắng xuống hắn cũng không có cách nào khác.

Đề Kỳ Phong thờ phào nhẹ nhõm là vì hắn trúng độc hôn mê hơn một tháng, tỉnh lại mới biết được là do Trần Quân Trường Lão cứu hắn còn dùng Đan dược trân quý giải độc cho hắn.

“Hắn là Trần Trường Lão đã kiểm tra cơ thể hắn xem hắn trúng độc gì rồi mới giải độc”

Trần Trường Lão cũng không phát hiện ra Hỗn Độn Không Gian chỉ có một khả năng là do huyết mạch truyền thừa và cái ấn ký hình long vũ là đại bí mật của riêng hắn không thể để lộ dù chỉ một chút cũng không được a.

Đúng là Trần Quân trường lão không có phát hiện ra không gian ấn ký của Huỳnh Kỳ Phong nhưng nếu là tông chủ ở đây thì có lẽ câu chuyện nó đã hoàn toàn khác, Cổ Viễn tông chủ đã là Hoá Thân kỳ đại năng giả chỉ là Cổ tông chủ cũng không có tới xem hắn, ách...hắn là gì cơ chứ, cũng chỉ là một đệ tử nho nhỏ mà thôi.

Kỳ Phong cũng biết không gian của hắn không dễ bị phát hiện nên hắn rất yên tâm.

Còn vì sao hắn hiện tại không thể vào không gian thì đành phải chờ hắn khôi phục lại linh lực mới có thể xác định được.

Hiện giờ Huỳnh Kỳ Phong giống như một người bình thường chưa trải qua tu luyện gì vậy.

.....

Kỳ Phong nhớ lại khi đó phát hiện một nhóm Cốt Long Thảo hắn mừng như điên nhưng vẫn rất lí trí dùng thần niệm kiểm tra một lượt không thấy có vật thủ hộ hắn mới đào hai góc Cốt Long Thảo gần nhất, góc thứ ba hơi khó lấy một chút vì nó nằm ngoài vách núi, hắn vận linh lực bay ra ngoài đào đi góc Cốt Long Thảo còn lại, nhưng khi vừa đưa góc Cốt Long Thảo cuối cùng vào không gian liền bị một luồng hắc khí đánh thẳng tới, hắn vì quá bất ngờ không kịp đề phòng mà trúng chiêu.

Hắc khí có độc, độc chạy rất nhanh làm toàn thân hắn mất đi linh lực, hắn cũng chỉ kịp hét lên một tiếng với tiểu Hoà rồi rơi thẳng xuống vực. Khi đó không có linh lực hộ thể hắn vì đau đớn mà ngất đi.

Còn sau đó thì hắn không còn nhớ gì nữa khi tỉnh lại chỉ biết là Trần Quân trường lão phong chủ Đan Phong cứu hắn đưa hắn về Dịch Thần Tông, hai ngày trước hắn đã được kiểm tra ra là có linh căn chỉ là bị khí độc xâm nhập nên có thể dẫn khí nhập thể hay không còn phải xem nỗ lực của hắn.

Thân phận tạm thời hiện giờ của hắn là đệ tử ngoại môn, đến khi nào hắn dẫn khí nhập thể mới có thể được xem là một đệ tử ngoại môn chân chính. Được sắp xếp ở khu vực dành cho ngoại môn đệ tử.

Kỳ Phong cảm thấy hắn ở ngoại môn như bây giờ rất tốt, hắn là có bí mật không thể để người biết, càng ít người chú ý đến hắn như vậy mới tốt nha.

Thật ra Kỳ Phong biết hắn thật là bị trúng độc nhưng thân thể hắn là dùng nước Tử Hồ cải tạo cho nên dù không có đan dược giải độc thì cơ thể hắn cũng có thể trung hoà độc tính, chỉ là tu vi của hắn quá thấp không thể khôi phục trong thời gian nhanh nhất được chỉ có thể chậm chạp phục hồi mà thôi. Đó là nói trước khi hắn chưa trải qua tu luyện hiện tại hắn đã trải qua tu luyện thì đã là chuyện khác.

“Huỳnh Kỳ Phong hắn là Luyện Khí chín tầng trung kỳ nơi nào còn cần dẫn khí nhập thể a“. Đấng bởi: phonglai

Chương 11: Chương 11: Một Nửa Đệ Tử Ngoại Môn

Dịch Thần Tông nằm về phía Nam duy nhất một đại tông môn tồn tại đã mấy ngàn năm cùng những tông môn nhỏ khác, Dịch Thần Tông trải qua ba đời tông chủ và Cổ Viễn tông chủ đã là đời tông chủ thứ tư.

Ở Long Thiên đại lục này có thể xem Dịch Thần Tông là một trong tứ đại tông môn đứng đầu ngoài Dịch Thần Tông ra có thể xem đứng thứ hai trong tứ đại tông môn là Linh Vân Tông nằm ở phía Đông, ngoại giới thường lên gọi đệ tử Linh Vân Tông là kiếm tu cuồng, đứng hàng thứ ba là Bách Hoa Cung nằm về phía Tây, Bách Hoa Cung chỉ thu nhận nữ đệ tử và rất hạn chế lại ít khi tiếp xúc với ngoại giới nên người của Bách Hoa Cung mười phần thần bí.

Dịch Thần Tông, Linh Vân Tông, Bách Hoa Cung ba đại tông môn này đều có Hoá Thần đại năng tọa trấn ngoại trừ Dịch Thần Tông có hai vị Hoá Thần đại năng ra là một ngoại lệ trong đó mà thôi.

Nói đến đứng hàng thứ tư chính Vu Thiên Tông, Vu Thiên Tông là bá chủ ngoại vực dù không có Hoá Thần đại năng tọa trấn mà chỉ có Nguyên Anh cường giả nhưng vẫn là một trong tứ tông đứng đầu. Chỉ là đệ tử của Vu Thiên Tông không được hoan nghênh vì họ là dụng độc đến tu luyện, họ tu luyện chính là độc thuật, đệ tử của Vu Thiên Tông thường tu vi không cao và tuổi thọ cũng không bằng tu sĩ tu luyện chính thống nhưng trình độ dụng độc của họ lại thuộc vào loại xuất thần nhập hoá có khả năng hạ độc đối thủ chỉ trong một cái nháy mắt nên đệ tử Vu Thiên Tông thường hay bị bày xích và tránh né.

Những điều này cũng là do Trần Kiến Huân sư huynh nói cho hắn nghe. Từ khi tỉnh lại Kỳ Phong mới biết được Kiến Huân sư huynh là được Trần đan sư giao nhiệm vụ chăm sóc cho hắn. Kỳ Phong lúc đầu định lấy lý do là mình trúng độc nên không nhớ chuyện trước đây chỉ nhớ được tên mình mà thôi nên nhờ Kiến Huân sư huynh kể lại cho hắn nghe một chút về thế giới này nhưng thấy sư huynh quan tâm hắn như vậy nên hắn nói thật mình từ nhỏ lớn lên trong rừng nên không biết gì về thế giới này.

Kiến Huân sư huynh là người thành thực có khuôn mặt thanh tú lại rất nhiệt tình và chu đáo, dù hai mươi tuổi mới đạt luyện khí bảy tầng thực lực nhưng với tam linh căn thì tu vi như này đã là rất giỏi rồi.

Hiện tại Kỳ Phong được an bài một phòng nhỏ dưới chân Đan Phong, làm hàng xóm của hắn chính là vị Trần Kiến Huân sư huynh kia. Vị sư huynh này cũng nói cho hắn biết phòng nhỏ này là sư huynh nhận nuôi hắn, từ khi hắn tỉnh lại sư huynh cũng đã giao lại thân phận ngọc bài cho hắn, phòng nhỏ này là có tông môn cấm chế riêng biệt, chỉ có thân phận ngọc bài này hoặc là vị Nguyên Anh tu sĩ tới đây mới có thể mở ra được mà thôi.

.....

Thật ra Huỳnh Kỳ Phong hắn cũng là gặp may mới được vào đại tông môn làm ngoại môn đệ tử, vì các đại tông môn cứ ba năm chiêu thu đệ tử một lần mà thời gian chiêu thu đệ tử đã qua nửa năm, sớm đã không còn chiêu thu đệ tử nữa. Nếu Kỳ Phong còn chưa từng tu luyện thì ba năm sau gia nhập tông môn mới bắt đầu tu luyện đó là quá trễ.

Kỳ Phong mấy ngày nay hắn không dám mạnh dạn tu luyện vì sợ khôi phục quá nhanh tu vi hắn sẽ bị bại lộ thực lực chân chính không cách nào che giấu được, hắn có nhiều bí mật cần phải che giấu nên lựa chọn ẩn mình là cách tốt nhất.

Thật ra Kỳ Phong là có Ẩn Linh thuật, chỉ là trước đây hắn cảm thấy không cần thiết nên không có tu luyện qua rồi quán luôn ra sau đầu không để ý tới nữa, nhưng với tình hình của hắn hiện tại thì không thể không lôi ra học rồi.

Nói tới Ẩn Linh thuật ấn tượng đầu tiên của Huỳnh Kỳ Phong có lẽ là do phụ thân Lam Thanh khi đến nhân giới đã từng sử dụng đã để lại ấn tượng cho hắn a.

.....

“Kỳ Phong đệ dậy chưa”

Quên mất sáng nay có hẹn với Kiến Hưng sư huynh đi chấp sự ngoại vụ báo danh a.

“Sư huynh chờ đệ một chút”

Không có đồ hoá trang đi ra ngoài thật là bất tiện mà, chỉnh sửa một chút làm cho mái tóc che khuất một phần mặt Kỳ Phong mở ra phòng nhỏ cấm chế.

“Kiến Huân sư huynh chào buổi sáng” Kỳ Phong vừa nói vừa cười gượng vì đã để sư huynh chờ lâu.

“Ừ, mà sao đệ che mặt lại làm gì, sư huynh thích nhìn khuôn mặt như ngọc của đệ hơn.”

“Ách...vị sư huynh này sao lại trực tiếp như vậy, Kỳ Phong đỏ mặt nghĩ thầm.”

Dù là đang nói nhưng tay của vị sư huynh nào đó đã đưa lên định vén lên mái tóc mà Kỳ Phong mặt cả buổi để tạo hình.

“Ách...ha ha ha” Kỳ Phong vừa cười giả lả vừa nghiêng đầu tránh sang một bên.

Đùa gì chứ, dù là hấn mới khỏi bệnh nhưng với cái khuôn mặt được thừa hưởng tới gần như mười phần của phụ thân Lam Thanh lại từ khi trải qua nước Từ Hồ cải tạo cộng thêm việc tu luyện để cho Kỳ Phong cũng phải khiếp sợ là làn da của hấn càng ngày càng trắng, trong suốt tựa như bạch ngọc, lại mềm mịn như da em bé, khuôn mặt còn đẹp đến cực hạn. “Oa...thật không công bằng mà, hấn là muốn làn da màu đồng, cơ thể sáu múi.. sáu múi ah...nên mới tập luyện như điên nhưng sáu múi đâu không thấy chỉ thấy tay chân càng ngày càng thêm thon dài trắng nõn cùng cao lên mà thôi.”

“Kỳ Phong sư đệ nghĩ gì mà lại ngăn người rồi, chúng ta đi thôi”, vừa rồi Kỳ Phong là tránh né hấn hấn biết nhưng cũng không vạch trần.

“Ah...vâng, Kiến Huân sư huynh chúng ta đi thôi”, hấn vậy mà ngăn người trước mặt Kiến Huân sư huynh, mặt cỡ quá.

Hai người vẫn vừa đi vừa nghe Kiến Huân sư huynh nói về những chuyện gần đây của tu chân giới làm cho Kỳ Phong có được thêm nhiều nhận biết về thế giới tu chân này.

“Nhìn kìa đây không phải là Trần Kiến Huân sư huynh sau, bên cạnh Kiến Huân sư huynh là ai thế”, “nghe nói mới tới một ngoại môn đệ tử có tư chất thấp kém”, “lạ mặt thế kia chắc là người đó đi”. “Kiến Huân sư huynh ở ngoại môn cũng là đệ tử nổi trội sau lại đi chung với đệ tử thấp kém nhỉ”, “này đừng nói nữa sư huynh nghe thấy bây giờ”. Hai đệ đệ tử mặc màu áo xám một cao một thấp đệ tử ngoại môn vừa nói vừa đi xa.

Hai vị đệ tử ngoại môn cho rằng họ nói rất nhỏ nhưng với người tu luyện tai thính mắt tinh thì nghe không sót một chữ, Kỳ Phong mặt dù mất hết linh lực nhưng hấn là thân thể đã được cải tạo nên lời nói của hai vị đệ tử kia hấn cũng nghe không sót chỉ là hấn không thêm chấp mà thôi. Kỳ Phong vẫn cuối đầu đi đường khuôn mặt không có biểu hiện gì.

Kiến Huân nhìn biểu tình bình tĩnh của Kỳ Phong sư đệ nghĩ rằng đệ ấy chắc là không nghe thấy gì nên cũng thờ phào nhẹ nhõm, hấn là sợ vị sư đệ này tự ti thì sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện về sau của đệ ấy.

Hấn là nghĩ có kẻ nên bị giáo huấn một chút rồi. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 12: Kiểm Tra Linh Căn

Đến chấp sự đường báo danh gặp vị ngoại môn chấp sự đường này cứ đưa mắt nhìn Kỳ Phong như đang nhìn thấy sinh vật lạ, Kỳ Phong không hiểu chuyện gì cả, “bộ dạng hấn kỳ quái lắm sau” Kỳ Phong nghĩ.

Cũng không biết là ai tung ra tin đồn rằng hấn là được đại sư huynh mặt lạnh Diệp Lạc Thần cứu về nha, cái này Kỳ Phong còn chưa có biết.

Kỳ Phong trong lòng thầm nghĩ ai có thể đến nói cho hấn biết chuyện gì đang xảy ra hay không, vì cái gì vị chấp sự đường cứ nhìn chằm chằm hấn thế. Hay là có chuyện gì mà hấn còn không biết, đưa mắt nhìn Kiến Huân sư huynh cầu cứu. Kiến Huân sư huynh cũng vô tội nháy mắt với hấn rồi truyền âm bảo hấn cứ bình thường.

Kiến Huân hấn đúng là không biết có chuyện gì nha.

Thu hồi tầm mắt nhìn có chút thất thố của mình vị chấp sự đường hơi có chút đứng tuổi mới bắt đầu hỏi tên tuổi nguyên quán của Kỳ Phong: Vị tiểu sư đệ này là mới tới chưa trải qua khảo nghiệm linh căn cùng tư chất, bất quá đệ là được đặc cách vào ngoại môn nhưng theo môn quy vẫn phải khảo nghiệm một lần để ghi vào sổ lưu.

Xuất ra một viên đá tròn trong suốt gọi là đá vô thuộc tính vị chấp sự ngoại môn đường nói: Sư đệ đưa tay chạm vào viên đá và nhắm mắt lại tập trung cảm nhận đi.

Kỳ Phong thật nghe lời làm theo, Kỳ Phong hiện tại không biết bên ngoài chấp sự đường đang có vài đệ tử ngoại môn hiểu kỳ đứng xem cái người mấy hôm nay rất nổi tiếng ở tông môn nghe tên nhưng chưa hề thấy mặt này linh căn tư chất rốt cuộc là như thế nào.

Hiện giờ Kỳ Phong rất tập trung đưa tay chạm vào đá vô thuộc tính bỗng nhiên nghe thấy vị chấp sự đường kia hét lên một tiếng linh căn, là băng lõi song linh căn, ách nhưng tư chất lại là hạ phẩm với một màu xám ảm đạm.

Thu hồi tay cùng lúc mở mắt ra nhìn thấy Kiến Huân sư huynh đang nhìn hấn với vẻ mặt tiết nuối Kỳ Phong bất tri bất giác hỏi linh căn của đệ thế nào.

Kiến Huân biết Kỳ Phong là do trúng độc mới làm kém đi tư chất tu luyện mà thôi nhưng Kỳ Phong đã hỏi hấn không thể không trả lời: “Đệ là băng lõi song linh căn chỉ là do trúng độc nên linh căn có hơi xấu một chút kiên trì tu luyện sẽ tốt lên thôi.”

Nội tâm vị chấp sự ngoại môn: “Nào có xấu mà là quá xấu ấy chứ, bình thường song linh căn là đã được vào nội môn làm một nội môn đệ tử rồi đằng này còn là băng lõi hai thuộc tính khó gặp thế kia, thật là đang tiếc, có lẽ hấn cũng không cần phải báo cáo việc này đi.”

Kỳ Phong cười cười vui vẻ nói: “Đệ không sao”, hấn không quan tâm, có thể tu luyện là tốt lắm rồi.

Thật sự là Kỳ Phong nói không quan tâm cũng không phải là nói dối, hấn là thân thể đã được cải tạo cái dạng gì độc hấn cũng không sợ, độc đau dờ sống dờ chết như ngâm mình trong tử hồ hấn bây giờ còn thành nước uống của hấn, hấn còn sợ cái gì độc.

Ách nghĩ đến đây không biết khi nào hấn mới câu thông được với Hỗn Độn Không Gian nữa.

Kỳ Phong biết là vị Kiến Huân sư huynh này là thật quan tâm đến hấn nên chỉ cười rồi nói cảm ơn.

Vì ngoại môn chấp sự đường cũng an ủi hấn vài câu sau đó lấy ra tông môn cấp cho người mới đến túi trữ vật bên trong có chứa đạo bào ngoại môn để từ màu xám, một lọ tích cốc đan, một lọ hạ phẩm ngưng khí đan, năm viên linh thạch hạ phẩm hình tròn màu xanh, còn có nhập môn Dịch Thần Quyết, sau khi dặn Kỳ Phong cách sử dụng túi trữ vật còn tặng cho hấn thêm một đồng thứ an ủi tinh thần mới để cho hấn rời đi.

Thật ra thì vị chấp sự ngoại môn đường cũng tặng hấn mấy lọ cấp thấp đan dược cùng một lọ tích cốc đan, Kiến Huân sư huynh cũng tặng hấn hai lọ đan dược, Kỳ Phong từ chối nhưng không được đành phải nhận hết.

“Kệ hấn không dùng được thì có thể đem bán mà, Kỳ Phong hiện tại thật thiếu tiền, hấn thật sự rất rất là nghèo nha” đây chính là nỗi lòng của Huỳnh Kỳ Phong chỉ là của Kiến Huân sư huynh cho hấn sẽ giữ lại.

Nếu như mà để vị chấp sự ngoại môn đệ tử kia biết được suy nghĩ này của Kỳ Phong, hấn chắc sẽ phun ra ngụm máu mất.

Trong đầu vị chấp sự đường nào đó bây giờ là: Hấn dù biết tư chất Kỳ Phong tệ nhưng vẫn đem đồ ra tặng cũng vì Kỳ Phong là do Trần trưởng lão mang về nên muốn lấy lòng mà thôi, hấn mà biết nội tâm Kỳ Phong phúc hắc như thế thì thế nào nội tâm hấn sẽ lần nữa gào lên cho coi.

Hiện tại Kỳ Phong đã ra khỏi chấp sự đường hấn còn không biết sự việc hôm nay làm tên tuổi hấn lần nữa nổi lên.

“Tạm biệt Kiến Huân sư huynh hẹn hai tháng sau gặp lại”, hẹn hai tháng là vì hấn nghe sư huynh nói hai tháng sau hấn mà tu luyện tốt Kiến Huân sư huynh sẽ dẫn hấn đi phường thị tham quan nha, hấn muốn bán một ít thảo dược và mua vài thứ nữa. Kỳ Phong quên mất bây giờ hấn là còn không có câu thông được với không gian nha.

“Ừ, Kỳ Phong sư đệ tu luyện cho tốt nhé” Kiến Huân hấn là thật quan tâm vị sư đệ này.

Kỳ Phong đã nhận được thứ mình muốn nên hấn muốn vội trở lại phòng nhỏ bế quan khôi phục tu vi, Kỳ Phong lúc trước là vì sợ lộ bí mật mà không dám bế quan tu luyện nhưng giờ có khôi phục tu vi hấn cũng không sợ có cái pháp quyết tông môn chống lưng không lo bại lộ nữa, chỉ cần hấn khôi phục lại tu vi sau đó dùng ân linh thuật che dấu là có thể được rồi.

Kỳ Phong cũng hiểu kỳ cái pháp quyết Dịch Thần Quyết nên lấy từ trong túi trữ vật ra xem, hà.....”chà hiểu gì cả” nói xong hấn quần luôn qua một bên, đọc không được Kỳ Phong hấn vậy mà đến cái thế giới này trở thành mù chữ, nói ra hấn bị mù chữ chắc bị người ta cười rộ rần mất thôi.

Thờ dài trước khi bế quan hấn cần phải hiểu rõ nội dung bên trong ngọc giản tránh sau này khó giải thích a.

Nắm lên ngọc giản đi tìm Kiến Huân sư huynh xin nhờ giúp đỡ, Kiến Huân sư huynh vậy mà không có cười hấn còn nhiệt tình diễn giải cho hấn nghe, còn giúp hấn nhận biết mặt chữ, Kỳ Phong từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu nghe còn mặt thì đỏ đến mang tai “hấn là mắt cờ có được không, có gì làm một công dân thế giới hiện đại đến thế giới này lập tức biến thành mù chữ“.

Kiến Huân thì lại nghĩ khác: “Nhìn Kỳ Phong thẹn thùng đỏ cả mặt mới đáng yêu làm sao”, hấn thật rất muốn đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt Kỳ Phong lại sợ mình thất thố dọa chạy nhóc con đáng yêu này. Đẳng bối: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13: Khôi Phục Linh Lực

Trở về phòng nhỏ Kỳ Phong là chuẩn bị bế quan, hẳn muốn trong thời gian nhanh nhất khôi phục lại linh lực, Kỳ Phong cũng không phải nghĩ mình suốt đời trốn tại trong tông môn, hẳn còn có nhiều việc cần đi làm nhất là hẳn rất muốn đi tìm hiểu lý do vì sao phụ thân phải ôm nguyên chủ trốn đi, người nam nhân ưu tú như vậy vì cái gì phải chết, chính là hẳn bây giờ còn chưa có cái thực lực có thể tự mình đi khám phá.

Huỳnh Kỳ Phong là biết con đường mà hẳn chọn có rất nhiều chông gai nhưng hẳn không sợ, lúc ban đầu đến thế giới này hẳn suy nghĩ rất đơn giản chỉ cần hẳn có thể sống đơn giản vui vẻ là được nhưng từ lúc hẳn gặp phụ thân Lam Thanh, nhận được truyền thừa từ người suy nghĩ của hẳn là hoàn toàn thay đổi.

Ở cái thế giới này còn không có đơn giản như hẳn nghĩ, có rất nhiều thứ khác hoàn toàn với thế giới mà hẳn từng sống. Phụ thân từng nói con đường là do hẳn chọn và hẳn lựa chọn đối mặt với thực tế và luôn tiến về phía trước nhưng vẫn với tiêu chí của mình là tự do cùng tiêu dao.

Phòng nhỏ của Kỳ Phong nằm ở chân Đan Phong, tuy rằng nơi này thiên địa nguyên khí còn không có nồng đậm như trên đỉnh Đan Phong nhưng so với những Phong khác trong tông môn ngoại trừ chủ phong Huyền Phủ Phong của Cổ Viễn tông chủ ra thì thiên địa nguyên khí dưới chân Đan Phong nồng đậm hơn những Phong khác một chút nên đối với đệ tử ngoại môn như Kỳ Phong vừa mới tiến vào tông môn mà đã được xếp vào ở Đan Phong là một may mắn cỡ nào, là cỡ nào khiến người đồ mất a.

Đệ tử bình thường rất khó vào Đan Phong, ngoài Trần Quân trưởng lão là không nhận đệ tử thân truyền ở trên đỉnh Đan Phong ra còn có mười vị sư huynh sư tỷ là đệ tử ký doanh theo con đường đan đạo ở vào giữa Đan Phong thôi, còn dưới chân Đan Phong cũng chỉ có hơn ba mươi người là đệ tử nội môn trong đó đặt cách cũng chỉ có hai người Kiến Huân cùng Kỳ Phong là đệ tử ngoại môn là một ngoại lệ mà thôi.

.....

Điều chỉnh tốt tâm tình ăn một viên tích cốc đan Kỳ Phong tiến vào nhập định, từng vòng chu thiên liên tục vận chuyển theo Thiên Địa Hoàng Quyết Kỳ Phong bắt đầu chậm rãi hấp thu thiên địa nguyên khí, theo từng dòng nguyên khí tiến vào cơ thể dưới Thiên Địa Hoàng Quyết chuyển hoá thành linh khí cạo rửa linh mạch cần nuốt tăn độc còn sót lại khắp căn mạch, linh khí chảy đến đâu Kỳ Phong cảm thấy như được tắm mát đến đó.

Kỳ Phong hiện giờ là triệt để hoà mình vào cùng thiên địa, hẳn điên cuồng hấp thu nguyên khí, nửa tháng sau Kỳ Phong vẫn còn trong nhập định và hiện giờ đã khôi phục được một nửa tu vi và tu vi còn không ngừng tăng lên, Kỳ Phong còn không có dừng lại, hiện tại cơ thể Kỳ Phong đã hoàn toàn bài trừ toàn bộ tăn độc, hẳn không còn cái cảm giác cơ thể nặng nề trói buộc như bị gông cùm xiềng xích nữa.

Lại tiếp nửa tháng Kỳ Phong còn không có tỉnh lại, Kiến Huân đến xem hẳn hai lần nhưng thấy hẳn vẫn bế quan nên không quấy rầy hẳn mà là để hẳn tĩnh tâm tu luyện.

Thật ra Kỳ Phong không biết hẳn bế quan yên tĩnh như vậy cũng không có ai đi quấy rầy một chút vì mọi người cũng là đang bế quan tu luyện, năm tháng sao là tông môn khảo hạch, khảo hạch lần này cũng như mọi khi là thực hiện khảo hạch ở Lãnh Sương Cốc. Hiện tại Kỳ Phong còn đang bế quan khôi phục tu vi nên chưa biết gì về vấn đề khảo hạch lần này.

Một tháng bế quan để cho Kỳ Phong khôi phục hoàn toàn tu vi nhưng Kỳ Phong vẫn không có dừng lại, Kỳ Phong cảm giác linh lực trong cơ thể hẳn vẫn đang không ngừng tăng lên Luyện Khí chín tầng trung đỉnh phong, tăng đến Luyện Khí chính tầng hậu kỳ thì Kỳ Phong dừng lại.

Kỳ Phong biết hẳn vẫn còn có thể tăng lên tu vi nhưng nơi này nguyên khí thiếu thốn tăng lên nhanh chóng như vậy hẳn vẫn là thôi đi.

Để Kỳ Phong kinh hỷ là trong lúc tu vi lại tăng lên một tầng cảnh giới cũng đồng thời cùng lúc hẳn cảm nhận được không gian, Kỳ Phong cũng không vội vào không gian mà là lấy ra trận kỳ bố trí ảo trận tạo cảm giác cho người ngoài có quan sát cũng sẽ nhìn thấy ảo ảnh hẳn còn đang trong nhập định, rồi mới tiến vào Hỗn Độn Không Gian.

Kỳ Phong không sợ bị người mở ra cấm chế tiểu phòng mà là sợ bí mật không gian của hẳn bị bại lộ, cũng may hẳn là sáng suốt trước khi rời khỏi núi Phục Sơn không quên thu thập hết trận kỳ chứ hẳn là quý nghèo lấy đâu ra tài liệu luyện chế trận kỳ mà muốn luyện chế hẳn cũng không biết luyện a.

.....

Tiến vào Hỗn Độn Không Gian đập vào mắt Kỳ Phong là một mảnh trống không, tiểu Kim đầu, Từ Hồ đầu, nhà gỗ đầu, thảo dược được hẳn gom góp đi đâu rồi, cây cối hẳn vất vả đem trồng trên núi đầu. Nhiều câu hỏi cứ nhảy loạn trong đầu Kỳ Phong làm cho hẳn muốn lo lắng không thôi.

Nhưng mà khoan đã, nếu tất cả biến mất vậy trận kỳ là từ đâu mà đến trong tay hẳn. Đẳng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 14: Kim Xà Vương

Kỳ Phong hiện tại đúng là khóc không ra nước mắt, hẳn là không biết có chuyện gì xảy ra, mọi thứ trong không gian đi đâu rồi a. Cũng không đợi Kỳ Phong sâu nào lâu bỗng nhiên có một luồng gió màu vàng kim lao nhanh về phía hắn, Kỳ Phong đưa tay lên định bắt ra một đạo linh lực vào luồng vàng kim đó nhưng rất nhanh hắn thu tay lại vì kịp nhận ra ở trong không gian thứ duy nhất có màu vàng vậy chính là con rắn vàng bị đốt cháy xấu xí kia.

Kỳ Phong cuối cùng người đã trở lại.”

“Ah...tiểu Kim người thế nào biết nói.”

“Khinh người hử ...ta có nói khi nào ta không biết nói sao.”

“Vậy tại sao trước đây người không nói chuyện.”

“Tiểu gia ta không thích nói chuyện có được không?”

“Cái con rắn xấu xí này người là đang ngứa da phải không?”

“Người mới là con rắn xấu xí, cả nhà người mới rắn xấu xí” đây là nội tâm của con rắn nào đó chứ thực tế nó đang quấn trên tay Kỳ Phong cọt cọt như lấy lòng kia kìa.

“Ta là thượng cổ Kim Xà tộc, là Kim Xà tộc đó có hiểu không”

“Thì vẫn là rắn mà” Kỳ Phong vô tội nói.

Hử...mỡ rắn nào đó mới không thèm chấp.

Kỳ Phong hắn cũng mặt kệ cái tâm trạng của con rắn dờ hơi tiểu Kim, xem tình trạng không gian trước vẫn hơn.

“Tiểu Kim nói cho ta biết người ở trong không gian vậy có biết chuyện gì xảy ra với không gian không, sao không gian lại thay đổi thế này, tất cả mọi thứ trong không gian vì sao biến mất hết rồi?”

Kỳ Phong hiện tại đang rất lo lắng, hắn kiểm tra qua rồi, ấn ký hình long vũ đã xuất hiện trở lại, không gian cũng tồn tại vậy thì vì có gì Từ Hồ còn có mọi thứ đều biến mất hết rồi.

“Người không để ý nhìn thấy à, không gian của người thăng cấp nha, bây giờ rộng hơn trước rất nhiều rồi, lúc không gian thăng cấp ta không có bị tổng ra ngoài bởi vì tộc của ta là tồn tại cùng thời kỳ với không gian của người nên mới không sao nha nhưng mà ta vẫn bị không gian của người hút lấy linh lực đó, may mà ta biết khôn trốn vào Từ Hồ nếu không ta đã thành cái xác khô rồi.”

“Hà vậy người không có bị nước từ hồ ảnh hưởng chứ.”

Nước Từ Hồ chỉ ảnh hưởng đến phạm nhân thôi, ta là linh thú có linh lực chống đỡ sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng mà người hiện tại tu vi thấp, linh lực còn không đủ tốt nhất ít dùng nước trong Từ Hồ đi nha.

“Vì sao?”

“Cứ biết là ta sẽ không hại người, người tốt nhất là nên nghe ta đi.”

“Ách..được rồi” Kỳ Phong nội tâm là còn không có tin nhưng bên ngoài vẫn cứ trả lời cho qua.

Nội tâm con rắn nào đó đang cười gian vì cái tên ngốc nào đó thật biết nghe lời mà.

“Giờ ta đưa người đi xem không gian mới của người đi.”

Thân rắn biến lớn mấy chục lần rồi giang ra hai cánh, Kỳ Phong cứ trở mắt nhìn vì kinh ngạc, tiểu Kim của hắn nơi nào còn là con rắn cháy đen xấu xí, nhìn thật giống rồng trong truyền thuyết quá đi.

“Sau thấy ta uy vũ quá nên yêu ta luôn rồi đi”

Kỳ Phong biểu môi leo lên lưng tiểu Kim, “hử...người cứ tự luyện đi” nói vậy thôi chứ Kỳ Phong hiện tại trong lòng đang rất là vui vẻ. Linh thú thượng cổ vậy mà để cho hắn cưỡi nha ha ha...

Ở chỗ Kỳ Phong không nhìn thấy mỡ rắn nào đó cười cười bay lên.

“Mà đúng rồi lúc không gian thăng cấp, không gian của người chia làm hai thái cực nha, một nửa không gian bao phủ tử vụ còn nửa không gian còn lại bao phủ hắc vụ, sương tím và sương đen cứ dần co hơn hai tháng sương đen mới dần bị sương tím thôn phệ nha.”

“Cái này có lẽ do ta bị trúng độc ảnh hưởng đi.”

“Ta cũng là đoán như vậy, ta nghĩ người là bị trúng độc của Huyền Linh thú, lúc ta ở Lãnh Sương Cốc có nghe nói về việc Huyền Linh Thú xuất

hiện.Nhưng ta chưa từng chạm mặt cái con rắn đen mỡ nhờn đầu ung đó, xấu chết đi được.”

“Người biết nhiều ghê nha tiểu Kim”, “ừ...từ lúc sinh ra ta đã được truyền thừa rồi” hần là thượng cổ Kim xà vương, hôm hần bị tên tiểu tử này đánh bại cũng chính là ngày hần vừa tiến hành lột xác hay nói theo tộc Xà thì là trăm năm một lần tiến hành thay áo giáp, là lúc mà hần yếu ớt nhất, lúc đó đi ra ngoài vì cần thảo dược để nhanh hồi phục, ai ngờ lại gặp phải tên nhóc này còn có cái tên tiểu Hoả lúc nào cũng thích phun lửa kia, hần vì sợ bị thương đến bộ giáp mới nên mới tạm thời hoà hiệp, hần mới không công nhận mình là bị thua bởi tên Huyết Hoả Hồ kia đâu. Mà nhờ quyết định lúc đó hần mới phát hiện vị tiểu bằng hữu này vậy mà chôn dấu thật nhiều bí mật nha.

“Ta nhìn thấy nhà gỗ rồi, tiểu Kim cho ta xuống đi”, mặt dù không tình nguyện hạ cánh nhưng mỡ Kim vẫn phải đáp xuống.

“Đúng rồi Phong nhi”

“Không được gọi ta là Phong nhi” Kỳ Phong vừa nghe thấy liền lập tức gào lên.

“Ha...vậy thì gọi là Kỳ nhi, tiểu Kỳ Kỳ hay tiểu Phong Phong nha.”

Ách...eo oi hần nổi hết cả da gà, cái gì mà tiểu Kỳ Kỳ còn tiểu Phong Phong gì đó cho hần xin đi.

“Tùy người nhưng chỉ cho phép gọi ta Phong hay Phong nhi thì tùy người còn cái khác thì miễn bàn”

“Ha..vậy thì vẫn là gọi Phong nhi đi”, khi nói chuyện một người một rắn chân cũng chạm đất.

“Ách...Kỳ phong đang có cảm giác sao giống như tự kê đá đập chân mình quá.”

“Phong nhi người tu vi tăng quá nhanh, rất dễ bị người để ý nha, ta có thuật ẩn linh ta dạy cho người nha,“ khi nói hần cũng vừa biến nhỏ lại quán lên cổ tay Kỳ Phong, “không cần, ta cũng có, là phụ thân truyền thừa cho ta, ta cũng dự định ở trong không gian tu luyện một đoạn thời gian rồi mới đi ra.”

“Ừ mà ta tên là Xà Vương Huyền, sau này gọi ta tiểu Huyền đi nha.”

“Phong nhi Phong nhi Phong nhi....”

Ai Kỳ Phong hần hiện tại thấy thật đau đầu mà. Đáng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Ẩn Linh Thuật

Nhìn xung quanh Kỳ Phong thấy mọi thứ cũng dường như thay đổi, không lẽ là do linh khí trong không gian ảnh hưởng đến mọi vật tồn tại trong không gian sao. Kỳ Phong âm thầm may mắn vì không gian của hần tồn tại linh khí nha nếu không chắc bây giờ bị trúng độc chết hết rồi cũng nên.

Kỳ Phong không biết thật ra linh khí trong không gian hoàn toàn là do Từ Liên Hoa sinh ra, nếu hần muốn dùng Từ Liên Hoa trừ khi phải tìm được vật tạo ra linh khí thay thế nếu không khi hần dời đi Từ Liên Hoa thì không gian của hần cũng sụp đổ theo nha. Mà việc này rất lâu về sau mỡ Huyền mới chịu nhắc hần a.

Kỳ Phong hiện tại đang ở trong nhà gỗ tu luyện chỉ là tội nghiệp rắn bằng hữu bị nhốt bên ngoài vì cái tội: “Thích nói nhiều, ồn ào đau đầu mà” Kỳ Phong là nghĩ như thế đấy.

Kỳ Phong là đang cố tu vi cùng tu luyện Ẩn Linh thuật, hần muốn trước khi ra ngoài thì phải ép linh lực về tụ khí kỳ như vậy mới giống với tình trạng linh căn hạ phẩm nha.

Thật ra Ẩn Linh thuật của Kỳ Phong cùng Ẩn Linh thuật của Xà Vương Huyền là hoàn toàn giống nhau nhưng vì không đem ra so sánh nên không ai phát hiện ra điều này nếu không có thể Xà Vương Huyền rất có khả năng sẽ ngộ ra thân thể của Kỳ Phong.

Kỳ Phong biết là dùng Ẩn Linh thuật ẩn tàng rồi tu vi, ở Tu Chân giới này trừ khi Kỳ Phong muốn để cho người khác nhìn thấy thực lực chân chính của hần nếu không có là Hoá Thần đại năng cũng không cách nào nhìn ra được.

Xà Vương Huyền cũng cảm thấy mình gặp may vì hần cũng đã sống hơn hai trăm năm, cũng đã trải qua hai lần thay giáp chính thức trưởng thành, đáng lý ra hần phải lập tức trở về Xà tộc nhưng đó là ý nghĩ trước khi gặp Kỳ Phong thôi, sau khi gặp Kỳ Phong suy nghĩ của hần cũng thay đổi rồi, hần cần bảo vệ Kỳ Phong đến khi Kỳ Phong có đủ thực lực, hần là muốn làm bạn đồng hành cùng với Kỳ Phong nha.

Phàm nhân tu đạo dù tu vì có cao tới đâu cũng có giới hạn của nó còn Linh thú thì khác có thể tồn tại cùng thiên địa đồng thời cũng có thể tái sinh mà vẫn giữ nguyên trí nhớ chỉ là khi sinh ra thai sinh là phạm linh thể và phải tu luyện lại từ đầu mà thôi.

“Hắn chính là thấy Kỳ Phong ngọc ngốc ngốc này chơi rất vui nha.”

Kỳ Phong là không biết cái con rắn này thế mà dám nói hắn ngốc, nếu mà biết hắn nhất định sẽ gào lên “con rắn nhà người mới ngốc, cả họ nhà người mới ngốc á”.

.....

“Kỳ Phong nhập định trong không gian mười ngày cùng lúc thời gian bên ngoài không gian cũng chỉ là trôi qua một ngày mà thôi.”

Kỳ Phong ở trong Hỗn Độn Không Gian hai tháng bên ngoài cũng chỉ qua sáu ngày, thu thập một chút, ẩn đi linh lực xuống thành Luyện Khí một tầng sơ kỳ, Kỳ Phong lúc này mới ra khỏi không gian.

Để Kỳ Phong đầu đầu là tiểu Kim thấy hắn đi ra không gian vậy mà cũng làm nũng đòi theo ra bên ngoài, “ách... một con rắn làm nũng...” nghĩ thôi cũng đủ rùng mình, không còn cách nào khác đành để tiểu Kim quấn vào cổ tay, hắn còn dặn không được phóng độc lung tung để tiểu Kim hứa hẹn hắn mới cho theo ra ngoài nha, “ai mà biết con rắn này lúc nào bỗng nhiên nổi điên lên phóng độc lung tung chứ.”

Thu lại trận kỳ, dùng ngọc bài thân phận mở ra cấm chế tiểu phòng, bước ra phòng nhỏ Kỳ Phong vươn vai hít thở không khí trong lành mà hai tháng rồi hắn mới lại hít thở thật tinh khiết làm sao.

Hắn là dự định đi báo cáo thành tích tụ khí kỳ một tầng của mình cộng thêm lãnh đan được, mỗi tháng đệ tử ngoại môn đến ngoại môn đường một lần để lãnh nha, thêm đợt này là hắn có được năm viên tinh thạch hạ phẩm nữa nha.

Ghé ngang qua xem sư huynh Kiến Huân vẫn còn đang bế quan nên Kỳ Phong đi đến ngoại môn đường một mình, Kỳ Phong tận lực tránh đi những chỗ có người tụ tập mới đến được ngoại môn đường.

Vẫn là vị chấp sự ngoại môn đường một tháng trước, “Ha... Kỳ Phong sư đệ vậy mà trong vòng một tháng đã đạt được thành tích Luyện Khí kỳ một tầng rồi nha, chúc mừng sư đệ a”, Kỳ Phong biết là người này ngoài miệng thì nói chúc mừng nhưng trong lòng thì đang khinh bỉ hắn, Kỳ Phong hắn mới mặt kệ vị chấp sự này, hắn chỉ là cười cười nói: “Đa tạ chấp sự sư huynh”, dù vị chấp sự này tuổi cao nhưng cũng chỉ là Trúc Cơ trung kỳ mà thôi, bởi vì tu vi không cao nên mới làm loại công việc này.

Nói với vị chấp sự này hắn muốn nhận đang được cùng linh thạch của tháng này, giao nhận xong Kỳ Phong cảm ơn rồi lập tức đi ngay, hắn mới không có kiên nhẫn đi diễn kịch với vị chấp sự này đâu.

Hắc... năm viên linh thạch hạ phẩm, không biết tới khi nào hắn thu thập được một ngàn viên tinh thạch hạ phẩm đây.

Ở cái thế giới này tiền tệ là dùng linh thạch đến trao đổi. Cứ một ngàn viên linh thạch hạ phẩm mới đổi được một trăm viên linh thạch trung phẩm, một trăm viên linh thạch trung phẩm mới đổi được mười viên linh thạch thượng phẩm mà mười viên linh thạch thượng phẩm mới đổi được một viên linh thạch cực phẩm nha.

“Ha ha... này thì đến khi nào thì hắn mới để dành đủ tiền để đổi một viên linh thạch cực phẩm đây ha.” Đãng bời: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đan Trúc Các

Trên đường về Kỳ Phong ghé qua Đan Trúc Các tìm hiểu một chút, hắn muốn biết thêm về thế giới này, tới thế giới này cũng được thời gian nhưng hắn còn chưa biết nhiều về thế giới này lắm đâu, hắn còn muốn tra tra một chút sách thảo dược, trong không gian của hắn có rất nhiều thảo dược, hắn nhận biết được là do truyền thừa nhưng phần lớn là linh thảo thất truyền, còn phần thảo dược còn lại một góc hắn cũng không biết, vì là do tiểu Hoá chỉ cho hắn nhưng tiểu Hoá lại không biết nói nên hắn cứ đào hết lên trồng trong không gian rồi từ từ tìm hiểu sau.

Đan Trúc Các tọa lạc tại một tiểu sơn phong bên cạnh Đan Phong, Kỳ Phong đi đến bên ngoài Đan Trúc Các đã cảm thấy một mùi linh dược ngào ngạt thoang thoảng trong không khí, từ cổng vào có bố trí không gian cấm chế, nhìn từ bên ngoài Kỳ Phong chỉ thấy Đan Trúc Các như một ngôi nhà trúc có hai tầng mộc mạc bình dị không thấy có cảm giác nổi bật cùng khí thế của nơi được xem như đặt biệt nhất Đan Phong cũng như Dịch Thần Tông một đại tông môn này.

Kỳ Phong những tưởng mình đi lầm, dùng thần niệm kiểm tra lại ngọc bài một lần nữa xem mình có đến nhầm nơi không, trong ngọc bài có ẩn sơ đồ các Phong trong Dịch Thần Tông. Đây đúng là Đan Trúc Các nha, rút linh lực vào ngọc bài thân phận Kỳ Phong để dâng mở ra cấm chế.

Phía trên trôi nổi ba chữ Đan Trúc Các được cao thủ cường giả dùng linh lực khắc tạo, linh khí vờn quanh, đặc biệt mùi thảo dược nhàn nhạt cũng là từ ba chữ này truyền ra làm cho người ta tâm thần thanh tỉnh.

Vừa bước vào trong sân Kỳ Phong ngỡ mình như đang đi lạc vào tiên cảnh, hai bên lối đi trồng đầy kỳ hoa dị thảo hương thơm ngào ngạt, xa xa là từng khóm trúc tía lay động, nơi này thiên địa nguyên khí nồng đậm gấp mấy lần ở tiểu phòng của hắn, Kỳ Phong biết nơi này nếu để cho hắn ở đây tu luyện rất nhanh hắn sẽ lại tấn cấp, chỉ là ở nơi này hắn là không có khả năng bế quan đi tu luyện a.

Kỳ Phong nhìn không chớp mắt khí thế của Đan Trúc Các, nhìn quan cảnh này Kỳ Phong có cảm giác mình như đang đi lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

Nếu từ đầu Kỳ Phong còn không biết chủ nhân nơi này là ai chắc chắn hắn sẽ nghĩ “nhìn khí độ bất phàm này có thể thấy được chủ nhân nơi đây hẳn là một cường giả đan đạo để người ngưỡng vọng cùng tôn kính.”

“Cảm ngộ khí thế chưa từng gặp ở nơi này làm Kỳ Phong có một loại cảm thán mình đời trước đã từng đi rất nhiều nơi nhưng gặp được kỳ cảnh như thế này thì đây là lần đầu tiên”, Kỳ Phong cảm giác như mình trước đây tầm nhìn còn hạn hẹp và giờ như vừa mở ra một tầm nhìn mới vậy, Kỳ Phong cả người cảm thấy có một loại như được giải thoát khỏi gông cùm xiềng xích.

Nhắm mắt lại cảm thụ từng làn gió nhẹ, ngửi mùi hương thơm ngát cùng mùi thảo dược nhàn nhạt làm cho cả người như nhẹ nhàn khoan khoái, Kỳ Phong có một loại ý nghĩ thật muốn ngồi xuống tiến vào nhập định.

“Phong nhi bình tĩnh lại” cái tên gia hỏa này định tu luyện ở đây chắc.

Giật mình tỉnh lại áp chế xuống cảm giác muốn tu luyện, hắn biết là không thể ít nhất nơi này là không có khả năng tu luyện, cung may tiểu Kim cảnh báo cho hắn.

Kỳ Phong biết hắn là vừa bỏ lỡ mất một cơ hội tăng lên một tầng cảnh giới mới, cảm ngộ là không phải lúc nào cũng có.

“Tiểu Kim, cảm ơn ngươi” cũng may là hắn để tiểu Kim bên ngoài nếu không...hắn là mới tu đạo còn chưa đủ khả năng khống chế chính mình.

“Lần sau ta sẽ chú ý hơn.”

“Thật là...ngươi còn muốn có lần sau, cho ta xin đi nếu ngươi không muốn bị bại lộ thực lực thì kiềm chế cho ta.”

“Ách...cái con rắn này làm gì mà gào lên trong đầu ta giữ vậy chứ”

Xã Vương Huyền là cảm nhận được hiện tại nơi này có cường giả tu vi không thua kém gì hắn nên mới lo lắng cho Kỳ Phong như vậy nhưng mà cái tên gia hỏa nào đó đúng là không biết sợ là gì mà.

.....

Muốn vào Đan Các còn phải đi qua Luận Đan Đài, hiện tại cũng không có người luận đan, mỗi ba năm một lần tiến hành khảo nghiệm của đệ tử Đan Phong về trình độ đan thuật và đệ tử Dịch Thần Tông đều có thể tham gia khảo nghiệm trình độ luyện đan của mình tại Luận Đan Đài nhưng phải đăng ký trước với Đan Các chấp sự.

Người đạt được thành tích cao nhất sẽ đạt được nhiều phần thưởng trong đó có một yêu cầu luyện đan do chính Trần Quân đan tông sư tự mình luyện chế.

Phải biết là muốn gặp được Trần đan sư là rất khó, mà để đạt được một yêu cầu luyện đan từ Trần Quân đan sư là cỡ nào khó khăn vì thế mà cứ ba năm tiến hành khảo nghiệm thì nơi này trở nên vô cùng náo nhiệt.

Người không thắng nhất cũng có thể biết được trình độ luyện đan của mình đã đạt tới cảnh giới nào nên hầu như tất cả những đệ tử có thiên phú về đan thuật không muốn đầu nhập vào Đan Phong cũng đều không bỏ qua cơ hội này, vì nếu bỏ qua cơ hội khảo nghiệm này đồng nghĩa với việc phải yêu cầu tiến hành luận đan với đệ tử Đan Phong mà việc này thì rất ít khi xảy ra vì không một ai muốn đắc tội với người Đan Phong cả.

Đan Các gồm có ba tầng, tầng một giới thiệu về luyện đan cơ sở, giới thiệu đơn giản một chút về các loại dược thảo cùng đan phương, khi luyện chế đan dược cần chú ý những vấn đề gì, tầng một hạn chế đệ tử luyện đan từ cấp cơ sở đến cấp hai trình độ luyện đan.

Tầng hai là luyện đan cấp độ đan sư, tầng hai giới thiệu sâu hơn về luyện đan thuật và cũng bày rất nhiều đan phương chỉ là mỗi loại đan phương đều có cảm thụ theo trình độ của luyện đan sư và cũng chỉ có đan sư từ đúng cấp độ luyện đan của mình mới có thể mở ra cảm thụ đạt được thứ mình mong muốn.

Tầng ba được đệ tử tông môn gọi là cấm địa vì từ trước đến nay chưa đệ tử nào từng đạt được trình độ để bước chân vào tầng ba cả bởi vì tầng ba là có cấm chế và phải vượt qua cấm chế mới có thể tiến nhập tầng ba.

Thật ra học tập luyện đan ngoại trừ đệ tử phải có thiên phú ra còn cần phải có thực lực nhất định và đại lượng tài nguyên nếu không rất khó để tấn cấp, vì thế đệ tử một luyện đan cơ sở bước vào luyện đan sư là phải trải qua cả quá trình dài nên không phải ai cũng có năng lực để trở thành một luyện đan sư.

Thường những đệ tử thiên tài luyện đan đều là con cưng của tông môn, tài nguyên tu luyện đều sẽ do tông môn cung cấp, đệ tử đã đạt đến cấp bốn trình độ luyện đan thuật đều rất được tông môn trọng vọng cùng bảo vệ.

Kỳ Phong hiện tại chỉ có khả năng tiến vào tầng một Đan Các mà thôi. Đáng bởi phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bà Cô À Ta Có Cố Ý Đâu

Bước vào Đan Các Kỳ Phong đến trước Đan Các chấp sự lão giả đưa ra thân phận ngọc bài yêu cầu vào tầng một Đan Các: “Một giờ trừ một điểm công hiến hoặc một viên hạ phẩm linh thạch” chấp sự lão giả nói.

“Ách... Hẳn không có điểm công hiến mà có mười viên hạ phẩm linh thạch, một giờ một viên hạ phẩm linh thạch vậy nếu hẳn ở Đan Các mười giờ bằng mười viên hạ phẩm linh thạch vậy chẳng phải hẳn là không còn đồng nào đi.”

Không tình nguyện giao nộp hai viên hạ phẩm linh thạch cho hai giờ ở tầng một Đan Các, hẳn thật là đau lòng quá đi mà...

Vừa bước chân vào tầng một Kỳ Phong muốn choáng ngợp, đập vào mắt hẳn là vô số ngọc giản, ha... thế này thì hai giờ liệu có đủ không đủ... Còn đang ngơ ngác nhìn quanh không biết nên chọn ngọc giản nào vì nhiều quá đi thì hẳn nghe thấy tiếng nói vọng lại:

“Sur huynh, lần này khảo hạch muội cũng muốn đi.”

“Không được.”

“La Giai Ân hai mươi lăm tuổi Trúc Cơ hậu kỳ người La gia cũng đứng hàng thứ năm đệ tử hạch tâm trong Dịch Thần Tông, là con cưng của gia chủ La Thành Chính một vị Nguyên Anh kỳ. La gia là gia tộc đứng hàng thứ nhất trong ngũ đại gia tộc nghe nói trên La gia chủ còn có một vị Hoá Thần lão tổ, La sư tỷ là người tính tình hiếu thắng cùng kênh kiệu mà Kiến Huân sư huynh nói hẳn phải tránh xa đây sao, hẳn là cái vận gì chứ sao đụng phải vị sư tỷ này rồi.”

Đang định làm lơ như không biết gì bước đi thì bị gọi giật lại.

“Vị sư đệ này nghe lên chúng ta nói chuyện vậy mà còn dám bước đi.”

“Hả... Kỳ Phong trong lòng hiện tại đang kêu oan quá, bà cô à ta có cố ý đâu, tại mấy người nói lớn quá có được không.”

Kỳ Phong quay đầu lại nhìn thấy ba người đang từ cầu thang tầng hai đi xuống hai nam một nữ, trong ba người nam thì tuần lễ nữ đẹp tựa như hoa, trong ba người này để Kỳ Phong nhìn lâu hơn cả là nam tử một thân đạo bào trắng phong thái tựa như trích tiên kia, khuôn mặt băng lãnh không giận mà uy lại không làm mất đi vẻ tuấn mỹ trên khuôn mặt, Kỳ Phong thật lòng cảm khái “đây là cái thế giới gì vậy, sau sinh ra toàn tuấn nam mỹ nữ làm cho người ta hâm mộ thế hả.”

“Vị sư tỷ đây chắc là Giai Ân ngũ sư tỷ đệ tử hạch tâm Cảnh Lan Phong rồi, aiz... người ta đúng là có cái chỗ dựa đáng để kiêu ngạo nha.”

Kỳ Phong nhìn ba người rồi giả vờ kinh ngạc nhưng rất nhanh thì lại cúi đầu cung kính chào hỏi: “Huỳnh Kỳ Phong gặp qua các vị sư huynh sư tỷ.”

“Ồ, hoá ra tên sư đệ là Huỳnh Kỳ Phong a, đệ cũng định học tập luyện đan?”

“Vâng sư huynh” vị sư huynh này nói chuyện sau hẳn nghe cứ như sư huynh đã từng gặp qua hẳn mà lại không biết tên hẳn vậy.

Vị sư huynh này cứ nhìn hẳn cười cười rồi không nói gì nữa, Kỳ Phong có cảm giác vị sư huynh này là không thích mình thì phải, hẳn có làm gì đâu chứ?

“Tưởng là ai hoá ra là cái tên không biết điều này, đại sư huynh, nhị sư huynh chúng ta đi thôi, chỉ là luyện khí một tầng mà cũng dám kiêu ngạo, không thêm đề huỳnh vào mắt, người như vậy không đáng để huỳnh nhọc lòng.”

“Ngũ sư muội đừng nói nữa, đại sư huynh chỉ là có lòng tốt mà thôi.”

“Thiên Hàn sư huynh, huỳnh còn nói giúp cho hẳn.”

La Giai Ân rất là tức tối khi nghe Mạc Thiên Hàn nhị sư huynh kể lại chuyện đại sư huynh cứu tên đáng ghét nhìn bề ngoài thì xấu xí, chỉ là tên mao đầu tiểu tử luyện khí kỳ ngoại môn đệ tử có chỗ nào đáng để huỳnh ấy coi trọng chứ.

Huỳnh Kỳ Phong hiện giờ trong lòng rất là rối rắm “cái gì vậy chứ, ai có thể đến đây giải thích cho hấn hai người này đang diễn cái tuồng gì không vậy, hấn chẳng hiểu cái gì hết nha, ta đây là lần đầu gặp mấy người có được không?”

Cũng may là có người lên tiếng giải vây cho hấn: “Nhị sư đệ, đệ đưa ngũ sư muội về Cảnh Lan Phong trước đi, ta còn có việc.”

“Muội không muốn, không phải đại sư huynh đã hứa với sư phụ của muội hôm nay bồi muội rồi sao”, La Giai Ân vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Huỳnh Kỳ Phong. Cũng tại cái tên đáng ghét này, người chờ đó cho ta.

Nhận được ánh mắt sát khí của ngũ sư tỷ, Kỳ Phong cảm thấy mình thật vô tội, bà cô này bị đại sư huynh quát thì có liên quan gì tới hấn chứ. Đúng là hấn năm cũng trúng đạn nữa mà.

Lúc này Kỳ Phong rất muốn đi ngay ra khỏi đây, tâm tình tốt cũng bị mấy người này phá hủy a, nhưng mà ngại bọn họ là sư huynh sư tỷ thực lực cao hơn hấn không biết bao nhiêu lần, chỉ cần trở một bàn tay cũng đủ đè bẹp hấn như đè bẹp một con kiến nên hấn phải cố gắng bình tĩnh, Kỳ Phong thề là hấn từ nhỏ mặc dù không được thương yêu nhưng cũng chưa từng có ai dám trước mặt hấn si nhục hấn như thế này.

Cái này là sĩ diện nha, ha... đúng là thực lực không bằng người thì không thể nói chuyện mà.

“Giai Ân nghe lời.”

Giọng nói mềm mại nhưng đầy uy lực truyền đến, “oa... hấn muốn nghe giọng nói này nữa nha nhưng hết rồi, đúng là tiết kiệm lời nói mà.” Kỳ Phong than thở trong lòng.

“Ngũ sư muội chúng ta đi thôi, chẳng phải muội còn chưa thành công luyện chế ra đan dược sau, nhị sư huynh đến giúp muội?”

Mạc Thiên Hàn trước chào đại sư huynh mới dẫn đầu đưa ngũ sư muội còn không tỉnh nguyện rời đi, khuất khỏi tầm nhìn của người trong Đan Các, Mạc Thiên Hàn đưa mắt nhìn vào Đan Các với ánh nhìn sâu xa. Đẳng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đại Sư Huynh Diệp Lạc Thần

“Đại sư huynh nếu không còn việc gì thì đệ xin phép đi trước” không biết tại sao khi đứng đối diện người nam nhân này Kỳ Phong cảm thấy rất là áp lực.

“Đệ là đang sợ ta” từ lần trước vô tình cứu tiểu sư đệ này một mạng hấn cũng không có cơ hội gặp lại để xem đệ ấy thế nào. Hôm đó giao đệ ấy lại cho Trần trưởng lão vì lo lắng cho Mạc nhị sư đệ đối diện một mình với Huyền Linh thú nên hấn không thể chờ tiểu sư đệ này tỉnh lại mà vội vã đi ngay.

Hấn đã là Kim Đan trung kỳ, hấn cũng không ngờ với thực lực của hấn vậy mà vẫn để cho Huyền Linh thú làm cho bị thương may hấn còn có pháp bảo phòng ngự nhưng vẫn bị thương không nhẹ, về tới tông môn thì bề quan chữa thương tới nay mới đi ra vậy mà thương thế cũng chỉ mới tốt lên được bảy tám phần mà thôi, chỉ tiếc vẫn để Huyền Linh thú chạy thoát.

“Ách... đệ... đệ mới không có” ngoài miệng thì nói như thế nhưng thật sự trong đầu hấn lại nghĩ “không có sợ mới là lạ đó, áp lực rất lớn huynh có biết không.” Chỉ là hấn chỉ dám trả lời trong tư tưởng chứ nói thật nào dám nói ra a.

“Vậy sao”, nghe Kỳ Phong nói vậy Diệp Lạc Thần chỉ cười nói: “Sư huynh từ chỗ Trần trưởng lão biết được đệ vẫn bị chất độc ảnh hưởng, đệ tu luyện có gặp khó khăn gì không?”

Vẫn giọng nói nhỏ nhẹ êm ái đầy quan tâm làm cho Kỳ Phong có một loại cảm giác như lạc vào trong mộng vậy.

“Đa tạ đại sư huynh đã quan tâm, đệ thật không có gặp trở ngại gì trong tu luyện hết ạ.” Đây là lời nói thật vì đúng thật là hấn tu luyện không gặp khó khăn gì nha, thân thể đã trải qua quá trình cải tạo từ Tử Hồ, căn mạch mở rộng thông thoáng, hấn có chỗ nào gặp khó khăn cơ chứ.

“Vậy thì tốt, sao này có gặp khó khăn gì thì đến Tử Vân Phong tìm ta.”

“Dạ đại sư huynh” Kỳ Phong vui vẻ trả lời, nói vậy thôi chứ sao hấn dám tìm đến chứ.

Nhìn khuôn mặt bị tóc rối che đi một nửa, Diệp Lạc Thần rất là khó chịu, hấn nếu như chưa từng gặp qua Kỳ Phong, có lẽ hấn cũng sẽ bị lừa, hấn không biết vì sao nhưng ở trước mặt hấn tiểu sư đệ là không cần che dấu. Vừa nghĩ vừa đưa tay xoa đi mái tóc rối của Kỳ Phong, “bây giờ nhìn thuận mắt hơn rồi.”

Kỳ Phong ngẩng ngấn cả người “này...này...đại sư huynh à, nói chuyện được rồi làm ơn đừng động tay động chân có được hay không” trong nội tâm Kỳ Phong hiện tại đang gào thét.

Nhìn Kỳ Phong đỏ cả mặt Diệp Lạc Thần vui vẻ nở nụ cười.

Nếu bây giờ Mạc Thiên Hàn còn ở đây nhìn thấy cảnh này hẳn nhất định sẽ nghĩ bao nhiêu năm quen biết đây là lần đầu tiên mới thấy Diệp đại sư huynh cười ôn nhu như vậy đó, đáng tiếc Mạc Thiên Hàn hẳn là không có ở đây nên đã bỏ lỡ mất cảnh tượng nằm mơ cũng muốn thấy này.

“Đây là vị đại sư huynh mặt lạnh mà mọi người đồn thổi đấy sau, không giống nha, người như trích tiên lại ôn nhu mà là người khó gần sau”, Kỳ Phong không biết nội tâm của hắn hiện đều biểu hiện lên mặt.

“Đệ chọn ngọc giản đi, không làm phiền tiểu sư đệ, ta đi trước.”

“Bốn tháng sau là kỳ khảo hạch tông môn mỗi năm một lần cho đệ tử mới nhập môn, đệ chuẩn bị cho tốt.”

Phất tay để mái tóc Kỳ Phong trở về như cũ, lúc này Diệp Lạc Thần mới nhanh chóng rời đi.

Ôm quyền nói vọng theo cảm ơn đại sư huynh lúc này Kỳ Phong mới bình tĩnh trở lại.

Khảo hạch, hắn gia nhập tông môn sau những đệ tử khác tới nửa năm, hắn được sao, “haiz...thôi không nghĩ nữa, đi tìm ngọc giản thảo dược thì tốt hơn.”

“Ah...tiểu Hoà ngươi làm gì xiết tay ta đau quá” cái con rắn này lại lên cái gì con rồi.

“Ngươi thích hắn” Xà Vương Huyền hậm hực cơ hồ gần lên từng chữ trong đầu Kỳ Phong.

“Thích gì chứ?”

“Thích cái tên mặt trắng ấy, hắn không đơn giản đâu, thực lực hắn rất cao, ngươi tốt nhất nên tránh xa hắn ra.”

“Ý của ngươi là Diệp đại sư huynh. Ngươi là như thế nào thấy ta thích Diệp đại sư huynh hả” Cái con rắn này hôm nay bị làm sao vậy?

“Hắn vén tóc của ngươi nhưng ngươi không phải không phản ứng sau”

Hả...chỉ có như vậy thôi mà hắn bị gán cho cái tội thích một người.

“Đó chỉ là tôn trọng người lớn hơn mình thôi mà” bắt ép tiểu Hoà vào trong không gian, hắn mới lười nghe con rắn này nói nhiều Kỳ Phong hẳn là lười đi giải thích với một con rắn đi.

“Hắn còn lâu mới thừa nhận hắn là bị thanh âm mê hoặc mới quên phản ứng nha.” Đấng bời: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Luyện Khí Mười Tầng Trung Kỳ

Không còn người quấy rầy nơi này lại có rất nhiều ngọc giản, chọn một cuốn ngọc giản gần nhất Kỳ Phong rút linh lực dễ dàng mở ra cầm chế, “giờ nghĩ lại nếu hắn thật sự chỉ có Luyện Khí một tầng vậy hẳn có khả năng đọc được bao nhiêu cuốn ngọc giản, đọc một cuốn còn phải dùng linh lực để mở vậy với số linh lực Luyện Khí một tầng ít đến đáng thương đó có lẽ đọc được một hoặc hai quyển đi, chắc chắn ai nghĩ ra chiêu này vậy...cho nên lúc hắn nói với Đan Các chấp sự ở đây hai giờ, người ta là nghĩ hắn đến xem bìa ngọc giản đi.”

Trong ngọc giản giới thiệu sơ lược về các loại thảo dược ở thế giới tu chân này, xem qua một loạt hắn nhận thấy chỉ có một số loại linh thảo hắn xác nhận là không biết còn có một số thảo dược hiện tại có trong không gian cũng thuộc dạng dược thảo quý hiếm nha, chỉ là trong ngọc giản cũng chỉ giới thiệu đa phần là linh thảo cấp một cấp hai mà thôi, nhưng mà như vậy cũng đủ để Kỳ Phong thấy mình đi một chuyến Đan Trúc Các hôm nay thu hoạch cũng không tệ rồi.

Trả lại ngọc giản trở về vị trí cũ Kỳ Phong mở ra một cuốn ngọc giản khác cũng giới thiệu về các loại linh thảo trong đó còn kèm theo cách trồng, phương pháp chăm sóc linh thảo như thế nào, Kỳ Phong không có chuyên môn về trồng trọt, tất cả những gì hắn biết điều là dựa trên sách vở nhà trường nên đa phần ngọc giản giới thiệu về trồng linh thảo Kỳ Phong cũng chỉ xem qua một lượt rồi thôi.

Đến khu vực ngọc giản luyện đan, Kỳ Phong hiện tại còn không có ý định luyện đan nhưng chưa chắc sau này hắn sẽ không đi thử vì hiện tại trong không

gian hần cũng có kha khá các loại thảo dược nhưng nếu để cho hần hiện tại tồn tại học tập luyện đan là không có khả năng ít nhất chờ cũng phải chờ thực lực hần tăng thêm một bậc rồi tính sau. “Nhưng mà đã mất công đến đây một chuyến vẫn nên đọc kĩ để chuẩn bị cho sau này thì tốt hơn.” Kỳ Phong nghĩ thế.

Đại sư huynh trước khi đi hẳn phải đã nói bốn tháng sau là kỳ khảo hạch mỗi năm một lần cho đệ tử mới nhập môn sau, với tu vi hiện tại thì hẳn không sợ, chỉ là lấy lý do gì để trong vòng bốn tháng tăng lên mấy cấp đây, nghĩ thôi cũng đã thấy đau đầu rồi. Thôi kệ đi “thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng” không cần suy nghĩ nhiều nữa.

Quyết định đến Đan Trúc Các của hần hôm nay quả nhiên là đúng, hần thu thập được không ít chỗ tốt, để Kỳ Phong bất ngờ nhất là thì ra linh thảo không phải từ khi sinh ra đã là linh thảo mà cũng chỉ là dược thảo bình thường trải qua năm tháng hấp thu thiên địa nguyên khí trở nên có linh tính mới thành linh thảo, còn có loại linh thảo ngàn năm hoá thành hình người, quả thật quá thần kỳ đi.

“Nếu như vậy những loài khác thì sao?”

Mà cũng đúng con người còn có thể hấp thu thiên địa nguyên khí tu luyện thành tiên thì không có lý do gì các loài khác không thể hấp thu thiên địa nguyên khí tu luyện thành người được.

“Tiểu Kim, tiểu Hoả hẳn những có khả năng tu luyện mà còn có linh tính, là một minh chứng tốt nhất không phải sao.”

.....

Trở về phòng nhỏ lần nữa bố trí trận kỳ, cảm thấy an tâm một chút lúc này Kỳ Phong mới tiến vào không gian.

“Tiểu Kim ngươi đâu rồi?” Kỳ Phong biết hẳn là quá tùy hứng đi mới ép tiểu Kim trở về không gian.

“Giận rồi sao, ta xin lỗi không nên ép ngươi về lại không gian nha.”

Thì ra loài nào cũng có linh tính chỉ là thời gian tu luyện dài hay ngắn hoá hình hay chưa hoá thành hình người mà thôi, biết được điều này tâm cảnh của Kỳ Phong lần nữa biến hoá.

Với tiểu Hoả hay với tiểu Kim Kỳ Phong điều sẽ không cùng ký kết khế ước chủ tớ, vì những con vật này hẳn xem như đồng bạn của hần hay nói đơn giản là bạn cùng hần đồng hành, cái Kỳ Phong muốn là sự tự nguyện làm đồng bọn chứ không phải ép buộc làm đồng bọn theo hần, cho nên... “tiểu Kim ngươi định làm phản hả, ta điểm đến ba ngươi còn không ra có tin ta lột áo giáp của ngươi ra không hả”

“Một...”

“Ngươi gào cái gì, ta còn chưa có hết giận đâu” Hẳn là chưa nói được mấy câu đã bị tên tiểu tử này đá trở về không gian, hẳn không giận mới là lạ.

“Ah...ngươi là rắn không phải chó, làm sao lại cắn ta, mà có độc không đấy” nhìn hai cái dấu răng đỏ đỏ biết ngay cái con rắn này là lại phát điên mà.

“Có độc thì ngươi đã chết rồi còn có thể ở đây nói nhiều như thế, không nói nữa ngươi sắp đột phá, ngươi đi bế quan đi bên ngoài có ta thủ hộ ngươi yên tâm đi.”

“Không nói với ngươi ta đi bế quan” để lại hai bình tích cốc đan Kỳ Phong tiến vào nhà gỗ.

Hẳn là sẽ không nói cho Kỳ Phong biết vừa rồi hẳn là truyền nguyên lực linh xà cho Kỳ Phong nha, trong không gian mặt dù có nồng đậm linh khí nhưng cũng không thể một lúc hấp thu hết nha. Không gian này cần phải được bổ sung nguyên linh khí, có lẽ chờ Kỳ Phong tu vi ổn định hẳn cần phải trở về xà tộc một chuyến rồi.

.....

Kỳ Phong trong nhà gỗ nhớ lại những chuyện hôm nay đã trải qua, thì ra làm đệ tử tông môn cũng có mặt tốt của nó, còn những cái không vui thì đã bị Kỳ Phong quên ra sau đầu. Huỳnh Kỳ Phong hẳn là người lạc quan, mặt kệ cho ai có nói gì hẳn tự hiểu mình là được.

Kỳ Phong cũng biết hẳn cần phải cố gắng nhiều hơn nữa, tu vi của hần hiện tại rất thấp có thể dễ dàng bị người chà đạp, hẳn cũng có tự tôn, chỉ là thực lực không bằng người nên vẫn phải cúi đầu.

Vậy thì đã sau, thực lực là do tự thân mình cố gắng, hẳn biết con đường tu luyện là phải luôn tiến về phía trước, Kỳ Phong hẳn là không sợ gian nan, hẳn còn có mục tiêu không phải sau.

“Không nghĩ nữa, nếu chuyện nhỏ lớn gì cũng phải lo nghĩ thì đầu hần sẽ nổ tung mất.”

Ổn định tốt tâm tình Kỳ Phong tiến vào nhập định. Kỳ Phong là biết mình sắp đột phá, vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết theo từng vòng chu thiên, từng luồng linh khí không ngừng cuốn về phía nhà gỗ cuối cùng xoay quanh Kỳ Phong càng ngày càng nhanh, càng ngày càng đậm.

Để Kỳ Phong sợ hãi là hần cảm nhận được cả Tử Khí cũng đang không ngừng kéo đến xâm nhập vào thân thể hần nhưng mà dòng tử khí này cũng không gây đau đớn như trong tưởng tượng của hần mà Kỳ Phong lại có cảm giác tử khí thâm nhập vào trong cơ thể như đang thanh lọc cặn rửa cùng mở rộng căn mạch cho hần, cùng lúc theo sau là từng luồng linh khí đang không ngừng tiến vào cơ thể, theo từng vòng chu thiên Thiên Địa Hoàng Quyết

không ngừng bị Kỳ Phong hấp thu.

Lúc này Kỳ Phong không biết cơ thể hắn đang không ngừng đào thải tạp chất màu đen ra khỏi cơ thể.

Một tháng sau lúc này cơ thể Kỳ Phong gần như đã chịu đựng đến cực hạn, đúng lúc này thì tiếng “rắc” truyền đến, Luyện Khí chín tầng đại viên mãn, hắn cảm giác còn muốn đột phá nhưng cùng lúc linh khí đang yếu dần đi “chấn lẽ không thể đột phá, tiếc quá đi” Kỳ Phong nghĩ, nhưng trong lúc đang muốn đình chỉ tu luyện thì có một luồng nguyên khí lạ cực mạnh đang không ngừng xâm nhập làm Kỳ Phong sợ hãi, cơ thể hắn bắt đầu phát đau nếu không cứ để nguyên khí lạ này xông loạn thì cơ thể hắn có lẽ sẽ nổ tung mà chết mất.

Kỳ Phong lúc này còn có chỗ nào muốn đi nghiên cứu luồng nguyên khí lạ đó là từ đâu đến, hắn giờ là đang điên cuồng vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết chuyển hoá thành linh khí dồn nén vào trong đan điền “chỉ có thể phá tan bình cảnh.”

Có kinh nghiệm từ lần trước trong lúc luyện Sơ Khai Chi Địa tử khí là từ bên ngoài xâm nhập còn lần này là phát sinh từ trên thân hắn mà thôi nên Kỳ Phong chỉ là bất ngờ lúc đầu rồi từng vòng chu thiên điên cuồng vận chuyển lên “rắc” hắn đột phá đến Luyện Khí mười tầng, nhưng vẫn chưa dừng lại.

Kỳ Phong là không có thời gian để phân tâm đi kiểm tra xem luồng nguyên khí này là đến từ nơi nào trên cơ thể, hắn chỉ có thể không ngừng vận chuyển chu thiên..

Ba tháng sau bước ra nhà gỗ. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phong Lam Cầm

“Tiểu Kim sao vậy” ba tháng không gặp, vừa ra đến nơi thì thấy cảnh tiểu Kim nằm trong vũng máu, tình trạng lại trong như sắp chết đến nơi, thân rắn thì biến lớn nhưng thân thể đầy vết nứt, “đây là làm sao a.” Kỳ Phong thật sự hoảng sợ.

Kỳ Phong lao đến ôm lấy thân rắn hắn không biết làm gì ngoài truyền linh lực cho tiểu Kim cả, nhưng hắn truyền bao nhiêu linh lực cũng như muối bỏ biển, Kỳ Phong lúc này thật rất muốn khóc.

“Phong nhi, ta không sao, chỉ là muốn đột phá thôi.”

“Có thấy ai đột phá mà thể thảm như ngươi không?”

Nội tâm Xà Vương Huyền cười khổ không biết nên giải thích như thế nào với Phong nhi cả.

“Ta biết, ngươi là vì không muốn tranh linh khí với ta nên cố chịu đựng có phải không” không phải hỏi mà là Kỳ Phong hắn là hoàn toàn khẳng định. Ôm chặt lấy thân rắn Kỳ Phong thốt thức “ngươi... cái con rắn ngốc nghếch này.”

Kỳ Phong nghĩ mà sợ, “nếu như hắn còn không có tỉnh lại vậy...” thật sự Kỳ Phong cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

“Phong nhi mau đưa ta vào Tử Hồ”

Xà Vương Huyền là sẽ không nói cho Kỳ Phong biết hắn là truyền một phần linh lực của mình cho Kỳ Phong cộng với xà thể tái sinh còn rất yếu, lần tái sinh này cũng là lần hắn phục hồi tu vi chậm nhất a.

Khi Kỳ Phong đột phá nhìn cảnh tượng kinh tâm động phách này hắn theo quán tính không kiềm chế được mà hấp thu linh khí tới khi giật mình tỉnh lại hắn mới nhận ra mình là đang đoạt linh khí với Kỳ Phong.

Kỳ Phong là đang đột phá, linh khí trong không gian không thể bị chia tách mà hắn hấp thu quá nhiều như vậy đối với đột phá của Kỳ Phong sẽ bị ảnh hưởng, nghĩ như thế hắn lập tức áp chế đình chỉ hấp thu linh khí mới dẫn đến lực phản phệ mới có tình trạng thể thảm không chịu nổi như bây giờ.

Cũng may hắn là Kim Xà thể chất không dễ gì bị thương, nhìn hắn thể thể thảm thảm nhưng thật ra trụ cột của hắn còn không có bị ảnh hưởng nặng lắm, hắn vẫn còn có khả năng áp chế một thời gian nữa, chỉ là hắn hiện tại không dám vận dụng linh lực a.

“Ách... nhìn trạng huống thể thảm hiện tại của mình hắn nghĩ có lẽ hắn là Xà Vương mất hình tượng nhất trong lịch sử đi.”

Thấy Kỳ Phong còn chần chò, Xà Vương Huyền như hiểu ý giọng yếu ớt truyền đến: ‘Yên tâm nước Tử Hồ không thể ảnh hưởng đến ta mà tử khí trong Tử Hồ ngược lại còn có lợi cho ta nữa.’

Nghe được đảm bảo từ tiểu Kim lúc này Kỳ Phong mới an tâm nói: “Được tiểu Kim chờ ta.” Dùng linh lực bao lấy nâng lên tiểu Kim từ từ đưa tiến nhập Từ Hồ, nhìn tiểu Kim dần dần chìm vào đáy hồ mà không có biến cố nào xảy ra lúc này Kỳ Phong mới yên tâm.

Dưới đáy hồ không ngừng toả ra từng luồng kim quang chói mắt, Kỳ Phong là không thể nhìn được nữa, hắn chỉ biết tiểu Kim là Kim xà thượng cổ nhưng lại không nghĩ Kim xà thượng cổ khi tu luyện sẽ loé kim quang nha, hoà quện cùng màu tím Từ Hồ trong cảnh tượng thật là quý dị.

Kỳ Phong còn không biết hẳn đây là may mắn vì tiểu Kim hiện tại ở trong không gian thăng cấp nếu thật sự ở bên ngoài thăng cấp với tình trạng hiện giờ của tiểu Kim mà không có ẩn nấp trận bảo vệ vậy thì kim quang phát ra sẽ kinh động như thế nào.

Phải biết rằng Kim Xà Vương Tộc đã tồn tại hàng vạn năm nhưng ba ngàn năm trước không biết vì sao Kim Xà Vương Tộc, Linh Hồ Nhất Tộc, Bách Linh Thần Tộc bỗng dưng biến mất. Bách Linh Thần Đế cũng mất tích kèm theo đó là pháp bảo bản mệnh Băng Âm Thần Tuyền tất cả trong một đêm hoàn toàn biến mất.

Còn có Nhật Nguyệt Thần Tháp là trấn tộc chi bảo của Bách Linh Thần Tộc cũng hoàn toàn sụp đổ và biến mất vô tung. Những điều này Kỳ Phong biết được là từ một phần phong ấn truyền thừa, muốn giải tầng phong ấn thứ hai thì phải chờ hắn có thực lực mới có khả năng phá giải.

.....

Không xem tiểu Kim nữa, hắn cũng không muốn bị kim quang làm mù mắt đâu, nước Từ Hồ là có khả năng chữa trị cùng tăng cường linh lực mặt dù vậy nhưng Kỳ Phong vẫn không yên tâm lắm nhưng lại không biết phải giúp như thế nào. Chỉ là hắn nhớ rõ tiểu Kim có nói qua từ khi Từ Hồ có thể hỗ trợ tiểu Kim, tiểu Kim cùng tiểu Hoà đều không bị nước Từ Hồ ảnh hưởng, điều này thì Kỳ Phong hiện tại còn không thể giải thích được.

“Haiz...cũng một đoạn thời gian rồi tiểu Hoà không biết hiện giờ ra sau nữa.”

Ở một cánh rừng nào đó có một con tiểu hồ ly nào đó đang lạc đường “chi..chi..”, nó chính là tiểu Hoà a. Vốn là cùng Kỳ Phong một đường đi tới, lúc gặp Huyền Linh thú tấn công Kỳ Phong nên nó lao ra ngăn cản thành công đòi đi lực chú ý của Huyền Linh thú nhưng nó cũng bị thương còn bị Huyền Linh thú đuổi theo mất mấy ngày mới cắt đuôi được chỉ là giờ nó lạc đường rồi nha.

.....

Trở lại nhà gỗ Kỳ Phong là sau khi đột phá cũng đã ổn định tu vi, vốn định đình chỉ tu luyện ra bồi tiểu Kim một đoạn thời gian nhưng không nghĩ lại gặp tình trạng này, hắn cũng không còn tâm trạng tu luyện nữa.

Nhìn qua thấy Phong Lam cầm, đưa tay lấy tới ôm vào trong lòng, hàn băng toả ra từ Phong Lam cảm tuy rằng lạnh lẽo nhưng với Kỳ Phong trước đây luôn cảm thấy mình thật cô độc, từ khi đến thế giới này gặp được phụ thân Lam Thanh mặt dù chỉ là thân hồn cũng đủ làm Kỳ Phong cảm thấy ấm áp.

Đánh lên cách âm cầm chế, đưa tay đặt lên dây đàn, mười ngón tay thon dài trắng nõn tuyệt đẹp không ngừng lướt trên dây đàn khẽ nhẹ “tang..tang..tang..” theo tâm trạng của Kỳ Phong từng đợt tiếng réo rất không ngừng truyền đến.

Thanh âm vừa ra xung quanh Kỳ Phong tràn ngập âm sắc, từng luồng bạch quang như ẩn như hiện bao lấy Kỳ Phong cùng Phong Lam cầm từ từ toả ra khắp căn nhà gỗ, Kỳ Phong hiện giờ tâm hồn còn đắm chìm trong tiếng nhạc, hắn như được trở lại hiện đại được đàn cho thầy của hắn cao thủ cổ cầm Tống Ngọc Long nghe, như được hoà mình với thiên nhiên cỏ cây vạn vật mà không biết rằng cách âm cầm chế vừa bị bạch quang phá vỡ, từng luồng âm sắc bạch quang đang không ngừng khuếch tán ra ngoài nhà gỗ lan tràn đến đâu cỏ cây vạn vật không ngừng hồi sinh cùng tăng trưởng đến đó.

Kỳ Phong còn không biết không gian của hắn hiện tại lấy tốc độ chóng mặt không ngừng sinh trưởng cùng lúc đó tiểu Kim cũng không ngừng biến đổi. Đáng bở: phonglại

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Phong Lam Cầm Bí Mật?

Từ khi tiếng đàn dừng lại cũng đã được mười lăm phút có thừa mà Kỳ Phong vẫn còn chưa định thần lại được, dùng thần niệm kiểm tra bên ngoài nhà gỗ Kỳ Phong còn không dám tin vào mắt mình, hắn tròn tròn mắt kinh ngạc không thôi, cái không gian rách nát này vậy mà phủ không ít mảng xanh trong sinh khí bừng bừng nha.

Kỳ Phong kinh ngạc là hắn vừa mới thời điểm đánh đàn là có chuyện gì xảy ra, hắn rõ ràng chỉ là buồn quá đánh đàn giải sầu mà thôi, cũng nghĩ như bình thường đàn một bản cũng là vì từ khi đến thế giới này hắn đã không động đến cổ cầm rồi.

Với Kỳ Phong hắn mà nói mặt dù không phải cao thủ cổ cầm như thầy Tống Ngọc Long một vị cầm si cao thủ đứng nhất nhì trong giới cổ cầm, theo học ba năm nhờ sự nỗ lực cùng cố gắng hắn cũng có được một chút thành tựu, từng đàn cho thầy Tống nghe còn được thầy khen gần bằng thầy rồi, nhớ lúc

đó hẳn rất vui về thật muốn lập tức đàn cho cha nghe. Kỳ Phong biết cha hẳn là thích nghe đàn cổ nên mới bí mật nhờ ông ngoại giới thiệu thầy dạy cho mình chỉ vì muốn cha một lần nhìn lại và nhớ đến đứa con vẫn còn tồn tại này, nhưng cũng đúng ngày đó cha mang thêm người lạ về nhà...

Người không phải cô cây sắt đá, cũng có hi có bi, cũng muốn được yêu thương được quan tâm, Kỳ Phong cũng vậy chỉ là với Kỳ phong mà nói thì những thứ xa xỉ đó giờ chỉ còn trong mơ tưởng mà thôi.

Từng dòng hồi ức cứ như dòng suối không ngừng chuyển động làm cho Kỳ Phong không khống chế được linh lực trong cơ thể làm phá vỡ phong ấn của Phong Lam cầm.

Nghĩ tới đây thôi Kỳ Phong đã thấy toát hết mồ hôi, hẳn không ngừng sợ hãi, may mà là ở trong không gian đánh đàn, may mà phòng nhỏ của hắn bên ngoài có bảy trận, may mà...nhiều cái may lắm mà Kỳ Phong không thể diễn tả thành lời hết được.

Kỳ Phong còn nhớ Phụ Thân Lam Thanh từng nói Phong Lam cầm không phải là vật bình thường, một khi hắn còn chưa đủ năng lực khống chế thì không nên chạm vào, hẳn lúc chạm vào đàn thì nào còn có tâm trạng nhớ đến lời nhắc nhở của phụ thân cơ chứ.

Ôm Phong Lam cầm vào lòng vuốt ve một cách dịu dàng như một người bạn tri kỷ rồi nói: “Ta thật rất muốn biết ngươi có bí mật gì mà phụ thân phải cẩn thận dặn dò ta như vậy.”

.....

Kỳ Phong ở trong không gian tu luyện mấy tháng bên ngoài cũng mới chỉ trải qua thêm một tháng thời gian mà thôi, thu thập sơ qua Kỳ Phong ra ngoài nhà gỗ đi xem một chút tiểu Kim, thấy tiểu Kim vẫn tu luyện bình ổn dưới đáy hồ nên Kỳ Phong yên tâm, chuẩn bị một chút rồi đi Hỗn Độn Không Gian.

Xem một chút trận pháp cấm chế còn không có ai động qua lúc này Kỳ Phong là triệt để yên tâm, ở trong tiểu phòng Kỳ Phong thu lại trận kỳ, ẩn tu vì về Luyện Khí một tầng hậu kỳ lúc này mới mở ra cấm chế đi ra bên ngoài, vừa ra bên ngoài thì cùng lúc Trần Kiến Huân sư huynh cũng đúng lúc tìm tới nên ôm quyền cung kính chào hỏi.

“Kiến Huân sư huynh đã lâu không gặp.”

Kỳ Phong sau khi trải qua thoát thai hoá cốt càng trở nên thanh thoát, mặt dù khuôn mặt bị tóc che khuất một phần nhưng với làn da bạch ngọc đẹp không tì vết, khí chất tựa tiên nhân thể này làm Kiến Huân nhìn đến ngẩn người.

“Cũng may thanh âm của Kỳ Phong giúp hắn tỉnh táo trở lại.”

Nghe Kỳ Phong chào Kiến Huân còn đang nghĩ đối với tu luyện giả hai tháng thì cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi, nhưng nghĩ lại có thể Kỳ Phong sư đệ mới tu luyện nên thời gian nhập định còn không nhiều nên mới thấy thời gian hai tháng là dài đi.

“Ách..Kỳ Phong sư đệ đã lâu không gặp, chúc mừng sư đệ, sư đệ thật giỏi nha có thể dùng thời gian hai tháng đã đạt được luyện khí kỳ là rất giỏi rồi nha.”

Kỳ Phong còn không biết hắn ở trong không gian hơn một năm nhưng đối với Kiến Huân thì mới chỉ trải qua có hai tháng mà thôi vì vậy hắn mới nói đã lâu không gặp a.

Trần Kiến Huân hẳn đây là thật lòng khen ngợi Kỳ Phong, phải biết là Kỳ Phong sư đệ là bị trúng độc ảnh hưởng đến khả năng tu luyện nhưng bây giờ thì tốt rồi, có thể dẫn khí nhập thể thành công đã là một đại may mắn rồi không phải sao, chỉ là có thể đi tới đâu còn phải nhờ vào sự nỗ lực của đệ ấy mà thôi.

Kỳ Phong biết là Kiến Huân sư huynh là thật lòng chúc mừng hắn nên hắn nói cảm ơn mặc dù trên thực tế hắn đã là Luyện Khí mười tầng rồi nha, và hắn cũng nhận ra Kiến Huân sư huynh tu vi cũng tăng tiến không ít chỉ là hắn còn không dám đi chúc mừng vì làm gì có chuyện Luyện Khí một tầng nhìn ra được thực lực chân chính của Luyện Khí tám tầng mà chúc mừng cơ chứ.

“Lần trước ta có nói với đệ hai tháng sau mang đệ đi phò mã thị, đệ chuẩn bị xong chưa, hôm nay đúng ngày Dịch Thần phò mã thị mở phiên ta mang đệ đi qua xem một chút.”

Dịch Thần phò mã thị là Dịch Thần tông mở ra cho đệ tử tông môn làm nơi trao đổi cùng mua bán, từ lúc hình thành cũng chỉ có đệ tử trong tông môn đến đây mà thôi, nhưng theo thời gian lâu dài thì hầu như tu sĩ từ khắp tu chân giới đều biết đến và có không ít tán tu thường đến đây giao dịch.

“Dạ đệ chuẩn bị xong rồi sư huynh” Kỳ Phong bình tĩnh trả lời, thật ra Kỳ Phong là nhớ rõ hôm nay có hẹn với Kiến Huân sư huynh cùng đi phò mã thị nên định đi qua tìm huynh ấy nhưng chưa kịp đi thì huynh đã đến trước rồi.

Vốn lo lắng không gian bị phát hiện nên trước khi ra ngoài không gian hắn đã đào một ít cấp thấp linh thảo để vào trong túi trữ vật rồi, mặt dù trong không gian có một ít cấp cao linh thảo nhưng hắn là không dám lấy ra a, hẳn nghĩ với thực lực của mình lấy ra một ít cấp thấp linh thảo cũng có khả năng bị người chú ý rồi nhưng là hắn còn không có sợ đâu, hắn đã nghĩ ra được biện pháp che giấu rồi, còn nếu hắn thực sự lấy ra cấp cao linh thảo vậy cũng không đơn giản rồi nha.

Hắn không muốn bị phiền toái đâu, và lại hắn còn có tám viên linh thạch và một vài bình đan dược như vậy đối với hắn cũng đủ rồi, hắn là không muốn bị cường giả chú ý không thể thoát thân nha.

Kỳ Phong biết với thực lực của hắn bây giờ đối phó Trúc Cơ kỳ tu sĩ còn có hơi cổ sức nhưng nếu thật sự có cao thủ cường giả hỏi thăm thì hắn chỉ có khả năng là chạy trốn chết nhà.

Tu sĩ của thế giới này tu luyện là chín tầng cảnh Trúc Cơ mà Kỳ Phong là phải trải qua mười tầng cảnh mới Trúc Cơ nên đối với thực lực của mình Kỳ Phong vẫn là rất tự tin. Kỳ Phong biết con đường hắn đi từng bước gian nan vì thế hắn càng phải rất cẩn thận. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lần Đầu Ngự Kiểm Phi Hành

Trong phạm vi nội tông Dịch Thần tông là không được phép phi hành vì toàn bộ đại tông môn Dịch Thần Tông là có cấp cao trận pháp bảo vệ, bên trên Dịch Thần tông còn bày cấm không cấm chế đệ tử là không có cách nào dùng phi hành pháp khí được.

Thật ra từ ba ngàn năm trước đây cao tầng Dịch Thần Tông cũng không có cách nào phi hành trừ khi tông chủ mở ra hộ trận, chỉ là từ khi vị Hoá Thần cuối cùng phi thăng sau ba ngàn năm theo thời gian trận pháp hao mòn nên mới có chỗ sơ hở chỉ là thế hệ sau này cũng không có biện pháp nào khắc phục nhưng vẫn luôn được bảo vệ.

“Vây ba ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không một ai biết.”

Đệ tử muốn rời đi tông môn chỉ có thể tự mình ra cổng nên Kỳ Phong cùng Kiến Huân điều bắt buộc phải đi bộ, nói là đi bộ nhưng thật ra đệ tử thường vận dụng linh lực nên đi rất nhanh.

Đến được cửa tông Môn đã là nửa giờ sau, Kỳ Phong từ xa đã nhận thấy có rất nhiều người đang tụ tập thành từng nhóm nhỏ, có lẽ là đang chờ đồng bạn đi.

Đệ tử muốn hạ sơn rất đơn giản chỉ cần có ngọc bài chứng minh thân phận cùng mục đích hạ sơn mà thôi, nhưng cũng không hẳn là như vậy vì tông môn có quy định hạn chế tu vi đến Luyện khí ba tầng là không được tự một mình xuống núi, ví như Kỳ Phong là Luyện Khí một tầng đệ tử không có khả năng tự đi một mình, nếu muốn xuống núi hoạt động còn phải có người dẫn dắt cùng chịu trách nhiệm cũng chính vì như thế đệ tử đến Luyện Khí ba tầng là không được phép hạ sơn trừ khi có người bảo hộ.

Kỳ Phong đi theo Kiến Huân sư huynh đi đến một nhóm đứng lẫn trong đó, đây là nhóm các sư huynh có hẹn trước với Kiến Huân sư huynh gồm có ba người, tuổi cũng không thua kém Kiến Huân sư huynh là bao nhiêu, cũng đều là luyện khí từ tám đến chín tầng. Kiến Huân sư huynh giới thiệu qua một lượt đặc biệt Kỳ Phong chú ý nhất là vị sư huynh mặc đạo bào xanh lam đệ tử nội môn Đan Phong tên gọi Thường Ngôn mà Kỳ Phong chưa từng gặp qua là Luyện Khí chín tầng hậu kỳ.

Thường Ngôn sư huynh có khuôn mặt rất thanh tú, sống mũi cao thẳng trong rất hài hoà, phong thái khí chất cực kỳ tao nhã. Thường Ngôn sư huynh nhìn thấy Kỳ Phong rõ ràng tu vi rất thấp nhưng vẫn nhiệt tình chào hỏi không có xem thường Kỳ Phong hắn. Kỳ Phong cảm thấy Thường Ngôn sư huynh như vậy thân thiết hẳn cũng rất vui vẻ.

Thường Ngôn nội tâm thì lại nghĩ khác, hắn quan sát và có cái nhìn người rất chuẩn, hắn thấy Kỳ Phong tuy rằng tu vi thấp nhưng không có dáng vẻ tự ti mặt cảm nói năng khép nép gì mà lại có một loại tự tin cùng cả người khí chất lại tựa như tiên nhân mặc dù ẩn đi khuôn mặt nhưng hắn biết tiểu sư đệ là cố tình che dấu đi, Thường Ngôn nghĩ vị sư đệ này rất có ý tứ.

Nếu Kỳ Phong mà biết tạo hình hoá trang hắn chuẩn bị lâu như vậy liền bị người vừa nhìn đã phát hiện ra ngay thì hắn dứt khoát không cần đi hoá trang nữa cho rồi, chỉ là hắn còn không biết cái tạo hình vụng về của hắn sớm đã bị người nhìn thấu.

Nhận thấy đã có nhiều người lục tục rời đi, nên cả nhóm cũng nhanh chóng xuất ra ngọc bài thân phận cho gác môn đệ tử, ra khỏi tông môn là đã có thể phi hành.

Kỳ Phong thấy từng đạo phi kiếm chợt loé rồi nhanh chóng biến mất hẳn hăm mộ không thôi. Phải biết là Kỳ Phong tu luyện đến trình độ này rồi mà còn không biết phi hành nha.

Có thể vấn đề phi kiếm chỉ là chuyện nhỏ hoặc cũng có thể Lam Thanh phụ thân là không dùng phi kiếm cho nên trong truyền thừa không có nhắc đến truyền dạy phi kiếm cho hắn vì thế dù là ở Tu Chân Giới tu sĩ trình độ Luyện Khí năm tầng là đã có thể phi kiếm mà hắn hiện tại Luyện Khí mười tầng mà còn không biết gì về phi kiếm nha, nói ra chắc thiên hạ sẽ cười vỡ bụng mất thôi.

Nhìn Kiến Huân sư huynh, Thường Ngôn sư huynh cùng các vị sư huynh xuất ra phi kiếm sau đó biến lớn như kỳ tích làm Kỳ Phong hăm mộ không thôi.

Thường Ngôn đứng kề bên nhìn thấy Kỳ Phong tỏ ra hăm mộ nên nói, “Kỳ Phong sư đệ có muốn sư huynh dạy cho đệ cách điều khiển phi kiếm không?” Thường Ngôn nhìn tiểu sư đệ tỏ ra hăm mộ không hề che dấu hiển hiện hết lên trên mặt hắn thật rất muốn cười nhưng phải kìm nén vì sợ chọc

giận tiểu sư đệ mới nhận thức mà đáng yêu vô cùng này.

Kỳ Phong mà biết biểu tình hiện tại của hắn bị Thường Ngôn sư huynh nghĩ là đáng yêu hẳn nhất định sẽ mắ “huynh mới đáng yêu, cả nhà huynh mới đáng yêu,” dù gì hai đời cộng lại hẳn cũng đã trưởng thành rồi nha, ở đâu còn dùng đáng yêu chứ, đáng tiếc là Kỳ Phong không hiểu được nội tâm của vị Thường Ngôn Sư huynh này a.

Vừa muốn gạt đầu đáp ứng lại sức nhớ mình đến đây cùng Kiến Huân sư huynh nên đưa mắt nhìn sư huynh như hỏi ý kiến. Kiến Huân thấy tiểu sư đệ vậy mà còn rất tôn trọng hỏi ý kiến mình làm hắn rất là vui vẻ quay qua Thường Ngôn nói: “Ngôn đề Kỳ Phong sư đệ phi kiếm cùng ta sẵn tiện ta dạy đệ ấy luôn.” Thường Ngôn không nói gì chỉ nhìn Kiến Huân rồi nhẹ nhàn cười dầm lên phi kiếm cùng mọi người rời đi.

“Ách...” “Ngôn” gọi thân mật như vậy hai người này có thấy ở đây có chút gì đó mờ ám không vậy, ha... nhìn biểu tình của họ cứ thấy kì kì sao ấy, kệ hắn mới không thêm quang tâm”

Kỳ Phong nhanh chóng quăng cái ý nghĩ kì quái ra sau đầu, Kỳ Phong vui vẻ ngự kiếm cùng Kiến Huân sư huynh, hẳn là dân thể thao nên bay trên bầu trời là môn mà hắn yêu thích nhất chỉ có điều ngồi phi kiếm là lần đầu tiên trải nghiệm nên cảm thấy mới lạ vô cùng.

Hắn nhớ lúc còn ở Phục Sơn, ở trong rừng lần đầu học được cách sử dụng linh lực bay trên những ngọn cây mặc dù rất tiêu hao linh lực nhưng hắn nghĩ hẳn cũng học được kinh công trong truyền thuyết nha, lúc đó hắn toàn tranh tốc độ với tiểu Hoà, khi đó hắn bỗng tự cảm thấy tự hào về chính mình nhưng giờ được ngự kiếm phi hành hẳn mới thấy mình đúng là thiên cận giờ nghĩ lại tự nhiên cảm thấy rất muốn cười chính mình.

Lúc đến Dịch Thần tông Kỳ Phong còn hôn mê nên không biết tông môn là cái dạng gì, bây giờ từ trên cao nhìn xuống mới thấy Dịch Thần Tông không hổ là đại tông môn đứng đầu Tu Chân Giới.

Nhìn từng ngọn sơn phong cao lớn sừng sững khí thế bàn bạc chọc thủng tầng mây, cỏ cây vurun mình đón gió, linh khí vờn quanh làm phong cảnh càng thêm sinh động. Khi nhìn đến một ngọn sơn phong Kỳ Phong có một loại cảm giác dường như người đứng trên đỉnh sơn phong đó nhìn về phía chính mình, “ha...ảo giác, chỉ là ảo giác thôi, xa như vậy ai có thể nhìn thấy hắn chứ.”

Cùng lúc này tại một sơn phong: Thế nào rồi? “Thưa người đã rời núi” người áo đen nói. “Phái Ảnh đi theo, ta không muốn thấy người trở về.” Người áo đen cung kính “Thưa vâng”, sau khi nói xong lập tức biến mất tại chỗ.

Nửa tiếng sau lúc này Kỳ Phong cùng các vị sư huynh cũng đã hạ xuống phi kiếm đứng tại cổng vào Dịch Thần phường thị. Đứng bời: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ngụy Trang

Dịch Thần Phường Thị không hổ là phường thị do đại tông môn xây dựng nên, có hai cổng ra vào tùy ý. Hiện tại người chủ quản Dịch Thần phường thị là một vị Nguyên Anh cường giả còn có ba vị chấp pháp cao thủ tọa trấn, phía sau lại có Dịch Thần tông đứng đầu nên tu sĩ đến đây giao dịch thường rất tuân thủ quy tắc không một ai dám làm loạn do đó đệ tử tông môn đến đây giao dịch cũng thường rất an toàn.

Nhìn từ phía ngoài vào đã thấy hai bên đông đảo người đi lại tấp nập nhưng lại rất có trật tự, cứ việc cho rằng ở bên ngoài người thế nào là cao thủ, nếu có xung đột có thể giải quyết từ bên ngoài nhưng đã bước vào Dịch Thần phường thị là phải tuân thủ theo đúng quy định Dịch Thần phường thị.

Tiến vào phường thị mới thấy hai bên phố dày đặc cửa hàng tất cả đều phục vụ cho tu chân giả, nhìn người mua kẻ bán tấp nập, nhiều người y phục cổ quái Kỳ Phong có một loại ảo giác mình như đi lạc vào thế giới game ấy, ở bên trong tay áo dùng sức nhéo một cái “ah...đau...ha ha đây là hiện thực nha”, gọi chính mình tỉnh lại Kỳ Phong tiếp tục đi theo các sư huynh quan sát hai bên đường.

Kỳ Phong là đang tìm nhà mua bán đan dược nha, đi cũng một lúc lâu rồi nhưng còn không tìm thấy, hắn rất muốn tách ra tự mình hoạt động nhưng lại không biết phải tìm lý do gì a.

Đúng lúc này hai vị sư huynh đi cùng Thường Ngôn sư huynh trước đó đồng loạt tách ra, tranh thủ lúc này Kỳ Phong cũng nói: “Kiến Huân sư huynh cùng Thường Ngôn sư huynh nếu như có việc xin cứ đi trước, đệ ở đây từ xem thôi”

“Không được tu vi thấp một mình đi lại không an toàn vẫn là đi cùng sư huynh đi, tuy là phường thị rất an toàn nhưng đệ tu vi quá thấp, vẫn là đi chung có các sư huynh bảo vệ là tốt nhất” Kiến Ngôn sư huynh nói.

“Đúng vậy Kỳ Phong sư đệ, nhìn phường thị có vẻ an toàn nhưng ở đây tam giáo cửu lưu cái gì đều có, hay là đệ đi cùng các sư huynh đi.” Đây là lời quan tâm của Thường Ngôn sư huynh.

Kỳ Phong biết hai vị sư huynh là thật lòng quan tâm lo lắng cho hắn nhưng chỉ có Kỳ phong hắn mới tự biết hắn tu vi còn cao hơn cả hai vị sư huynh a,

nhưng hắn còn không dám nói ra chỉ có thể cảm động trước sự quan tâm của hai vị sư huynh dành cho mình mà thôi.

“Ách... thật ra đệ cũng không có gì cần thiết để mua, đệ chỉ đi xem một vòng cho biết rồi tìm chỗ nghỉ chân thôi, các huynh cứ đi việc của các huynh đi đừng lo lắng cho đệ, đệ mặc đạo bào đệ từ Dịch Thần tông đảm bảo không có ai dám khó xử đệ từ Dịch Thần tông đâu ạ.”

“Đùa gì chứ, hắn có nhiều bí mật đến phường thị hắn còn có kế hoạch riêng của chính mình, đi chung với các huynh hắn làm sao có thể tự do hoạt động.” Tiếng lòng của Kỳ phong hiện giờ đang ba đào dậy sóng ạ.”

Với lại Kỳ Phong cũng biết đến phường thị mỗi người đều có mục đích của chính mình, hắn cũng không muốn mình làm cản trở hai vị sư huynh đâu.

Suy nghĩ một lúc cuối cùng hai vị sư huynh cũng đồng ý tách ra hẹn buổi chiều khi trời vừa tắt nắng sẽ gặp lại, trước khi đi hai vị sư huynh còn dặn dò một đồng thứ rồi đưa cho hắn hai con hạc bằng giấy gọi là Truyền Tin Hạc dặn xảy ra sự tình thì rút linh khí vào hạc giấy truyền tin cho hai huynh, rồi bla bla...cuối cùng dặn nếu không có chuyện gì thì hẹn cuối ngày gặp ở cổng vào phường thị lúc này mới chịu song hành rồi đi, “ha...thật là hai đại nam nhân kỳ quái.”

Cuối cùng cũng tự do, tự cảm thán một câu, đợi hai người đi xa Kỳ Phong lúc này mới tiếp tục cất bước.

Dịch Thần phường thị san sát cửa hàng ngoài ra còn có vô số sạp nhỏ bên đường của tán tu bày bán. Nơi này cũng không cấm tán tu bày hàng chỉ cần tuân thủ quy định là được.

“Bảo Y Các, Y Bào Các chắc tên cũng thực tế quá đi”, chọn đại y bào các tên bình thường một chút bước vào.

Xin hỏi vị khách nhân muốn mua gì ạ, ta là tiểu nhị của Y Bào Các.” Hắn thấy Kỳ Phong mặc đạo bào của đệ tử Dịch Thần tông mặt dù tu vi thấp nhưng cũng không thể đắc tội nha.

Chỉ vào một bộ y phục Kỳ Phong hỏi giá, “ách...pháp y cấp một một trăm hạ phẩm linh thạch, mới cấp một đã một trăm hạ phẩm linh thạch, vậy cấp cao hơn thì sao? Đùa gì chứ, hắn rất nghèo nha, hắn là không tiền nha, cấp một hắn còn mua không nổi mơ chi cấp cao ha ha.” Trong nội tâm Kỳ Phong âm thầm than thở.

“Có y bào nào ít linh thạch hơn một chút không?”

“Ah dạ có khách nhân chờ một chút” ôi hắn cứ ngỡ người của đại tông môn sẽ giàu có lắm chứ ai ngờ gặp phải ma nghèo, tiểu nhị thầm mắng nhưng vẫn nhanh chóng chạy vào lấy y phục ra cho Kỳ Phong xem.

Kỳ Phong không biết mình bị mắng, hắn oan quá mà, hắn là mới đến tông môn, ở đâu ra có nhiều linh thạch chứ.

Tiểu nhị đem ra ba bộ y bào cho Kỳ Phong nhìn rồi kiên nhẫn giải thích “đây là y bào bình thường nhất của tiệm chỉ có kích cỡ được điều chỉnh lớn nhỏ cho vừa người nhưng không có phòng ngự công kích, như bộ lúc này ngày xem có pháp trận phòng ngự từ ba lần công kích của yêu thú khi bị yêu thú cấp thấp tấn công nha.”

“Oa thần kỳ vậy sao, như vậy chẳng phải pháp y phẩm cấp càng cao càng lợi hại hay sau?”

Kỳ Phong nhớ lại vậy có phải là bộ pháp y màu trắng lúc hắn xuyên không đến thế giới này luôn mặc trên người có phải cũng đồng dạng là một loại pháp y có khả năng chống lại công kích đúng không, lúc đó hắn còn cho rằng nguyên chủ thật nghèo y phục thiếu thốn, thì ra pháp y mặc là không cần giặt, chỉ cần một cái phát tay là sạch, hắn đúng là làm chuyện thừa mà?”

Tiểu nhị âm thầm khinh bỉ Kỳ Phong một phen mới nói bộ y bào này là rẻ nhất cũng chỉ có năm linh thạch mà thôi. Thật ra cũng không cần tiểu nhị khinh bỉ mà Kỳ Phong hắn hiện tại cũng đang tự cảm thấy khinh bỉ chính mình kia, đúng là nói ra thật mất mặt mà.

Kỳ Phong đối với tiền của thế giới này vẫn chưa có khái niệm gì nhiều nên tiểu nhị Y Bào Các nói bao nhiêu thì hắn biết bấy nhiêu thế thôi.

“Kỳ Phong hắn đúng là thật oan uổng, hắn chính xác là từ trên núi xuống có biết gì về thế giới này đâu, aiz...đúng là cộp xuống đồng bằng bị mèo nhà nó khinh mà.”

Kỳ Phong chọn một bộ y bào màu trắng đơn giản nhất, trả linh thạch sau đó mượn dùng phòng thử đồ của tiệm khoác ra bên ngoài bộ y phục trắng che đi đạo bào đệ tử ngoại môn Dịch Thần tông lúc này Kỳ Phong mới rời đi Y Bào Các.

Rời đi Y Bào Các về sau Kỳ Phong mua bên đường một cái mũ sa có chống thần niệm cấm chế mất thêm ba viên linh thạch nữa đội lên lúc này mới yên tâm đi tìm Đan dược các.

Kỳ Phong tìm một góc khuất kiểm tra không có ai để ý điều chỉnh tu vi về Luyện Khí chín tầng hậu kỳ đi ra góc khuất tiếp tục trên đường lung tung đi dạo.

Giờ hắn mới chính thức là nghèo nha ha ha...cười cho số phận của mình mà nhưng Kỳ phong không hề cảm thấy chút nào bị quan.

Thoái không than vãn nữa, hắn còn nhiều việc phải làm, bị quan hay than vãn rồi mất cho số phận đó không phải là phong cách sống của Kỳ Phong hắn.

Kiểm tra lại lần nữa phần ngực trang không có sơ hở lúc này hắn mới chính thức đi dạo Dịch Thần phường thị. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vào Đan Dược Đường

Trên đường đi dạo lung tung một lúc Kỳ Phong để ý có vài nhà đan dược nhìn thì to lớn nhưng rất ít người ra vào giao dịch nên hắn bỏ qua, cuối cùng Kỳ Phong cũng tìm được một nhà đan dược tuy nhìn có vẻ bình thường nhưng có nhiều người chọn giao dịch nhất.

Nhìn từ bên ngoài không mấy khí thế tuy nhiên khi bước vào Đan Dược đường này hắn mới biết mình lại đánh giá sai lần nữa, nhìn không thể nhìn về bề ngoài nha, tầng một là nơi bán ra các loại Đan dược còn tầng hai dùng làm nơi thu mua Đan dược cùng được liệu các loại.

Biết được Kỳ Phong là đến bán linh thảo tiểu nhị không dám tự mình quyết định nên dẫn Kỳ Phong lên tầng hai, mời vào phòng dành cho khách ngồi chờ còn hắn thì chạy đi mời quản sự.

Bình thường được liệu quản sự sẽ để cho hắn tự mình thu xếp giá cả với người bán nhưng về linh thảo thì hắn không thể quyết định được nha, hiện giờ hắn chỉ mới là luyện khí năm tầng và cũng chỉ mới phân biệt được thảo dược thông thường mới hơn một năm mà thôi, còn về linh thảo như thế nào phân biệt thì hắn còn chưa được tiếp xúc nên không thể phán bừa a.

Chờ đợi không bao lâu thì quản sự Đan Dược đường đến, quản sự là một vị lão giả mập mạp, khuôn mặt phúc hậu mà Kỳ Phong không nhìn ra tu vi, nhưng nhìn linh vận vờn quanh có lẽ vị quản sự này đã là Trúc Cơ kỳ tu sĩ đi.

“Xin chào tiểu bằng hữu, ta là Thạc Chuyên quản sự Đan Dược đường này, tiểu nhị nói tiểu bằng hữu đến là bán linh thảo, mời tiểu bằng hữu lấy ra cho lão hữu xem qua một chút được không?”

Kỳ Phong nhìn lão giả trước mặt có vẻ là người thành thật hắn không chút do dự lấy ra hai gốc Lạc Tiên Thảo và Diệp Cô Thảo hai gốc linh thảo này theo như trong ngọc giản hắn xem ở Đan Các là dùng luyện chế tinh thần Đan nha, chỉ là hiện tại Tinh Thần Đan rất khó luyện chế thêm một phần là linh thảo luyện chế Tinh Thần Đan rất khó.

Thật ra hắn cũng không phải là muốn đem hai gốc linh thảo này bán mà vì đây là một trong những gốc linh thảo giá trị có lẽ thấp nhất trong vườn linh thảo của hắn mà hắn lại có rất nhiều hai gốc linh thảo này nha.

Từ lúc nhìn thấy hai gốc linh thảo Thạc Chuyên không còn giữ được bình tĩnh, tay hắn còn không ngừng run rẩy, đây là linh thảo thuộc hàng khan hiếm rất khó tìm được, phải biết rằng hai gốc Diệp Cô Thảo cùng Lạc Tiên Thảo có thể luyện chế ra bao nhiêu Tinh Thần Đan nha.

Tinh Thần Đan là dùng cho tu sĩ ổn định tinh thần khi thăng cấp, Thạc Chuyên hắn hiện tại là Trúc Cơ hậu kỳ hắn cần nhất là Tinh Thần Đan khi trùng kích lên Kim Đan, bởi vì tinh thần không ổn định tu sĩ rất dễ nhập ma và hắn cũng rất sợ điều đó vì thế bao nhiêu năm qua hắn vẫn luôn đi tìm hai loại linh thảo này nhưng còn không có tìm được.

Bình ổn tâm tình kích động xem xét hai gốc linh thảo, “hai gốc linh thảo này thuộc linh thảo năm trăm năm, mỗi gốc năm trăm hạ phẩm linh thạch, hai gốc là một ngàn hạ phẩm linh thạch xin hỏi tiểu bằng hữu muốn bán sau.”

“Ách... nếu như hắn thật không vào Đan Các còn không có xem qua ngọc giản thảo dược cũng sẽ không biết gì về giá trị của hai gốc linh thảo này có lẽ hắn sẽ chấp nhận cái giá này nha, đáng tiếc hắn cũng không phải là người dễ dàng bị tiền chi phối nha.”

Kỳ Phong cuộn lên hai gốc linh thảo nắm vào trong tay rồi nói: “Tuy ta không phải là Đan Sư nhưng ta cũng biết giá trị hai gốc linh thảo này không thấp, nếu quản sự ngài không có ý định mua thì tại hạ xin cáo từ.” Còn rất nhiều nhà Đan dược, hắn cũng không tin không bán được hai gốc linh thảo này.

“Tiểu bằng bằng hữu xin dừng bước, thật ra hai gốc linh thảo này là ta thật sự muốn mua, như vậy đi ta lấy cá nhân ta mua hai gốc linh thảo này với giá bảy trăm hạ phẩm linh thạch một gốc tổng cộng hai gốc là một ngàn bốn trăm hạ phẩm linh thạch, tiểu bằng hữu cảm thấy thế nào?”

Giả bộ do dự cuối cùng Kỳ Phong cũng đồng ý, thật ra nhiều linh thạch hơn nữa hắn cũng muốn vì không ai chê mình có nhiều tiền cả, chỉ là với Kỳ Phong hắn mà nói bao nhiêu đây linh thạch đã đủ rồi, hắn cũng phải chừa cho mình một con đường lui.

Hai gốc linh thảo không để gì có được đến trong tay Thạc Chuyên kích động không thôi, hơn ai hết hắn là người biết rõ nhất hắn đây là cơ nào may mắn. Phải biết hắn là vì tìm hai gốc Lạc Tiên Thảo cùng Diệp Cô Thảo mà phải trải qua bao nhiêu nguy hiểm cũng chỉ có hắn mới biết, may mắn lần này hắn trở về sớm hơn dự định một tháng vậy mà để hắn tìm được hai gốc linh dược cần tìm, nếu không có thể nói hắn hắn là đã bỏ lỡ, thật đúng là ông trời cũng giúp hắn mà.

Kỳ Phong còn không biết là Thạc Chuyên quản sự Đan Dược đường là gần hết thọ nguyên, nếu như không trùng kích Kim Đan kỳ vậy thì Thạc Chuyên quản sự cũng coi như kết thúc. Nếu để Kỳ Phong biết hắn nhất định sẽ không mạo hiểm đem hai gốc linh thảo này ra bán mà đổi thành hai gốc thảo

được bình thường khác, chỉ là hiện tại bây giờ Kỳ Phong nên cảm thấy may mắn vì Thạc Chuyên làm người không tệ nếu không hẳn có khả năng phải cùng người liều mạng a.

Vì nhờ Kỳ Phong đưa tới hai gốc linh thảo rất quan trọng với Thạc Chuyên hẳn nên với Kỳ Phong thì lại càng sẵn lòng.

Xin hỏi tiểu bằng hữu có còn linh thảo nào muốn bán nữa hay không? Nếu còn có thể bán cho bản tiệm không? Ta chắc chắn dùng giá cao mua lại.

“Thật có lỗi ta cũng chỉ có hai gốc này, lần sau tìm được ta nhất định nhớ đến tiệm của ngài đầu tiên. “

Đạt được mục đích Kỳ Phong bước ra khỏi Đan dược các với tâm trạng vui vẻ. Tâm trạng người có tiền thật tốt, quyết định không bỏ đi lớp nguy trang bên ngoài này vì Kỳ Phong nhìn thấy trên đường có khá nhiều tu sĩ giống hẳn, nếu giờ hẳn chỉ mặc đạo bào đệ tử ngoại môn Dịch Thần tông đầu đội mũ sa với tu vi trở về luyện khí một tầng hậu kỳ đi tới đi lui người ta không cho rằng hẳn có bệnh mới là lạ đó, hẳn những vậy có khi còn làm trò cười cho thiên hạ, hay là thôi đi, cứ giả dạng thành tu sĩ của gia tộc nghèo nào đó thế này là được rồi đi.

Kỳ Phong còn không biết cũng may hẳn là không có dỡ bỏ lớp nguy trang nên tránh được không ít phiền phức vì ở một góc khuất nào đó có kẻ đang nhìn xem người qua kẻ lại với một nhận định phải tìm kiếm cho được trong đó áo màu xám tu sĩ với tu vi luyện khí một tầng. Đẳng bời: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bảo Vật Kêu Gọi

Một ngàn hạ phẩm linh thạch đã được Kỳ Phong chuyển vào trong không gian, bên ngoài túi trữ vật cũng chỉ để lại bốn trăm hạ phẩm linh thạch mà thôi, hẳn nghĩ để bên ngoài bao nhiêu đây hạ phẩm linh thạch cũng đã đủ rồi.

Kỳ phong cũng không phải là người kĩ tính chỉ là hẳn nghĩ không cần thiết để nhiều tiền bên ngoài rất dễ gây chú ý, hẳn là không thích có thêm phiền phức mà thôi.

Nhìn hai bên đường tấp nập người qua lại mới có thể thấy được nơi này kinh doanh đúng là không tệ, đi ngang qua quầy hàng của một vị tán tu không có gì nổi bật Kỳ Phong lúc đầu định đi lướt qua luôn nhưng vừa mới nhất chân định bước đi thì trong lòng hẳn như có thứ gì đó kêu gọi nếu kéo hẳn phải dừng lại.

Trước mặt Kỳ Phong là vị tán tu lão giả xung quanh bày la liệt vô số mặt hàng nhìn thì Kỳ Phong thấy tất cả đều là những thứ lạ lẫm, nhưng Kỳ Phong có thể khẳng định âm thanh như kêu gọi hẳn là từ quầy hàng này phát ra.

Ngồi xuống quan sát những món đồ kỳ lạ này, Kỳ Phong để ý có một thanh sắt mục nát nhìn như một đoản kiếm bị tàn phá không có gì gọi là nổi bật như đang kêu gọi hẳn nên đưa tay cầm lên xem

“Xin hỏi lão giả vật này giá bao nhiêu linh thạch?”

“Ai tiểu bằng hữu ta nói thật với ngươi đến ta cũng không biết nó có tác dụng gì, ta tìm được nó trong một động cổ chỉ là bày ở đây cũng mười mấy năm rồi mà không có ai hỏi tới, ta nghĩ nó chỉ là vật vô dụng hay tiểu bằng hữu chọn món khác đi chỗ ta có rất nhiều đồ tha hồ cho tiểu bằng hữu lựa chọn ta để giá rẻ cho.”

Aiz...hẳn thật đúng là không muốn người trẻ tuổi này mất tiền vô ích a. Hơn mười năm trước hẳn mạo hiểm từ trong động cổ đem ra được rất nhiều đồ vật, có rất nhiều tu sĩ đã phải bỏ mạng lại động cổ này, chỉ có hẳn và vài người may mắn thoát thân.

Chỉ là có một số vật đem ra từ động cổ hẳn bán ở đây thường là vật hẳn không có giá trị với hẳn hoặc là vật hẳn không xác định được, thường hẳn không biết được đó là vật gì vậy thì hẳn sẽ đem bán để tìm tài nguyên tu luyện khác.

Kỳ Phong cúi đầu xem đồ vật nên không ai nhìn thấy khi Kỳ Phong cầm vật mà hẳn cho là thanh sắt lên tay thì đôi mắt hẳn chuyển sang màu tím trong một giây thoáng qua rồi biến mất cùng lúc đó thanh sắt trên tay Kỳ Phong cũng hơi run lên rồi yên tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra cả. “Đây có thể là bảo vật mà bị xem như đồ phế thải a.”

Nghe vị tán tu lão giả nói Kỳ Phong cũng chỉ là cười cười rồi tiếp tục hỏi giá. Hơn ai hết là biết rõ vừa khi này là có chuyện gì xảy ra với vật trên tay hẳn, thật ra Kỳ Phong còn không biết biến hoá nhỏ trên đôi mắt của mình.

“Aiz..aiz..người trẻ tuổi đúng là người trẻ tuổi thật cố chấp mà, thôi vậy ta lấy ba viên hạ phẩm linh thạch thôi.” Đẳng nào hẳn cũng có dự định đem bỏ cái vật không có tác dụng gì kia, nếu như không phải hẳn đem vật này từ động cổ ra làm cho hẳn luyện tiếu không vức bỏ thì hẳn đã vứt đi từ lâu rồi a.

“Ông chủ hai mươi hạ phẩm linh thạch bán cho ta vật mà thiếu niên đang cầm đó.”

“Hà người này ở đâu nhào ra vậy, có nói lý lẽ hay không đây, cái này là hấn nhìn thấy trước, cũng là hấn ra giá trước có được hay không?” Nội tâm Kỳ Phong đang buồn bực vì có người tự nhiên chen ngang còn vô lý như vậy nữa, rõ ràng là đến trước mà.

Kỳ Phong không biết nó là vật gì chỉ biết khi cầm vật này lên tay thì tim hấn đập thành thịch tựa như chủ nhân tìm được món đồ thân thiết bị thất lạc vậy, hấn là không có khả năng nhường vật này ra nha.

“Xin lỗi vị đạo huynh này có thể hay không tìm vật khác, vật này ta đã chọn rồi, cũng đã giao dịch xong với lão già rồi.”

“Mười ba mươi hạ phẩm linh thạch đưa nó cho ta.” Hấn An Xương Lâm từ trước đến nay chưa từng có ai dám làm trái ý hấn, vậy mà tên tiểu tử ăn mặc bình thường đã không phải người của đại tông môn càng không phải người của tứ đại gia tộc thế mà dám đắc tội hấn.

Nhìn người thanh niên này ăn mặc phú quý nhất định là công tử con thế gia đại tộc nào đó rồi, vậy thì sao chứ, có đại gia tộc chống lưng thì coi trời bằng vung sao, có thể ở đây mọi người sợ tên công tử này nhưng Huỳnh Kỳ Phong hấn còn không có sợ đâu, nơi này là Dịch Thần phường thị trực thuộc Dịch Thần tông có cường giả toạ trấn, hấn cho dù có lớn lối mấy đi nữa cũng không có khả năng gây sự ở nơi này.

“An Xương Lâm công tử, hay chọn món khác đi ta đã bán vật này cho vị tiểu bằng hữu đây rồi.”

“Ta mới không thèm vật gì khác, ta chỉ muốn vật trên tay tiểu đạo sĩ này, những thứ bày ở quầy của lão còn không vào được mắt ta trừ vật hấn đang cầm trên tay kia.”

“Aiz... hấn chỉ là một tán tu nếu không có mắt nhìn người thì có lẽ hấn cũng không sống đến bây giờ, đừng nhìn người trẻ tuổi diện áo bào trắng thiếu niên này mặc không đần tiền nhưng mũi sa thì lại khác nha, không ai ăn mặc bình thường lại đi che mũi sa cả, cũng chỉ có người của mấy đại gia tộc thích đi một mình sẽ che dấu thân phận mà thôi, tốt nhất là để họ tự giải quyết, hai bên hấn đều không thể đắc tội nha.”

“Vật này ta cũng thích xin lỗi không thể nhường, ông chủ đây giao dịch trước đó của ta và ông còn tính chứ?”

“Còn tính còn tính.”

“Vậy đây là ba hạ phẩm linh thạch.” Trả tiền xong cất đi món đồ vừa mua được vào túi trữ vật, tìm cơ hội chuyển vào không gian sau.

Kỳ Phong cũng muốn đi nơi khác tìm kiếm vận may. Chưa kịp đi thì bị gọi giật lại.

“Ngươi đứng lại đó cho ta, đem vật để lại ngươi có thể đi.” An Xương Lâm hấn là cảm thấy vật này rất trọng yếu với hấn, hấn nhất định phải có được, từ trước đến nay chưa có vật yêu thích nào mà hấn không lấy được đến tay, lần này cũng phải như vậy.

“Có ý gì, ngươi định cướp đồ vật của ta tại đây sao?” Kỳ Phong hấn là không có khả năng nhường, vật đã tới tay lại còn là vật kêu gọi hấn, làm sao hấn có thể nhường ra.

“Đồ đó ta cũng muốn, mau đem đồ trả lại cho ta.”

Buồn cười cái tên này sao giống trẻ con vậy, “ta không nợ ngươi cái gì cả, ta không có thời gian bồi ngươi chơi đùa, đồ là ta tự bỏ linh thạch ra mua không thể bán lại cho ngươi nha.” Kỳ Phong là không thích tên họ An ở đâu chạy ra gây sự với hấn nên cũng không thèm khách khí.

“Ha... được ngươi được lắm, dám xem thường An gia ta.”

“Hà chuyện ở đâu thành An gia rồi hả.” Mặt kệ tên họ An nhà hấn, có gia tộc chống lưng thì hay lắm sau, hấn mới không sợ, hấn cũng không phải là để bị người ta bắt nạt.

Có lẽ do nhiều người bắt đầu chú ý đến bên này nên tên họ An chỉ bỏ lại một câu rồi bỏ đi.

Cái tên họ An đi rồi Kỳ Phong cũng không tiếp tục đi nữa, vì lúc này hấn nhìn được thêm vài món đồ nữa nhưng vì cái tên An Xương Lâm xuất hiện không đúng lúc nên hấn mới định bỏ qua, giờ thì có thể không có kỳ tự do mua sắm rồi.

Sự việc phát sinh vừa rồi với tên họ An đối với Kỳ Phong đó cũng chỉ là một bước nhấc đệm mà thôi, cũng không có gì ảnh hưởng đến tâm trạng của Kỳ Phong hấn cho lắm.

Kỳ Phong ở quầy của vị tán tu chọn thêm được ba món, một miếng da dê không có chữ, một hòn đá màu đen không biết có tác dụng gì và cuối cùng là một cái gương có vẽ lạ hấn thích nên mua. Trả tất cả ba món là hai mươi hạ phẩm linh thạch lúc này Kỳ Phong mới rời đi quầy hàng của vị tán tu lão già. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tiết Mộ Bạch

Đến thế giới này đã lâu như vậy lại sinh hoạt chủ yếu ở nơi núi rừng, đến bây giờ mới gặp được cảnh tượng đông đúc như thế này, chẳng bù cho lúc hắn còn sống ở thời hiện đại lúc nào đi đến đâu cũng thật nhiều người.

Nhìn cảnh này hắn lại nhớ đến kiếp trước bất quá nơi đó với Huỳnh Kỳ Phong hắn mà nói cũng chỉ còn là kỷ niệm buồn mà thôi, mọi thứ với hắn có lẽ chỉ khi đến thế giới này mới thật sự là lúc bắt đầu.

Suy nghĩ mong lung vô tri vô giác đi đến nơi này, là trà lâu sau. Nghĩ đi nghĩ lại hắn đi lâu như vậy cũng nên ngồi nghỉ một lúc rồi.

Bước vào trà lâu tìm một góc khuất không người chú ý ở tầng một ngồi xuống. Kỳ Phong gọi một bình linh trà cùng một đĩa điểm tâm. Với Kỳ Phong hắn mà nói, có lẽ khi còn ở thời hiện đại đã quen với cuộc sống độc hành thì việc ngồi một mình thế này đã thành thói quen.

Tầng một là nơi đông người phức tạp Kỳ Phong lại không thích bị người chú ý nên chọn chỗ ngồi yên tĩnh này.

Thật ra từ lúc hắn bước chân vào trà lâu đến lúc hắn gọi linh trà thì hắn đã biết hắn lại là gây chú ý rồi, Kỳ Phong rất là bất đắc dĩ.

Ở Hiện Đại gia tộc Kỳ Phong cũng thuộc hàng danh gia vọng tộc, tuy hắn không được yêu thương nhưng vẫn được nuôi dạy theo phong cách giới thượng lưu vì vậy với người ngoài nhìn vào sẽ thấy ở Kỳ Phong luôn mang theo vẻ điềm đạm cùng toát lên nét cao quý thanh nhã thoát tục xuất trần mà khi đã gặp qua rồi là không dễ dàng gì quên đi được.

Thật ra Kỳ Phong còn không biết là trên tầng hai trà lâu tại trong phòng bao có hai nam nhân điều vận một thân áo bào màu trắng, từ lúc Kỳ Phong bước vào trà lâu thì đã luôn chú ý đến hắn rồi.

Hai đại nhân vật trên tầng hai họ đều là Kim Đan trung kỳ cao thủ cường giả, một người trong đó chú tới Kỳ Phong là vì Kỳ Phong trong giống khí chất người mà hắn đề ý chỉ là tu vi người đó còn quá thấp trong khi người dưới lầu thì tu vi đã gần một bước Trúc Cơ, đây căn bản là hai người hoàn toàn khác nhau nên chỉ chú một lúc rồi thôi, chỉ là hắn cũng ngồi đây chờ lâu rồi nhưng căn bản còn không nhìn thấy người đó xuất hiện.

Người này chính là Diệp Lạc Thần, hắn là từ lúc gặp Kỳ Phong ở Đan Các thì luôn bẽ quan chữa thương đến hôm nay đã hoàn toàn khỏi hẳn, không ngờ vừa xuất quan đã nghe nói hôm nay Kỳ Phong đi phường thị nên hắn mới đến nơi này.

“Lạc Thần người quen biết thiếu niên kia sau, tuy không thấy rõ dung mạo nhưng khí chất xuất trần thế này đến cùng là người như thế nào mà phải dùng mũ sa ẩn đi khuôn mặt?” Người nói chuyện chính là Tiết Mộ Bạch đại đệ tử Thiên Kiếm phong của Linh Vân tông. Tiết Mộ Bạch tự hỏi, với tu vi của hắn là có thể dễ dàng dùng thần niệm quan sát được khuôn mặt ẩn sau mũ sa kia chỉ là hắn không muốn làm vậy vì như vậy sẽ không còn thú vị nữa.

Tiết Mộ Bạch cùng Diệp Lạc Thần quen biết nhau từ mười lăm năm trước khi hai người cùng tham gia tông môn thí luyện, thời điểm đó hắn hai mươi còn Diệp Lạc Thần cũng chỉ mười tám, cả hai cũng vừa mới thành công Trúc Cơ.

Thật ra cả hai cũng là biết nhau trước đây chỉ là không có liên hệ gì với nhau chỉ đến khi cả hai cùng dẫn đội có sự cạnh tranh hơn thua nên lúc này mới thật sự quen biết nhau mà thôi.

Diệp Lạc Thần lắc đầu tỏ vẻ không biết gì về người thiếu niên có khí chất xuất trần mà hắn có cảm giác rất quen thuộc kia.

“Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy sự xuất hiện của thiếu niên này.” Trong thâm tâm Diệp Lạc Thần là không cho phép có người khác xuất hiện cùng khí chất với người mà hắn thích, nhưng hắn không biết hiện tại nội tâm Diệp Lạc Thần hắn rất là mâu thuẫn, hắn vừa muốn biết người dưới lầu là ai vừa lại có tình không nghĩ đến đi khám phá.

“Thiếu niên lại dẫn hoa đào tới rồi.” Tiết Mộ Bạch là vẫn luôn chú ý tới thiếu niên khí chất xuất trần kia nên có người lạ tiến về phía thiếu niên hắn lập tức phát hiện ra ngay.

“Hắn thật rất mong đợi không biết thiếu niên sẽ ứng phó như thế nào, hy vọng thiếu niên sẽ không làm hắn thất vọng, người Tiết Mộ Bạch hắn đề ý cũng có người dám đến cạnh tranh với hắn, không có khả năng nha.”

Những suy nghĩ của Tiết Mộ Bạch Huỳnh Kỳ Phong hắn là hoàn toàn không biết, hắn hiện tại cảm thấy thật đau đầu mà, ai có thể nói cho hắn biết vì cái gì hắn đi đến đâu cũng gặp cái tên An Xương Lâm ôn thần này không vậy hả?

Trúc Cơ thì đã sao, Huỳnh Kỳ Phong hắn mới không sợ, từ khi tu vi tăng lên cấp mười hắn còn chưa có đi thử trình độ tu vi của mình như thế nào đâu. Trước đây sau khi thăng cấp hắn toàn ra ngoài tìm yêu thủ đánh nhau. Ách nghĩ đến đây hình như hắn chưa bao giờ đánh nhau thật sự với tu sĩ chân chính thì phải a.

“Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp, chúng ta thật là có duyên nha.” An Xương Lâm vừa nói đồng thời vừa ngồi vào chỗ đối diện với Kỳ Phong.

“Duyên duyên cái đầu người á, tầng này còn rất nhiều chỗ trống sau cái tên họ An này không ngồi lại đến chiếm chỗ này của hắn, tên này đúng là đồ mặt dày mà.” Nội tâm Kỳ Phong đang ba đào dậy sóng, dù vậy mặt ngoài hắn vẫn rất bình tĩnh và không nói gì.

Kỳ Phong vẫn là rất bình tĩnh thưởng thức linh trà không để gì có được này làm như người trước mặt một dạng không tồn tại vậy.

“Này ta đang nói chuyện với người đó người không nghe thấy sao.”

Hắn thật đúng là không có kiên nhẫn với cái tên họ An chuyên đi gây rắc rối này, nếu Dịch Thần phùng thị không phải có quy định ở nơi này là không được gây chuyện mà hắn lại không muốn bị người chú ý nếu không hắn nhất định sẽ đánh tên họ An này một trận vì cứ luôn kiếm chuyện gây sự với hắn.

“Aiz đúng là mỹ nhân hay quên mà, tiểu mỹ nhân không nhớ chúng ta gặp nhau thế nào sao.”

“Rắc”, “rắc” hai tiếng vỡ một trước một sau lần lượt truyền đến từ phòng bao tầng hai nhưng Kỳ Phong lại không để ý vì lực chú ý của hắn đúng là bị cái tên họ An này chi phối hết rồi.

Hắn chỉ là muốn uống một ly linh trà rồi nghỉ ngơi một lúc lại tiếp tục đi dạo có được hay không.

Kỳ Phong hiện tại đang rất là tức giận, cái gì mà mỹ nhân với tiểu mỹ nhân cho hắn xin đi, hắn là nam nhân là đại nam nhân trưởng thành hàng thật giá thật đó, hắn khi nào thì biến thành tiểu mỹ nhân rồi hả. Kỳ Phong hắn quyết định rồi sao này cái tên An Xương Lâm này xuất hiện ở đâu nhất định chỗ đó sẽ không có hắn.

Rõ ràng lúc đầu còn tranh dành đồ vật với hắn vậy mà bây giờ lại làm như thân thiết lắm ấy, nhất định là có gian trá không thể không phòng bị nha.

Trên tầng hai trà lâu trong phòng lúc này lại trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

“Người coi trọng thiếu niên đó.”

“Không phải.”

“Vì có gì lại phản ứng giống ta, ta nhớ người là tên tu luyện cuồng, mấy chục năm cũng không thấy người quen ai bao giờ, làm sao định cùng ta cạnh tranh.” Tiết Mộ Bạch hắn là lần đầu tiên để ý một người, là thiếu niên dưới lầu nha, đừng có nói cái tên thích sạch sẽ này cũng giống như hắn nha.

“Ta không biết, không phải Tiết Mộ Bạch người cũng là tên kiếm tu cuồng à.” Diệp Lạc Thần hắn thật không biết vì sao khi nghe người dưới lầu mập mờ nói quen biết thiếu niên hắn bỗng nhiên tức giận, cũng có thể là do thiếu niên bên dưới khí chất giống với khí chất người hắn để ý đi.

“Ta không ngờ người cuồng tu luyện như người có ngày cũng thất thủ đến trình độ này” Tiết Mộ Bạch là lần đầu thấy bạn tốt có biểu hiện thất thủ như vậy trước mặt hắn nha, ha...thật là thú vị mà.

“Người cũng vậy không phải sao, cả hai giống nhau thôi.”

“Ách đúng ha...ha ha...”

Phòng bao tầng hai là có cách âm cấm chế chỉ là người nào đó cố tình để tiếng động vang đến tầng dưới mà thôi.

Không nói về chuyện này, lần này Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh mở ra người có dự định gì không? Tiết Mộ Bạch hỏi. Đẳng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bí Mật Quả Cầu Tử Quang?

Ba trăm năm một lần Tinh Tử trong Ngũ Tinh bí cảnh là sẽ mở ra, mỗi lần mở ra là một năm thời gian bí cảnh sẽ tự động đóng lại, những ai đến thời hạn bí cảnh đóng lại còn không ra ngoài sẽ tự động bị tổng xuất đi ra.

Và không ai biết trước khi nào Ngũ Tinh Tử tập hợp cùng lúc hiện thế vì từ khi Tứ Tinh đầu tiên mở ra thì được điểm ngược cho đến hôm nay Nhất Tinh cuối cùng cũng mở ra.

Ba ngàn năm trước đây trên thiên không bỗng nhiên xuất hiện vết nứt không gian, năm ngôi sao lần lượt rơi xuống Tu Chân Giới mang theo quả cầu tử quang, bên trong quả cầu tử quang bao lấy một người như ẩn như hiện.

Sao khi quả cầu tử quang biến mất cũng là lúc hình thành nên Ngũ Tinh Tử từ tổ hợp năm ngôi sao này mà người Tu Chân Giới gọi là Ngũ Tinh bí cảnh, lúc đó toàn bộ Tu Chân Giới cơ hồ là ba đào dậy sóng.

Tu chân giả tử khắp nơi đổ về Ngũ Tinh bí cảnh dẫn đến tranh đấu kịch liệt máu chảy thành sông, cường giả Tu Chân Giới thấy tình thế không ổn nên đặt

ra quy định hạn chế người tiến vào bí cảnh.

Từ khi Tinh Từ trong Ngũ Tinh bí cảnh mở ra đến nay thì chỉ cho phép tu sĩ từ Luyện Khí bảy tầng tu vi đến Trúc Cơ kỳ tu sĩ đi vào và cũng chỉ cho phép hai ngàn tu sĩ đi vào mà thôi.

Nói là cho phép Trúc Cơ kỳ đi vào trên thực tế mỗi đại tông môn cũng chỉ được phái năm đệ tử Trúc Cơ đi theo bảo hộ an toàn cho đệ tử tông môn của mình. Vì số lượng danh ngạch hạn chế như vậy nên mỗi khi Tinh Từ trong Ngũ Tinh bí cảnh mở ra là một hồi tranh đoạt.

Chỉ là cho đến hôm nay cũng không ai biết được quả cầu tử quang sao khi xuất hiện rồi đột ngột biến mất cùng người bên trong sau ba ngàn năm hiện tại có còn trên nhân thể hay không thì không ai biết được.

Những điều này là bí mật chỉ có cao tăng các đại tông môn cùng cao tăng các đại gia tộc truyền giữ qua thời gian lưu lại.

Ba ngàn năm nay họ luôn phái người tìm kiếm nhưng vẫn không tìm ra được manh mối người được bảo hộ trong vòng tròn tử quang hạ xuống nơi nào.

Thời hạn Ngũ Tinh bí cảnh mở ra chỉ còn hơn một năm mà thôi, nhưng từ lúc này các đại tông môn là đã bắt đầu rục rịch chuẩn bị cho đệ tử của mình tranh đoạt danh ngạch tiến vào bí cảnh lần này.

Cường đại như Dịch Thần Tông cũng không bỏ qua bí cảnh mở ra lần này, vì đệ tử của mình cần tăng lên thực lực chuẩn bị cho thời kỳ Ngũ Tinh Từ tập hợp.

Mỗi đại tông môn sẽ có hai trăm danh ngạch đệ tử tiến vào Ngũ Tinh bí cảnh, số lượng còn lại phân phát cho các tông môn nhỏ lẻ cùng các đại gia tộc và Tán Tu Liên Minh Đoàn giữ hai mươi danh ngạch cuối cùng tiến vào Ngũ Tinh bí cảnh.

Vì số lượng danh ngạch hạn chế như vậy nên việc cạnh tranh để có được danh ngạch đi vào Ngũ Tinh bí cảnh là không thể nào tránh khỏi.

“Còn hơn một năm nữa Nhất Tinh cuối cùng trong Ngũ Tinh là sẽ mở ra, Lạc Thần ngươi có dự định gì không? Thực lực của ta và ngươi hiện tại còn quá yếu, khả năng là phải xử xuất toàn lực.”

“Lần này bên ta đi Lãnh Sương Cốc ngươi đi cùng ta đi.” Lãnh Sương Cốc có Cam Tuyên Hà ngoại trừ hấn cùng Tiết Mộ Bạch ra không ai biết đến, hiện tại nếu muốn nhanh chóng đề cao thực lực cũng chỉ có thể mạo hiểm một chuyến mà thôi.

“Được.” Cơ hồ là trả lời ngay không cần do dự.

Tiết Mộ Bạch hấn biết Diệp Lạc Thần lần này là thật sự muốn đi mạo hiểm. Nhớ mười lăm năm trước hai người vì tranh đoạt yêu thú mà rơi vào Cam Tuyên Hà chịu bao đau đớn tưởng chừng như chết đi nhưng hai người ai cũng không muốn chịu thua trước người kia nên cố gắng chống đỡ, vậy mà sao khi đau đớn qua đi bọn họ hợp lực thoát ra khỏi Cam Tuyên Hà cả hai ai cũng không muốn quay lại nơi đó lần nữa chỉ là sau này cả hai tu luyện tu vi tăng lên rất nhanh họ biết là do Cam Tuyên Hà mang lại.

“Ngươi nói khi nào tất cả Tinh Từ trong Ngũ Tinh đồng loạt mở ra thì ngày đó Tu Chân Giới sẽ gặp đại loạn, ta không biết cao tăng sẽ phải chống đỡ thế nào vì Nhất Tinh cuối cùng cũng sắp mở ra rồi, ba ngàn năm trước còn có cường giả chống đỡ vậy ba ngàn năm sau thì sao.” Ai cũng biết Tu Chân Giới hiện tại không còn nhiều cường giả nữa.

Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh cuối cùng sắp mở ra, đồng thời cũng cảnh báo Ngũ Tinh sẽ lần nữa hiện thế, không ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra cho Tu Chân Giới nếu Ngũ Tinh lần nữa hiện tập hợp, mà người kia thì vẫn chưa tìm được.

Người kia là ai hiện giờ Kỳ Phong có biết hấn cũng sẽ không rảnh đi quan tâm, hấn là đang cảm thấy phiền vô cùng vì cái tên họ An mặt dày nào đó còn không chịu rời đi.

“Ai thật sự là buồn bực mà không có chỗ phát tiết a.”

“Ta không quen biết ngươi, không cần gọi loạn.” Cái gì mà tiểu mỹ nhân, mọi người nghe thấy không phải sẽ hiểu lầm hấn sao.

Đừng thấy người tu chân lúc nào cũng đạo mạo khí chất như tiên nhân mà nhầm, họ cũng thích nghe chuyện thiên hạ, cho dù có nói nhỏ thế nào họ cũng nghe thấy được, muốn họ không nghe trừ khi ngồi phòng bao có cách âm cấm chế nha.

Không muốn nhiều lời khi mà hấn từ đầu đã có ấn tượng xấu về cái tên An Sương Lâm này, nếu không phải từ đầu tên họ An không tranh đồ vật với Huỳnh Kỳ Phong hấn thì còn không bị hấn nghi ngờ, nhưng một khi đã để lại ấn tượng không tốt ngay từ đầu bây giờ lại đến tiếp cận hấn chắc chắn có mục đích không minh bạch.

Là một người hiện đại lại là con em thế gia những việc như thế này Kỳ Phong gặp qua quá nhiều không phải chỉ một lần hai lần mà là gặp rất nhiều lần. Với những trường hợp này hấn thật sự không đủ kiên nhẫn để tiếp chuyện, thường Kỳ Phong sẽ lựa chọn lịch sự rời đi, nhưng có một số người mặt dày hấn là không cần nề mặt.

Muốn giáo huấn tên họ An này không khó, gót khuất hấn ngồi rất dễ ra tay, nghĩ thì chậm nhưng hành động thì nhanh, một ngón tay đảo qua lập tức hình thành tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp khoá lại không gian.

Kỳ Phong biết công pháp tu luyện của hấn rất đặc biệt, tu sĩ bình thường nhìn từ bên ngoài không có khả năng biết được hấn vừa mới là làm gì, còn

người bị không gian giam cầm chỉ biết mình bị định trụ tại chỗ không thể cử động mà thôi.

Để lại linh thạch trả tiền linh trà, trước khi rời đi trà lâu hấn cũng không quên làm chút gì đó. Sơ Khai Chi Địa là không có khả năng giết người nhưng đây là thế giới do hấn tạo ra, thêm một chút linh lực vẽ rùa lên mặt lại không thể làm khó Kỳ phong hấn, “ừ...xem lần sao ngươi có còn dám triều chọc ta không?”

Kỳ Phong rời đi với tâm trạng vui vẻ mà không biết phòng bao trên tầng hai có hai nam nhân vô cùng tuấn mĩ đang dõi theo hấn, một người nhìn theo hấn với ánh mắt thú vị, người còn lại thì nhìn theo hấn với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Đứng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Người Không Phạm Ta Ta Không Phạm Người

Rời khỏi trà lâu với tâm trạng vui vẻ nhưng Kỳ Phong cũng biết, không gian giam cầm của hấn có thể khoá lại tên An Sương Lâm bao lâu hấn còn không biết vì từ khi tu vi tăng lên hấn cũng chưa lần nào thi triển nên không thể xác định chính xác thời gian Sơ Khai Chi Địa giam cầm là bao lâu, hấn chỉ biết một điều là phải lập tức rời đi nơi này càng nhanh càng tốt.

Kỳ thật Kỳ Phong cũng không muốn dây vào tên An Sương Lâm đó chỉ là hấn thì muốn tránh phiền phức nhưng cái tên họ An cứ đem phiền phức đến cho hấn, Kỳ Phong hấn là người nếu có thể tránh phiền phức hấn nhất định sẽ tránh. Không phải hấn sợ hãi hay nhát gan yếu đuối mà hấn sống có quy tắc của hấn “người không phạm ta ta không phạm người.”

Không trì hoãn tại nơi này thêm nữa, Kỳ Phong bước nhanh di chuyển vòng qua vòng lại mấy con đường khác, lúc này hấn mới cảm thấy an tâm một chút là không có người sẽ đuổi theo hấn, bây giờ Kỳ Phong mới có tâm tình nhìn ngắm xung quanh.

Đi dạo một vòng hấn mua được thêm một ít hoá phù cùng bạo phù cấp thấp ở quầy hàng của mấy vị tán tu cùng một Đan đình nhỏ kèm hóa thạch. Kỳ Phong biết hấn không phải thuộc hóa linh căn nên muốn học luyện Đan là cỡ nào khó khăn nhưng nếu có thời gian hấn cũng muốn đi thử một chút biết đâu có thể luyện chế ra Đan được.

Thật ra Kỳ Phong hấn cũng không phải muốn mình trở thành một luyện Đan Sư được người người biết đến mà chỉ là vì muốn thử đi luyện chế những Đan Phương phụ thân truyền lại, một phần cũng là vì tài nguyên tu luyện của hấn qua ít cũng chính vì vậy hấn căn bản không có sự lựa chọn mà bắt buộc bản thân hấn phải không ngừng cố gắng.

Hấn không có người thân, ở thế giới này Kỳ Phong hấn là người cô độc chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình không ngừng cố gắng, dù vậy Kỳ Phong vẫn luôn lạc quan, đây là thế giới tu chân cường giả vì tôn thì sao chứ, Kỳ Phong hấn cũng không sợ. Hấn chỉ sợ bản thân một đường đi tới quá mức thuận lợi sẽ làm hấn ý lại mà thôi, con đường đại đạo thênh thang phải trải qua sóng gió người ta mới thật sự trưởng thành không phải sao.

Đi được một lúc thì hấn thấy phía trước bị một nhóm người tụ tập ồn ào cản trở lối đi. Tu sĩ sao lại dễ mất hình tượng như vậy nhỉ?

“Xin hỏi đạo huynh phía trước xảy ra chuyện gì sao lại có đông người tụ tập như vậy.” Kỳ Phong là muốn đi về phía trước chỉ là không biết phía trước có chuyện gì xảy ra nên kéo một người đi ngược về phía hấn hỏi, hấn thật sự không muốn quay lại đường cũ vì có khả năng lại phải gặp mặt với cái tên họ An phiền phức mà hấn chạm mặt kia.

“Vị bằng hữu này phía trước là đệ tử Dịch Thần tông đang tranh chấp vật phẩm với người của An gia nha, An gia là một trong tứ đại gia tộc, tán tu như ta và ngươi không có khả năng chọc tới tốt nhất bằng hữu ngươi đừng có dây vào mà mau tránh đi đi, ta không nói với ngươi nữa ta cũng phải đi rồi.

Kỳ Phong ôm quyền đa tạ, Kỳ Phong hấn không cần biết gia tộc họ An mạnh đến đâu lại có thể làm mưa làm gió dưới chân Dịch Thần tông như vậy, hấn là không thích người họ An, họ An tứ đại gia tộc thì hay lắm sao mà đi gây chuyện khắp nơi, nếu vậy cũng thôi đi đã vậy giờ còn gây chuyện với sư huynh đệ đồng môn của hấn hấn nhất định phải qua đó xem sao mới được.

Thì ra cả đám người rảnh rỗi đứng xem hai nữ tử tranh chấp một con Linh thú. Nghe mọi người bàn tán thì hai vị nữ đệ tử này đều cùng nhìn trúng con linh thú kia nhưng không ai chịu nhường ai nên mới xảy ra tranh chấp.

P phía sau hai vị nữ đệ tử này còn có nhiều người cường đại như vậy vây quanh mà vẫn để cho hai người này náo loạn, mà trong hai vị cô nương này có một người hấn biết, không phải ngũ sư tỷ La Giai Ân thì còn có thể là ai.

Đây cũng không phải việc Kỳ Phong hấn có thể giải quyết, tốt nhất hấn nên rời khỏi đây thì hơn, chỉ là việc của con gái cứ để họ nháo hấn cũng không không muốn tiếp tục ở lại đó xem náo nhiệt nên quay người rời đi.

Đi được một đoạn hấn bỗng nghe thấy tiếng nói quen thuộc truyền đến: “Muội muội náo loạn ở đây là có chuyện gì?” Kỳ Phong không ngờ thực lực tên họ An đó lại mạnh như vậy, dùng thời gian một khắc phá vỡ không gian giam cầm của hấn, phải biết rằng thực lực hiện tại của hấn đã là rất mạnh vậy mà

tên họ An có thể dễ dàng thoát ra như vậy, xem ra hẳn nên tránh xa tên họ An này càng xa càng tốt a.

Cũng may mà hẳn vừa lúc rời đi nếu không thì đã gặp mặt rồi, người này rõ ràng cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài nhìn thấy như vậy, khả năng tu vi người này còn cao hơn Trúc Cơ sơ kỳ đi, thì ra trên đời này không phải chỉ có hẳn mới biết che dấu thực lực nha.

Kỳ Phong biết người tu chân không hề đơn giản như biểu hiện bề ngoài, người nào cũng có bí mật cần che dấu không muốn để người biết đến, Kỳ Phong hẳn cũng vậy không phải sao.

Hắn đi rồi cũng không biết tên họ An đó sẽ giải quyết chuyện này như thế nào, với cái tính tình đại tiểu thư của ngũ sư tỷ lần này tên họ An lại gặp rắc rối rồi đây. Mà đó cũng là việc của tên họ An không liên quan đến hẳn hẳn là suy nghĩ quá nhiều rồi đi.

.....

Hiện tại thử Kỳ Phong hẳn thiếu chính là vũ khí phòng thân, hẳn phải nhanh chóng đi tìm nơi bán, trên đường hẳn cũng đã trì hoãn không ít thời gian rồi, ở thế giới này thực lực mạnh với hẳn thật sự còn chưa đủ, linh lực dùng nhiều rồi cũng sẽ cạn nhưng có vũ khí trong tay thì lại khác.

Kỳ Phong là người hiện đại, hẳn có suy nghĩ rất thực tế, hẳn cũng từng học kiếm pháp chỉ là không giỏi nhưng nếu chăm chỉ rèn luyện hẳn nghĩ nhất định không tệ, vì thế hẳn mới không đi Tàng Kinh Các trong tông môn tìm Kiếm Quyết, hẳn có sẵn tinh hoa mấy ngàn năm trong đầu sau phải cần thứ khác chứ.

Tìm được một nhà Bảo Khí Các Kỳ Phong không do dự bước vào, nơi này có đầy đủ từ kiếm phổ thông cho tới linh kiếm, từ không có phẩm cấp đến cấp cao gì đều có, Kỳ Phong hẳn nhìn mà muốn hoa cả mắt.

Đây là linh kiếm nha, hẳn mới thấy Kiến Huân sư huynh sử dụng linh kiếm, nơi này nhiều kiếm thế này nên thế nào lựa chọn, Kỳ Phong hẳn là muốn có một thanh linh kiếm thuộc riêng về mình nha.

Ẩn sau mũ sa là ánh mắt mở to ẩn hiện từ quang đang loé sáng. Đẳng bời: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: “Bách Đế Linh Thần”

Nhưng mà nhiều linh kiếm thế này làm thế nào để chọn đây, quan sát trước vậy. Kiếm là đệ hộ thân mà hẳn cũng không phải là nữ tử nên không cần phải chọn một thanh linh kiếm quá mức xinh đẹp. Kỳ Phong thật sự nghĩ hẳn nên chọn một cây kiếm có vẻ ngoài bình thường là được rồi.

Trước Kỳ Phong nhìn đến một thanh hạ phẩm linh khí trong có vẻ bình thường nhất sau đó lại tìm thêm một thanh kiếm có phẩm cấp cao hơn. Hẳn nghĩ rất đơn giản chỉ là mua dự phòng mà thôi. Kỳ Phong thật ra là không nhớ thanh sắt hẳn vừa mua lúc trước, không những vậy hẳn còn tranh đoạt thanh sắt kia với tên họ An nào đó nữa nha.

Nhìn ngắm một lúc Kỳ Phong thấy bên trong cùng có một vật tỏa sáng lấp lánh, đi tới cầm lên nhìn kỹ thì hoá ra là một thanh trường kiếm, không những thế thanh kiếm này còn bị phong ấn trở thành một thanh kiếm hoàn toàn bình thường lại bị trộn lẫn trong nhóm linh kiếm này là sao.

Trường kiếm rất nhẹ cũng chỉ nặng bốn năm cân mà thôi, trong khi kiếm ở đây thanh kiếm nào cũng phải vài trăm cân là ít nhất. Cầm trên tay có cảm giác lạnh lẽo như kiếm đã bị chủ nhân bỏ rơi từ rất lâu rồi, nhìn thanh kiếm trên tay làm Kỳ Phong có cảm giác thân thiết như trước đây hẳn đã từng thấy qua ở đâu rồi vậy.

Ảo giác có thể là ảo giác đi, hẳn đến thế giới tu chân này được bao lâu chứ, linh kiếm hẳn còn chưa từng tiếp xúc qua lấy đâu ra nhìn thấy thanh kiếm này.

“Không có khả năng, sao một thanh kiếm như thế này lại bị vức bừa trong góc thế kia, không phải nói thần khí ở thế giới này là bảo vật trấn tông sao, lý nào lại đem bảo vật xem như cỏ rác mà vức bừa bãi thế này.”

Cái này không phải là các ngươi không tôn trọng bảo vật sao, “Ta cảm giác ngươi rất thân thiết, nếu đã không có ai cần ngươi vậy thì ngươi theo ta đi.”

“Tiểu nhị ca thanh kiếm này giá bao nhiêu linh thạch?”

“Quý khách không chọn thêm linh khí khác à, hai thanh kiếm quý khách chọn điều là kiếm thường mà thôi ngài có chọn thêm không à.” Hẳn là quan sát người này từ lúc bước vào tiệm đến giờ lâu như vậy mà chỉ chọn hai thanh kiếm hạ phẩm, hẳn nghĩ người này nhìn khí chất cũng không tệ sao mà nhìn lại kém thế.

Kỳ Phong nghe tiểu nhị nói vậy mới giật mình nhìn xem những người xung quanh cũng đang lựa chọn linh khí như hắn, không ai nhìn thấy sự khác thường từ thanh kiếm trên tay hắn sao, không lẽ chỉ có mình hắn nhìn ra thanh kiếm trên tay có điểm đặc biệt.

Kỳ Phong không biết trông mắt của hắn từ khi chạm đến thanh sắt kia đang không ngừng biến đổi sang màu tím và cũng chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy bốn chữ “Bách Đế Linh Thần” trên thanh kiếm mà thôi.

“Bách Đế Linh Thần” bốn chữ này có ý nghĩa gì hắn là không biết, nhưng Kỳ Phong biết hắn là muốn thanh trường kiếm này.

Nói không cần với tiểu nhị, hỏi giá rồi trả tiền, có bảo vật ai mà không muốn thì đó mới là người ngu, Kỳ Phong trả hai trăm hạ phẩm linh thạch cho hai thanh kiếm mà một thanh được cho là hạ phẩm rồi rồi đi Bảo Khí các, thì ra linh kiếm hạ phẩm thôi mà cũng đắt như vậy nha. Mà cũng phải thôi, kiếm do linh khí sư luyện chế có cái nào không đắt cơ chứ.

Rời đi Bảo Khí các nhìn sắc trời cũng không còn sớm, có lẽ nên đến trước điểm hẹn chờ các sư huynh thôi, xem nhiều hắn có chút nhàm chán rồi.

Tìm một góc khuất thay đổi diện mạo, bỏ đi áo bào trắng bên ngoài, trút đi mũ sa hắn lại trở về làm đệ tử ngoại môn có tu vi thấp kém nhất Dịch Thần tông.

Đi một đoạn mới sực nhớ, ha...hắn là không biết đường nha, vì tránh cái tên họ An nào đó nên hắn đã đi loạn, bây giờ thì hay rồi hắn không biết mình đang ở đâu a.

Kỳ Phong nghĩ bây giờ tìm đường trở về đường chính có khả năng sẽ gặp lại cái tên họ An nhưng hắn không sợ, thay đổi diện mạo giờ cũng không ai có khả năng nhận ra hắn đi.

Tự tin lần dò tìm trở về đường cũ Kỳ Phong đúng là chạm phải cái tên họ An thật. Kỳ Phong vẫn bình tĩnh bước đi qua xem như không có chuyện gì xảy ra giữa hai người nhưng mà ông trời thật không hiểu thấu lòng người mà.

Tên đệ tử Dịch Thần tông kia, người đứng lại đó.

“Ách...Cái tên An Suong Lâm âm hồn bắt tán này trên đường có biết bao nhiêu người qua lại sao người không gọi họ lại gọi ta làm gì”, Kỳ Phong cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi mắng thảm.

Nghĩ trong lòng như thế thôi chứ bây giờ trước mặt cái tên họ An này với tu vi của hắn chỉ là Luyện Khí một tầng hậu kỳ con tép riêu mà thôi hắn nào dám lơ đi đành phải ép mình đổi giọng trả lời: “Vị đạo huynh này, người gọi ta sao?”

“Đúng người ta gọi chính là người.” An Suong Lâm hắn thật sự phẫn nộ, hắn hôm nay ra đường là không coi ngày hay sao mà toàn gặp chuyện không may, An Suong Lâm hắn từ trước đến nay đã bao giờ chịu thua thiệt lớn như vậy, gặp phải cái tên đội mũ bạch sa đúng là hắn xui xẻo quá mà, hắn nhất định phải tìm được cái tên đó bắt được hắn nhất định dạy dỗ một phen để cho tên đó biết thế nào là chọc giận hắn.

Kỳ Phong không biết suy nghĩ trong lòng cái tên họ An này nếu không hắn sẽ nói “còn chưa biết là ai dạy dỗ ai đâu nha.”

Kiểm chế âm thanh đến mức thấp nhất, “xin hỏi đạo huynh gọi ta là có chuyện gì?” Kỳ Phong hỏi cũng không cung kính, hắn mặt ngoài dù tu vi thấp kém nhưng dù gì cũng là đệ tử Dịch Thần tông làm sao phải sợ tên họ An này chứ, còn nữa đây là địa bàn của Dịch Thần tông Kỳ Phong hắn mới không sợ đâu.

“Người đi từ bên kia sang có nhìn thấy cái tên mặt áo bào đội mũ sa trắng không?”

Cái tên dờ hơi này ở đây có cả ngàn người mặt đồ trắng đội mũ sa trắng, hắn cứ tìm người như vậy tìm tới năm sau luôn đi. “Có a, ta từ đường bên kia sang đây, ta là thấy hắn đi hướng ngược lại nha.” Kỳ Phong vui vẻ chỉ đường “cho người đi tìm, cho người đi hỏi đường ta hử..”

“Được rồi người đi đi”

“Xi ra lệnh cái gì mà ra lệnh hắn mới không thèm chấp, đã bị hắn chỉnh như vậy còn dám đi tìm hắn, cái tên họ An này đúng là không biết trời cao đất dày mà, không hiểu hắn làm là làm sao sống được đến tận bây giờ nữa.”

Nghĩ thế thôi chứ Huỳnh Kỳ Phong hắn cũng biết tên họ An cũng không phải là người dễ chọc, hắn hiện tại là cần đi nhanh rời khỏi chỗ này vì ai biết cái tên họ An đó đến lúc nào thì thông minh trở lại biết mình bị lừa quay về tìm hắn tính sổ chứ.

Đệ là Kỳ Phong sư đệ phải không, Kiến Huân sư đệ có nhờ ta trên đường nhìn thấy đệ thì đưa đệ đi gặp đệ ấy, Kiến Huân tìm đệ lâu rồi đệ ấy nói đệ mới lần đầu đến đây sợ đệ bị lạc đường.

Chưa kịp nhất chân rồi đi Kỳ Phong đã gặp được đồng môn sư huynh, nhìn ra người này mặt đồng phục nội môn đệ tử Dịch Thần Tông tu vi lại là Trúc Cơ sơ kỳ, dù sao hắn cũng phải đi gặp Kiến Huân sư huynh đi theo người này hắn đỡ phải mò đường nữa rồi nên đáp ứng đi theo. Đang bởi: phonglai

Chương 30: Chém Giết Trúc Cơ Kỳ

Đi theo vị sư huynh nội môn đệ tử cùng tông môn Kỳ Phong cũng không nghĩ nhiều. Nhưng càng đi hần càng cảm thấy có gì đó không đúng, đây hần không phải đường đến điểm hẹn với Kiến Huân sư huynh mới phải, vì cái gì vị sư huynh này lại đưa hần đi đường này, đây căn bản cũng không phải là đường tắt.

Đường đi càng ngày càng vắng, Kỳ Phong bắt đầu đề cao cảnh giác cho đến khi nhìn thấy phía trước là rừng cây âm u. Huynh Kỳ Phong đến bây giờ mà còn không biết hần là trùng kẻ rồi thì hần mới đúng là kẻ ngốc.

Ngoài mặt Kỳ Phong vẫn làm như không biết gì nhưng bên trong lại bắt đầu đề phòng, hần không biết người này giả mạo truyền tin dẫn dụ hần đến đây cuối cùng là muốn làm cái gì.

Bình tĩnh phân tán sự chú ý của vị sư huynh giả mạo này, Kỳ Phong hỏi: “Sư huynh cùng Kiến Huân sư huynh hẹn nhau ở đây sau?”

“Không phải ta mà là sư đệ, rất nhanh thôi sư đệ sẽ gặp đệ ấy, ta đã truyền tin cho đệ ấy, bây giờ đệ ta tiễn đệ đi trước.”

“Ách... không chờ Kiến Huân sư huynh đến rồi cùng đi một lượt sau, mà sư huynh xuất kiếm ra làm gì nha, ta cũng không muốn cùng phi kiếm với người lạ a.”

Vừa nói Kỳ Phong vừa lùi lại giữ khoảng cách với vị sư huynh này.

“Ta không biết ngươi là ngây ngô thật không biết hay là giả ngây ngô không biết ta là muốn giết ngươi.”

“Ngạc nhiên chưa, không tiếp tục trang làm sư huynh ta nữa sao, ngươi muốn diễn ta lại tiếp tục diễn với ngươi a.”

Kỳ Phong hần không ngốc, người này từ đầu đã không nói tên cho hần biết vì nếu là Kiến Huân sư huynh nhờ tìm hần thì ít nhất cũng phải xưng danh bởi vì đó là phép lịch sự tối thiểu còn người này rất không kiên nhẫn muốn kéo hần đi ngay.

Ngoài ra người này còn không biết Kiến Huân sư huynh cho hần Truy Tung Hạc vậy thì ở đâu ra sư huynh sợ hần bị lạc đường cơ chứ.

Lại nữa vị sư huynh giả mạo này có lẽ nghĩ rằng Huynh Kỳ Phong hần thực lực là quá yếu đi nên không thể cảm nhận được sát khí từ trên người hần phát ra mà không thêm thu liễm sát khí.

Thật ra cái làm Kỳ Phong lo lắng nhất là tên này biết Kiến Huân sư huynh thân cận với hần nên mới lợi dụng huynh ấy đến dẫn dụ hần, nếu như tên này muốn đối phó với hần thì cũng thôi đi nhưng động đến người bên cạnh Kỳ Phong hần là không thể được.

Kỳ Phong đến thế giới này người duy nhất hần biết đến và là người quan tâm chăm sóc khi hần trúng độc còn giúp đỡ hần nhiều như vậy cũng chỉ có vị sư huynh này, nếu tên giả hóa này dám làm tổn thương huynh ấy dù chỉ một sợi tóc hần nhất định sẽ không bỏ qua.

“Ngươi...đi chết đi.” Không chịu nổi sự khiêu khích của Kỳ Phong nên lập tức động thủ, chỉ là con tép riu mà thôi cũng dám làm càn trước mặt hần.

Linh lực phá không mà tới. “Thật mạnh, không ngờ tu vi của Trúc Cơ tu sĩ lại mạnh như vậy, may mà hần vận linh lực đề phòng nên tránh kịp.” Đây lạc suy nghĩ trong đầu Kỳ Phong.

Không có thời gian nghĩ nhiều Kỳ Phong đồng thời xoè tay ra, thanh kiếm hần nhìn thấy đầu tiên ở Bảo Khí các xuất hiện trong tay hần, rút linh lực cùng lúc vạch một đường đánh thẳng về phía tên Trúc Cơ giả mạo sư huynh kia.

“Ah...vì cái gì...ngươi không phải là Luyện Khí sơ kỳ sao, vì cái gì lại mạnh như vậy?” Tên này lại có thể làm hần bị thương.

Lúc đầu hần không đồng ý nhận nhiệm vụ này, lấy hần Trúc Cơ kỳ đi giết một tên luyện khí sơ kỳ đúng là vũ nhục hần, nhưng đây là lệnh của chủ thượng hần không thể không tuân, nhưng hần sai rồi, chủ thượng cũng sai rồi. Người chủ thượng muốn giết không hề đơn giản.

“Sai một tên Trúc Cơ kỳ đi giết một tu sĩ mới bước vào Luyện Khí kỳ. Người sai ngươi giết ta thật đúng là quá coi trọng ta mà.” Kỳ Phong nói.

“Hộc...không được vũ nhục chủ thượng của ta, ta muốn giết ngươi.”

“Muốn ta chết vậy trước khi giết ta, ngươi cũng phải nói cho ta biết lý do vì sao muốn giết ta chứ, ta không muốn chết một cách không minh bạch nha.”

“Vì ngươi chọc phải người người không nên chọc cho nên ngươi đáng chết.” Nói chưa hết câu hần đã chém tiếp một kiếm mang theo cuộn cuộn linh lực đánh về phía Kỳ Phong.

Buồn cười, Kỳ Phong hần đến thế giới này không bị thương cũng là bệ quang tu luyện, người hần tiếp xúc có mấy ai hần có khả năng đi trêu chọc người ta cơ chứ.

“Người này biết hấn che dấu thực lực, lại còn muốn giết hấn, đối với kẻ thù Kỳ Phong tuyệt đối không nhân nhượng, người này hấn không thể để lại.”

“Hừ đã như vậy người muốn giết ta, vậy cũng đừng trách ta.”

Nghĩ như vậy nên Kỳ Phong cũng không chần chờ cùng chém ra một kiếm, một kiếm này mang theo linh lực bằng bạc ẩn trong đó là một tia tử khí.

Kỳ Phong hấn là muốn lập tức giết chết người này tránh để bị tên sư huynh giả mạo này truyền tin ra ngoài làm lộ bí mật của hấn.

Linh lực bàn bạc chạm vào nhau nổ vang, không dừng lại ở đó tử khí một đường đánh thẳng về phía Trúc Cơ tu sĩ, Trúc Cơ tu sĩ không có cơ hội kêu lên một tiếng đã là không còn hơi thở.

Không có thời gian lục soát tên này, cuộn lên túi trữ vật, đánh ra một cái hỏa phù hỏa thiêu thi thể xoá sạch dấu vết hấn lập tức rời khỏi hiện trường.

Kỳ Phong biết nơi này không xa phưởng thị, hấn làm ra động tĩnh quá lớn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vận linh lực đến cực hạn Kỳ Phong lập tức lao đi.

.....

Nửa khắc sau tại nơi Kỳ Phong rời khỏi có hai nam nhân mặt áo bào trắng cùng lúc xuất hiện.

Một người trong đó nói: “Theo dấu vết còn để lại người này hấn là người chúng ta cần tìm.”

Kỳ Phong đi vội nên không biết một kiếm kia của hấn đã để lại trên mặt đất một vết cắt dài kèm theo tử khí tức nhàn nhạt còn chưa tiêu tán hết.

Kỳ Phong vì biết khả năng rất nhanh cường giả sẽ kéo tới nên chỉ kịp hoá đi thi thể mà bỏ qua chi tiết nhỏ này nên mới bị hai người này nắm bắt được.

Hai nam nhân sau khi tra xét qua lập tức đuổi theo hướng Kỳ Phong ly khai.

Chỉ là hiện tại Kỳ Phong cũng đã thu lại khí tức tử khí nên hai người này có đuổi theo cũng không lần ra được hấn.

Kẻ muốn giết chết Kỳ Phong là ai, có lai lịch như thế nào Kỳ Phong không biết, hấn đến thế giới này gần hai năm thời gian nhưng người hấn biết cũng không nhiều, hấn cũng chưa từng gây ra động tĩnh gì vì sao có người lại muốn giết hấn, còn phải dùng cao thủ đến giết hấn tức người này là thật muốn Kỳ Phong hấn phải chết.

Nếu Kỳ Phong hấn thật sự chỉ là Luyện Khí kỳ tu vì vậy hấn là có mấy cái mạng đến cho người này chém giết.

Chỉ là người phía sau màn còn không biết Kỳ Phong hấn cũng không như vẻ bề ngoài yếu đuối đến như vậy, người này đến bây giờ có lẽ đang nghĩ rằng Kỳ Phong hấn hấn là đã bị hạ sát thủ rồi đi. Người sai khiến này thật sự cũng là quá độc ác.

Bay đi một đường khá xa, lấy ra Truy Tung Hạc có khí tức của Kiến Huân sư huynh, rót vào một tia linh lực truyền đi, Kỳ Phong cùng lúc lập tức lao theo.

(Vì không có nhiều thời gian nên ta thêm chương cũng không có trình tự cùng thời gian nhất định, vì sau khi viết xong còn phải kiểm tra lỗi cùng chỉnh sửa khá mất thời gian nên có một số chương ta sẽ chèn thêm ảnh minh hoạ và có chương không có vì thêm ảnh minh hoạ sẽ mất thêm một đoạn thời gian nữa, chỉ hy vọng các vị bằng hữu xa gần thích và đọc truyện của ta không trách ta là được. Nếu bằng hữu nào muốn xem Tu Chân Chi Giới chương mới và nhanh nhất thì vào blog klyphonglai của ta, vì ta cập nhật ở blog trước rồi mới đưa lên webtruyenonline nha. Thân :))” Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Nam Nhân Này Cũng Quá Tuấn Mỹ Đi

Sau khi Kỳ Phong giải quyết tên giả mạo sư huynh dẫn dụ hấn ra khỏi Dịch Thần phưởng thị với ý định giết chết hấn kia xong cũng đồng thời xoá sạch dấu vết lập tức dùng Truy Tung Hạc đi tìm Kiến Huân sư huynh.

Kỳ Phong không biết tên sư huynh giả mạo có thật sự truyền tin gì cho Kiến Huân sư huynh hay không thì hấn không biết, nhưng hấn cần ngăn chặn lại trước khi sư huynh đến điểm hẹn.

Mặt dù tên Trúc Cơ đã bị Huỳnh Kỳ Phong hấn giết chết nhưng động tĩnh lúc đó thật sự không nhỏ, chắc chắn sẽ đưa tới không ít cường giả, để tránh

phiên phức không cần thiết hẳn vẫn là nhanh chóng tìm ra Kiến Huân sư huynh trước tiên.

Kỳ Phong cũng không để cho tên sư huynh giả mạo đó có cơ hội truyền tin ra ngoài, trước đó hẳn cũng đã kịp dùng thần niệm quan sát xung quanh không còn có ai khác nên chắc chắn tên đó hành động một mình.

Mà cũng phải thôi, đối phó với hẳn chỉ là tên tép riều Luyện Khí một tầng thì cần gì phải phải nhiều người tới chặn giết hẳn cơ chứ, vì nếu hẳn chỉ là tên Luyện Khí một tầng vậy dùng tu sĩ mạnh hơn hẳn một chút thôi cũng đủ giết chết hẳn rồi, đáng tiếc hẳn không phải a.

Có vẻ như thời gian tới Kỳ Phong hẳn nếu có ra ngoài hoạt động cần phải dịch dung thật kỹ mới có thể tự do hành động rồi.

Kỳ Phong hẳn cảm thấy thật sự là khó chịu, kẻ địch trong tối trong khi hẳn ở ngoài sáng, mà Kỳ Phong cũng tự nhận hẳn chưa từng đi triều chọc lý do vì sao lại xuất hiện kẻ muốn giết hẳn Kỳ Phong thật sự không cách nào lý giải?

....

Nắm bắt được khí tức của Kiến Huân sư huynh, dùng thần niệm quét qua thì là gần cổng vào Dịch Thần phường thị. Kỳ Phong không nghĩ tới sư huynh đến điểm hẹn sớm hơn hẳn dự đoán, có lẽ là ở chờ Kỳ Phong hẳn đi.

Thu lại Truy Tung Hạc, thả chậm lại tốc độ, chỉnh lại đạo bào lúc này Kỳ Phong mới nhẹ nhàng thở ra bình thần đi đến chỗ hẹn với Kiến Huân sư huynh.

Nơi cổng vào có khá đông tu sĩ đang tụ tập chuẩn bị rồi đi nên hẳn cũng không lo mình bị phát hiện.

“Kỳ Phong đệ tới rồi, không thấy đệ đâu làm huynh lo quá, mọi người có việc nên đã về tông môn trước rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi trở về thôi.”

“Ah...sư huynh không hỏi hẳn vì cái gì lại đến chậm như vậy sau? Nhưng hẳn cũng nên lấy lý do gì đó giải thích một chút.” Kỳ Phong nghĩ.

“Để sư huynh chờ lâu rồi, đệ là bị lạc đường a.” Kỳ Phong ngại ngùng nói nhỏ.

“Sư huynh cũng đoán là như thế.” Kiến Huân cười nhìn biểu hiện của tiểu sư đệ nhà mình trong mối đáng yêu làm sao.

“Hả...tin rồi, huynh ấy thật sự tin hẳn lạc đường mà không phải vì vấn đề khác.” Ah...mà lúc đầu hẳn thật đúng là lạc đường thật mà, hẳn cũng đâu có nói dối đâu a.

Kỳ Phong nhẹ nhàng thở ra, hẳn là một đường lo lắng cho huynh ấy, may mà sư huynh vẫn an toàn ở đây vậy là hẳn yên tâm rồi.

Hai sư huynh đệ đang chuẩn bị lên phi kiếm rồi đi thì thấy hai thanh phi kiếm đang từ xa bay vút tới hạ.

Từ trên phi kiếm bước xuống hai nam tử vận áo bào trắng đẹp tựa tiên nhân. Kỳ Phong lăm lăm thật là loá mắt.

Kỳ Phong nhìn thì phát hiện ra một người trong đó hẳn biết tới đó chính là Diệp Lạc Thần đại sư huynh, người đồng hành cùng đại sư huynh hẳn không biết nhưng nam nhân này thực lực hẳn là nhìn không thấu.

Chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức cúi đầu, có phải hẳn nghĩ nhiều rồi không, tại sau hai người này đến cùng phương hướng nơi hẳn vừa li khai, nếu thật như vậy thì cũng quá nhanh rồi đi, không bị phát hiện ra cái gì đó chứ, cũng may tốc độ hẳn nhanh nếu không có phải thực lực mà hẳn che dấu sẽ bị lộ rồi không.

Không có khả năng hẳn sẽ bị phát hiện, hẳn hẳn là sử lý tên đó rất sạch sẽ đảm bảo không để lại dấu vết mới đúng, kể cả túi trữ vật của tên Trúc Cơ cũng bị hẳn tiện tay ném vào không gian vì vậy hẳn cần không có khả năng bị phát hiện.

Thập phần bình tĩnh, dù là lần đầu giết người nhưng đó là người muốn giết hẳn, không lẽ người ta muốn giết hẳn hẳn lại phải đứng im đưa cổ mặt người chém giết.

Kỳ Phong nghĩ nếu thật sự xảy ra việc tương tự hẳn vẫn sẽ chọn sử lý người đó.

Kết thúc mạch suy nghĩ, như cảm nhận được có ánh mắt quét về phía mình Kỳ Phong nâng đầu, bình tĩnh nhìn qua.

“Ah...là người đi cùng Diệp đại sư huynh mà. Hẳn cũng đâu có quen người này đâu nha, sau lại cười với hẳn.

Kỳ Phong không biết Tiết Mộ Bạch là hiểu kỳ vì cái gì cái tên họ Diệp cứ chú ý đến vị tiểu bằng hữu có tu vi thấp kém Dịch Thần tông kia nha. Thú vị ha ha thú vị thật.

Nhưng sau càng nhìn hẳn càng cảm thấy vị tiểu bằng hữu này hình như hẳn đã gặp ở đâu rồi.

Tiết Mộ Bạch còn không biết hiện tại tâm trạng Kỳ Phong cũng giống như hẳn vậy.

Bất tri bất giác khi nhìn thấy vị người này Kỳ Phong nghĩ hẳn dường như đã gặp qua ở đâu rồi nhưng tạm thời không nghĩ ra được.

Kỳ Phong hẳn là người có trí nhớ cực tốt, hẳn đã gặp qua là không bao giờ quên nhưng bây giờ lại không nhớ được người này là ai, mà người này lại đi

cùng Diệp đại sư huynh, có thể cùng đại sư huynh xuất hiện có lẽ là bằng hữu Diệp đại sư huynh, nam nhân này cũng quá tuấn mỹ đi.

Hai nam nhân tuấn mỹ đứng chung một chỗ trong đám người thật sự là nổi bật, đúng là muốn làm mù mắt hắc mã, tranh thủ hai người họ đang quan sát xung quanh Kỳ Phong không ngại nhìn họ nhiều một chút.

Aiz...cái thế giới này sao có thể sinh ra nhiều người đẹp như thế không biết, đã đẹp trai rồi thì cũng thôi đi tu vi lại còn cao như vậy, ông trời thật bất công quá mà.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ nếu như không nhìn thấy vị sư huynh này thì cũng coi như thôi đi, đã nhìn thấy hắc mã là nên gật đầu với người này coi như chào hỏi.

Kỳ Phong thật ra không nhận ra cũng phải vì đây là vị ngồi trong trà lâu cùng hắc mã chỉ là người ta ngồi trên tầng hai phòng bao có thể quan sát hắc mã mà hắc mã thì không nhìn thấy người ta mà thôi, người ta lại còn cố tình thả ra khí tức thần niệm liên tục quan sát hắc mã chỉ là Kỳ Phong hắc mã hiện giờ còn không nắm bắt được mà thôi.

Diệp Lạc Thần không nghĩ một đường đuổi theo khí tức người đó đến đây lại mất đi dấu vết. Đáng tiếc không thể tìm ra tung tích của người đó nhưng chỉ ít hắc mã có thể biết được người đó nhất định ở rất gần.

“Mộ Bạch đi thôi.” Diệp Lạc Thần nói với Tiết Mộ Bạch.

Tiết Mộ Bạch nhìn về phía Kỳ Phong với vẻ tìm tòi nghiên cứu rồi cũng nhanh chóng ly khai.

Còn Diệp đại sư huynh hình như không phát hiện ra hắc mã, từ đầu đến cuối cũng không thấy nhìn lấy hắc mã một lần, hắc mã chỉ là ngoại môn đệ tử có tu vi thấp bé người ta không nhớ đến hắc mã cũng phải, hắc mã bỗng nhiên có cảm giác chua xót không giải thích được.

Trong lòng khó chịu nhìn theo hướng hai vị sư huynh ly khai Kỳ Phong thật muốn ngay lập tức rời khỏi nơi này. Không nghĩ nhiều nữa, cùng Kiến Huân sư huynh bước lên phi kiếm nhanh chóng trở về tông môn. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Lôi Nguyên Công Pháp

Một đường phi kiếm Kỳ Phong vì có tâm sự nên không nói gì với Kiến Huân sư huynh mà là lựa chọn trầm mặc. Kiến Huân tựa hồ cũng cảm nhận được tiểu sư đệ của mình có tâm sự nhưng tiểu sư đệ không nguyện ý nói ra, hắc mã cũng không thể làm bộ mặt dày đi hỏi. Hắc mã là tôn trọng sự riêng tư của tiểu sư đệ nhà mình a.

Hôm nay có rất nhiều chuyện xảy ra Kỳ Phong cũng không còn tâm trạng tụ tập cùng các vị sư huynh, tạm biệt Kiến Huân sư huynh hắc mã tự mình đi về hướng Đan Phong.

Trở lại tiểu phòng đánh lên cảm chế Kỳ Phong mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Thả người xuống giường lúc này Kỳ Phong mới có thời gian suy nghĩ về những gì xảy ra.

Hôm nay nếu như hắc mã không lợi dụng từ khí thì không có khả năng dễ dàng giải quyết tên Trúc Cơ đó nhanh như vậy mà phải là một hồi chiến đấu cùng đồ máu, đừng nói động tĩnh lớn đưa tới người khác chú ý mà ở hắc mã tu vi cực lực áp chế trước mặt người khác cũng sẽ bị bại lộ lúc đó hắc mã nhất định không thể giải thích với tông môn vì cái gì tu vi hắc mã lại cao như vậy. Cũng may mà hắc mã ngay lập tức làm ra quyết định xử lý nhanh tên kẻ muốn giết hắc mã. Kỳ Phong nghĩ đến đây thôi đã thấy sợ rồi.

“Nhưng ai là người muốn hắc mã chết như vậy, hắc mã chưa từng gây thù chuốc oán với ai a.”

Nghe tên Trúc Cơ tôn xưng người đứng sau màn, người thật sự muốn giết chết hắc mã là chủ thượng, rõ ràng người người này theo dõi hắc mã, người có thể làm cho một Trúc Cơ tu sĩ đi làm việc cho mình vậy có thể khẳng định người này thực lực hắc mã là rất cao đi.

“Là ai, là ai có thể sai khiến một Trúc Cơ tu sĩ đến giết hắc mã?”

Nếu như tên Trúc Cơ không coi thường hắc mã mà ngay từ đầu đã dốc hết toàn lực thì một kiếm đầu tiên đúng là không có khả năng giết chết hắc mã được nhưng cũng sẽ làm hắc mã bị thương đi.

“Không nghĩ tới lần đầu tiên hắc mã chiến đấu với con người lại cũng là lần đầu tiên giết người ha, thật đáng buồn.”

Không nghĩ nữa, không thể để những việc như thế này ảnh hưởng tới đạo tâm của hắc mã. “Nước đến đất ngăn thôi.” Nếu cứ lần quần việc này trong lòng

hắn làm thế nào đi tu luyện, làm thế nào tăng lên thực lực, làm thế nào chống lại người trong tối.

Người trong tối càng cường đại vậy hắn càng phải cường đại hơn, hắn càng phải tăng lên thực lực của chính mình.

Kỳ Phong không phải là người yếu đuối, đứng nhìn vẻ ngoài tựa như cần được bảo hộ của hắn như vậy mà lắm, “hắn tuyệt đối không phải là người dễ bị bắt nạt như vậy.”

“Muốn giết hắn vậy phải hỏi xem hắn có đồng ý hay không đã.”

Bỏ lại mọi việc không vui ra sau đầu, lấy ra trận kỳ lần nữa bày ảo trận lúc này Kỳ Phong mới yên tâm tiến vào Hỗn Độn không gian.

“Chung quy Hỗn Độn không gian mới là nhà của hắn.”

Tiểu Kim vẫn không có động tĩnh, nhìn quanh không gian một mảng màu xanh tươi tốt, Kỳ Phong lại như quên hết mọi buồn phiền.

Trở lại nhà gỗ cũng không vội kiểm tra xem hôm nay hắn đã thu hoạch được những gì từ Dịch Thần phường thị, mà lấy túi trữ vật thu được từ trên thân tên Trúc Cơ hắn tiện tay ném vào trong không gian.

Mở ra túi trữ vật dùng thần niệm quét vào bên trong, vậy mà bên trong còn có ba chiếc túi trữ vật khác, vật chứa đựng bên trong vẫn còn nguyên chứng tỏ tên này trước khi đến tìm hắn nhất định đã giết qua những người này mà còn chưa kịp tra xét túi trữ vật thì đụng phải Kỳ Phong hắn đi.

Dịch Thần phường thị không có khả năng chém giết vậy chỉ có thể nói tên này là chặn giết những người này đoạt bảo thôi.

Nhưng mà tính ra tên Trúc Cơ này cũng xem như giàu có, nhìn đồng linh thạch có không biết có bao nhiêu ngàn viên kia thì biết, cũng có thể những linh thạch này là từ giết người đoạt bảo mà có. Lại còn đủ loại linh phù cùng đan dược, nhưng cũng chỉ là linh phù cấp một cấp hai mà thôi.

Chuyển hết tài vật ra khỏi túi trữ vật này hắn xem đến ba chiếc túi trữ vật còn lại, cũng không có gì nhiều nhưng có một số vật làm Kỳ Phong chú ý. Có thể chính những vật này đã đưa tới họa sát thân cho họ cũng nên.

Trong số những vật tìm được trong ba túi trữ vật này có một vật làm Kỳ Phong thập phần chú ý đó chính là ngọc giản Lôi Nguyên Công Pháp cái mà Kỳ Phong hiện tại đang rất cần nhưng vẫn chưa tìm được hay nói đúng hơn là thế giới hay Lôi Linh Căn là cực kỳ ít mà công pháp dành cho Lôi Hệ lại càng ít hơn nữa nên những ai sở hữu Lôi Nguyên Công Pháp người đó tuyệt đối sở hữu bảo vật.

Ném hết mọi thứ vào túi trữ vật của mình trừ linh thạch lúc này Kỳ Phong mới chuyên tâm xem xét ngọc giản Lôi Nguyên Công Pháp. Để Kỳ Phong hơi thất vọng là công pháp này cũng chỉ là Huyền giai công pháp mà thôi.

“Kỳ Phong còn không biết ở thế giới tu chân này, công pháp cao cấp nhất chính là Huyền giai nha, hắn cứ nghĩ ai cũng như hắn tu luyện Hoàng giai có lẽ thế giới này lại là một hồi xảy ra loạn thế.”

.....

Phụ phân truyền thừa hầu như là Băng hệ công pháp nên Kỳ Phong đoán Lam Thanh phụ thân hắn là Băng linh căn vì không có cho hắn công pháp linh căn khác, hắn lại là song hệ Băng Lôi linh căn, có vẻ phụ thân nghĩ hắn cũng là Băng hệ linh căn giống người đi.

Thật ra đây cũng chỉ là công pháp Huyền giai hắn chỉ dùng một buổi là đã lãnh ngộ hết, ai thật đáng tiếc nếu là Hoàng giai công pháp thì thật tốt a.

“Haha...Hắn nghĩ cũng thật đẹp đi, Hoàng giai công pháp cũng không phải là rau cải trắng cho hắn đến lựa chọn a.” Tự cười nhạo một phen sau đó thu thập chính mình, trừ bỏ đạo bảo thay bằng y phục thường lúc này Kỳ Phong mới cảm thấy thỏa mãn.

Nằm lên giường gỗ lấy thanh sắt mua từ chỗ vị tân tu nọ ra xem, hắn không thấy có gì đặc biệt mà sao lại kêu gọi Kỳ Phong hắn. Đáng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đoạn Hồn Thần Bình

Thanh sắt gì sét cầm trên tay lại nhẹ tênh này có cái gì đặc biệt đáng chú ý đâu nhỉ, vật này vậy mà lại kêu gọi hắn.

Dùng mắt thường không quan sát được gì, thả ra thần niệm cũng nhìn không thấu, Kỳ Phong không có kiên nhẫn đang định ném qua một bên thì một làn bạch quang mang theo hơi sương lạnh từ trong thanh sắt khuếch tán mà ra càng ngày càng nồng đậm bao lấy Kỳ Phong như muốn đồng băng hắn lại vậy.

Kỳ Phong không ngừng dùng linh lực hộ thể. Hắn chỉ sợ mình khả năng không thể chống cự thêm được bao nhiêu thời gian mà đã bị đóng băng chết đến mất.

“Đừng dùng linh lực chống lại ta.”

“Người..người là ai?” Đây là thế giới tu chân sao lại có oan hồn, đừng nhát hần thể chứ.

“Người là ai tại sao lại ẩn trong thanh sắt này?” Ách...đây không phải là oan hồn của ai nhập vào thanh sắt đó chứ.

Kỳ Phong nhất thời đề phòng, hần tu vi còn yếu nếu như bị đoạt xá hần làm sao chống trả.

“Tiểu chủ nhân vô lương tâm, để người ta tìm cả ngàn năm.”

“Hà...ta khi nào trở thành chủ nhân của người rồi hả?” cái gì mà tiểu chủ nhân, hần làm sao quen biết lại còn là chủ nhân của oan hồn này nha.

“Tiểu chủ nhân không cần đề phòng ta làm gì, ta là thần khí của người mà, người lại dám lẩn trốn quên ta.”

“Đã quen hồi nào đâu mà quên vậy trời.”

“Ngàn năm, ta lần này phải chờ đến cả ngàn năm mới tìm được tiểu chủ nhân người đó, vì bảo vệ chính mình ta đã phải tự phong ấn lại còn làm cho chính mình trong xấu xí cũ kĩ đi nữa.”

“Người là tự phong ấn có liên quan gì đến ta đâu, tổ khổ với ta làm gì?” Nghĩ là nghĩ vậy thôi chứ Kỳ Phong hần không dại gì mà nói ra, ai biết oan hồn này tự nhiên nổi điên điều khiển kiếm đánh hần chứ.

“Tiểu chủ nhân ta là Đoạn Hồn mà, người lại quên ta lần nữa rồi. Từ khi tiểu chủ nhân người được sinh ra Đại chủ nhân đã dùng Đoạn Hồn Thần Bình là ta mang theo từ Linh Giới cùng một giọt huyết tinh của người kết hợp luyện chế ra ta, vì cảm ứng được khí tức của người nên ta mới thôi thúc tên tán tu nọ đem ta đến gần người a.”

Kỳ Phong mơ hồ như cảm nhận được sự quen thuộc cùng thân thiết từ thanh sắt phát ra, lúc này thì hần đã có thể dùng thần niệm quan sát rõ ràng.

Đoạn Hồn Kiếm đây không phải là hình đoàn kiếm luôn ẩn trên ngực trái hần ở thời hiện đại sao.

Từ sao khi mẹ hần qua đời được một đoạn thời gian thì hần cũng phát hiện ra thanh đoàn kiếm này xuất hiện trên ngực trái mình, hần rất sợ hãi từ đó hần nói với quần gia rằng mình đã lớn rồi không để cho quần gia tắm cho hần nữa.

“Tiểu chủ nhân không biết chứ ta cùng người là cùng thời điểm từ Hiện Đại xuyên không đến thế giới này a. Nhưng mà thật bất công, người ta bị tách ra khỏi chủ nhân cả ngàn năm đó, lúc không cảm ứng được Đại chủ nhân cùng Tiểu chủ nhân ta rất lo lắng huhu...”

Kỳ Phong từ khi xuyên không đến thế giới Tu Chân này hần cũng không nghĩ đến thanh đoàn kiếm ẩn trong người hần nữa, vậy mà cũng xuyên không theo hần đến thế giới này.

Chỉ là xuyên không cùng lúc với hần nhưng lại lệch nhau cả ngàn năm, hần cùng lắm cũng chỉ mới xuyên đến thế giới này gần hai năm thời gian mà thôi.

“Aiz... đừng khóc trong đầu hần nữa có được không, thật nhức đầu quá mà.”

“Theo lời người nói như vậy thì ta sinh ra là ở thế giới tu chân này mà không phải sinh ra ở thế giới hiện đại phải không?”

“Phải nha, lúc ta có linh tính thì Đại chủ nhân đã sinh người rồi, nhưng lúc người sinh ra thể chất rất yếu do sinh non, mà thần hồn tiểu chủ nhân lại quá lớn mạnh nên đại chủ nhân dùng ta đến tách thần hồn của người ra đưa đến nơi khác nuôi dưỡng, một phần thần hồn còn lại phong ấn cùng Thần Thể của người vào trong Tử Liên Chi Hoa, tính ra cũng phải ba ngàn năm rồi đó.

“Ta già vậy sao?” Kỳ Phong đưa tay sờ lên mặt mình, đâu có hần mới không già a.

“Xi...” Người Thần Giới sống mấy chục vạn năm có ai chê mình già kia chứ, khinh bỉ Tiểu chủ nhân nhà mình một phen Đoạn Hồn mới nói tiếp.

“Ta được đưa theo chủ nhân, bảo vệ Thần Hồn người trải qua ngàn năm luân hồi chờ Thần Thể của người được nuôi dưỡng tốt sẽ đưa Thần Hồn người trở về, đến nay mới được Đại chủ nhân đưa về lại nơi này đó.”

“Đại chủ nhân đưa người đi cùng đón người về là phải dùng huyết tinh làm đường dẫn mà Đại chủ nhân người từ lâu lại bị thương nặng không biết...” nói đến đây nó nhất thời buồn bã.

Kỳ Phong thất thần, những gì hần vừa nghe thấy có thật không, cái gì Linh Giới, rồi cái gì phụ thân tách Thần Hồn của hần. Hần không phải người là của thế giới Hiện Đại sao.

Sống ở Hiện Đại mười tám năm, đến thế giới này tính ra hần cũng gần hai mươi tuổi lại nghe nói mình không phải là người Hiện Đại mà chỉ là linh hồn tạm gửi.

Đầu Kỳ Phong như muốn nổ tung, nói như vậy thân thể này mới thật sự là thân thể của hắn, phụ thân Lam Thanh không phải là thân sinh hắn sau.

“Vì cái gì, vì cái gì phụ thân phải hy sinh cho hắn nhiều như vậy. Người mười tám năm không có tình thân, Người ba ngàn năm chịu đựng đau đớn thà nhục thân thương tổn cũng phải bảo vệ hắn. Vì cái gì?”

Sự thật này thật sự quá lớn. Hai giọt nước mắt lăn dài trên má, cái cảm giác được mà mất này là như thế nào, tim hắn đau quá.

Trước mắt bỗng tối sầm, Kỳ Phong hoàn toàn mất đi ý thức. Đứng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ngực Không Phi Hành

Trong mơ Kỳ Phong nhận thấy có một thanh kiếm bạch ngọc không ngừng xoay tròn tỏa ra hàn quang lam sắc, “đây là Đoạn Hồn bản thể sao, phụ thân vì hắn luyện chế đây sao, hahaha...đẹp thật.” Trong mơ là cười nhưng thực tế lại cười ra nước mắt.

Kỳ Phong không biết vì cái gì phụ thân không tiếc trả giá đại giới cũng phải bảo vệ hắn, hắn thật sự không thể chấp nhận được sự thật này, cái loại đau triệt nội tâm này có ai hiểu thấu.

Nhớ đến người nam nhân đẹp tựa thiên tiên ôm hắn vào lòng, nhớ bàn tay không còn hơi ấm sờ lên mái tóc, nhớ giọng nói ôn nhu dịu dàng quan tâm. Vì sao bắt hắn cùng phụ thân phải cốt nhục phân ly? Ai có thể trả lại phụ thân cho hắn? Không thể a, người đi rồi, thật sự đã bỏ hắn mà đi rồi.

“Ahhhhhh... ông trời sau lại bắt công với ta như vậy?” Trong mơ không ngừng dâng lên từng đợt khóc than như ai như oán.

“Aiz...thật sự là nhìn không nổi nữa.” Nó là Đoạn Hồn Thần Binh dù cho nó có khai mở linh trí thì nó cũng chỉ là Thần Linh Khí không có khả năng giúp Tiểu chủ nhân đi xoa dịu nỗi đau, nhưng Đại chủ nhân cũng vì Tiểu chủ nhân mà hy sinh nhiều năm như vậy thôi thì cứ để Tiểu chủ nhân đau khổ một một đoạn thời gian đi.

Tốt nhất là trước dung hợp với Tiểu chủ nhân rồi hắn nói. Đoạn Hồn từ hư không hoá thành một luồng lam quang tiến vào thức hải Kỳ Phong kéo Kỳ Phong từ trong giấc mơ trở về thực tại.

Ở trong mơ Kỳ Phong nhìn thấy Đoạn Hồn biến thành một đoàn lam quang tiến nhập vào trong thức hải của hắn. Từng dòng hàn khí tỏa ra lại bị luồng tử hỏa từ ấn ký long vũ tràn ra từ ngực trái bao lấy như muốn tiêu diệt đi khí lạnh của Đoạn Hồn. Băng hỏa giao triền làm Kỳ Phong lúc nóng lúc lạnh bất thường vì chịu không nổi mà tỉnh lại.

Ngơ ngác một lúc Kỳ Phong lúc này mới định thần lại, xem xét ngực trái thì biết ngay chuyện gì đang xảy ra.

Trước đây chẳng phải vì chưa tu luyện nên trong lúc hắn giải khai Tử Phuong hộp, ấn ký hình long vũ trên Tử Phuong hộp chuyển sang ấn ký lên người hắn sao, lúc đó ngực trái nóng rất như bị thiêu đốt lại được từ khí bao lấy xoa dịu, từ đó trở thành ấn ký trên ngực trái hắn đến bây giờ.

Nghĩ lại thời gian đầu khi rơi vào thế giới này hắn làm sao mà chống chọi được đau đớn cho tới bây giờ a.

Chỉ là sau này nhờ có linh lực hộ thể nên Kỳ Phong mới có thể cân bằng nhiệt hoá mà ấn ký long vũ tạo ra, không ngờ qua thời gian hắn gần như quên đi cảm giác đau đớn là gì giờ lại phải lần nữa chịu sự dày dò mà lại là hai thái cực một băng một hỏa cạnh tranh nhau. Nếu bọn chúng không hoà hợp được với nhau vậy chẳng phải hại hắn chết sao.

Tiến vào trạng thái nhập định, vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết theo từng vòng chu thiên đem linh lực đến dẫn dắt băng hỏa điều hoà cho nhau.

Có linh lực làm đường dẫn hai đoàn băng hỏa từ từ an tĩnh lại, lợi dụng cơ hội này Kỳ Phong tiếp tục dẫn linh lực đến bao lấy hai đoàn băng hỏa nhẹ nhàng xoa dịu như trấn an chúng, thôi thúc chúng điều hòa lại với nhau, cùng nhau chung sống hoà bình. Cuối cùng thì mọi thứ cũng an tĩnh lại.

Sau khi làm xong hết thấy Kỳ Phong cảm thấy cả người trở nên nhẹ nhàng thư thái, băng không còn quá lạnh, hỏa không còn quá nóng. Kỳ Phong thật sự chưa bao giờ thấy cơ thể hắn lại thoải mái đến vậy. Mọi góc ngách trong linh hồn như được được gột rửa tẩy trừ. Từng dòng lam quang không ngừng tỏa ra bao lấy Kỳ Phong.

Kỳ Phong không biết đây là bước cuối cùng khi Đoạn Hồn trở về với hắn cũng là lúc thần hồn hoàn toàn dung nhập cùng thân thể, những tạp chất lắng đọng trong thần hồn từ ngàn năm qua ở thế giới Hiện Đại dùng năm tháng thời gian gột rửa giờ đã hoàn toàn bị tẩy trừ.

Lam quang tán đi, mở mắt ra lần nữa lại là một mảnh thanh minh. Kỳ Phong biết giờ thân thể này mới thật sự hoàn toàn là của hắn. Kỳ Phong đến thế giới này đây là lần đầu tiên hắn có loại cảm giác nhẹ nhàng thư thái như vậy.

Nhẹ phát tay là có thể bay, chân đi có thể không cần chạm vào mặt đất. Thật ngạc nhiên a.

Ra ngoài nhà gỗ thử nhún nhẹ mũi chân Kỳ Phong nhẹ nhàn bay lên, “đây là cảm giác của thần thể sao, cảm giác không tốn nhiều linh lực đã có thể bay đây không phải là thêm một bảo mệnh, thật nhẹ, thật nhanh a.” Đây là cảm giác của Kỳ Phong vào lúc này.

Bây giờ Kỳ Phong chỉ muốn hét dài để xua tan hết mọi buồn phiền tích tụ trong lòng nhưng hẳn lại không thể làm ảnh hưởng đến tiểu Kiêm tu luyện, chỉ có thể bằng vận tốc nhanh nhất đem chính mình tiêu hao đến cực hạn như vậy mới có thể giải tỏa được nỗi lòng của hắn.

Bay một vòng quanh không gian, thì ra không gian của hắn bây giờ lại rộng như vậy, phải rộng cả trăm cây số chứ không ít.

Đáp xuống một ngọn núi nhỏ, xung quanh ngọn núi cũng không có nhiều thực vật, có lẽ chỉ có khu vực quanh nhà gỗ mới chịu ảnh hưởng từ dư quang của Phong Lam cảm kích thích sinh trưởng mà thôi.

Nhìn quanh khu vực này cơ hồ trống trải rất thích hợp cho việc luyện tập phi kiếm. Việc hắn có thể ngự không phi hành là một kỳ tích cũng như không gian nếu không phải vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn để bị lộ ra ngoài bí mật này, hắn cũng không muốn trở thành tâm điểm khiến người khác chú ý.

Chuyện buồn nếu cứ luẩn quẩn mãi trong lòng cũng không thể giải quyết được việc gì, cái quan trọng với hắn hiện giờ là làm thế nào tăng lên thực lực.

Kỳ Phong hẳn là thật muốn đi khám phá ra bí mật thân thể của mình, “nếu hắn không phải người Hiện Đại cũng không phải người Tu Chân Giới này vậy hẳn rồi cuộc là ai, làm thế nào được sinh ra?”

Hiện tại kẻ muốn giết hắn còn không biết là ai, lưu lại thực lực bảo vệ bản thân mới là trọng yếu.

Việc quan trọng bây giờ là hắn cần phải biết phi kiếm. “Có thể dùng Đoạn Hồn để tập luyện không nhỉ? Hay là thôi đi, mất công nó lại khinh bỉ vì không biết phi kiếm cũng nên.”

Hiện tại Đoạn Hồn đã an vị trong thức hải hắn, Kỳ Phong cũng không muốn gọi nó ra hỏi vì có hỏi chưa chắc nó đã biết vì nó còn được chế tạo ra sau khi hắn ra đời nữa thì càng không có khả năng biết được nhiều việc như thế, hiện giờ hắn cũng vậy chỉ thể làm là việc chờ đến một ngày hắn có đủ thực lực để tự mình đi tìm lời giải đáp mà thôi.

.....

Haiz...không nghĩ nhiều nữa có thể dùng thanh kiếm hắn chém giết tên Trúc Cơ ra luyện tập vậy. Cũng chỉ có lao vào tập luyện mới làm Kỳ Phong quên đi mọi buồn phiền đau khổ mà thôi.

Thật ra phi kiếm cũng không phải là khó, chỉ khó ở chỗ giữ vững cân bằng và khống chế linh lực mà thôi.

Với thực lực của Kỳ Phong hiện giờ cao lắm cũng chỉ có thể phi hành pháp khí trong vòng vài canh giờ, nhưng Kỳ Phong hẳn mới không cần lo lắng, nếu đơn độc độc hành hắn có thể ngự không phi hành, việc mất công mất sức hắn là sẽ không đi làm nha.

Luyện tập trong không gian một tháng lúc này để Kỳ Phong vui mừng là hẳn chẳng những phi kiếm thuần thục mà ngay cả ngự không phi hành tốc độ tăng tiến cũng không ít.

Chỉ dùng vài hô hấp vận dụng thực lực lên đến tối đa hắn đã có thể di chuyển một vòng quanh không gian, đây không phải nói theo ngôn ngữ Hiện Đại là hắn có thể di chuyển với tốc độ ánh sáng sau.

Nếu như trước đây có người nói với Kỳ Phong rằng họ có khả năng di chuyển tức thời Kỳ Phong hẳn nhất định sẽ cho rằng người đó chắc chắn là bị điên rồi vì cái này cũng quá không chân thật đi, nhưng giờ nếu có người nói như thế với hắn, hắn nhất định sẽ không đi phản bác lại vì hắn chính là mình chứng tốt nhất không phải sao.

Đây không phải làm tăng thêm cho hắn một biện pháp bảo mệnh nữa sao. Không gian là không thể để người biết vì đây là bí mật của riêng hắn, vì vậy nếu không phải vạn bất đắc dĩ Kỳ Phong tuyệt đối không đi dùng.

Giờ hắn có thêm ngự không phi hành như vậy không phải là thêm một đảm bảo sao, nếu có nguy hiểm hắn chỉ cần điểm nhẹ bước chân thì đã ra xa ngoài trăm dặm như vậy không phải hắn sẽ có thêm cơ hội dễ dàng đào tẩu hơn sao. Đáng bở: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thiên Hoa Băng Vũ

Thời gian một tháng trong không gian đắm mình trong tu luyện đủ để Kỳ Phong phần nào vui đi nỗi thương cảm cho kiếp số của mình.

Lần đầu tiên trong gần hai mươi năm sống trên nhân thể Kỳ Phong hẳn mới có xúc cảm vui buồn lẫn lộn như thế này, vui là vì biết được thì ra ở thế giới này hẳn cũng có thân sinh phụ thân nhưng cũng buồn vì biết rằng phụ thân hẳn cũng chỉ được gặp một lần duy nhất rồi người cũng vĩnh viễn rời bỏ hẳn mà đi.

Kỳ Phong biết phụ thân hy vọng hẳn được sống, người hy sinh cho hẳn nhiều như vậy nếu hẳn không cố gắng sống tốt làm sau xứng đáng với sự thương yêu của người.

Có lẽ phụ thân cũng không mong muốn nhìn thấy đứa con thương yêu phải chìm trong đau khổ đi.

“Phụ thân, Kỳ Phong nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng cùng yêu thương của người, nhất định con sẽ trải qua thật tốt.” Nói ra những lời ẩn chứa trong lòng Kỳ Phong giờ mới cảm thấy như được phụ thân truyền thêm cho sức mạnh vậy, tinh thần Kỳ Phong cũng phần nào tăng lên.

Giữ vững tâm trí đây là Kỳ Phong nghĩ, Kỳ Phong biết khi gặp nguy hiểm không phải cứ việc bỏ chạy mới là cách tốt nhất mà phải biết học cách chiến đấu, cái hẳn thiếu chính là kinh nghiệm chiến đấu, thực tế chiến đấu của hẳn là quá ít.

Nếu có sự lựa chọn Kỳ Phong nhất định sẽ đi ra bên ngoài rèn luyện thực tế mà không phải luyện tập trong không gian, chỉ là hiện tại hẳn không có khả năng tự mình rời đi Dịch Thần tông, do hạn định tu vi từ tông môn trừ khi hẳn thật sự muốn bại lộ thực lực chân chính của mình mới rời đi ra bên ngoài nếu không tạm thời vẫn phải chọn phương pháp rèn luyện trong không gian là tốt nhất.

Thật ra tu luyện trong không gian cũng không phải là việc gì xấu, không gian có nồng đậm linh khí gấp mấy lần bên ngoài, ở trong không gian tu luyện so với tu luyện trong tiểu phòng không biết phải tốt gấp bao nhiêu.

Kỳ Phong cũng không phải đệ tử nội môn mà là đệ tử ngoại môn, nhưng hẳn may mắn được ở dưới chân Đan Phong, nơi này nguyên khí nồng đậm hơn so với những nơi dành cho đệ tử ngoại môn khác nơi có rất ít nguyên khí thì có thể được xem là thiên đường tu luyện của đệ tử ngoại môn rồi, Kỳ Phong thật ra cũng không có đòi hỏi gì hơn.

Có kinh nghiệm từ lần bị chặn giết vừa rồi để Kỳ Phong càng thêm giật mình là hẳn ngoài tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp ra hẳn đúng thật là không còn tu luyện một môn thuật pháp nào khác.

Không phải Kỳ Phong hẳn không có Pháp Quyết mà là hẳn nghĩ bây giờ hẳn cũng chỉ cần một môn thuật pháp là đủ rồi, nhưng không nghĩ tới trận chiến vừa rồi đúng là phải để Kỳ Phong hẳn suy nghĩ lại.

Đừng nhìn trận chiến với tên Trúc Cơ tu sĩ hẳn tỏ ra bình tĩnh nhưng thật ra thì trong nội tâm hẳn cũng có vài phần kiêng kỵ.

Một môn thuật pháp đối với Kỳ Phong hẳn như vậy đúng là chưa đủ, nhất là tầng thứ hai Áo Vân Trận, tầng thứ ba Càn Khôn Vũ, tầng thứ tư Thiên Địa Lô trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp, một Giới Thiên Địa này một khi còn chưa tu luyện thành vậy hẳn chỗ nào còn có thần thông, chỗ nào có thể bảo vệ được bản thân.

Suy nghĩ thông mọi việc, Kỳ Phong quyết định lựa chọn Thiên Hoa Băng Vũ trong truyền thừa từ phụ thân Lam Thanh đến tu luyện.

Vẫn chọn ngọn núi nhỏ làm chỗ tu luyện cho mình, Kỳ Phong bắt đầu bố trí kết giới, hẳn cũng không muốn mình một lần tu luyện lại đi phá nát cái không gian vất vả lắm mới có được chút sinh khí này.

Chuẩn bị xong tất cả mọi thứ Kỳ Phong tiến vào nhập định, vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết theo từng vòng đại chu thiên hấp thu linh khí.

Dựa theo truyền thừa, Kỳ Phong bắt đầu ấn thủ quyết, từ lúc bắt đầu tay ấn thủ quyết còn chậm càng về sau tay ấn quyết càng lúc càng nhanh, từng tia băng khí không ngừng hình thành theo từng thủ quyết không ngừng xuất hiện quay quanh Kỳ Phong.

Đắm chìm trong tu luyện nên Kỳ Phong còn không biết thông tin về người trong quả cầu tử quang lần nữa xuất hiện, lại được giới tu chân giả truyền lưu với tốc độ chóng mặt, nhiều Đại Tông Môn cùng các đại gia tộc đều đưa ra nhiệm vụ tìm kiếm người trong quả cầu tử quang làm nhiệm vụ hàng đầu cùng rất nhiều phần thưởng được bày ra.

Có rất nhiều tu chân giả cùng tán tu nhận nhiệm vụ lao vào cuộc tìm kiếm người trong quả cầu tử quang này. Chỉ là không một ai biết người trong quả cầu tử quang này là ai, diện mạo ra sao.

Cùng lúc đó ở một ngọn sơn phong: “Nhiệm vụ không hoàn thành, Ảnh đã mất tích, xin chủ nhân trách phạt.” Người áo đen cúi đầu chấp tay cung kính nói.

“Ha...không nghĩ tới chỉ là một con chuột con nhắt thôi, các người lại để cho nó chạy thoát, đã vậy còn làm tổn thất một cao thủ.”

“Là thuộc hạ thất trách.” Người áo đen nói.

“Phé vật..”

“Đã điều tra ra được gì?”

“Thuộc hạ nghĩ tin đồn gần đây về người trong quả cầu tử quang xuất hiện là cùng thời điểm Ảnh mất tích có thể có liên quan đến nhau.” Người áo đen nói.

“Cho người một cơ hội, không cần biết người dùng phương pháp gì, tra ra chân tướng cho ta. Nhớ rõ không được để lại dấu vết.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Người áo đen nói xong đồng thời biến mất.

.....

Năm tháng sau trong không gian nơi Kỳ Phong tu luyện là một mảnh băng lạnh, từng tia hoa băng không ngừng ngưng kết tạo thành từng đóa hoa băng. Bên trong hoa băng Kỳ Phong như thấy được cánh băng thiên tuyết địa tung bay đầy trời như lúc hắn còn sống ở thời Hiện Đại hắn từng được ngắm nhìn vậy.

Lại qua ba tháng theo từng thủ quyết từng đóa hoa băng không ngừng xoay tròn bay máu, tay Kỳ Phong cũng bắt đầu biến hoá theo từng thủ quyết hoa băng không ngừng phân tách thành hàng vạn cánh hoa băng nhỏ bay lượn tạo thành vòng xoáy quay quanh Kỳ Phong. Kỳ Phong biết Thiên Hoa Băng Vũ bước đầu đã định hình.

Lại tu luyện qua hơn một tháng, lúc này Kỳ Phong bắt đầu kết ấn, từng cánh hoa băng theo chuyển động tay của Kỳ Phong không ngừng bay múa mang theo băng khí lạnh lẽo, cánh hoa băng bay múa xoay tròn cũng càng ngày càng nhanh.

Kết thúc thủ ấn cuối cùng, một chữ “phá” vang lên, hàng vạn cánh hoa băng hoá thành từng vệt lam quang phá không mà đi, cùng lúc đó là từng đợt tiếng vang không ngừng truyền đến “phốc..phốc..phốc..rắc..rắc..âm..”

Thiên Hoa Băng Vũ hoàn toàn luyện thành.

Thở ra một hơi Kỳ Phong lúc này mới từ từ mở mắt ra, đập vào mắt hắn là cảnh tan hoang như có cơn bão cấp mười hai vừa đổ bộ qua đây vậy.

Kỳ Phong nhớ trước khi tu luyện Thiên Hoa Băng Vũ hắn rõ ràng là đã tạo một kết giới bảo vệ khu vực này, như thế nào một cái chớp mắt nơi này đã bị sang bằng bình địa rồi.

Lúc này thì Kỳ Phong triệt để giật mình vì uy lực của Thiên Hoa Băng Vũ. Không phải chứ, lúc kết ấn hắn chỉ phát nhẹ tay thôi mà. Uy lực như thế này hắn nhất định phải tiếp tục tu luyện đến độ thuần thực, không chế tùy ý mới có thể được xem là luyện thành được.

Thiên Hoa Băng Vũ thật sự uy lực quá mạnh, Kỳ Phong hắn mới không cần dùng một chiêu đã phải rút hết một nửa linh lực của mình như vậy đâu, trừ khi gặp phải đối thủ quá mạnh nếu không hắn vẫn muốn tiếp tục lĩnh ngộ môn thuật pháp này cùng không chế tùy theo ý muốn chính mình.

Kỳ Phong không chọn rời đi ngọn núi nhỏ mà tiếp tục ở lại nơi này tiếp tục tu luyện Thiên Hoa Băng Vũ vì nơi này dù sau cũng đã bị tàn phá.

Ngồi ngốc nhìn mọi thứ xung quanh rồi tự mình lẩm bẩm “lại phải lần nữa làm kiếp con kiến rồi.” Đẳng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Xà Vương Huyền Biến Đổi

Tác giả: Phong Lai

Từ trong nhập định tỉnh lại đã là năm tháng sau để Kỳ Phong vui mừng là hắn cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ trọn vẹn Thiên Hoa Băng Vũ thuật pháp.

Thu thập chính mình một chút cùng tàn tích xung quanh, nhưng cũng vào lúc này phía nhà gỗ cùng khu vực Tử Hồ bỗng nhiên có biến động. Trận pháp phong ngự có dấu hiệu bị công kích.

Vì đề phòng đám động vật quấy nhiễu phạm vi tiểu Kim tu luyện cộng với việc hắn cũng yêu thích yên tĩnh nên đã bố trí trận pháp bảo vệ mà giờ trận pháp đang bị xao động dữ dội, “đây là có chuyện gì đang xảy ra, hay là tiểu Kim đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Kim...”

Suy nghĩ thoáng qua Kỳ Phong cơ hồ hét lên rồi lập tức lao về phía Tử Hồ nhưng trong đầu luôn nghĩ, “tiểu Kim nhất định không được xảy ra chuyện, nhất định.”

Tiểu Kim từ lúc chìm vào đáy hồ đến nay đã gần hai năm thời gian mà không hề có động tĩnh gì, cứ việc cho rằng tiểu Kim xuất quan đi thì trận pháp

phòng ngự cũng không có khả năng ảnh hưởng gì đến tiểu Kim mới phải, vì vậy tiểu Kim cũng không cần đi công kích trận pháp làm gì, vậy pháp trận phòng ngự khả năng chỉ có thể bị lực tác động từ bên ngoài.

Kết thúc suy nghĩ cùng lúc đó Kỳ phong cũng là vừa đến bên ngoài khu vực bảo vệ Tử Hồ.

Nhìn vòng xoáy tử khí xoay quanh Tử Hồ như con lốc, đây rốt cuộc là làm sao. Vòng xoáy tử khí mang theo ánh vàng kim sắc này là như thế nào? Không lẽ tiểu Kim tấn cấp.

Kỳ Phong thật sự lo lắng cho tiểu Kim còn dưới đáy hồ, có lẽ con lốc xoáy tử khí này là do tiểu Kim làm ra cũng nên nếu thật là như vậy thì động tĩnh cũng quá lớn đi.

Nếu thật sự trận động tĩnh lớn này là do tiểu Kim làm ra vậy thì hắn cũng không cần phải đi lo lắng nữa, vì tu vi tiểu Kim còn mạnh hơn hắn, hiện tại hắn có xông vào cũng không giúp được gì có khi còn ảnh hưởng tiểu Kim tấn cấp cũng nên.

“Vút...” ha..hắn vừa nhìn thấy cái gì bay qua thế kia, đây chẳng phải thanh trường kiếm Bách Đế Linh Thần hắn mua được ở Dịch Thần phường thị sao, mà quan trọng là nó tự bay về phía Tử Hồ.

“Ách... chẳng lẽ nó muốn làm hại tiểu Kim?” thời gian trước khi được mua về vì không làm cách nào giải được phong ấn trên thân kiếm nên hắn mới vút luôn qua một bên rồi quên luôn từ đó, hôm nay nó lại một lần nữa xuất hiện là có vấn đề gì?

Đang định đuổi theo thì “ầm...” Kỳ Phong dù có trận pháp bảo vệ vẫn bị uy lực của tiếng nổ đánh bật về phía sau ngã trên mặt đất.

Khiếp sợ vì uy lực của dòng khí lưu bạo phát vừa rồi còn làm cho đầu óc Kỳ Phong choáng váng mà không biết có một đôi chân đang từ từ tiến về phía chính mình.

“Ngươi không sao chứ, ngã có đau không?” Cái tên tiểu tử này vẫn ngốc như vậy.

“Âm thầm mẫn người mà người này còn không biết cục diện vừa rồi là do chính hắn làm ra a.”

Một giọng nói ấm áp cùng bàn tay thon dài đưa đến trước mặt, Kỳ Phong nhất thời ngơ ngác không kịp phản ứng chỉ biết nhìn chằm chằm bàn tay đang đưa ra trước mắt này.

Định thần lại lập tức dừng dậy lui về phía sau lúc này Kỳ Phong mới chú ý quan sát người trước mặt mình.

“Ngươi là ai” Kỳ Phong nhất thời đề phòng cùng vận linh lực chờ phát động, nếu người trước mặt chủ động công kích hắn sẽ phản kích lại, Kỳ Phong hắn mới không sợ vì đây là không gian của hắn, người này ở đâu không rõ lại lịch lại bất ngờ xuất hiện trong không gian của hắn, làm sao có khả năng a.

Thấy Kỳ Phong đề phòng mình như vậy hắn cũng không trách vì nếu là hắn thì hắn cũng sẽ hành động giống như Kỳ Phong vậy mà thôi.

“Ta hỏi lại lần nữa ngươi là ai, làm sao ngươi vào được nơi này.” Mặc dù hắn còn không nhìn ra được tu vi của người thanh niên này nhưng Kỳ Phong hắn mới không sợ.

“Ta là ai không phải ngươi là người rõ ràng nhất sau, chính ngươi là người đưa ta vào đây a.”

Chỉ vào chính mình Kỳ Phong nói “ta đưa ngươi vào đây?” Không có khả năng, hắn nếu đưa một người lớn như thế này vào không gian chẳng lẽ hắn còn không biết, nếu không phải vậy người này là bằng cách nào vào được không gian, hay không lẽ là thanh trường kiếm biến thành, có khả năng đi, chỉ có như thế mới có thể giải thích đi.

Như đã xác định được người trước mặt là ai Kỳ Phong nói: “ngươi là thanh kiếm Bách Đế Linh Thần biến thành đi.”

“Ha ha ha... Phong nhi, ngươi xác định ta chính là thanh kiếm ngu ngốc này biến thành mà không phải là ai khác chứ?” Cho hắn xin đi, cái gì mà từ kiếm biến thành người, một cho tên nhóc này vậy cũng có thể nghĩ ra a.

Nhìn thanh niên tuổi trẻ vận áo bào màu vàng kim vừa xuất ra thanh trường kiếm đang không ngừng xoay tròn tỏa sáng lấp lánh trước mắt này nhìn thì cũng chỉ lớn hơn hắn có vài tuổi, Kỳ Phong rất là nghi ngờ người này có quen hắn không sau lại gọi hắn là Phong nhi.

“Khoan đã, như đã nhận ra điều gì Kỳ Phong lập tức mở to hai mắt vô cùng ngạc nhiên cùng mừng rỡ.

Trên đời này ngoại trừ phụ thân đã tạ thế của hắn ra người còn lại gọi hắn là Phong nhi cũng chỉ có một.

“Tiểu Kim, ngươi xuất quan đã vậy mà còn biến thành hình người.” Kỳ Phong vừa nói vừa định lao tới ôm lấy tiểu Kim nhưng lại bị một bàn tay vô hình trước ôm hắn vào trong lòng.

“Ngươi kích động cái gì, nói ngươi bao nhiêu lần là không được gọi ta tiểu Kim, ta là Xà Vương Huyền gọi ta Huyền nghe rõ chưa...”

Đẩy ra người nào đó Kỳ Phong cười cười thầm nghĩ, “đây đúng là tính cách của con rắn xấu xí tiểu Kim của hắn đây mà vậy mà giờ đã biến thành nam thanh niên tài tuấn tu vi cao thâm a”, hắn mới không thèm chấp Huyền thì Huyền, tu vi cao thì cao cũng vẫn là con rắn xấu xí của Kỳ Phong hắn mà.

“Rõ rồi, rõ rồi Huyền...”

“Hừ...”

“Phải rồi cái thanh kiếm này là thế nào với ngươi vậy Huyền...?”

Đưa tay đón lấy thanh kiếm bạc đang tỏa ra linh quang Xà Vương Huyền trả lời: “Nó hả, sao này ngươi sẽ biết.”

“Làm gì vậy chứ, cứ thần thần bí bí, ngươi không biết thì nói đại không biết ta cũng đâu có cười nhạo ngươi.” Biểu môi Kỳ Phong nói.

Xà Vương Huyền mới không thèm nói cho tên tiểu tử này biết lai lịch thanh kiếm bạc này đó, dù sau thì sau này cũng sẽ rõ “Thời gian này có chuyện gì xảy ra không?”

“Sao ngươi lại hỏi ta như vậy?” Có rất nhiều việc cũng không phải là có thể nói hết cho Huyền nghe được.

“Vi đôi mắt của ngươi?” Không ngờ hẳn chỉ là bế quan một đoạn thời gian vậy mà trong chớp mắt tên nhóc này cũng đã giả khai Tử Nhãn. Gặp kỳ ngộ a.

“Hả mắt ta làm sao?” Cái tên này có gì nói thẳng ra một lần không được sao, biến thành người rồi đôi tính luôn à, Kỳ Phong âm thầm khinh bỉ người nào đó trong lòng.

“Tử nhãn.” Xà Vương Huyền lẩm bẩm nói.

“Đôi mắt ngươi chuyển sang màu tím đậm.” Tên tiểu tử này, màu mắt thay đổi cũng không phát hiện ra, nếu hẳn cứ mang đôi tử nhãn này xuất hiện ra bên ngoài Tu Chân Giới vậy cũng không biết sẽ gây nên chấn động gì đâu.

“Ah...ta đúng là không biết mà.” Âm thanh yếu ớt như có như không truyền qua Xà Vương Huyền thở dài đưa tay vuốt tóc Kỳ Phong một cách đầy cung chiều, vẫn là cái biểu cảm này đáng yêu nhất.

“Được rồi Phong nhi không cần phải lo lắng, ta đã giúp ngươi tạm thời ẩn đi tử nhãn nhưng nếu như tìm được Châu Linh Quả là loại quả hình tròn màu trắng hồng mà thế giới này gọi Bạch Quả, quả này không có tác dụng nhiều với người tu chân nhưng cũng rất khó tìm lại có tác dụng rất lớn đối với mắt của người nên khi nhìn thấy ngươi nhất định phải hái nó cho ta ta cần luyện chế Châu Linh Đan cho ngươi thay đổi màu mắt.”

“Ta biết rồi.” Vẫn cứ thích nói nhiều như vậy mà không chịu thay đổi gì cả, “mà hẳn đôi mắt thật sự có màu tím sau.”

“Sau khi xong việc của ngươi ta phải trở về trong tộc một chuyến” như sợ Kỳ Phong lo lắng Xà Vương Huyền nói tiếp, “ta rất nhanh thôi sẽ quay trở lại tìm ngươi.”

“Đã biết.” Kỳ Phong cúi đầu nói nhỏ.

“Trên người ngươi có Huyết Ấn của ta, cho dù ngươi có ở bất kỳ đâu ta đều có khả năng tìm được ngươi cho nên Phong nhi ngươi không cần lo lắng.” Xà Vương Huyền âm thầm nói. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tông Môn Quảng Trường

Xà Vương Huyền biến đổi không bao lâu vẫn cần thời gian tu luyện ổn định nhân hình, Kỳ Phong không muốn đi quấy rầy để hẳn chuyên tâm tu luyện, hiện tại hẳn cũng đã yên tâm về Huyền rất nhiều nên cũng không đi lo lắng.

Lần nữa đánh lên cấm chế bảo vệ khu vực Tử Hồ Kỳ Phong đi ra không gian, rút đi ảo trận trận kỳ Kỳ Phong thả lỏng nội tâm lên giường nằm ngủ xem như việc hẳn biến mất trong tiểu phòng mấy tháng nay như chưa từng xảy ra vậy.

Sáng hôm sau Kỳ Phong dậy thật sớm thu thập chính mình một chút, từ khi đến với thế giới này chưa bao giờ được ngủ một giấc không mộng mị như vậy, có lẽ là do tiểu Kim biến hình thành Huyền nên tâm trạng hẳn trở nên tốt hơn một chút đi.

Hắn hiện giờ đã là Luyện Khí mười tầng trung kỳ chỉ còn một bước nữa thôi là sẽ Trúc Cơ nhưng giờ phải dùng Ân Linh Thuật ẩn đi tu vi trở thành đệ tử ngoại môn thực lực ba tầng sơ kỳ.

Dùng hai tháng thời gian để từ Luyện Khí một tầng hậu kỳ tăng lên Luyện Khí ba tầng sơ kỳ chắc không có vấn đề gì đi, kiểm tra lại mọi thứ đã được

chuẩn bị đầy đủ, thay đạo bào ngoại môn đệ tử lúc này Kỳ Phong mới mở ra cấm chế đi ra tiểu phòng.

Hôm nay là ngày tông môn khảo hạch, nếu như hắn không có đoán sai, Trần Kiến Huân sư huynh nhất định sẽ đến tìm hắn cùng đi bắt quả hắn cũng nên đi trước một bước thì tốt hơn.

Vì tu vi hắn thể hiện ra bên ngoại quá thấp, Kiến Huân sư huynh thật sự giúp hắn quá nhiều rồi để tránh làm cho sư huynh gặp thêm rắc rối hắn tốt nhất là nên tự mình đi thôi.

Rời đi phòng nhỏ nhìn vào ngọc bài thân phận có cập nhật chỉ dẫn đến Tông Môn Quảng Trường nơi đệ tử tham gia khảo hạch hôm nay sẽ tập trung tại nơi này nghe chỉ dẫn.

Trên đường đi Kỳ Phong thấy rất nhiều độn quang đang không ngừng hướng về phía Tông Môn Quảng Trường, chỉ là Kỳ Phong hắn cũng rất muốn thi triển linh lực nhanh nhất đến nơi tập trung nhưng vì không muốn bị người nhìn ra hắn ả nấp tu vi nên phải kiềm chế tốc độ thật chậm.

Khi Kỳ Phong đến được Tông Môn Quảng Trường thì đã có rất nhiều đệ tử đổ về hơn phân nửa quảng trường trong rất ồn ào náo nhiệt.

Lách mình vào bên trong tìm chỗ dành cho đệ tử ngoại môn lần khuất vào trong đó.

Kỳ Phong nhìn mà cảm thán cái này cũng quá khoa trương đi, Tông Môn Quảng Trường gần cả cái sân bóng đá ở thời Hiện Đại chứ không ít mà đệ tử thì đã đứng gần hơn phân nửa quảng trường, đây cũng không phải là tập trung đệ tử toàn tông môn đi. Đúng là Đại Tông Môn có khác a.

Hiếu kỳ không biết vì sao nói khảo hạch chỉ dành cho đệ tử mới nhập môn vậy vì sao nơi này lại đông đảo đệ tử đến như vậy.

Hỏi nhỏ người bên cạnh mình một chút: “Sư huynh có biết vì sao nơi này tập trung nhiều đệ tử như vậy không, không phải nói chỉ đệ tử mới nhập môn mới tham gia khảo hạch thôi sao?”

“Haiz...sư đệ ngươi chắc là chuyên tâm bế quang tu luyện nên còn không biết đi.” Trả lời hắn là một người ngoại môn đệ tử Luyện Khí năm tầng khoản chừng mười ba mười bốn tuổi, mặc dù người này nhìn nhỏ tuổi hơn Huỳnh Kỳ Phong hắn nhưng người ta tu vi cao hơn hắn hiển nhiên người ta gọi hắn là sư đệ hắn cũng không thể trách người ta được.

“Thật ra đúng là hôm nay chỉ có đệ tử mới nhập môn mới đi tham gia tông môn khảo hạch nhưng hôm nay tất cả đệ tử tông môn chưa đột phá Trúc Cơ đều phải tham gia tông môn khảo hạch lần này nha.”

“Tại sao lại như vậy?”

Vị sư huynh này nhìn Kỳ Phong với ánh mắt ái ngại rồi nói tiếp, “sư đệ a ta nói với ngươi sư đệ ngươi cũng đừng có buồn, đợt này tất cả đệ tử chưa đột phá Trúc Cơ đều tham gia tông môn khảo hạch, sư đệ ngươi tu vi còn quá thấp nhưng mà ngươi cũng đừng lo lắng chờ ngươi tu vi tăng cao thì sẽ có cơ hội thôi.”

“Chu Bản ngươi nói như vậy sư đệ làm sao mà hiểu được, ta là sư tỷ Chu Hân luyện khí sáu tầng cũng là ngoại môn đệ tử, hắn là Chu Bản Luyện Khí năm tầng thực lực, chúng ta đều là đệ tử mới nhập môn đợt này.”

“Sư đệ chắc cũng vậy đi nhưng sư đệ ngươi cũng đừng lo lắng tư chất mình kém thì chịu khó tu luyện hơn người khác một chút thì tu vi sẽ lại tăng lên mà thôi.”

“Mà sư đệ tên là gì? Nếu như chưa có tổ đội thì tổ đội cùng với bốn người bọn ta, ngươi thấy thế nào?”

“Đệ là Huỳnh Kỳ Phong, tu vi Luyện Khí ba tầng sơ kỳ, đệ tu vi thấp, sư tỷ sư huynh không ngại đệ gia nhập gây trở ngại cho mọi người chứ!”

“Ngại gì, chúng ta tu vi cũng không cao hơn ngươi là bao nhiêu, nên ngươi an tâm gia nhập tổ đội cùng chúng ta đi.” Chu Bản vỗ vai Kỳ Phong nói.

Chu Hân tự tin nói. “Đúng vậy, chúng ta tiến vào tông môn mới được một năm nên tu vi mới không cao như vậy, nhưng sư đệ ngươi cũng đừng lo lắng, trong đội ta là thực lực cao nhất ta sẽ bảo vệ mọi người nên đệ cứ yên tâm đi cùng chúng ta đi.”

“Nếu đã như vậy vậy ta đồng ý gia nhập tổ đội với các vị sư huynh sư tỷ đây vậy.” Thở dài trong lòng, Kỳ Phong nghĩ không biết mình tham gia tổ đội thế này là đúng hay sai, nhưng mà dù sao cũng phải tìm đồng đội chọn đội trẻ con này cũng không có vấn đề gì đi.

Thay vì chọn một nhóm nào đó thì chọn nhóm tu vi thấp này cũng được, ít ra họ cũng không vì hắn tu vi quá thấp mà bài xích hắn, nhưng nhìn cái nhóm toàn trẻ con này sau hắn lại có cảm giác mình sắp trở thành bảo mẫu vậy không biết.

“À mà sư tỷ ta là đội trưởng sao này sư đệ giống mọi người trong đội gọi ta Hân sư tỷ là được rồi, dưới ta còn ba người, Chu Bản thì sư đệ đã biết rồi hắn cũng là đệ đệ của ta, Lý Khuyết Luyện Khí bốn tầng, Cô Tinh Lập Luyện Khí năm tầng hai người đó đang đi thu thập thông tin sẽ trở lại nhanh thôi.”

“Lại nói chuyện sư đệ ngươi hỏi, ta trả lời luôn cho ngươi. Đợt khảo hạch lần này không chỉ chúng ta những người mới gia nhập tông môn tham gia thôi đâu mà còn có đệ tử những đợt trước cũng tham gia tông môn khảo hạch cùng đợt này với chúng ta.”

“Vì cái gì?” Cái này mới là trọng điểm hắn muốn biết.

“Ta nghe nói lần này khảo hạch nếu thành tích tốt sẽ đạt được danh ngạch tham gia Nhất Tinh bí cảnh, đây là thông tin tạm thời chúng ta thu thập được.” Chu Hân sư tỷ giải thích.

“Nhưng mà ta nói Kỳ Phong sư đệ này, chúng ta đúng là chỉ đi rèn luyện là chính vì với tu vi của chúng ta thật sự không có cơ hội đoạt được danh ngạch a.” Chu Bản nói.

“Cái tên đáng đánh đòn này nói cái gì đó hả, đệ lại ngứa da rồi có phải không, chúng ta tu vi thấp thì phải càng nỗ lực tu luyện hơn nữa, biết chưa.”

“Dạ biết, dạ biết Hân tỷ.”

Nơi này rất ồn ào nên hai tỷ đệ nhà này nào loạn cũng không có người đi quan tâm. Nhìn hai tỷ đệ họ Kỳ Phong hăm mộ vô cùng.

“Lý Khuyết, Cô Tinh Lập hai đệ đã trở lại, đến đây sư tỷ giới thiệu thành viên mới gia nhập của đội chúng ta cho hai đệ.”

Lý Khuyết, Cô Tinh Lập điều mới mười bốn mười lăm tuổi, người lớn tuổi nhất trong nhóm có lẽ là hân đi nhưng hân cũng là người tu vi thấp nhất nhóm.

“Đến đến Lý Khuyết, Tinh Lập giới với hai đệ đây là Kỳ Phong Luyện Khí ba tầng, bắt đầu từ bây giờ sẽ là thành viên mới trong tổ đội chúng ta.”

“Kỳ Phong gặp qua hai vị sư huynh.”

Sau màn chào hỏi mới biết được hai người họ là đi tìm hiểu thông tin hôm nay những ai sẽ tham gia dẫn đội, và họ còn kể thêm một vài thông tin mà Kỳ Phong cảm thấy thú vị.

“Kỳ Phong có cảm giác đội này không phải tham gia tông môn khảo hạch mà là đi làm tình báo thì đúng hơn a.” Đáng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Tông Môn Khảo Hạch

Quảng Trường Tông Môn lúc Kỳ Phong đến thì nơi này đã tập trung rất nhiều người. Kỳ Phong nhìn thoáng qua chỉ ít phải có gần ngàn người nhưng hầu như không có người nào tu vi thấp như hân cả. Nhìn đại thể này mới biết đại tông môn là thế nào lớn mạnh.

“Mọi người nhìn kìa Đại sư huynh, Nhị sư huynh, Tam sư huynh, Tứ sư huynh, Ngũ sư tỷ họ đều đến rồi. Không lẽ tất cả họ đều dẫn dắt chúng ta trong đợt khảo hạch này.” Kỳ Phong không biết là vị đệ tử nào đang nói, chỉ có đều nghe thấy có sư huynh sư tỷ hạch tâm đến nên hân cũng nhìn qua xem.

“Kỳ Phong có lẽ đệ còn chưa biết các vị sư huynh sư tỷ này đi, họ đều là con cưng của tông môn đó.” Lên tiếng chính là Lý Khuyết người vừa mới thu thập thông tin trở về.

“Đệ nhìn người đứng giữa là Đại sư huynh Diệp Lạc Thần, bên trái Diệp đại sư huynh lần lượt là Nhị sư huynh Mạc Thiên Hân, Tam sư huynh Trang Hạo, còn bên phải Đại sư huynh chính là Ngũ sư tỷ La Giai Ân, còn có Tứ sư huynh Tô Khải hôm nay cũng đến a.”

“Nghe nói Ngũ sư tỷ rất thích Đại sư huynh nha, trong tông môn những nữ đệ tử nào có ý định tiếp cận Đại sư huynh đều sẽ gặp xui xẻo đó. Ta còn nghe nói sư tỷ Trình Khả Hân nội môn đệ tử đã là Trúc Cơ sơ kỳ vì tự ý tiếp cận đại sư huynh vậy mà bị làm cho hủy luôn cả khuôn mặt xinh đẹp. Chậc..đệ thấy có quá đáng lắm không?” Lần này người nói chuyện lại chính là Chu Hân.

“Ha..thật là như vậy sao?” Kỳ Phong không tin trong tông môn lại có người ức hiếp người khác bật này mà còn không có người đứng ra nói chuyện.

“Chứ sao, Ngũ sư tỷ rất được các sư huynh cưng chiều không ai nói gì Ngũ sư tỷ cho nên mới dưỡng ra một La ngũ sư tỷ tính tình hiếu thắng cùng kênh kiệu như vậy đó.” Chu Bản có vẻ không thích La Giai Ân lắm nói.

“Mọi người đừng nói về các vị sư huynh sư tỷ nữa, họ không dễ chọc, họ mà nghe thấy thì không được tốt lắm đâu.” Nghe Cô Tinh Lập nhắc nhở cả đội an tĩnh lại.

Đúng như vậy a, Ngũ sư tỷ La Giai Ân mới hai mươi lăm tuổi mà đã là Trúc Cơ hậu kỳ lại có hậu trường là La gia chống lưng, là gia tộc đứng hàng thứ nhất trong ngũ đại gia tộc ai nghe tới mà không kiêng kỵ, lại còn được các sư huynh bảo vệ ai còn dám đi triều chọc chứ.

Những người xung quanh từ nãy giờ nghe chuyện của bọn họ cũng gật đầu đồng ý. Nơi này tụ tập toàn người tu luyện, có mấy ai thính giác là không nhạy bén đâu cho nên tốt nhất vẫn là im lặng quan sát thôi.

“Diệp đại sư huynh đừng nghe bọn họ nói bậy, muội mới không có ức hiếp Khả Hân sư muội đâu, việc Khả Hân sư muội bị hủy dung không liên quan

đến muội mà.” Nghe mọi người thi nhau bàn luận về mình La Giai Ân nắm chặt tay quay sang Diệp Lạc Thần giải thích.

Mạc Thiên Hàn dùng dư quan liếc nhìn sang thấy Diệp đại sư huynh không lên tiếng gì thì quay qua nói với La Giai Ân. “Nếu như không có việc gì thì muội nên ít đi gây chuyện thì hơn, không phải lần nào cũng có các sư huynh kịp thời giải vây cho muội đâu.”

.....

Đưa mắt nhìn các vị sư huynh sư tỷ trên đài cao, nhìn họ đều vận đạo bào trắng dành cho hạch tâm đệ tử người nào cũng là tuấn nam mỹ nữ tu vi cao thâm Kỳ Phong nhìn mà thấy cảnh đẹp ý vui.

Ách...vừa rồi có phải Diệp đại sư huynh phát hiện ra hần rồi không? Rõ ràng lúc hần nhìn các sư huynh sư tỷ đã thấy sư huynh nhìn về hướng này a, chắc là không phải đâu, hôm nay hần tạo hình rất kỹ trước khi đi ra khỏi phòng nhỏ, đặc biệt còn dùng thảo dược làm khuôn mặt đen đi một chút a.

Kỳ Phong không biết khi hần cúi đầu xuống, các vị trên đài cao điều nhìn về phía hần, có người nhìn với ánh mắt tò mò có người nhìn với ánh mắt đầy ghen tị nhưng cũng chỉ là nhìn lướt qua mà thôi không để lại dấu vết gì, mặt dù chỉ là ánh nhìn lướt qua như thế nhưng đối với một người nhạy cảm như Kỳ Phong cũng đủ để hần nhận biết được có nhiều ánh mắt hướng mình mà đến, chỉ có điều hần vẫn là nhận ra trong những ánh nhìn đó có một tia nhìn mang theo sát ý.

“Lại là ai đây, hần thật chờ mong a.”

Ngước mặt lên đảo mắt nhìn quanh như không biết gì, để Kỳ Phong phát hiện đứng cạnh đài là Kiến Huân sư huynh cùng Thường Ngôn sư huynh cũng có mặt vậy Kiến Huân sư huynh đã có người quan tâm bảo vệ hần không cần phải đi lo lắng nữa vì dù sau hai vị sư huynh thực lực cũng không thấp.

“Kiến Huân ta quan sát một lúc rồi vẫn không thấy Kỳ Phong sư đệ, hay là đệ ấy tu vi thấp nên không muốn tham gia đợt khảo hạch lần này a.”

“Ta cũng không biết, lúc ta đến tìm thì không thấy Kỳ Phong sư đệ ta nghĩ chắc sư đệ có việc nên đã đi trước rồi. Ngón người vẫn cứ nên để ý tìm xem đệ ấy có tham gia kỳ khảo hạch lần này không đi vì với tu vi của sư đệ ấy nếu có tham gia thì phải tìm được đệ ấy trước khi có chuyện xảy ra.”

“Người đừng lo lắng, ta sẽ chú ý tìm kiếm...mới là lạ đó.” Lời sau cùng hần cũng không có nói ra. Kỳ Phong cái tên nhóc đó hần nhìn cũng không phải đơn giản thuộc loại người dễ bị bắt nạt, nhìn cái hôm đi phường thị hoạt động một mình cả ngày ở nơi ngư long hỗn tạp như Dịch Thần phường thị mà vẫn không có vấn đề gì xảy ra thì có thể biết được tên tiểu tử này cũng không đơn giản.”

Nếu như Kỳ Phong biết được hần vậy mà vẫn bị Thường Ngôn sư huynh mà hần cho là nho nhả này suy luận ra hần không đơn giản hần nhất định sẽ tránh xa vị sư huynh quá mức thông minh này chỉ có điều Kỳ Phong hần là không có biết.

Nhìn các vị hạch tâm sư huynh tu vi cao thâm Kỳ Phong thở dài trong lòng, hần đến khi nào mới có thể đuổi kịp các vị sư huynh này đây a.

“Chúng đệ tử trật tự yên lặng.” Người này là ai, linh lực thật mạnh, người chưa tới mà âm lực mạnh mẽ đã từ xa vang vọng tới.

“Oạch...oạch...bịch...” rất nhiều đệ tử vì chống đỡ không nổi mà ngã ngồi xuống đất.

“Linh lực thật mạnh, hần tu vi còn một bước nữa là đã Trúc Cơ mà ngực vẫn cảm giác tức ngực khó chịu huống chi những đệ tử có thực lực thấp, nhưng hần vẫn phải giả vờ chịu không nổi mà ngã xuống.

“Sao lại có cảm giác như có người đang nhìn mình với ánh nhìn lo lắng nhỉ, thấy mọi người lục tục đứng lên Kỳ Phong cũng đứng lên đồng thời đưa mắt tìm kiếm ánh nhìn vừa rồi nhưng không phát hiện ra gì cả, có lẽ là hần cảm giác sai đi.”

Giờ Kỳ Phong mới nhìn thấy trên đài xuất hiện thêm một người, là một đại thúc cao lớn uy vũ có lẽ đây chính là người vừa phát ra âm thanh vang vọng mạnh mẽ chấn nhiếp các đệ tử đó đi. Đứng là người này định thị uy sau.

“Đây là Lục trưởng lão Lục Chấn là vị Nguyên Anh hậu kỳ cường giả, những sự kiện như thế này ở Dịch Thần Tông đều do lục trưởng lão đảm nhiệm” Cô Tình Lập nhỏ giọng nói. “Cái tên nhóc mặt lạnh này vậy mà biết nhiều ghê ha” Kỳ Phong nghĩ thầm.

.....

“Hôm nay là kỳ Tông Môn khảo hạch mỗi năm một lần dành cho đệ tử mới nhập môn, nhưng năm nay có chút thay đổi, thay vì chỉ có đệ tử mới nhập môn tham gia khảo hạch thì năm nay sẽ có thêm đệ tử tu vi chưa đến Trúc Cơ cũng cùng tham gia khảo hạch tại Lãnh Sương Cốc lần này.”

“Những đệ tử trong đợt khảo nghiệm lần này nếu đạt được thành tích tốt sẽ đạt được danh ngạch tiến vào Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh, mọi người cũng biết Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh một khi mở ra vậy thì trong đó không thiếu cơ hội cho mọi người tìm kiếm tài nguyên tu luyện, cho nên lần khảo nghiệm này mọi người nên cố gắng đạt thành tích tốt nhất cùng hoàn thành tốt nhiệm vụ Tông môn đưa ra.”

“Còn đó là những nhiệm vụ gì thì mọi người tự xem lại Ngọc bài thân phận rồi tự mình lựa chọn.”

“Lần này khảo hạch là ở Lãnh Sương Cốc, mọi người có thời gian hai tháng ở đây sau thời gian hai tháng kết thúc kỳ khảo hạch bất kể vì lý do gì đệ tử đó không có mặt tại điểm hẹn đệ tử đó xem như không thông qua khảo hạch đồng nghĩa với việc mất đi tư cách cạnh tranh danh ngạch tiến vào Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh.”

“Đợt khảo hạch lần này tông môn sẽ chia ra làm hai đội. Những đệ tử mới gia nhập tông môn lần này sẽ do Đại đệ tử Diệp Lạc Thần phụ trách hướng dẫn, những đệ tử còn lại theo ta.” Đương bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tiết Mộ Bạch Tiếp Cận

“Được rồi những gì cần nói Lục trưởng lão đã nói hết, ta chỉ muốn nhắc nhở các sư đệ sư muội, tuy nói Lãnh Suồng Cốc là địa điểm khảo hạch lần này đã được tông môn thông qua nhưng ở trong cốc mọi người cũng nên chú ý cẩn thận một chút, trừ khi có nhiệm vụ nếu không tốt nhất nên đi cùng tổ đội của mình.” Diệp Lạc Thần là người không thích nhiều lời nhưng vì hôm nay hắn có nhiệm vụ dẫn dắt đệ tử đồng môn tham gia kỳ khảo hạch tông môn lần này nên vì sự an toàn hắn phải dặn dò một chút.

“Được rồi Mạc sư đệ cùng Trang tam sư đệ đi cùng ta, Tô tứ sư đệ cùng La ngũ sư muội đi cùng Lục trưởng lão không thể để Lục trưởng lão một mình được.”

“Đại sư huynh muội muốn đi cùng huynh bên này được không?”

“Không được, mỗi người đều có nhiệm vụ trong người, Tứ sư đệ cùng La sư muội đi thôi.”

Diệp Lạc Thần nói xong dẫn chúng sư đệ sư muội lên Phi Hành Khí chuẩn bị rời đi tông môn.

“Vâng đại sư huynh.” Tô Khải cung kính trả lời.

“Sư tỷ muốn đi cùng Đại sư huynh mà, sư tỷ không muốn đi qua bên Lục trưởng lão. Tứ sư đệ, sư đệ đi nói với Đại sư huynh để sư tỷ đồng hành cùng Đại sư huynh đi mà.”

“Ngũ sư tỷ chúng ta vẫn là nên đi cùng Lục trưởng lão thôi.” Haiz... Đại sư huynh đã truyền âm cho hắn nói nếu như Ngũ sư tỷ không chịu đồng hành cùng hắn và Lục trưởng lão dẫn dắt đồng môn đệ tử thì sư tỷ có thể ở lại tông môn không cần tham gia đợt khảo hạch lần này nữa, chỉ là hắn không muốn nói ra làm sư tỷ đau lòng mà thôi.

“Nhưng mà ta không muốn qua bên Lục trưởng lão.” Nàng khó khăn lắm mới để Đại sư huynh cho theo dẫn dắt đệ tử khảo hạch lần này là vì muốn được gần Đại sư huynh sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy được chứ.

“Ngũ sư tỷ tội gì chứ, đằng nào đến Lãnh Suồng Cốc mọi người cũng sẽ tập trung cùng nhau bảo vệ chúng đệ tử vượt qua rừng Huyền Vụ mà, sau phải bận tâm làm gì chứ.”

“Tứ sư đệ nói cũng đúng, đi chúng ta đi thôi, qua Phi Hành Khí của Lục trưởng lão.”

.....

Kỳ Phong hắn mới không thêm đề ý vì sao La ngũ sư tỷ lại náo động như vậy, hắn vẫn là đi theo Đại sư huynh tiến vào Phi Hành Khí cùng tổ đội của mình thì hơn.

Tiến vào Phi Hành Khí Kỳ Phong không thể thâm thán Dịch Thần Tông lớn mạnh, cũng không hổ là một trong tứ Đại tông môn đứng đầu đến Phi Hành Khí cũng rộng lớn như vậy. Sức chứa gần ba trăm người mà vẫn có thể tự do hoạt động, bên ngoài còn có bày cấm chế, có lẽ dùng để bảo vệ Phi Hành Khí tránh bị công kích đi.

“Mọi người tự tìm chỗ cho mình đi, mười ngày sau sẽ đến bên ngoài Lãnh Suồng Cốc khi đó kỳ khảo hạch sẽ chính thức bắt đầu.” Tam sư huynh Trang Hạo căn dặn mọi người. Kỳ Phong cũng không nhìn ra được Tam sư huynh tu vi, có thể là Kim Đan kỳ đi.

“Chắc...lần này Tông môn đúng là bỏ vốn lớn vì Nhất Tinh bí cảnh, đem cả hạch tâm đệ tử với tu vi từ Kim Đan kỳ đến Kim Đan hậu kỳ còn không tính, lại còn thêm một vị Nguyên Anh vậy mà chịu dẫn dắt Luyện Khí hậu bối đúng là chuyện không thể tin nhưng đây lại là sự thật a.”

Từ lúc lên Phi Hành Linh Khí đến giờ hắn cũng không thấy Diệp Lạc Thần đại sư huynh cùng Mạc Thiên Hàn nhị sư huynh đâu cả, chỉ có Trang Hạo tam sư huynh dặn dò đôi câu rồi cũng biến mất. Kỳ Phong nghĩ có lẽ ba vị sư huynh là đi điều khiển chiếc Phi Hành Linh Khí này đi nên mới không có mặt ở nơi này. Mà cũng đúng thôi, để điều khiển được một chiếc Phi Hành Khí to lớn như thế này có lẽ sẽ tốn rất nhiều công sức a.

Nhìn mọi người tự tìm chỗ cho mình nghỉ ngơi, có người còn tranh thủ thời gian bắt đầu tu luyện, hắn cũng tìm một chỗ ngồi xuống cách tổ đội một khoảng ngắn, Kỳ Phong hắn chỉ là muốn được yên tĩnh một chút mà thôi.

“Xin chào, ta ngồi đây không làm phiền sư đệ ngươi chứ.”

“Vị sư huynh này là ai, có thể vô thanh vô tức tiếp cận hần từ lúc nào mà hần không nhận ra.” Không có khả năng với tu vi luyện khí kỳ mà hần còn không biết có người tiếp cận hần, trừ khi người này ẩn nấp tu vi giống hần có nghĩa là người này tu vi phải trên hần rất nhiều đi, hần cũng thật quá thiếu cảnh giác đi.

Kỳ Phong ngược nhìn lên thì phát hiện thì ra người đến là dịch dung, hần cũng biết người này là ai cho nên nói “không phiền, sư huynh cứ ngồi đi.” Không phiền mới là lạ đó, hần vì không muốn tiếp xúc với nhiều người nên chọn ngồi cách tổ đội một khoảng trống vậy mà lại tạo điều kiện cho người khác chen vào, sặc... đúng là thất sách mà.

“Cám ơn sư đệ, giới thiệu một chút ta là Bạch Mộ, sư đệ tên gì? Ừm... sư đệ tu vi thấp thật, là mới gia nhập tông môn không lâu sau?” Người này không phải ai khác mà chính là Tiết Mộ Bạch. Vừa hỏi Kỳ Phong, Tiết Mộ Bạch cũng đồng thời đánh lên cách âm cấm chế.

“Người này không phải tên là Mộ Bạch sao, hần vẫn còn nhớ Diệp đại sư huynh từng gọi như thế mà sau hôm nay lại biến thành Bạch Mộ rồi? Sặc...chết cười hần quá đi thôi, Bạch Mộ mệ cho huynh nghĩ ra cái tên này đã như vậy còn từ một Kim Đan kỳ thể nào tu vi rớt thể thâm xuống Luyện Khí kỳ thể này.” Nội tâm Kỳ Phong đang phi bán cái người nào đó đang trà trộn vào đội ngũ nhưng mà Kỳ Phong hần cũng không đi vạch trần vì thực tế tu vi người ta chỉ cần dùng một ngón tay thôi cũng có thể búng chết hần, hần còn muốn hít thở không khí đâu.

“Nghĩ gì mà nhập thần vậy, mà sư đệ vẫn chưa cho ta biết tên a.” Tên nhóc con này nói chuyện với Tiết Mộ Bạch hần vậy mà lại dám phân tâm nha, cái này là gap hần chứ lẽ gặp người xấu thì như thế nào?

“Nếu Kỳ Phong mà biết nội tâm Tiết Mộ Bạch lúc này nhất định hần sẽ nói “huynh không phải chính là người xấu sao?” người xấu hại hần không được yên tĩnh đó, đáng tiết Kỳ Phong là không có thuật đọc tâm a.”

“Ách...đệ là Huỳnh Kỳ Phong.”

“Thật là sơ ý quá, hần vậy mà nói chuyện với người lạ lại còn phân tâm. Mà sau hần có thể nhìn ra lớp dịch dung của người này nhi, giờ nhìn kỹ mới thấy khuôn mặt tuấn mỹ của người này ẩn sau lớp mặt nạ hần nhìn rất rõ ràng như vậy là sao? Kỳ Phong suy nghĩ không lẽ là do từ nhãn, có khả năng này sao?”

“Nguyên lai là Kỳ Phong sư đệ, trước đây không lâu cái tên họ Diệp cứu một người bị trúng độc thì ra người đó là sư đệ a, ta thấy mọi người nói về đệ suốt.”

“Sư huynh vừa nói cái gì?”

“Ah...ta là nói trước đây không lâu Diệp đại sư huynh từng cứu một người bị trúng độc, không phải là đệ sao?”

“Là Diệp đại sư huynh cứu đệ mà không phải là Trần Quân trưởng lão sao?” Thế này là thế nào, vì sao cứu hần lại là Diệp đại sư huynh, sao không ai nói cho hần biết hết vậy.” Kỳ Phong vô đầu bức tai cũng không nghĩ ra được là vì sao người cứu hần lại là huynh ấy.

Cứu hần là vì tiện tay thôi sau, vì cái gì lúc gặp ở Đan Trúc Các không nói cho hần biết, vì cái gì lần gặp sau đó còn không thèm cho hần một ánh mắt. Nhiều câu hỏi cứ lướt qua trong đầu mà Kỳ Phong không thể nào giải thích được.

“Kỳ Phong tiểu sư đệ, sư đệ thật không biết Diệp đại sư huynh là người đã cứu sư đệ sao?” Nếu hần biết cái tên họ Diệp đó còn không có nói cho tiểu sư đệ này biết như vậy hần cũng đã không nói rồi. Aiz...tên họ Diệp có trách hần không ta? Nói thì cũng đã nói rồi, mặt kệ đây thêm phiền phức cho cái tên họ Diệp đó vậy. Đăng bởi: phonglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Người Thần Bí Mang Mũ Sa Rốt Cuộc Là Ai?

Huỳnh Kỳ Phong hần là hần có thể là đã nghĩ nhiều rồi. Đại sư huynh dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của hần mà đã là ân nhân cứu mạng thì chỉ cần báo đáp ân tình là được, chỉ là hần nợ ân tình này không biết khi nào có thể trả lại cho người ta.

Không cần phải suy nghĩ lung tung nếu có thể báo đáp thì báo đáp, Huỳnh Kỳ Phong hần cũng không muốn nợ ân tình của người khác bao giờ, có một số chuyện hần tự mình biết là tốt rồi.

“Bạch Mộ sư huynh không có tổ đội của mình sao?” Hần biết người này tên Mộ Bạch là bằng hữu của Đại sư huynh nhưng vẫn giả vờ như không biết gì hỏi.

“Không cần, ta thích đọc lại độc vãng hơn?” Tiết Mộ Bạch hẳn không phải người của Dịch Thần Tông, tham gia tổ đội làm cái gì. Chỉ là hẳn cũng không biết Kỳ Phong đã sớm phát hiện ra là hẳn dịch dung rồi.

“Ngược lại sư đệ ngươi đó, tu vi thấp nhớ bảo vệ chính mình thật tốt, không bằng sư đệ ngươi đi theo bên người ta đi.” Không biết vì sao khi tiếp xúc với vị tiểu sư đệ này Tiết Mộ Bạch hẳn lại có một cảm giác khí tức vị tiểu sư đệ này rất quen như hẳn đã từng tiếp xúc rất gần qua người này rồi nhưng rõ ràng hẳn chưa từng tiếp xúc với Kỳ Phong bao giờ, thật kỳ lạ.

“Đa tạ sư huynh đã quan tâm nhưng đệ sớm đã có tổ đội của chính mình rồi.” Đùa gì chứ, huynh trà trộn vào đây không phải là có mục đích gì đi, hẳn đi theo làm gì kia chứ, làm người biết quá nhiều cũng không tốt đâu nha.

“Vậy sư huynh cũng không ép đệ, đây là truyền âm bài, nếu như đệ gặp nguy hiểm chỉ cần rót linh lực truyền âm cho ta ta lập tức đến ngay.

“Ách...cái này có thật sự tốt như vậy sao? Có vẻ giống với điện thoại di động ở hiện đại nhỉ.” Kỳ Phong nếu hẳn còn không biết trước người này là bằng hữu của Đại sư huynh có lẽ hẳn sẽ nghĩ người này đối tốt với hẳn như vậy là có mục đích, chỉ là Kỳ Phong còn không hiểu, vị sư huynh này vì cái gì đi giúp hẳn, hẳn cùng huynh ấy không thân cũng chẳng quen nha, nhưng người ta cho thì hẳn cứ nhận, hẳn tu vi thấp nếu không nhận đồ chỉ sợ vị sư huynh này nhìn ra cái gì đó thì sao, aiz...thật là không tiện từ chối a.

“Tất nhiên rồi, cũng không xem đồ vật là do ai cấp a.” Đồng môn sư huynh đệ của Tiết Mộ Bạch cũng không có ở đây nếu như có ở đây nhìn cảnh Đại sư huynh nổi tiếng sát thân lại là kiếm tu cuồng của bọn họ cư nhiên lại ở chỗ này đồ người nhận đồ có khi vì ngạc nhiên mà chết. Không phải Đại sư huynh cứ một lời không hợp liền giết đó ư, chỉ có điều bọn họ cũng không có ở đây để chứng kiến cảnh này mà thôi.

“Mà điện thoại di động là cái gì?”

“Ha..ha..không có gì, đa tạ sư huynh đã tặng đồ cho đệ, đệ nhất định sẽ cẩn thận hy vọng không làm phiền đến sư huynh Bạch Mộ.” Cảm lấy truyền âm phù Kỳ Phong nói đa tạ rồi cẩn thận cất vào túi trữ vật, đưa đồ vật của Kim Đan kỳ tu sĩ có cái nào không phải đồ tốt, cứ lấy thì thế nào, đây là người ta tự nguyện đưa cho hẳn không lấy hẳn mới là đồ ngọc.

Quay sang cho vị sư huynh này một nụ cười rực rỡ làm Tiết Mộ Bạch nhìn mà choáng váng, thì ra vị tiểu sư đệ này nhìn khuôn mặt có vẻ hơi đen nhưng khi cười lại tỏa sáng đến vậy, ha..ha.. thực thú vị.

Thời gian trôi qua rất nhanh mới đó mà Kỳ Phong cùng Tiết Mộ Bạch tiếp xúc đã một ngày thời gian, có lẽ do không có rào cản ngăn cách nên hai người nói chuyện rất hợp mà không biết thời gian trôi qua mau. Kỳ Phong lúc này cũng muốn nghỉ ngơi nên bất kể có Tiết Mộ Bạch ở bên cạnh làm cái gì hẳn cứ thế nhắm mắt lại.

Kỳ Phong hẳn cũng không có đi tu luyện, ở cái loại địa phương này để cho hẳn tiến vào nhập định là không có khả năng bởi vì hẳn tu luyện làm ra động tĩnh không nhỏ cộng với tu vi hiện tại không thể để người biết đến thì hẳn luôn phải giữ tinh thần luôn ở trạng thái tỉnh táo nhất là cái người không biết động cơ tiếp cận hẳn là gì vẫn còn đang ở đây nên hẳn càng không thể tu luyện được.

Nhưng nói thì nói như vậy thực tế là Kỳ Phong cũng chỉ giữ vững tinh thần đúng bốn ngày đến ngày thứ năm thì hẳn bắt đầu cảm thấy nhàm chán cộng với cái vị sư huynh không mời mà đến vẫn cứ bám dính lấy hẳn còn không chịu đi Kỳ Phong hẳn cũng đành hết cách.

Mấy ngày tiếp xúc cũng khá quen thuộc Kỳ Phong cũng không thêm có kỳ gì nữa hẳn cứ thế nhắm mắt đi gặp chu công.

Tiết Mộ Bạch nhìn sang thấy Kỳ Phong vậy mà ngồi ngủ rồi, không phải mấy ngày nay luôn phòng bị hẳn sau? Không còn đề phòng hẳn như lúc ban đầu nữa à?

Không nghĩ tới vị tiểu sư đệ này cư nhiên lại không phòng bị hẳn nữa rồi, đây có tính là hẳn được Kỳ Phong chào đón rồi không? Ở chỗ Kỳ Phong không biết Tiết Mộ Bạch nở nụ cười âm ỉ.

Phất tay áo tạo kết giới ngăn cách với mọi người xung quanh, lấy một chiếc áo khoác lên người Kỳ Phong ôm lấy Kỳ Phong để tựa vào vai mình để cho Kỳ Phong ngủ được thoải mái hơn. Tiết Mộ Bạch cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết ngủ trong bao lâu Kỳ Phong rốt cuộc tỉnh lại, hẳn cũng không nhìn thấy Mộ Bạch sư huynh đâu cả chỉ còn lại chiếc áo đang đắp trên người hẳn là minh chứng cho thấy sự tồn tại của vị sư huynh này bởi hẳn trong mấy ngày qua mà thôi.

Cất đi chiếc áo, thu thập chính mình một chút đi ra kết giới, kết giới của Tiết Mộ Bạch chỉ dùng để bảo vệ Kỳ Phong chứ không hề ảnh hưởng gì đến Kỳ Phong cả.

Nhìn quanh không thấy mọi người đâu đây là có chuyện gì. Hẳn chỉ là ngủ một giấc tỉnh lại đồng môn sư huynh đệ mọi người biến đâu mất hết rồi?

Đột nhiên Kỳ Phong cảm thấy Phi Hành Khí rung lắc dữ dội cùng với tiếng đồng môn sư huynh đệ huyền ảo, Kỳ Phong hiểu kỳ lần theo tiếng động đi xem.

Thì ra Phi Hành Khí đang bị rất nhiều yêu thú tấn công. Đứng nép mình một bên nhìn mọi người ra sức chiến đấu. Kỳ Phong nhất thời thảm thương người tu chân quả nhiên lợi hại.

Thời gian dần trôi cả ngày ra sức chiến đấu để mọi người cơ hồ là gần như kiệt sức. Chúng không biết từ đâu chui ra, giết hết lớp này lớp khác lại tràn lên. Nhìn thấy có nhiều người bị thương người thì bị yêu thú hút máu đến chết hẳn thật sự nhìn không nổi nữa, hẳn nên giúp mọi người thế nào đây.

Hắn nhìn Diệp đại sư huynh, Mạc nhị sư huynh còn có Tiết Mộ Bạch sư huynh dù có chút mệt mỏi vẫn ra sức chiến đấu. Nhìn ba vị sư huynh Kỳ Phong có chút lo lắng.

Họ không thể có gì chuyện xảy ra, trong đầu nghĩ như thế nên Kỳ Phong cũng trở nên bình tĩnh hẳn là không thể hoảng loạn.

Tìm con đầu đàn, hẳn nhất định phải nhanh nhất tìm được con đầu đàn giúp bọn họ “bất giác phải bắt vua trước không phải sao.”

Lách mình lên trước chen vào đám đông đang hỗn loạn che dấu khí tức, Kỳ Phong dùng thần niệm truy tìm yêu vương.

Ha...dễ dàng như vậy là đã tìm được, một con vật bé nhỏ lại được bốn con yêu thú to lớn che chở trong như loài Biển Bức lại to lớn gấp mấy lần Biển Bức, Kỳ Phong thu lại thần niệm hẳn cũng không biết chúng là con gì trước giải quyết rồi tính sao.

Không thể tự mình ra tay vẫn là mượn sức người khác thì hơn.

Tìm trong đám đệ tử có một người cao lớn dễ nhìn thấy tu vi Luyện Khí trung kỳ dễ dàng điều khiển nhất Kỳ Phong truyền âm nói: “con yêu thú nhỏ bé đang được bốn con yêu thú to lớn bảo vệ ở phía sau bảy yêu thú chính là yêu vương, nó là con ra lệnh cho bảy yêu thú tấn công chúng ta mọi người tập trung giết nó đi.”

Kỳ Phong vận linh lực chuẩn bị chờ vị sư huynh này nói ra mọi người dồn lực chú ý về phía vị sư huynh này hẳn lập tức sẽ hành động.

Không làm Kỳ Phong thất vọng người đồng môn huynh đệ này đã lập tức nói ra những lời hắn truyền âm, đúng lúc mọi người dồn sự chú ý về vị đồng môn này Kỳ Phong từ phía sau một vị đệ tử khác nhẹ nhàng phát tay, Sơ Khai Chi Địa vô thanh vô tức khoá lại không gian xung quanh yêu vương.

Giờ chỉ còn lại yêu vương cùng bốn con yêu thú bảo vệ, hy vọng các vị sư huynh biết nắm bắt cơ hội lần này.

Việc hắn có thể giúp cũng chỉ có thể đến đây thôi, hy vọng các vị sư huynh sau khi nghe vị đệ tử kia nói xong lập tức chú ý chém giết đám yêu vương kia.

Kỳ phong cũng không lập tức lui về mà vẫn đứng ẩn mình trong đám đông làm ra vẻ sợ hãi tránh bị người chú ý.

“Đám yêu thú ngừng công kích rồi.” Một vị đệ tử kích động kêu lên, mọi người mừng như điên nhưng khi nhìn lại thì thấy đám yêu thú bất động nhưng không lui lại, thế này là sao?

Diệp Lạc Thần cùng Tiết Mộ Bạch hai mặt nhìn nhau như ngầm hiểu ý, cả hai lập tức lao ra Phi Hành Khí kết hợp chém giết yêu vương cuối cùng sau một khắc cũng giết chết yêu vương cùng bốn con yêu thú trở lại Phi Hành Khí cùng lúc đó không gian giam cầm vừa lúc bị Kỳ Phong triệt tiêu đám yêu thú vì yêu vương bị giết chúng như rắn mất đầu không người chỉ đạo nên bốn phía chạy tán loạn.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm trở về bên trong Phi Hành Khí chữa thương nghỉ ngơi, Kỳ Phong cũng tranh thủ đi theo trở về chỗ của mình.

Đề nghị sư đệ ở lại chỉ đạo đệ tử thu thập tàn cuộc, Diệp Lạc Thần cùng Tiết Mộ Bạch cùng nhau rời đi, ngày hôm nay có rất nhiều việc cần phải suy nghĩ.

Trong phòng điều khiển Phi Hành Khí Tiết Mộ Bạch nói: “Những con dơi quý này là có người dẫn dụ tới.”

Không thấy Diệp Lạc Thần trả lời Tiết Mộ Bạch tiếp tục nói: “Người cũng phát hiện ra có người thần bí giúp chúng ta?”

“Diệp Lạc Thần gật đầu nói phải.”

“Người còn nhớ người thần bí mang mũ sa đã định trụ tên họ An ở Dịch Thần phường thị không?” Tiết Mộ Bạch hỏi.

“Ta tất nhiên là nhớ. Những con yêu thú cũng bị định trụ để chúng ta không bị phân tâm đi giết yêu vương giống với cách người kia làm, nhưng ta không tìm được khí tức người này.” Diệp Lạc Thần nói.

“Ta cũng vậy, ta thấy người này có khả năng trà trộn trong đệ tử tông môn của người nhưng ẩn nấp khá kĩ nha.” Tiết Mộ Bạch suy đoán nói.

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Không cần nói bọn họ cũng biết hai người bọn họ là có cùng chung một đáp án. Đáng bởi: phongglai

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Tiến Vào Rừng Huyền Vụ

Kỳ Phong không biết chỉ vì nhất thời muốn cứu đoàn người mà hắn lại bị người nhớ thương, nhưng cũng may hắn ra tay rất kín đáo không dễ bị phát hiện, nhưng Kỳ Phong còn không biết những gì hắn làm điều không thoát khỏi cảm nhận của một người chỉ là người này còn không biết có phải thật sự là Kỳ Phong làm hay không mà thôi.

Trong phòng điều khiển Phi Hành Khí Tiết Mộ Bạch cùng Diệp Lạc Thần còn đang suy đoán, “Chắc ngươi cũng đã nhìn ra, Biên Bức không thể rời đi tấn công người vào ban ngày như vậy chỉ có một khả năng đó là có người dẫn dụ chúng đến tấn công chúng ta. Nhưng làm như thế thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ là nhằm vào Dịch Thần Tông các ngươi?”

Diệp Lạc Thần trầm tư không trả lời Tiết Mộ Bạch.

Không biết Diệp Lạc Thần có suy nghĩ gì Tiết Mộ Bạch tiếp tục nói. Ta không tiện tham gia vào chuyện trong tông môn của ngươi, chuyện về người mang mũi sa thân bí thì ta sẽ đi điều tra nhưng những việc còn lại ta không tiện nhúng tay vào chỉ có thể giao cho ngươi giải quyết mà thôi.

“Ta biết.”

“Được rồi ta đi phục hồi tu vi đây, không có chuyện gì thì đừng làm phiền ta.”

Tiết Mộ Bạch đi rồi Diệp Lạc Thần lần nữa rơi vào trầm tư. Không phải hắn không phát hiện ra cái gì mà là hắn không xác định có chính xác như những gì hắn nghĩ hay không mà thôi. Người giúp bọn hắn định trụ bầy Biên Bức sau có thể là người này, tu vi hắn thấp như vậy bảo vệ chính mình tránh khỏi nhanh vượt yêu thú còn khó thì làm cách nào có thể đi giúp bọn hắn được cơ chứ.

Tiết Mộ Bạch không nhận ra nhưng hắn đã là Kim Đan hậu kỳ không có khả năng một chút biến động không gian hắn cũng không biết được, chuyện này có lẽ sau này có thời gian đi điều tra một chút vì lúc đó quả thật mọi người đều trong cơn hoảng loạn cũng không chú ý đến tình huống xung quanh nên không thể tra ra là người nào được, cũng chỉ có thể từ từ tìm hiểu mà thôi.

Kỳ Phong trở về trong khoảng Phi Hành Khí mà không phát hiện hiện có người đang nghi ngờ hắn là người định trụ đám yêu thú đó. Hắn vẫn làm ra vẻ bình thường cùng tổ đội cùng chung một chỗ như không có chuyện gì xảy ra.

.....

Sau mười ngày cuối cùng cũng đến bên ngoài Lãnh Sương Cốc, rời khỏi Phi Hành Khí Kỳ Phong phát hiện thì ra đoàn người Lục trưởng lão trước đó đã sớm đến nơi này chỉ là chờ bọn người Đại sư huynh Diệp Lạc Thần mà thôi.

“Toàn bộ đệ tử chú ý, đây là Hoá Độc Đan mỗi bình có năm viên, trước khi vào rừng Huyền Vụ ăn vào một viên giúp hoá giải độc khí. Rừng Huyền Vụ có độc khí mọi người đi vào nhớ cẩn thận chú ý, tự vận dụng linh lực bảo hộ tốt chính mình.”

“Qua khỏi rừng Huyền Vụ chính là Lãnh Sương Cốc, vào Lãnh Sương cốc sẽ từ năng lực của các ngươi đến tự bảo hộ các ngươi.”

Trong khi Lục trưởng lão nói chuyện thì một chiếc bình ngọc bay đến trong tay Kỳ Phong cùng chúng đệ tử tông môn, làm được điều này cùng lúc cho hơn sáu trăm đệ tử thì có thể thấy được thực lực Nguyên Anh kỳ quả nhiên bất phàm.

“Hiện tại lần sương mù mỏng là thời cơ tốt nhất để xuyên qua rừng Huyền Vụ, các đệ tử chú ý trong rừng Huyền Vụ có nhiều sương mù mang theo độc khí, tốt nhất là đi cùng tổ đội của mình, sau khi vượt qua lần sương mù có nghĩa là các ngươi đã bước vào Lãnh Sương Cốc, các ngươi có thời gian hai tháng ở nơi này, tranh thủ thời gian hoàn thành tông môn nhiệm vụ trong đợt khảo hạch lần này.”

Bây giờ tất cả đệ tử lập tức tiến vào đi.

“Chu sư tỷ, chúng ta tu vi thấp hay là chờ các sư huynh sư tỷ vào trước rồi chúng ta hãy cùng theo vào.”

“Kỳ Phong đệ nói đúng, không bằng chúng ta đi phía sau đi, chúng ta chỉ là ngoại môn đệ tử làm cản trở người khác thì cũng không tốt lắm”

Tiến vào lần sương mù Kỳ Phong thập phần sợ hãi, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy tản mát hơi sương lạnh nhưng càng đi sâu vào bên trong sương mù càng ngày càng dày đặc, cái này mà nói là sương mù mỏng, đưa bàn tay không nhìn thấy năm ngón nữa là, Lục trưởng lão có phải là sợ dọa đến đám đệ tử có tu vi thấp này nên mới nói như vậy cho bọn họ yên tâm hay không a.

“Mọi người đừng sử dụng thần niệm.” Tiếng Chu sư tỷ nhỏ giọng cảnh báo tổ đội của mình.

“Sao vậy Chu sư tỷ?” Lý Khuyết dò hỏi.

“Ta không biết nhưng khi ta thả ra thần niệm lập tức bị cắn nuốt, đầu hiện tại rất đau.”

Kỳ Phong nghe Chu Hân cảnh báo nhưng hắn cũng muốn biết là có chuyện gì đang xảy ra trong lần sương mù này. Kỳ Phong lập tức thả ra thần niệm, có phải là do công pháp tu luyện không giống nhau hay là do hắn là thần thể mà hắn sử dụng thần niệm thật sự không bị cắn nuốt như Chu Hân nói, chỉ là lần sương mù quá dày đặc nên hắn chỉ có thể tra xét trong vòng năm mươi mét mà không thể xem xét bốn phía xa hơn được nữa.

“Chu sư tỷ đầu đệ đau quá, đệ cũng vậy.” Chu Bân, Lý Khuyết đồng thanh nói, bọn họ cũng vì tò mò nên mới không nghe lời cảnh báo của Chu sư tỷ là không nên thả ra thần niệm, bọn hắn thần niệm bị một cỗ lực lượng vô hình cắn nuốt, cũng may bọn hắn kịp thời thu lại thần niệm nhưng vẫn bị ảnh hưởng không nhỏ. Cô Tinh Lập cũng nói mình bị thôn phệ thần niệm trong khi Kỳ Phong hắn vẫn là không có vấn đề gì.

“Các đệ đang làm gì? Ta đã nói không được thả ra thần niệm rồi mà, sao các đệ còn không nghe lời ta nói hả?” Nếu bây giờ có thể nhìn sẽ thấy khuôn mặt Chu Hân cùng những người khác đều tái nhợt như không có huyết sắc.

“Mọi người chú ý dùng linh lực hộ thể, tránh thả ra thần niệm.” Cùng lúc đó là tiếng của Diệp đại sư huynh vang lên cảnh báo đồng môn đệ tử.

“Các sư đệ đi sát bên người ta tránh đừng để bị tách ra khỏi đội.” Chu Hân lên tiếng nhắc nhở cả đội.

“Hiện tại không thể dùng thần niệm, sương mù dày đặc nhìn không thấy phương hướng, đây là thời cơ tốt để cảm nhận mọi thứ xung quanh, chúng ta thử đi cảm nhận phương hướng mà không dụng thần niệm thử xem sao.” Kỳ Phong nhắc nhở mọi người, thật ra hẳn là sợ bọn người Chu Hân chỉ là một nhóm trẻ con nội tâm sợ hãi là không thể nào tránh khỏi nên mới hướng dẫn một chút.

Kỳ Phong dùng thần niệm kiểm tra xung quanh cũng không phát hiện ra là có gì khác lạ nên hẳn vẫn bình tĩnh đi theo đoàn người tiến về phía trước, chỉ ích đoàn người còn có cường giả bảo vệ không phải sao.

“Lạc Thần chuyện này là như thế nào?” Là Lục trưởng lão truyền âm.

“Đệ tử cũng không xác định được, đệ tử đã rà soát qua khu vực này đảm bảo chỉ có ít độc khí ngoài ra không có vấn đề gì khác.” Thật sự khu vực này hẳn đã cùng Nhị sư đệ kiểm tra qua một lần và còn bố trí người trấn thủ, nơi này tuyệt đối sẽ không quá mức nguy hiểm cho đệ tử tông môn mới phải.

“Được rồi, bây giờ không thể thả ra thần niệm để kiểm tra, tạm thời bảo vệ tốt chúng đệ tử qua khỏi rừng Huyền Vụ trước rồi hãy trở lại tra xét sau.” Lục trưởng lão nói.

“Vâng, đệ tử đã biết.” Diệp Lạc Thần truyền âm lại nói.”

“Đại sư huynh có nơi này hình như có điểm bất thường, có cần đệ đi tra xét không?” Mạc Thiên Hân truyền âm hỏi.

“Không có việc gì, sư đệ dẫn mọi người đi trước đi, ta có chút việc sẽ đuổi theo sau.” Hắn cần tra xét lại khu vực này một lần xem có sai sót gì không.

Kỳ Phong không dám mở rộng thần niệm quá gần Diệp đại sư huynh sợ làm lộ chính mình, nhưng cũng đủ để thấy Diệp đại sư huynh vậy mà không đi theo đoàn người tiến về phía trước mà lại rẽ sang hướng khác rồi biến mất.

“Diệp đại sư huynh đây là muốn làm gì? Dù Đại sư huynh là Kim Đan hậu kỳ nhưng với tình trạng không thể sử dụng thần niệm, trời thì càng ngày càng dần tối cộng với sương mù dày đặc mang theo độc khí thật sự đi một mình như vậy sẽ an toàn chứ?”

Kỳ Phong hẳn thật sự lo lắng, Diệp đại sư huynh sẽ không xảy ra chuyện gì đi. Lo lắng không yên, vừa đi theo đoàn người Kỳ Phong vừa nhìn về phương hướng Diệp đại sư huynh biến mất.

“Mà sau hẳn lại lo lắng cho Diệp đại sư huynh nhỉ, có thể là vì Diệp đại sư huynh là ân nhân cứu mạng của hắn đi, lo lắng cho ân nhân cứu mạng mình là điều đương nhiên thôi.” Kỳ Phong tự giải thích cho những suy nghĩ bất thường của mình khi đi lo lắng Diệp đại sư huynh như vậy.

Nhìn mọi người đi theo Lục trưởng lão cùng các vị sư huynh sư tỷ không ai để ý đến phía sau, Kỳ Phong từ từ đi chậm lại rồi tách hẳn đoàn người, lợi dụng hiện tại mọi người không thể dụng thần niệm sẽ không ai phát hiện ra thiếu mất một người là hắn, Kỳ Phong thay đổi nhân dạng đội lên mũ sa nhảm phương hướng Đại sư huynh biến mất mở rộng thần niệm lao theo.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Kỳ Phong Ra Tay

Một đường đuổi theo Diệp đại sư huynh Kỳ Phong còn không kịp thở, một khắc sau Kỳ Phong dừng lại, nơi này hiện tại trời rất tối cộng thêm sương mù dày đặc hẳn không thể xác định được nơi này là nơi nào. Ăn vào một viên giải độc đan tiếp tục dùng thần niệm truy tìm tung tích Diệp đại sư huynh.

Dù hẳn hiện tại đã là thần thể cơ thể đã trải qua tứ khí thủy hỏa cải tạo, hiện tại có thể nói Kỳ Phong đã là bách độc bất xâm nhưng hẳn tu vi cũng chỉ mới là Luyện Khí kỳ, linh lực vẫn còn hạn chế, việc để bị nhiễm độc hiện tại đối với Kỳ Phong mà nói là một việc vô cùng bất lợi vì cơ thể tự giải độc sẽ tiêu hao linh lực, Huỳnh Kỳ Phong hẳn không thể hao phí linh lực đi giải độc vào lúc này cho nên hẳn vẫn là nên cẩn thận thì vẫn hơn.

“Phía trước có dao động linh lực rất lớn, đây là đang đánh nhau sao?” Kỳ Phong đến gần dùng thần niệm kiểm tra thì thấy năm tên hắc y bị mặt đang cùng vây công Diệp đại sư huynh. Với năng lực của Diệp đại sư huynh, một Kim Đan hậu kỳ thì đối phó những tên hắc y nhân chỉ là Trúc Cơ kỳ này có lẽ là không vấn đề gì đi.

Nhưng tại sao khu vực khảo hạch lại có ngoại nhân xâm nhập, mục đích của bọn chúng là gì, Kỳ Phong tự hỏi.

Không phải là bọn chúng dẫn dụ Đại sư huynh rời khỏi đoàn người là để gây bất lợi cho Diệp đại sư huynh đó chứ.

Quan sát một lúc thấy có gì đó không ổn, nắm tên Trúc Cơ nhưng sao đánh lâu như vậy lại không thể giải quyết được, mà Diệp đại sư huynh trên y bào đã có vài vết máu cũng không biết là của Diệp đại sư huynh hay là của mấy tên hắc y nhân.

Không lẽ là huynh ấy bị thương chưa khỏi, có lẽ nào là lúc chiến đấu với Biên Bức vương gây ra sao? Lo lắng cho Diệp đại sư huynh nhưng hắc cũng không thể mạnh động tránh đề bị phát hiện, hắc vẫn là nên ở một bên nên quan sát thôi nếu thật sự có thể tương trợ hắc nhất định không tiết mà ra tay trợ giúp, xem như trả một phần ân tình cũng được đi.

“Không ổn.” Từ chỗ ẩn nấp nhận thấy có hai tên hắc y nhân bay vòng ra phía sau định tập kích Diệp đại sư huynh từ phía sau lưng trong khi Diệp đại sư huynh đang phải đối phó với ba tên hắc y nhân còn lại không thể phân tâm, mà Diệp đại sư huynh lại đang đưa lưng về phía Kỳ Phong nên hắc không thể nào cảnh báo cho Diệp đại sư huynh biết được, giờ phải làm sau đây.”

Không còn thời gian suy nghĩ, không chút do dự Kỳ Phong phất nhẹ tay áo, hai cách hoa băng hoá thành hai vệt lam quang trong nháy mắt bắn về phía hai tên hắc y nhân đang đưa lưng về phía hắc.

Trong nháy mắt hai tên hắc y nhân này ngã xuống Diệp Lạc Thần cũng vừa lúc giết chết ba tên hắc y nhân còn lại đang vây công hắc.

Diệp Lạc Thần là biết mình không thể đối phó cùng lúc năm tên Trúc Cơ kỳ nên đã định sẵn khả năng sẽ phải chịu trọng thương là việc không thể nào tránh khỏi. Việc hai tên hắc y nhân định đánh lên hắc cũng biết nhưng nhất thời không thể phân tâm, chỉ có thể vội vàng đem linh lực làm lá chắn bảo vệ dự định tiêu diệt ba tên hắc y nhân trước mặt sau đó sẽ đối phó hai tên còn lại, nhưng cuối cùng hắc cũng không bị tấn công như trong tưởng tượng đến khi giải quyết xong ba tên vây công trước mặt thì hai tên định đánh lên hắc đã bị giải quyết rồi.

Diệp Lạc Thần hắc cảm giác được linh lực dao động mặt dù rất nhỏ nhưng làm người tu chân hắc không thể nào không nhận ra tia linh lực thuần khiết kia. Người giúp hắc vừa rời khỏi. Là ai trong bóng tối đã giúp hắc, Diệp Lạc Thần hắc hiện tại còn không biết. Người trong bóng tối linh lực mạnh như vậy cũng còn may người đó không phải là nhắm vào hắc nếu không Diệp Lạc Thần hắc đúng là khó tránh khỏi một kiếp này.

Thật ra Diệp Lạc Thần hắc cũng nhận ra có người đang trốn trong bóng tối quan sát bọn hắc chiến đấu, mặt dù người này ẩn nấp khá kĩ trên người lại không hề có sát khí nên hắc nghĩ có lẽ chỉ là người qua đường mà thôi. Không nghĩ tới người này còn ra tay giúp hắc một đại ân như vậy.

Quay ra nhìn hai tên hắc y nhân đã bị người kia giết chết, thử sử dụng thần niệm, thần niệm không còn bị khống chế nữa rồi có nghĩa là chính những tên hắc y nhân này là những người khống chế thần niệm nhưng bọn chúng làm cách nào trà trộn vào khu vực khảo hạch được tông môn bảo vệ.

Tạm thời bỏ qua vấn đề làm thế nào những tên hắc y nhân này có thể trà trộn vào khu vực khảo hạch, Diệp Lạc Thần kiểm tra hai tên hắc y nhân bị người kia giết chết. “Giết người không thấy máu, chỉ có một vết thương nhỏ đâm sâu vào tim nếu dùng mắt thường sẽ không thể nhìn ra, người nọ là dùng cái gì chỉ trong một chiêu có thể giết chết cùng một lúc hai tên Trúc Cơ kỳ. Có thể thấy được thực lực của người này cũng không phải là thấp.”

“Dùng Thiên Hoa Băng Vũ đừng nói giết một người, giết nhiều người người hơn nữa Huỳnh Kỳ Phong hắc vẫn là làm được chỉ có điều sẽ phải cố hết sức mà thôi.”

Nếu Đại sư huynh Diệp Lạc Thần mà biết được người cùng lúc giết chết hai tên Trúc Cơ kỳ vậy mà tu vi còn chưa tới Trúc Cơ chỉ sợ hắc sẽ không tin đi.

Thật ra mà nói ai sẽ đi tin một người chỉ là dùng tu vi của một Luyện Khí kỳ đi giết hai tên Trúc Cơ kỳ, ai nghe được chắc cũng sẽ cho rằng người đó là đang nói dốt đi.

“Người này tu vi có lẽ là ngang ngửa hắc đi, vì không lý nào người này trốn trong bóng tối quan sát hắc chiến đấu lâu như vậy lại biết hắc là Kim Đan hậu kỳ mà còn không sợ sau khi hắc giải quyết xong đám hắc y nhân sẽ quay sang đối phó mình đi. Chỉ có cường giả mới có thể dưới mắt Kim Đan hậu kỳ sau khi giúp hắc còn thần không biết quỷ không hay biến mất không để lại dấu vết gì.” Diệp Lạc Thần nghĩ.

Không đúng, nếu những tên hắc y nhân này muốn giết hắc thì phải phải Kim Đan hậu kỳ hoặc trên hậu kỳ đến vậy giết hắc chứ không phải chỉ phải ra vài tên Trúc Cơ kỳ thế này, vậy cũng chỉ có thể giải thích mục tiêu không phải là hắc, vậy thì là ai đây. Không lẽ là chúng đệ tử trong đợt khảo hạch lần này.

Chết tiệt, thậm chí mình trúng kế Diệp Lạc Thần lập tức lao trở về nhưng trong lòng hắc hiện tại tâm loạn như ma, người kia tốt nhất là không nên có việc gì.

.....

Kỳ Phong sau khi giúp Diệp Lạc Thần giết chết hai tên hắc y nhân hắc xem Diệp đại sư huynh đã không còn gặp nguy hiểm cũng lập tức xác định phương hướng lao trở về cùng tổ đội.

“Có kết giới, sao lại có kết giới, còn có xác chết nằm la liệt khắp nơi lại là thế nào. Lúc hắc không có ở đây, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Ah...Kỳ Phong người không sao chứ, lúc bọn người áo đen tập kích chúng ta bị tách ra, ta không biết người chạy hướng nào, cũng may còn có các sư huynh sư tỷ cùng Lục trưởng lão đối kháng với bọn chúng nếu không chúng ta có lẽ là đã bị giết chết hết rồi, nhưng mà đồng môn sư huynh đệ thương vong cũng rất thảm đó.” Chu Bàn vừa nhìn thấy Kỳ Phong lập tức lao tới nói không ngừng

“Hắc cũng nhìn thấy rồi, bên bọn người áo đen có hơn hai mươi tên bị giết còn lại Dịch Thần Tông có ba người bị giết mà thôi, ở đâu ra mà thương vong

thảm trọng. Mà ngoài những người áo đen này ba người kia cũng không phải mặc đạo bào giống bọn họ có nghĩa là đoàn khảo hạch lần này còn có những người ẩn thân che chở đi. Nhưng những người này vì bảo vệ bọn họ mà hy sinh, Kỳ Phong có cảm giác thật bất lực.”

“Thì ra là vậy.” Không nhìn Chu Bản Kỳ Phong âm thầm nghĩ, “chẳng lẽ Đại sư huynh phát hiện ra điều gì đó nên mới rời đi tra xét lại đưng phải bọn người áo đen chặn giết mục đích chỉ là để cầm chân huynh ấy, còn mục tiêu thật sự của bọn người áo đen lại là đám đệ tử Luyện Khí kỳ này của Dịch Thần Tông đi. Nhất Tinh bí cảnh còn chưa mở ra vậy mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy một khi Ngũ Tinh bí cảnh hợp nhất vậy thì thế nào? Đúng là có nhiều việc không thể biết trước được, những ngày sắp tới hẳn vẫn là nên cẩn thận một chút thì vẫn hơn.

“Đệ đừng chạm vào kết giới phía trước, Lục trưởng lão muốn bảo vệ chỗ này chờ người của tông môn đang trấn thủ gần đây đến mang những người này đi.” Đám người Chu Hân này quả thật nên đến Hiện Đại làm tình báo, chuyện xảy ra mới bao lâu mà thông tin đã nhanh nhạy như vậy rồi, nhưng mà cũng nhờ những tin tức kịp lúc này mà hẳn rồi cuộc đã biết được chuyện gì vừa xảy ra ở đây đi.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Rời Khỏi Rừng Huyền Vụ

Cách khu vực đệ tử Dịch Thần tông bị bọn áo đen vây giết khoảng năm dặm về phía Nam trong một ngọn núi nhỏ đã được kết giới bảo vệ.

“Vút.....âm.....”

“Chủ nhân....người!”

“Không cần giải thích.”

“Tâm Ly, Ngươi lạm quyền.”

“Hắn cũng không phải là người mà một người như ngươi có thể động đến.”

“Ta.....”

Bình thường người này chỉ gọi hắn là Lão Thất, Tâm Ly cái tên này đã bao lâu rồi hắn không còn nghe thấy nữa.

“Tâm Ly, ngươi theo ta đã hơn ngàn năm, có phải là ngươi đã quên mình từng hứa cái gì rồi sao?”

“Cả người Tâm Ly bỗng nhiên run lên.”

Hắn không quên, hơn ngàn năm trước hắn phản bội cả gia tộc đi theo người này, nhưng hắn cũng không hối hận vì cuối cùng hắn cũng có thể tiếp cận được người này, ẩn nhẫn chờ đợi hơn ngàn năm, hôm nay vì một phút sai lầm mà làm hỏng hết tất cả mọi cố gắng bấy lâu nay.

Ha...không phải hắn chỉ muốn làm khó người đó thôi sao, vì cái gì? Vì cái gì người đó vừa xuất hiện đã chiếm hết mọi ánh mắt của người này? Vì cái gì?

“Ta không quên, ta đã từng hứa sẽ dùng mạng để bảo vệ ngươi và người ngươi yêu thương.” Nhưng ta hy vọng người ngươi yêu thương sẽ là ta mà không phải là một ai khác, chỉ là những lời trong lòng này Tâm Ly hắn cũng không nói ra.

“Người nam nhân vận đạo bào trắng đang đứng đưa lưng về phía hắn này chưa từng biểu lộ cảm xúc trước mặt hắn, nhưng mới vừa một chương pháp chác vào trên vách đá kia không phải là đang cảnh cáo hắn sao. Với người kia thì lúc nào cũng tỏ ra ôn nhu, nghe lời, còn với hắn thì sao, Tâm Ly hắn có gì thua kém người nọ.” Hai tay nắm chặt nổi lên từng đường gân xanh.

Luận về tu vi hắn không hề thua kém người kia, đừng thấy hắn chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ nhưng trên thực tế hắn đã là Nguyên Anh hậu kỳ, muốn giết một tên Kim Đan hậu kỳ chỉ như giết chết một con kiến mà thôi.

Mà người nam nhân trước mặt này vậy mà vì vậy bắt Huyền Linh thú cùng người kia, người kia bị trúng độc vì cứu sống người kia mà hao tổn một nửa tu vi như vậy có đáng không, thật ra tu vi người này còn cao hơn hắn một bậc nhưng vì người nọ mà cố tình che giấu thực lực chân chính của mình.

Cũng may cuối cùng người này cũng bắt được Huyền Linh thú đến tay nếu không cho dù trả giá đại giới hắn cũng quyết ngăn cản người này cứu người.

“Nếu ngươi đã thề sẽ bảo vệ người mà ta yêu thương nhưng ngươi lại làm điều ngược lại đồng nghĩa với việc ngươi cũng nên gánh lấy hậu quả cho việc mình đã gây ra đi.” Vừa nói nam nhân áo trắng vừa quay người lại đồng thời phát tay áo, một luồng linh lực mang theo một tia đao gió đập mạnh vào trên người Tâm Ly làm hắn nhất thời học máu cùng lúc một cánh tay cũng hoàn toàn bị cắt đứt.

Nếu như Kỳ Phong có mặt ở đây hẳn nhất định sẽ nhận ra người này là ai, người này không phải ai khác mà chính là Mạc Thiên Hân, nhị đệ tử hạch tâm của Dịch Thần Tông và trong những đồng môn sư huynh đệ thì hắn cũng chính là người duy nhất thành công tiếp cận Diệp đại sư huynh không phải sao.

“Kế hoạch tạm dừng chờ chỉ thị tiếp theo của ta, nếu như ngươi còn có lần sau tự ý hành động như vậy thì không phải một cánh tay là có thể nói chuyện. Nhớ kỹ những gì ta nói.” Mạc Thiên Hàn đi xa nhưng giọng nói vẫn còn vang vọng bên tai Tâm Ly khiến cả người hắn tưởng chừng như đông cứng lại.

Tâm Ly vẫn ngồi tại chỗ ôm lấy cánh tay bị chặt đứt mà ngơ ngác.”

“Hơn ngàn năm đánh đổi, chờ đợi ta là cái gì? Thiên Hàn... Thiên Hàn... vì cái gì, ta không cam lòng.” Hơn ngàn năm, đây là lần đầu tiên hắn gọi tên người này ra ngoài.

.....

Diệp Lạc Thần hắn suy nghĩ đúng là vừa rồi hắn cùng bọn người áo đen kia dây dưa là do bọn chúng cố ý mà mục tiêu thật sự lại không phải là hắn.

Về tới đoàn người mới thấy nơi này rớt cuộc chiến đấu ác liệt như thế nào, đồng môn sư huynh đệ nhiều người bị thương không nhẹ, hắn có thực lực thì thế nào? Với chút tu vi này vẫn chưa đủ để bảo vệ người hắn cần bảo vệ. Diệp Lạc Thần hắn cần phải tăng lên thực lực.

Diệp Lạc Thần tìm kiếm xung quanh hắn thấy mọi người đều không có việc gì, nhất là người kia cũng không có việc gì như thế hắn mới yên tâm phần nào.

“Tam sư đệ nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại sư huynh vừa rời khỏi nữa khác thời gian sau có một nhóm hơn trăm người áo đen bao vây chúng ta, cũng may Tông Chủ đã dự liệu trước cho người theo bảo vệ chúng ta nên đa phần đệ tử đều không sao, chỉ có vài người bị thương mà thôi.”

“Là sư phụ định liệu trước sao?” Diệp Lạc Thần nghĩ.

“Nhị sư đệ còn có Ngũ sư muội đâu?”

“Ách... lúc này còn thấy Nhị sư huynh bây giờ không biết đi đâu, Ngũ sư muội thì đang bên chỗ Lục trưởng lão a.”

“Được rồi, ta đã biết. Khu vực ngoại vi cách đây mười dặm về phía Tây có ba tên hắc y nhân bị ta giết chết, đệ chọn người đi xử lý đi.”

“Vâng, đại sư huynh.” Trang Hạo cung kính đáp rồi rời đi ngay. Sao này Trang Hạo vẫn luôn thắc mắc vì sao Diệp đại sư huynh nói có ba tên hắc y nhân bị giết nhưng khi hắn đến nơi thì lại thấy có năm cái xác hắc y nhân đang nằm trên đất là sao. Dù là có thắc mắc nhưng Trang Hạo cũng chỉ có thể để trong lòng, hắn cũng chưa bao giờ dám đi hỏi Diệp đại sư huynh.

Sau khi Trang Hạo rời đi, Diệp Lạc Thần cũng lập tức truyền tin cho Lục trưởng lão thông báo hắn sẽ dẫn dắt chúng đệ tử lập tức di chuyển. Diệp Lạc Thần không biết sẽ có vấn đề gì tiếp theo xảy ra cho chuyến khảo hạch lần này hay không, việc trì hoãn thời gian là không cần thiết.

Mặc dù hiện tại trong rừng Huyền Vụ toàn bộ đã bị sương mù bao phủ nhưng lúc này đã có thể sử dụng thần niệm. Tốt nhất là nên lập tức rời khỏi rừng Huyền Vụ đến khu vực an toàn rồi hãy nói.

“Mọi người chú ý, lập tức di chuyển, hiện tại đã có thể dùng thần niệm, mọi người cẩn thận di chuyển không cần đi loạn.”

“Là tiếng Diệp đại sư huynh, đi theo Diệp đại sư huynh chúng ta nhất định sẽ an toàn, các sư huynh đệ chúng ta nhanh đi thôi.”

“Đi thôi đi thôi, ta một khác cũng không muốn ở lại cái chỗ này nữa.”

Kỳ Phong không biết là vị đồng môn sư huynh đệ nào vừa lên tiếng, chỉ là hắn cũng thật sự lo lắng bọn người áo đen lần nữa quay trở lại.

“Chu sư tỷ, các vị sư huynh chúng ta cũng đi thôi.” Vẫn là những người đi gần sau cùng bởi vì Kỳ Phong lo lắng nếu ở quá gần hắn sợ Diệp đại sư huynh sẽ cảm nhận được khí tức của hắn.

Mặc dù công pháp Ân Linh Thuật của hắn là công pháp cao cấp nhất, dù có là cường giả Tu Chân giới đến cũng khó mà nhìn ra ngoại trừ người tu luyện công pháp có cùng xuất phát điểm giống như Huỳnh Kỳ Phong hắn vậy, tuy đến thế giới này hắn còn chưa thấy qua người có thể nhìn ra hắn là ẩn nấp thực lực cùng khí tức nhưng cách xa vẫn đảm bảo hơn mà hắn lại dễ dàng che dấu mình không phải sao.

Hai ngày sau rốt cuộc đoàn người cũng ra khỏi rừng Huyền Vụ tiến vào Lãnh Sương Cốc chính thức bắt đầu kỳ khảo hạch.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tiến Vào Lãnh Sương Cốc Đối Đầu Yêu Thú

Đây là Lãnh Sương Cốc sao! Hít một hơi thật sâu, Huỳnh Kỳ Phong hẳn có cảm giác nguyên khí nơi này không quá nồng đậm, chỉ là thực vật lại cao lớn bất thường như vậy có lẽ là có chỗ nào đó đặc biệt đi, như thế nên tông môn mới chọn nơi này làm nơi khảo hạch, hẳn thật chờ mong chuyển khảo hạch lần này a.

“Ách... nghĩ như hẳn thì có lẽ đây không phải là chuyển khảo hạch mọi người phải chống chọi với yêu thú và muôn vàn nguy hiểm mà là chỉ chuyển thám hiểm rừng rậm như khi hẳn còn ở thời Hiện Đại thì đúng hơn. Chắc.. hẳn nghĩ cũng thật đẹp.” Lắc lắc đầu dẹp bỏ cái suy nghĩ vốn là không có kia đi, Huỳnh Kỳ Phong tiếp tục cùng mọi người tiến về phía trước.

Mà cũng lạ nơi này thật sự rất lạnh. Nếu không có linh lực hộ thể nơi này căn bản không phải là nơi người thường có thể sinh sống.

Từ bây giờ bắt đầu phải tự mình đương đầu thử thách, tông môn sẽ không quản cho tới hai tháng sao nhưng Kỳ Phong biết cường giả vẫn ở quanh đây đang âm thầm quan sát bọn họ, hẳn là cảm nhận được linh lực cường đại dao động, có lẽ hẳn vẫn nên cẩn thận là tốt nhất.

Cũng may thực lực hẳn không tệ lại là thần thể cộng thêm băng hệ nên cái lạnh này đối Huỳnh Kỳ Phong hẳn là người từng ở Châu Âu khi còn ở Hiện Đại một đoạn thời gian nơi thời tiết có khi còn dưới con số âm tới nói thì cái lạnh này chỉ như mùa thu mát mẻ mà thôi.

Với hẳn là như vậy nhưng những đệ tử đồng môn có tu vi thấp thì sao, hy vọng họ có thể chịu đựng qua hết kỳ khảo hạch lần này đi.

“Kỳ Phong đệ không cảm thấy lạnh sao?” Chu Bán hỏi, hẳn tu vi thấp linh lực lại có hạn nên không dám sử dụng linh lực hộ thể, lỡ may có chuyện gì khẩn cấp thì thế nào.

“Đệ không sao, cũng may đạo bào tông môn còn có thể giữ ấm chút ít nên còn cảm cự được, còn sư tỷ cùng các sư huynh thế nào rồi?”

“Chúng ta không sao, chúng ta dù gì tu vi cũng cao hơn đệ một bậc đó. Đệ yên tâm đi.” Chu Bán vỗ vai Kỳ Phong nói.

Kỳ Phong không biết Chu Bán là lấy tự tin từ đâu để nói như vậy nhưng hẳn cũng không đi phản bác, mọi người đều có bản lĩnh của chính mình. Đây là khảo hạch tông môn, mọi người phải cảm nhận và dùng ý chí để chống chọi mọi khó khăn gian khổ thì mới có thể trưởng thành không phải sao.

Trong đầu nghĩ như vậy Kỳ Phong lại cảm thấy một trận thanh minh, tu vi của hẳn lại tăng lên một ít rồi. Thì ra lâu như vậy tu vi hẳn không có tiến bộ là vì hẳn không có trải nghiệm thực tế còn chưa gặp phải khó khăn đi. Bây giờ để hẳn cảm ngộ ra được đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn a.

“Chúng ta tiến vào Lãnh Sương Cốc đã hơn mười ngày rồi sao sao toàn gặp phải yêu thú cấp thấp mà không gặp được một con yêu thú cấp cao nào nhỉ?” Lý Khuyết thắc mắc hỏi.

Bọn hẳn tu vi thấp, một ngày sao khi tiến vào Lãnh Sương Cốc đoàn người cũng tự phân tán. Thật ra Kỳ Phong cũng nhìn thấy phương hướng mà Trần Kiến Huân cùng Thường Ngôn sư huynh đi, chỉ là hẳn chọn đi hướng khác vì hẳn nghĩ đã có Thường Ngôn sư huynh bên cạnh vậy hẳn cũng không cần lo lắng cho Kiến Huân sư huynh nữa, ngược lại nếu hẳn chọn dẫn cả đội đi theo hai người kia vậy cũng không tốt, vẫn là chọn đường của mình vì mình thực lực mà cố gắng. Hẳn cũng không muốn mình vì ả nấp tu vi lại để người khác đến chiếu cố được.

Khi tách khỏi đồng môn sư huynh đệ, càng đi sâu vào trong Cốc tổ đội của hẳn đúng thật là có mấy lần gặp phải yêu thú cường đại chỉ là hẳn khéo léo dẫn dắt tổ đội của mình tránh đi mà thôi.

“Ách... cái này có trách Kỳ Phong hẳn không ta, mấy đứa trẻ này tu vi quá thấp nên khi gặp yêu thú quá mức cường đại ở trong phạm vi thần niệm của hẳn, hẳn thường lấy cớ để chuyển hướng đi của mọi người, hẳn còn giúp tổ đội của mình mấy lần thành công tránh va chạm cùng tổ đội khác. Mấy ngày này toàn là bọn hẳn săn đuổi yêu thú cấp thấp có lẽ cũng nên để bọn họ kinh nghiệm một chút thế nào là bị yêu thú săn đuổi đi.”

“Ah... thế nào hẳn lại cảm thấy mình tà ác nhỉ? Không phải đâu, hẳn đây là để cho bọn họ rèn luyện rèn luyện a.” Kỳ Phong đang nghĩ thầm trong đầu thì trong phạm vi thần niệm của hẳn xuất hiện một con Cự Mãng rất lớn.

“Như thế nào mà xuất hiện trong thần niệm của hẳn toàn bộ cạp cùng rấn rết mà con nào cũng to lớn quá đáng cả thế, đã vậy con Cự Mãng này còn to lớn hơn cả Trần Nam Mỹ là thế nào? Nhưng mà nghĩ lại thì nguyên thân con Cự Mãng này chỗ nào cũng rất có giá trị nha, nhưng mà hẳn cũng chỉ cần mặt của nó để luyện chế Giải Độc Đan mà thôi.” Nội tâm Kỳ Phong nghĩ nhất định phải bắt được nó.

“Sư tỷ các vị sư huynh ta cảm nhận phía trước có yêu thú cường đại nha.”

“Thật sự sao, còn cách xa chúng ta không?” Chu Hán hỏi, nàng không chút nghi ngờ vì lời nói của Kỳ Phong, vị sư đệ mới nhận vào tổ đội này mặc dù tu vi thấp nhưng xem ra khả năng cảm nhận cũng không tệ.

Hầu hết những lần Kỳ Phong sư đệ nói có yêu thú sắp đến thì chắc chắn sẽ có yêu thú đến, dù là cả bọn dùng thần niệm quan sát cũng không nhìn thấy gì, vậy mà vị sư đệ này lại có thể cảm nhận được.

Lúc đầu nàng còn nghi ngờ nên một hai lần thử tu vi của vị sư đệ này nhưng đúng thật hẳn chỉ là may mắn cảm ứng tốt hơn mọi người mà thôi, còn tu vi quả thật là quá thấp, nhưng nhờ vậy mà cả đội sau hơn mười ngày thu thập được không ít yêu thú cùng yêu đan a. Hơn mười ngày cùng nhau chiến đấu để mọi người hiểu được nhau cùng năng lực của từng người hơn. Vị Kỳ Phong sư đệ này làm người thật sự không tệ.

“Sau nữa khác nữa nó sẽ đến chỗ chúng ta, ta cảm giác nó di chuyển rất nhanh.” Kỳ Phong thông báo.

“Kỳ Phong đệ ra phía sau đi. Các đệ lấy pháp khí ra chuẩn bị chiến đấu.” Chu Hán ra lệnh.

Không ai nói hai lời tất cả đều làm tốt công tác chuẩn bị kể cả Kỳ Phong hẳn cũng không ngoại lệ, chỉ có hẳn biết con Cự Mãng này cũng không phải để đối phó như vậy, chí ít cũng là yêu thú cấp bốn cấp năm đi, với thực lực của đám trẻ con này thì không thể hạ được nó. Lần này hẳn vẫn là ra tay thôi.

“Ta thấy nó rồi, là một con Cự Mãng, mọi người cẩn thận dùng linh lực hộ thể.”

Lời Chu Hân vừa buông xuống cũng cùng lúc Cự Mãng cũng vừa lao tới, hơn mười ngày nay đã quen chiến đấu với đám yêu thú nên mọi người phát linh lực chiến đấu rất ăn ý.

“Lốp vậy quá cứng, pháp khí thông thường không thể ảnh hưởng tới nó, chỉ có linh khí mới làm nó bị thương được.” Là Cô Tĩnh Lập nói.

“Àm...âm...âm...âm...” bốn người Chu Hân, Chu Bán, Lý Khuyết cùng Cô Tĩnh Lập bị Cự Mãng dùng đuôi quét ngang đánh bay ra ngoài.

“Con Cự Mãng này đúng là mạnh thật nhưng mọi người chú ý cẩn thận một chút đệ nghe nói điểm yếu của Cự Mãng là nằm ở một thốn ba tất trên lưng nó, đệ dụ nó tập trung về phía đệ mọi người nhắm vào đó mà đánh.”

Vừa nói Kỳ Phong vừa dụ Cự Mãng lao về phía mình, lúc Cự Mãng đến gần há miệng muốn nuốt chửng Kỳ Phong thì đúng lúc đó Kỳ Phong hô lên: “mọi người động thủ.”

Không còn thời gian đi ngăn cản Kỳ Phong mọi người chỉ có thể lập tức bật dậy theo lời Kỳ Phong chỉ điểm lao vào công kích cùng phối hợp với Kỳ Phong. Kỳ Phong cũng đồng thời vung tay áo, một cánh hoa băng bay thẳng vào trong miệng Cự Mãng đâm thẳng vào tim nó, theo sau đó là bốn luồng linh lực khác nhau cùng lúc đánh vào trên thân nó.

“Àm...”

“Chúng ta vậy mà giết chết được yêu thú cấp năm nha ha..ha..”

“Kỳ Phong thấy mọi người tuy suy yếu nhưng lại rất vui vẻ hẳn cũng cười cười. Một cánh hoa băng kia hao tổn của hẳn không ít linh lực, hiện tại hẳn cần nhất là một chỗ để khôi phục lại linh lực nếu không đụng phải yêu thú cường đại nữa thì khó nói rồi.”

Các đệ nhanh chóng xử lý Cự Mãng, chúng ta cần tìm một chỗ phục hồi linh lực.

“Không ai được động vào Cự Mãng, yêu thú này hiện tại đã là của bọn ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Các Ngươi Muốn Chết

Những người này đến đây từ lúc nào, làm sao hẳn lại bất cẩn như thế, rõ ràng hẳn là quá chú tâm vào Cự Mãng mà quên mất cảnh giác với hoàn cảnh xung quanh rồi.

“Các người cũng là đồng môn sư huynh sau lại đi cướp đồ của bọn ta.” Chu Bán hẳn hiện tại rất tức giận, những người này như thế nào không nói đạo lý, từ đâu nhảy ra nói yêu thú này là của bọn hẳn chứ.

Những đồng đội khác cũng như Chu Bán vậy, bọn họ thừa sống thiếu chết mới giết được yêu thú cấp năm này, những người này không những ở một bên xem bọn hẳn chiến đấu đã vậy bây giờ còn định cướp công sức của bọn hẳn, lý nào là vậy. Những người này đây là muốn ngồi không mà hưởng lợi, làm sao có thể.

Kỳ Phong âm thầm quan sát những người này, bọn họ mặc là đạo bào nội môn, tu vi lại là Luyện Khí kỳ từ tầng bảy đến tầng chín, số lượng thành viên lại nhiều hơn bọn họ đã vậy tu vi lại còn cao hơn mấy người Chu Hân rất nhiều. Nhìn linh lực dao động quanh thân bọn người này rõ ràng linh lực rất đầy đủ, hiện tại chỉ cần một người trong nhóm bọn người nội môn này thôi là cũng đủ sức đối phó với mấy người Chu Hân rồi.

“Ha...không nghĩ tới mới những ngày đầu của kỳ khảo hạch những người này đã dám lộng hành như vậy, đánh cướp công sức của đồng môn sư huynh đệ khác, nhóm người này thật đúng là nghĩ mình tu vi cao rồi đi ức hiếp kẻ yếu có phải không?”

Với thực lực như vậy lại là nội môn đệ tử mà đám người Chu Hân nằm mơ cũng muốn vào nội môn kia, lại không lo đi rèn luyện ẩn nấp ở đây làm chuyện thương thiên hại lý. Nhóm người này cũng xứng làm đệ tử nội môn Dịch Thần Tông sao. Hẳn khinh.

“Ha..ha..ha..ta nói lại lần nữa, Cự Mãng này bọn ta muốn, đệ tử cấp thấp các ngươi cũng xứng có được nó sao. Cút!”

“Ngươi.ngươi.ngươi..các ngươi..”

“Sao? Muốn đánh nhau, ha..chúng ta không ngại chơi đùa cùng các ngươi một lúc đâu nha?”

Nói chuyện có lẽ là đội trưởng của tổ đội này đi. Là một nam nhân cao lớn có khuôn mặt góc cạnh thực lực không phải cao nhất trong nhóm người này, cũng chỉ là Luyện Khí tám tầng nhưng từ lúc xuất hiện đến giờ cũng chỉ có người này ra mặt còn những người khác chỉ là phụ họa theo mà thôi. Cũng có thể người này có chút địa vị trong Dịch Thần tông nên cho dù thực lực có thấp hơn những người khác trong nhóm vẫn được tôn lên làm đội trưởng đi.

“Mọi người bình tĩnh một chút.”

Kỳ Phong nhỏ giọng chặn lại bốn người đang kích động, bọn họ vừa mới ra sức chiến đấu với Cự Mãng, hiện tại mấy người Chu Hân đã không phải là đối thủ của nhóm người này, lấy cứng đối cứng chỉ làm hại bản thân thêm mà thôi.

“Chúng ta hiện tại không phải là đối thủ của bọn họ, bỏ đi thôi.” Kỳ Phong nhìn thấy bốn người Chu Hân, Lý Khuyết kích động muốn động thủ nên chặn lại nói. Hẳn biết khi nói ra những lời này có lẽ hắn sẽ bị chú ý đến nhưng nếu hắn còn không ngăn lại đám người Chu Hân đang kích động, hắn sợ sẽ xảy ra chuyện mất. Kỳ Phong hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy.

Hiện tại trước mặt mọi người hắn là người có tu vi thấp nhất nên không thể dùng thần niệm thông báo với người trong tổ đội là tạm thời nhân nhượng giao yêu thủ cho bọn chúng chờ đợi thời cơ đi đoạt lại, truyền âm cho người trong đội biết lúc này đồng nghĩa với việc hắn sẽ bị bại lộ thực lực. Không thể nói cho bọn người Chu Hân được đúng là tức chết Huỳnh Kỳ Phong hắn mà.

“Được rồi, thôi bỏ đi, các sư đệ chúng ta đi.” Đừng tưởng Chu Hân còn nhỏ mà làm, nàng có thể từ trong thế giới tu chân hỗn tạp cá lớn nuốt cá bé cường giả vi tôn này lăn lộn, còn bảo vệ đệ đệ của mình bình an tiến vào Dịch Thần Tông cũng không phải thuộc hạng tầm thường.

“Đứng lại.” Người gọi bọn họ là một người có thực lực chín tầng, có lẽ là thực lực cao nhất trong nhóm người này đi.

“Chúng ta đã nhân nhượng, các ngươi còn muốn làm gì?”

“Aiz..Kỳ Phong trong lòng âm thầm vỗ trán, Chu Hân ơi là Chu Hân, ngươi có cần kích động như vậy không a. Hắn cũng đặc biệt giờ ngón tay cái lên với Chu Hân, có thể bảo vệ thăng nhóc để kích động này mà vẫn còn có thể sống được đến ngày hôm nay còn không bị chụp chết thì đúng là kì tích.”

Chu Hân ngay lập tức tiến lên chắn phía trước người Chu Hân bảo vệ đệ đệ của mình.

Ách..Kỳ Phong nhìn mà âm thầm tròn mắt, có cần gà mẹ che chở gà con như vậy không a.

“Ha..ha..các ngươi không cần phải sợ.” Một người có khuôn mặt nhỏ gầy lên tiếng.

“Ngươi. Đến đây.” Lại là người thực lực chín tầng.

“Ta?” Kỳ Phong chỉ vào chính mình, không phải chứ, hắn nằm cũng trúng đạn a.

“Có việc gì? Không phải chúng ta đã nhân nhượng rồi sao.” Ha.. việc khác hắn có thể nhịn chỉ cần không chạm đến giới hạn của hắn là được, nhưng những người này có vẻ chưa biết thế nào là đủ đi.

“Đúng, ta nói chính là ngươi đó.” Huỳnh Kỳ Phong hắn sống đến tuổi này nhưng chưa từng có ai dám ra lệnh cho hắn. Bọn người này dám.

“Những người này là cố tình không tha cho bọn họ đi sao. Đây là khi hắn tu vi thấp nên bắt nạt sao?” Kỳ Phong nắm chặt nắm tay áp chế lửa giận.

“Thả bọn họ đi, ta đáp ứng các ngươi ở lại.” Kỳ Phong chỉ vào bọn người Chu Hân nói. Việc hắn có thể làm cũng chỉ có thể đến đây thôi, những ngày tiếp theo bọn người Chu Hân đành phải tự lo liệu lấy vậy.

“Không thành vấn đề, bọn ta chỉ cần ngươi là đủ.” Một người trong nhóm nội môn đệ tử này lên tiếng.

“Kỳ Phong sư đệ, không thể.” Vẫn là Chu Hân tuy ngày thường có hơi tùy tính nhưng vẫn là người nhiều tình cảm nhất a. “Đúng vậy Kỳ Phong, đệ không thể ở lại a.” Tuy chỉ tổ đội có hơn mười người nhưng mọi người lại rất quan tâm đến nhau, Kỳ Phong nhất thời cảm động.

“Ta không sao, mọi người đi đi, có duyên sẽ gặp lại.”

Trong lúc nói chuyện Kỳ Phong liếc thấy có một người thực lực tám tầng tách khỏi nhóm nội môn đệ tử này rồi đi. “Đây là muốn làm gì? Ha...Nhất thời ngộ ra, bọn người này là định không tha cho đám người Chu Hân đây mà. Các ngươi muốn chết.” Biết được ý định của bọn người này vậy thì cũng đừng trách hắn.

Giả vờ vỗ nhẹ lên vai Chu Hân bảo bọn người Chu Hân đi nhanh đi, nhưng thật ra là Kỳ Phong tách một tia thần niệm bao lấy cánh hoa băng bám vào trên người Chu Hân, nó có thể bảo vệ được bọn người Chu Hân an toàn rồi đi. Việc hắn có thể làm cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đội bọn người Chu Hân đi xa Kỳ Phong lúc này mới quay đầu lại.

“Các vị sư huynh hiện tại có thể nói cho ta biết cần ta ở lại làm gì không?” Kỳ Phong hẳn thật đúng là không kiên nhẫn a.

“Ha..ha..vị sư đệ này tuy khuôn mặt hơi đen một chút nhưng mọi người hãy nhìn đôi bàn tay trắng nõn non nê này mà xem. Đôi tay thế này còn cả

người thì thế nào nhỉ, bọn ta thật muốn khám phá nó, các đệ thấy ta nói có đúng không a?”

“Ha..ha..đúng nha..đúng nha, mỹ nhân như vậy chúng ta còn chưa từng hưởng qua nha.”

Kỳ Phong nổi giận thật sự, bọn người này đây là đang đùa giỡn hấn sau. Những người này chẳng những muốn cướp đồ còn muốn cướp sắc. Bọn họ có vẻ tìm sai người rồi.

Lui về phía sau tránh thoát khỏi những bàn tay bẩn thỉu đang sắp chạm vào mình. Tay Kỳ Phong nhất thời nắm chặt giả vờ run sợ nói: “Các vị sư huynh đây là đang muốn làm cái gì?”

Hắn cần thời gian khôi phục lại chút ít linh lực. Bây giờ không thể kích động, hắn cần kéo dài thời gian, nữa khác, chỉ cần nữa khác hồi phục ba phần linh lực thôi vậy cũng đủ rồi. Âm thầm vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn theo từng vòng chu thiên.

“Sư đệ ngươi không thấy sao, chúng ta là đang muốn yêu thương ngươi thôi nha.”

“Ta không cần, ta là nam nhân, thả ta đi đi.” Kỳ Phong giả vờ run sợ rồi tiếp tục lùi lại giữ khoảng cách với những người này.

“Thả ngươi đi, chúng ta còn chưa chơi đùa sao có thể thả ngươi đi. Nghĩ cũng đừng nghĩ a.” Tên Luyện Khí tám tầng có khuôn mặt góc cạnh tiến đến gần Kỳ Phong nói.

Kỳ Phong cuối đầu, trong mắt là một mảnh băng lãnh.

“Vậy sao?” Thanh âm đã không còn độ ấm

“Này, các ngươi có thấy nhiệt độ càng ngày càng lạnh không?”

“Đúng thật, sao vậy nhỉ?” Một người trong nhóm bọn chúng thắc mắc hỏi.

“Cảm thấy lạnh sao?” Vẫn cuối đầu Kỳ Phong tiếp tục nói.

“Đúng là lạnh thật, mà hình như có gì đó không đúng.” Vẫn là tên Luyện Khí tám tầng có khuôn mặt góc cạnh phát hiện ra người này cũng đồng thời lui về phía sau. Không uổng người này có thể từ trong đám người này bước lên làm đội trưởng a, thì ra là cũng có chút thực lực.

Ngẩng đầu lên đôi mắt Kỳ Phong đã chuyển sang màu tím đậm.

“Ta nói nhiều như vậy mà đến bây giờ các ngươi mới phát hiện ra vấn đề sao?”

“Nhìn vào mắt ta. Các ngươi đã từng hãm hại bao nhiêu người, vậy thì giờ hãy thử cảm nhận nỗi thống khổ các ngươi đã từng gây ra cho bao người đi.”

“Ngươi..ngươi..” Những người này lời còn chưa kịp nói hết đã lập tức bất động, trên khuôn mặt bọn họ bắt đầu trở nên vặn vẹo đến đáng sợ.

Kỳ Phong không biết bọn họ đã làm bao nhiêu điều ác mà và đã trải qua những gì, chỉ là trước khi chết chính họ cũng không nghĩ đến có ngày mình sẽ phải chết vì những gì mình đã gây ra đi mà thôi.

“Một ánh mắt có thể giết người, đây là Kỳ Phong được Xà Vương Huyền chỉ điểm lại còn dạn hấn không nên dùng loạn, giờ hắn mới biết vì sau Huyền lại che đi màu mắt của hắn, năng lực này đúng thật là đáng sợ. Nếu không phải vận bất đắc dĩ hắn cũng không muốn sử dụng đến năng lực này. Nếu để người không có ý tốt biết hắn có năng lực này thì sao?” Thật là hắn nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

Cuốn lên Cự Mãng, lục soát những người này lấy đi tất cả túi trữ vật, kiểm tra trên người bọn chúng cũng không còn vật gì có giá trị Kỳ Phong đang định dùng hỏa phủ xóa đi dấu vết thì phát hiện có người đang đến.

Không kịp xử lý mấy cái xác này rồi. Kỳ Phong lập tức lao ra khỏi hiện trường, hắn là biết có cường giả theo bảo vệ chỉ thật không ngờ bọn họ đến nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Kỳ Phong Thập Tử Nhất Sinh

Kỳ Phong rời đi tốc độ rất nhanh lại dùng Âm Linh Thuật cho dù có là cao thủ cường giả đến muốn truy tung hắn cũng khó mà làm được, chỉ là linh lực hắn hiện tại có hạn không thể tiếp tục đi xa hơn được nữa. Cảm thấy đã đi khá xa đến phạm vi Kỳ Phong cho là an toàn cảm giác không có người đuổi theo rốt cuộc hắn cũng dừng lại.

Nếu Kỳ Phong còn ở hiện trường lúc này hẳn nhất định sẽ nhận ra người tới là ai, hai người này trái lại Kỳ Phong là biết rất rõ, bọn họ cũng không phải ai khác mà chính đại sư huynh Diệp Lạc Thần cùng Tiết Mộ Bạch đã khôi phục dung mạo cùng tu vi.

“Chúng ta lại chậm một bước.” Tiết Mộ Bạch lên tiếng trong khi Diệp Lạc Thần bắt đầu kiểm tra mấy cái xác những tên đệ tử nội môn Dịch Thần tông kia.

“Thế nào rồi?” Tiết Mộ Bạch hỏi. Hắn nhìn những khuôn mặt vắn vẹo này cũng không biết những tên đệ tử này trước khi chết đã nhìn thấy thứ đáng sợ gì.

“Người tự mình xem đi.”

“Ha...không cần nhìn cũng biết đây nhất định là bút tích của người nọ làm ra đi, không có khả năng có người thứ hai có thể làm được a. Nhưng mà người nghĩ hẳn là bị người kia đánh trọng thương nặng như vậy rơi cứ cho là rơi xuống vị diện cấp thấp này đã hơn ba ngàn năm rồi đi. Hẳn lúc đó không hẳn phi phách tán đã là một kỳ tích làm sao còn có khả năng đi sử dụng thứ năng lực đáng sợ kia giết người cơ chứ.”

“Ta đã thử xâm nhập vào thức hải bọn họ nhưng thức hải là một mảnh trống rỗng.”

Vừa nói Diệp Lạc Thần cũng đồng thời bắn ra mấy quả cầu lửa, dù người này là ai hẳn cũng phải hủy đi những dấu vết này, hiện tại có nhiều thế lực đang truy tìm người nọ. Hẳn sau có thể để bọn người đó phát hiện ra được bí mật này.

“Ah...không thế nào? Người nọ thật sự còn sống sao?” Tiết Mộ Bạch hỏi. Nếu người nọ thật sự còn sống vậy Thần Giới cũng đừng mong có ngày bình yên đi.

“Từ Nhân khai quang, san bằng thiên hạ.” Vì lời dự ngôn vô căn cứ này mà phải hủy diệt một người mà ngay đến cả một con kiến còn không nỡ giết đó sau. Ha hả...người đó mới là kẻ đáng bị tiêu diệt. Không phải người nọ là vì bị người đó ép buộc mới động thủ trả thù cho tộc nhân của mình hay sao.

“Không biết. Người này linh lực không đủ cường đại, vẫn chưa phát huy được hết năng lực kia. Khả năng cũng chỉ là Trúc Cơ kỳ mà thôi.”

Nắm chặt nắm tay Tiết Mộ Bạch kích động hỏi: “Nếu tìm được người nọ người dự định sẽ làm gì?”

Tiết Mộ Bạch không biết Diệp Lạc Thần đến vị diện này là có mục đích gì, nhưng hẳn nhất định phải đi ngăn cản những người khác muốn làm hại người kia. Tiết Mộ Bạch hẳn không cho phép, sai lầm một lần đã là quá đủ với hắn rồi. Hiện tại hắn cùng Diệp Lạc Thần cũng chỉ là phân thân tu vi bị hạn chế nhưng cho dù có bị hủy đi phân thân hắn cũng nhất định phải tìm và bảo vệ được người nọ, chỉ là những điều này hẳn cũng không có đi nói với Diệp Lạc Thần.

Mỗi người đều có mục đích của riêng mình, hẳn cũng vậy không phải sao. Thật ra lúc đầu khi mới đến Thế Giới Tu Chân này hẳn cũng không biết thì ra tên họ Diệp này còn đến sớm hơn hắn một bước a.

“Ta không biết.” Không để ý Tiết Mộ Bạch kích động, Diệp Lạc Thần thành thật lên tiếng. Hẳn thật sự chưa nghĩ đến khi tìm được người nọ hẳn sẽ phải làm gì.

“Đáng tiếc chúng ta đến chậm một bước nếu không đã có thể biết được người sử dụng năng lực đáng sợ này rốt cuộc là ai, có liên quan gì với người sử dụng Từ Khí hay không, nếu thật sự có liên quan vậy...” Tự điều chỉnh lại cảm xúc Tiết Mộ Bạch âm thầm thì, hẳn nhất định sẽ không để người nọ bị tổn thương thêm lần nào nữa.

“Nơi này không nên ở lâu. Ta biết hướng đi của hắn. Chúng ta đi thôi.” Diệp Lạc Thần lên tiếng nói.

Hai khắc sau nơi này lại xuất hiện thêm một người khác đến tra xét, nhưng người nọ cũng không phát hiện được gì, người nọ nổi giận vỗ ra một chưởng san bằng nơi này rồi ngay lập tức tại chỗ biến mất.

.....

Nơi Kỳ Phong dừng lại là một mảnh rừng tối tăm, linh lực không đủ để dùng thần niệm, hẳn cũng không tìm được một cái hang động nào, trong khi hiện tại hắn đã vô cùng suy yếu. Quanh đây còn có cường giả đang nhìn chằm chằm hẳn cũng không thể tùy tiện tiến vào không gian, vì chỉ cần một tia giao động không gian cho dù rất nhỏ hẳn cũng sẽ dễ dàng bị phát hiện. Ở Dịch Thần tông hẳn còn có thể sử dụng trận kỳ nhưng giờ hẳn cũng không có cái năng lực đi phát động trận kỳ.

Một môi bước về phía trước mà không biết trong bóng tối có đôi mắt rực sáng đang chăm chú nhìn hắn tựa như đang quan sát con mồi, chờ con mồi không tập trung chú ý sẽ vỗ lên tấn công.

Trực giác mách bảo có yêu thú đến gần, Kỳ Phong nhất thời đề phòng, linh lực cạn kiệt nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn thì vẫn còn, không có khả năng hắn khoan tay ngồi chờ yêu thú đến làm thịt được.

“Grào...” “Phong Báo cấp hai, đáng chết.”

Phong Báo bắt ngờ lao tới tấn công, vì có đề phòng từ trước nên Kỳ Phong chột vọt nhảy sang một bên tránh né. Lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh trường kiếm.

“Không dùng được linh lực thì ta hỗn chiến với ngươi.” Hét lên một tiếng Kỳ Phong cũng đồng thời lao vào quần ẩu với Phong Báo loại yêu thú cấp thấp này.

Bình thường hắn còn khinh thường phải đi săn giết loại yêu thú cấp thấp này, thế nào thời thế thay đổi hắn lưu lạc đến nỗi loại yêu thú cấp thấp này cũng có khả năng uy hiếp đến tính mạng của hắn?

“Có phải vì hắn có suy nghĩ tà ác là để cho bọn người Chu Hân bị yêu thú săn đuổi nên giờ bị ứng lên người hắn không thể. Ah...không phải chứ, aizz...đúng là làm người không nên có suy nghĩ không trong sáng ah.”

Trên người xuất hiện không ít vết thương, Kỳ Phong cuối cùng cũng giết chết được Phong Báo cấp hai này. Phong Báo ngã xuống cũng là lúc Kỳ Phong hắn đến cực hạn, người như điều đứt dây cũng ngã xuống theo bên cạnh Phong Báo, yêu thú cấp thấp hắn vừa dùng chút sức lực cuối cùng giết chết.

Cả người không còn sức đề động, trong đầu Kỳ Phong nghĩ không lẽ hắn thật sự phải bỏ mạng ở nơi này sao? Nếu không rời khỏi chỗ này, khả năng rất lớn là mùi máu tươi sẽ dẫn dụ đám yêu thú khác tới đây, vậy hắn cũng chỉ có thể như cá nằm trên thớt mặt chúng nó xâu xé mà thôi.

“Kỳ Phong...”

Đang trong lúc tuyệt vọng, Kỳ Phong nghe thấy có người gọi tên mình, ngửi thấy một mùi hương thanh mát, có người đang run rẩy đem hắn ôm vào lòng. Không có sát khí. Là ai ra tay cứu hắn? Hay là thiên thần thấy hắn đáng thương sợ hắn đến chết thân xác không còn nguyên vẹn nên đến đem hắn mang đi. Trước khi mất đi ý thức, Kỳ Phong nghĩ hắn đây là làm người tốt nên được hồi báo phải không.

Kỳ Phong hôn mê nên không biết người ôm hắn đi không phải ai khác mà chính là Diệp Lạc Thần cùng Tiết Mộ Bạch. Hai người này trên đường truy tung vì ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm mà dừng lại tra xét may mắn cứu được Huỳnh Kỳ Phong hắn.

“Ngươi không phải không thích đụng chạm người khác sau, giao cho ta ôm tiểu sư đệ đi.”

“Không cần, ta tự mình ôm.” Diệp Lạc Thần hai tay run run đem Kỳ Phong ôm thật chặt. Nhìn tiểu sư đệ mình đầy thương tích nằm trên đất hấp hối, hắn nhất thời không kiềm chế được mà gào lên. Đừng chết...

“Hắn còn chưa chết đâu. Cho hắn ăn một viên Hồi Hồn Đan đi.” Tiết Mộ Bạch vừa nói vừa đưa bình đan dược cho Diệp Lạc Thần. “Mà ngươi xiết chặt như vậy hắn sẽ chết thật đấy.”

Nhận lấy bình đan dược Diệp Lạc Thần cũng không nói gì.

“Ngươi kích động như vậy hay là giao tiểu đệ thương này cho ta đi.”

“Không...”

“Hừ...hung cái gì mà hung, ta cũng không phải chưa từng ôm qua.” Tiết Mộ Bạch làm bầm trong miệng.

“Ngươi vừa nói cái gì.”

“Ah... không có gì, hắn cũng không thể nói trước đây lợi dụng tiểu đáng yêu đang ngủ đi chiếm tiện nghi người ta được a.”

“Này này một viên là đủ rồi.” Hồi Hồn Đan cũng không phải rau cải trắng a. Hắn chỉ trộm của Quái lão đầu có hai bình vậy mà bị lão đuổi theo khắp nơi a, thật là keo kiệt mà.

“Nơi này không nên ở lâu, ngươi thu trường kiếm của Phong đệ lại đi, đừng quên thu cả Phong Báo nữa, hắn vậy mà cùng Phong Báo đánh nhau đến thập tử nhất sinh như vậy, tiểu tử chờ ngươi tỉnh lại xem, ta....hắn có thể làm gì cơ chứ.” Diệp Lạc Thần lắc đầu nói với Tiết Mộ Bạch rồi ôm Kỳ Phong ngay tại chỗ biến mất.

Tiết Mộ Bạch cũng biến mất theo ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Tại Sao Thần Giới Lại Có Tới Hai Vị Thần Đé?

Lúc này trong một sơn động, bốn người Chu Hân vừa trải qua một trận tai kiếp.

“Không ngờ bọn chúng nói lời mà không giữ lời, giả vờ thả chúng ta đi rồi cho người đuổi theo chặn giết.” Cô Tinh Lập đến lúc này mới lên tiếng. Hắn biết thực lực của mình có hạn nên vẫn giữ yên lặng không lên tiếng, nhưng không nghĩ bọn người đồng môn này lại quá đáng đến như vậy.

“Không được chúng ta phải quay lại cứu Kỳ Phong sư đệ.” Chu Bản kích động đứng lên. Nếu không phải có người thần bí ẩn mình đứng lúc đi ngang qua bắn ra tia sáng giết chết tên nội môn truy đuổi bọn họ cứu giúp thì bốn người bọn họ chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Đệ quay lại cho ta, chúng ta khó khăn lắm mới chạy thoát được làm sao có thể quay lại chui đầu vào lưới chứ hả. Đệ còn kích động như thế ta lập tức đánh gãy hai chân đệ, còn đệ cả đệ nữa xem các đệ còn có thể kích động được như vậy hay không. Mọi người bình tĩnh lại cho ta.” Chu Bản biết bọn Chu Bản, Lý Khuyết, Cô Tinh Lập hiện tại rất kích động nhưng không thể như vậy mà hành động lỗ mãng được.

“Ta không phải thấy chết không cứu mà là chúng ta không có cái thực lực đi cứu người, chỉ hy vọng Kỳ Phong sư đệ gặp được kỳ tích nếu không đây có lẽ là nạn kiếp của đệ ấy. Nếu đệ ấy còn sống thì tốt, còn nếu như gặp chuyện không may thì đệ ấy chính là đại ân nhân của chúng ta. Các đệ hãy nhớ lấy.”

“Còn nữa, sự việc ngày hôm nay các đệ kể cả ta đều phải thề không được tiết lộ ra ngoài. Các đệ rõ chưa?”

“Tại sao?” Chu Bản hậm hực hỏi. Không nói thì làm sao đám nội môn kia nghiêm phạt cơ chứ.

“Đệ bị ngốc à. Cái đám nội môn đệ từ đó nếu đã dám cho người đuổi giết chúng ta vậy không biết bọn chúng đã làm gì Kỳ Phong sư đệ, và ai đang chống lưng cho bọn chúng. Kỳ Phong sư đệ đã dùng chính mình đổi lấy tự do cho chúng ta, các đệ nếu đi rêu rao để bọn chúng nghe thấy phong thanh gì về chuyện này không phải sẽ biết chúng ta chạy thoát rồi tìm giết chúng ta diệt khẩu sao?”

“Cho nên ta mới nói những gì xảy ra ngày hôm nay chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, có bất kỳ ai hỏi đến thì chúng ta chỉ nói mình là bị yêu thú đuổi giết nên mới lạc mất Kỳ Phong sư đệ, còn Kỳ Phong sư đệ hiện giờ ra sao chúng ta không biết, mọi người hiểu chưa.”

“Đã biết, nhưng sau này có đủ thực lực ta nhất định sẽ tìm bọn chúng trả thù, còn nữa sau này gặp những kẻ ý mạnh hiếp yếu nữa ta nhất định sẽ tiêu diệt từng tên một.”

“Đệ cũng vậy...ta cũng vậy.” Lý Khuyết cùng Cô Tinh Lập đồng thanh lên tiếng.

Đám người Chu Bản không biết vì lời nói ngày hôm nay của bọn hắn mà sau này Tu Chân Giới lại xuất hiện thêm một nhóm sát thần mà đi đến đâu làm người người sợ run đến đó.

Cách đó hơn trăm dặm trong một sơn động khác.

Kỳ Phong hôn mê đã một ngày thời gian còn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Theo lý thì dùng Hồi Hồn Đan thì không bao lâu sau là có thể tỉnh lại, sau tiểu đáng yêu lâu như vậy còn không có tỉnh? Đừng nói thuốc của Quái lão đầu là đồ giả nha, rõ ràng ta thấy lão đầu trộm của Bách Hoa Tinh Quân nha, đồ của thần giới làm sao có thể giả được.” Trong lòng rối rắm Tiết Mộ Bạch cứ thế ngồi ngắm Kỳ Phong.

Từ lúc Diệp Lạc Thần xóa bỏ phần dịch dung của Kỳ Phong, Tiết Mộ Bạch cứ như vậy nhìn Kỳ Phong đến thất thần. Sau có thể, sau có thể có người giống người nọ đến như vậy?

Nếu không phải trong lòng bàn tay Kỳ Phong không có ấn ký Hồn Tháp chứng minh thân phận, Kỳ Phong không những trẻ mà còn là phạm nhân thể trong khi người nọ lại là thần thể thì hẳn đã thật sự cho rằng Kỳ Phong chính là người nọ đi.

“Aiz....người a, mười vạn năm chờ đợi, đổi lại rốt cuộc người được cái gì?”

Hắn nhớ lúc hắn còn nhỏ từng có một lần theo Quái lão đầu cũng là gia gia của hắn đi dự tiệc do Tịch Thần Đế mời, lúc đó hắn lạc mất gia gia nên chạy loạn đi tìm, khi chạy ngang qua hồ Thủy Đàm hắn nhìn thấy người.

Tiết Mộ Bạch hắn ở Thần Giới hơn mười năm gặp qua vô số Thần Nhân người nào cũng là nhân trung long phượng nhưng người xinh đẹp đến thần hoa cũng thất sắc như thế này thì đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy, làm Tiết Mộ Bạch lúc đó nhìn đến ngẩn ngơ.

Vị thúc thúc đó cười dịu dàng với hắn rồi dắt tay hắn tìm đường trở về. Hỏi ra mới biết vị thúc thúc này cũng lạc đường giống hắn.

Cầm tay mới biết đôi bàn tay mềm mại ấy vậy mà giữa lòng bàn tay có thần lực dao động cực mạnh hẳn nghĩ người bị thương nên đang dùng thần lực chữa thương, vì trước đây hắn thường nghịch ngợm bị thương gia gia thường dùng thần linh khí trị thương cho hắn, hiểu kỳ thấy người đó không chú ý trở tay nhìn xem hắn có thể giống gia gia trị thương cho người hay không, lúc đó hắn nghĩ người đẹp như thế này không nên bị thương nha, nhưng mà thì ra thúc thúc cũng không phải bị thương mà đó là ấn ký dao động mà ra.

Khi người nọ phát hiện ra hắn biết được bí mật này thay vì giết người diệt khẩu người đó chỉ nói một câu. Người biết ấn ký này chỉ có ta và con, đây là bí mật của riêng hai người chúng ta, con có thể giữ bí này cho ta không.

Lúc đó hắn còn nhớ hắn hứa nhất định sẽ không để lộ bí mật của hai người bọn họ ra ngoài kể cả gia gia của hắn. Về sau này hắn mới biết thì ra người cũng là Thần Đế, nhưng tại sao Thần Giới lại có tới hai vị Thần Đế? Hắn không biết, có hỏi gia gia cũng không nói cho hắn biết.

.....

Kỳ Phong hôn mê nên không biết những rối rắm trong lòng Tiết Mộ Bạch. Hiện tại trong thức hải của hắn Đoạn Hồn Thần Bình đang cố gắng duy trì

phản nhân thể cho Kỳ phong nhưng sắp không chống đỡ được nữa.

Nếu Kỳ Phong còn không tỉnh lại hấp thu linh khí duy trì vậy thì nó chỉ có thể bộc phát ra thần khí bảo hộ thần thể Tiểu chủ nhân mà thôi.

Đại chủ nhân trước đây đã giao phó. Chỉ khi nào Tiểu chủ nhân đủ thực lực chân chính trở về Linh Giới, nó chính là đường dẫn đưa Tiểu chủ nhân trở về. Nó Đoàn Hồn Thần Bình bây giờ chưa phải là lúc để bại lộ chân thân.

Mặt cho Đoàn Hồn Thần Bình kêu gào Kỳ Phong vẫn nằm yên bất động, bên ngoài nhìn vào không thấy có chuyện gì xảy ra nhưng thật ra Kỳ Phong đang mơ một giấc mơ dài.

Trong mơ Kỳ Phong nhìn thấy lúc mình còn nhỏ bị bao bọc trong tầng cánh hoa sen tím, bóng tối bao trùm căn buồng lấy Kỳ Phong, hắn muốn vùng vẫy muốn thoát ra khỏi trời buộc của những cánh hoa tử liên này nhưng hắn không đủ sức.

Kêu gào trong vô vọng, rồi sức lực hắn cũng dần yếu đi hắn cứ nằm đó trong bóng tối hết ngày này qua ngày khác, thời gian như nước chảy trôi nhanh, những cánh hoa tử liên cũng ngày một héo úa.

Thời gian dài đằng đẳng Kỳ Phong nhìn thấy mình cô độc nằm trong tầng cánh hoa tử liên hơn ba ngàn năm không thấy ánh sáng. Kỳ Phong vùng vẫy muốn thoát khỏi trời buộc của những cánh hoa sen tím này, nhưng ba ngàn năm qua hắn vẫn tìm cách thoát khỏi trời buộc nhưng vẫn không thể nào phá tan cánh tử liên để thoát ra ngoài.

Trong lúc tuyệt vọng cùng một nỗi đang muốn buông tay thì Kỳ Phong lại nghe thấy tiếng thì thầm bên tai. “Là ai, ai đang kêu gọi hắn?”

Bên ngoài Diệp Lạc Thần cùng Tiết Mộ Bạch luôn canh giữ bên cạnh Kỳ Phong nhìn thấy tiểu sư đệ tay chân khua loạn. Diệp Lạc Thần vội vã đem Kỳ Phong ôm vào lòng, lập tức cho Kỳ Phong dùng tiếp một viên Hồi Hồn Đan đây đã là viên đan được thứ ba từ lúc Kỳ Phong bắt đầu hôn mê đến bây giờ cũng đã qua hai ngày, nếu còn không tỉnh lại vậy hắn cũng chỉ có thể ôm Kỳ Phong đi tìm Trần đan sư mà thôi.

Tiết Mộ Bạch nhìn thấy tiểu sư đệ được Diệp Lạc Thần chăm sóc chu đáo hắn cũng an tâm. Kỳ Phong giống người nọ nhưng Diệp Lạc Thần cũng không có biểu hiện ghét bỏ vậy là được rồi.

“Người chăm sóc tiểu sư đệ ta đi ra ngoài một chuyến.” Hắn muốn đi bắt vài con thú rừng, tiểu sư đệ tỉnh lại chắc chắn sẽ rất đói, hai người bọn hắn thì không ăn cũng không sao nhưng Kỳ Phong chỉ mới là Luyện Khí nhập môn không ăn sẽ đói, hắn vẫn là đi chuẩn bị một chút.

Tiết Mộ Bạch đi rồi chỉ còn lại một mình Kỳ Phong vẫn được Diệp Lạc Thần ôm vào lòng trong hang động.

“Ta biết người là hoảng sợ khi một mình đối đầu với yêu thú, đưa tay chạm nhẹ vào mái tóc rối của Kỳ Phong như chạm bảo vật trân quý, Diệp Lạc Thần nhẹ nhàng nói tiếp: Kỳ Phong không cần phải sợ, có ta bảo vệ cho người rồi không còn yêu thú nào có thể uy hiếp người được nữa, mau tỉnh lại đi, người còn không mau tỉnh lại ta đem yêu thú cả Lãnh Sương Cốc này toàn bộ giết chết.”

Không biết có phải do câu nói bá đạo của Diệp đại sư huynh hay không mà Kỳ Phong từ trong hôn mê cũng dần tỉnh lại.

Đầu tiên là hắn cảm giác rất ấm áp, có người đem hắn ôm vào lòng, mùi hương thanh mát này cùng với mùi hương hắn ngửi được trước lúc hôn mê là của cùng một người đi.

Thiên Thần, chắc chắn là thiên thần đang ôm hắn, như để xác nhận Kỳ Phong hỏi: “Thiên Thần, là...”

Hắn định nói “Thiên Thần, là người cứu ta phải không?” Nhưng lại phát hiện ra có gì đó không đúng nên câu nói còn chưa kịp nói hết câu đã phải dừng lại.

Mở mắt ra, “ách...Diệp...Diệp đại sư huynh,” sao hắn có thể nằm trong lòng Diệp đại sư huynh được?

Hai người cứ như thế bốn mắt nhìn nhau.

Qua một lúc lâu sau cuối cùng cũng là Diệp Lạc Thần phá vỡ bầu không khí, nhìn vào mắt Kỳ Phong, Diệp Lạc Thần hỏi:

“Thiên Thần, hắn rốt cuộc là ai?” Đây là lần thứ hai hắn nghe thấy tiểu sư đệ gọi tên người này.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Các Người Đây Là Đang Làm Cái Gì?

“Ách...cái này thì có liên quan gì tới vị Diệp đại sư huynh này cơ chứ, hỏi hắn làm cái gì? Chẳng lẽ phải nói Thiên Thần cũng giống như Thần Tiên sau.” Kỳ Phong nhất thời ngơ ngác.

Ah...mấy lời trong lòng này hấn cũng không dám nói ra đâu. Ai chẳng biết Diệp đại sư huynh băng sơn này là người không dễ chọc, nếu như hấn giải thích qua loa không đúng thì biết làm thế nào bây giờ.

“Thiên Thần, hấn...hấn...” Không hiểu tại sao mỗi khi ở cùng Diệp đại sư huynh là hấn lại bị áp lực như vậy. Ah...đây có lẽ là uy áp của cường giả đi, đúng đúng chắc chắn là uy áp trên người Diệp đại sư huynh phát ra làm cho hấn hoảng sợ không thể giải thích được đi.

Tự cho là mình tìm được lý do chính đáng cho những áp lực vô hình, Kỳ Phong âm thầm gật đầu.

“Kỳ Phong còn không biết đây chỉ là phân thân của vị sư huynh này, nếu hấn gặp được chân thân chân chính của vị Diệp đại sư huynh này thì sẽ như thế nào. Mà Diệp đại sư huynh thật sự là ai? Những điều này còn lâu lắm Kỳ Phong hấn mới biết được.”

“Hấn là ai...hừ...?” Không biết, hấn không biết mà. Diệp đại sư huynh làm ơn đừng hỏi nữa mà, đừng tạo áp lực cho hấn như vậy nữa có được hay không.

“Thiên Thần người có thể đến cứu ta không, mang ta đi đi, cách xa vị nam nhân băng sơn này càng xa càng tốt a.” Huỳnh Kỳ Phong hấn là người không sợ trời không sợ đất chỉ sợ người nam nhân trước mặt này.

“Thật ra vì bị áp lực mà Kỳ Phong hiện tại còn không nhận ra hấn là vẫn còn đang nằm trong lòng Diệp đại sư huynh a. Haiz...!”

“Các ngươi đây là đang làm cái gì?”

“Ah...làm gì?” Nhìn vị vừa đến rồi lại nhìn vị nam nhân băng sơn gần trong gang tấc, Kỳ Phong đến lúc này mà còn không nhận ra mình vì sao cảm thấy áp lực thì hấn đúng là bị ám đầu thật rồi.

Giật mình bật dậy khỏi người Diệp đại sư huynh, hấn đây là hôn mê lâu quá nên đầu óc bị hồng rồi mới nằm trong lòng Diệp đại sư huynh mà ngẩn người a, tốt nhất nên cách vị sư huynh này xa ra một chút.

Kỳ Phong cũng không biết tại sao khi ở trước mặt người nam nhân này hấn không còn là chính mình nữa, hấn như biến thành một người khác vậy. Kỳ Phong có một điều chắc chắn hấn là sợ người nam nhân băng sơn này a.

“Ồ...ô...hấn nằm trong lòng vị sư huynh băng sơn này lâu như vậy thật sự sẽ không bị người này một chưởng chụp chết chứ. Oa...hấn còn chưa có sống đủ đâu. Vì cái gì vừa hôn mê tỉnh dậy lại nằm trong lòng người ta? Đừng có nói hấn là bị mộng du nên mới tự động bò vào trong lòng người ta nha, hấn mới không tin đâu. Trời ơi mất mặt quá, thật muốn đào cái lỗ chui vào cho rồi.”

“Đây là cháo yêu thú ta nấu cho đệ, tốt cho việc khôi phục linh lực, đệ ăn đi cho nóng.”

“Ah...cám ơn sư huynh, sư huynh là?” Vẫn là Mộ Bạch sư huynh tốt, biết hấn khó xử nên đến giải vây cho hấn đây mà. Âm thầm giờ ngón tay cái với Mộ Bạch. Người tốt...người tốt nha...

Dù biết người này là Mộ Bạch hấn vẫn phải vờ như không biết người này là ai hỏi, cũng tại vị sư huynh này đang yên đang lành đi dịch dung còn nói cái gì mà Bạch Mộ làm chi. Hừ...!

“Ta tên Tiết Mộ Bạch, sau này gọi ta Mộ Bạch sư huynh là được rồi. Không cho phép quên tên ta.”

“Dạ Mộ Bạch sư huynh.” Ách...sau hấn lại có cảm giác mình bị Mộ Bạch sư huynh giận nhí. Hấn có làm gì đâu a.

Nhận bát cháo từ tay Tiết Mộ Bạch Huỳnh Kỳ Phong hấn thật sự rất là cảm động. Đến thế giới này lâu như vậy nhưng đây cũng là lần đầu tiên có người nấu cho hấn ăn, nói không cảm động là giả. Phải chi phụ thân hấn còn sống thì tốt biết mấy, hấn có thể y lại vào người không, một lúc thôi cũng được nhưng không thể nào a...Cúi đầu vừa ăn cháo vừa che dấu đi giọt nước mắt đang chực trào ra, Kỳ Phong không muốn hai vị sư huynh nhìn thấy sự yếu đuối trong mắt hấn vào lúc này. Hấn phải học cách chấp nhận hiện thực là hấn chỉ có một mình.

Dao động này của Kỳ Phong cũng không thể thoát khỏi nhãn quang của hai vị sư huynh, bọn họ nghĩ Kỳ Phong có lẽ là ở xúc động vì được bọn họ quan tâm mà thôi chứ cũng không biết nội tâm thật sự của Kỳ Phong là gì nên bọn họ càng thêm yêu mến vị sư đệ này hơn nữa.

“Sư đệ tu vi thấp cũng không cần thiết tiếp tục tham gia khảo hạch, ngày mai ta đưa sư đệ đến nơi tập trung người của tông môn trước, đến hết kỳ khảo hạch tất cả đệ tử tập trung một chỗ thì cùng nhau trở về.” Diệp đại sư huynh đây là ra lệnh cho hấn sao. Hấn cũng không muốn kết thúc sớm kỳ khảo hạch này đâu.

“Đúng vậy Kỳ Phong, đệ tu vi quá thấp, hiện tại trong người lại thụ thương cần phải nghỉ ngơi phục hồi thương tích. Ta không muốn lãng phí ba viên Hồi Hồn Đan vô ích đâu. Tốt nhất là đệ nên nghe lời Lạc Thần kết thúc chuyến khảo hạch lần này đi thôi.”

“Ách...vị Mộ Bạch sư huynh này không nói trực tiếp như vậy sẽ chết a, uống cho hấn còn cảm thấy người này thật tốt, hấn cảm động cái quý gì, người ta căn bản là sợ hấn làm lãng phí thuốc kia, hừ...”

“Thật ra bây giờ đệ thấy mình tốt hơn rất nhiều rồi, nghỉ ngơi ít ngày là sẽ khỏe lại thôi, cảm ơn các huynh đã quan tâm chăm sóc đệ. Đệ thật sự không sao, đệ vẫn muốn tiếp tục tham gia khảo hạch lần này cũng là để thử thách bản thân đệ một chút a.”

Thật ra hấn cần bản chỉ là cạn kiệt linh lực dẫn đến hôn mê mà thôi, hai vị này có phải chê đan dược nhiều quá không có chỗ dùng không hả. Không biết Hối Hồn Đan trân quý cỡ nào sao? Hấn vậy mà được cho dùng tới ba viên. Ah...thật đau lòng, quá lãng phí thật sự là quá lãng phí rồi.” Kỳ Phong thật ra không biết đây là quan tâm quá ắc sẽ loạn mà. “Tiết Mộ Bạch mà biết những lời trong lòng Kỳ Phong lúc này hấn nhất định sẽ giận sôi máu” ha ha...đáng tiếc hấn là hoàn toàn không biết.

“Các huynh cho đệ hỏi, đệ hôn mê đã bao lâu rồi ạ?”

Hấn cần xác nhận lại thời gian hôn mê, trong lúc hấn hôn mê bọn người Chu Hân có an toàn thoát thân hay không, hấn cần đi xác nhận một chút thì mới có thể yên tâm được.

“Đệ hôn mê đã hai ngày rồi.” Ách...Người này tích chữ như vàng vậy mà lại đi trả lời hấn.

Không dám nhìn vào khuôn mặt tựa trích tiên của người nào đó Kỳ Phong cúi đầu cung kính thưa. “Vâng, Diệp đại sư huynh.”

“Sau này gọi ta Lạc Thần.” Lúc tiểu sư đệ từ trong lòng hấn tránh đi làm hấn cảm thấy mát mát, bây giờ thì tốt rồi nhìn hai vành tai Kỳ Phong sư đệ từ từ chuyển sang màu đỏ hấn mới cảm thấy hài lòng đôi chút. Tiểu sư đệ vẫn là người đơn thuần a.

“Ah...vâng Lạc Thần sư huynh. Đệ còn có một chuyện muốn nói, đó là đệ vẫn muốn tiếp tục tham gia khảo hạch lần này, nếu vì một chút khó khăn mà bỏ cuộc vậy chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến con đường đại đạo sau này của đệ. Mong các huynh hãy hiểu cho đệ.”

“Kỳ Phong đệ nói cũng đúng, không thể vì một chút khó khăn mà bỏ cuộc được.” Tiết Mộ Bạch cảm thấy lý do này cũng không sai, chỉ có điều tu vi tiểu đáng yêu thật sự quá thấp, một mình thật sự rất nguy hiểm. Bọn họ lại không thể mang theo tiểu sư đệ đến “nơi đó” được, như thế này làm sao hấn có thể yên tâm để tiểu đáng yêu độc hành được đây.

“Vậy cũng được, đây là quyết định của đệ ta tôn trọng đệ. Như vậy đi, đây là Hồn Thiên Lăng, nó còn chưa nhận chủ, chỉ cần nhỏ máu lên nó vậy thì đệ chính là chủ nhân của nó, có Hồn Thiên Lăng đệ cũng không cần phải sợ yêu thú hay đối thủ cường đại nào nữa.”

“Ah...cái này quá quý trọng, đệ sau có thể nhận vật trân quý như vậy được a.” Hấn đây là thụ sủng nhược kinh có được hay không? Hấn và sư huynh cũng không quá thân cận làm sao có thể nhận bảo vật từ người như thế. Quan trọng là hấn hiện tại không thể nhỏ máu nhận chủ a, máu huyết hấn là được từ khí thủy hồ gột rửa đắp nặn từ lâu đã không còn là phàm thể làm sao có thể bại lộ trước mặt hai vị cường giả bất này cơ chứ.

“Không cho phép từ chối.” Lạc Thần sư huynh đây là ép người nhận bảo a, Kỳ Phong có cảm giác hấn mà còn không nhận Hồn Thiên Lăng này thì ngay lập tức sẽ bị Diệp sư huynh trối lại rồi ném ra khỏi Lãnh Sương Cốc luôn a.

“Ách...Vậy đệ cảm ơn đại sư huynh nhưng đệ vừa mới hôn mê tỉnh lại, việc nhỏ máu nhận chủ hay là để sau có được không ạ?”

“Được...”

“Còn có ta nữa, đây là kiếm Xích Hoàng có thể đối kháng cùng yêu thú cấp cao hơn đệ rất nhiều. Không cho phép sư đệ từ chối, đệ thử từ chối cho ta xem.” Cái tên họ Diệp đến Hồn Thiên Lăng là một đôi với Hồn Thần Xích hấn còn đưa cho Kỳ Phong tiểu sư đệ, Tiết Mộ Bạch hấn làm sao có thể kém

“Lần trước đưa cho tiểu đáng yêu Truyền Âm Bài, vậy mà gặp nguy hiểm cũng không thèm truyền tin cho hấn, đệ thử từ chối cho ta xem, đệ mà còn gặp nguy hiểm thì ta nhất định sẽ trối đệ lại rồi mang theo bên người cho đệ xem.” Những lời khó nghe nhưng đầy quan tâm này Tiết Mộ Bạch hấn cũng không nói ra mà giữ trong lòng nên Kỳ Phong hấn thật lòng không biết còn có người quan tâm hấn theo kiểu cực đoan như vậy a.

Nói đến Hồn Thần Xích đang được Nguyên Thân kia của cái tên họ Diệp giữ, ha nếu cái tên ác thần đó mà biết thì sẽ như thế nào? Hấn rất mong chờ a. “Ah...sao hấn lại có cảm giác vui sướng khi người gặp họa nhỉ?”

“Nếu Kỳ Phong hấn biết suy nghĩ trong lòng Tiết Mộ Bạch vào lúc này hấn sẽ nói oan quá, lúc gặp nguy hiểm hấn nào còn nhớ đến cái gì Truyền Âm Bài cơ chứ, vốn dĩ cái Truyền Âm Bài kia đã bị hấn vứt trong túi trữ vật rồi lại quên luôn.”

Trở mắt lên nhìn hai món bảo vật trên tay hai người nam nhân tuấn mỹ như thần này. Nhận hay không nhận? Vốn dĩ không muốn tiếp xúc nhiều với những người này, vì cái gì hết lần này đến lần khác cứ phải bị cuốn vào chung một chỗ với bọn họ kia chứ. Huynh Kỳ Phong hấn đây là cái tình huống gì a?

Hết nhìn Diệp Lạc Thần đến nhìn Tiết Mộ Bạch, Kỳ Phong lấy hết dũng khí nhỏ giọng nói: “Đệ có thể không nhận được không?”

“Không được...” hai thanh âm cùng lúc vang lên làm Kỳ Phong giật mình vội vàng đưa tay đón lấy.

“Âm thầm mắng mình không có tiền đồ, vậy mà cũng bị dọa sợ. Oa đây là áp lực, là áp lực đó có được không? Hu hu...”

Kỳ Phong kêu khóc trong lòng, hai nam nhân trước mặt nào đâu có biết, bọn họ lúc này là đang cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết. Tiểu sư đệ cuối cùng cũng chấp nhận bọn họ a.

Kỳ Phong mà biết những suy nghĩ trong lòng của hai vị sư huynh trước mắt này hấn nhất định sẽ nói: “Hai người nghĩ cũng thật đẹp, rốt cuộc hai vị suy nghĩ lạc đi đâu thế hả?” Đáng tiếc Kỳ Phong hấn cũng không có thuật đọc tâm a.

“Nhìn hai món bảo vật trong tay Kỳ Phong mới cảm thấy giật mình. Đây như thế nào lại là thần khí? Đưa mắt kính ngạc nhìn hai vị sư huynh nhưng cũng

chỉ nhìn thoáng qua rồi hần rất nhanh cúi đầu che đi cảm xúc. Bọn họ rốt cuộc là ai, tuy tiện mỗi người bỏ ra cũng là một kiện thần khí, người Tu Chân Giới sao có thể có nhiều thần khí?”

“Sao lại ngăn người rồi.” Ah...Lạc Thần sư huynh tiếp cận hần từ lúc nào sao hần lại không biết?

“Đưa Hồn Thiên Lăng cho ta.”

“Hả...ép ta lấy cũng là huynh, giờ bỗng nhiên nghĩ lại không cho nữa? Diệp đại sư huynh à, huynh lại muốn làm gì nữa đây?” Những lời trong lòng này không được nói ra đúng là muốn nghẹn chết hần mà. Đều chính tốt tâm tình Kỳ Phong rất nghe lời đưa Hồn Thiên Lăng cho Diệp Lạc Thần. “Được rồi để xem huynh lại muốn làm gì đi?”

“Gần...gần quá,” hần có cảm giác nghe thấy tiếng tim mình đang đập thình thịch. “Hần có bệnh, nhất định là hần bị bệnh rồi.”

“Ách...thì ra là Lạc Thần sư huynh muốn cột lại mái tóc cho hần a. Đây là thấy tóc hần bị rối nên cho hần dây cột tóc sao? Người này tuy tính tình bằng lãnh ít nói nhưng thật sự là một người chu đáo a, có thể dùng thần khí làm dây cột tóc, ách...chắc trên đời cũng chỉ có mỗi vị đại sư huynh này nghĩ ra đi. Ha ha được ta chiều huynh, miễn sao huynh đừng dùng sợi dây này trói ta lại rồi ném ta ra khỏi Lãnh Sương Cốc là được rồi ha, các huynh thấy ta bị đã kích như vậy đã đủ chưa hả?” Nội tâm Kỳ Phong đang gào thét mà hai vị cường giả trước mắt đây nào đâu có biết.

“Đây là Hồn Thiên Lăng, khi gặp phải đối thủ cường đại thì có thể sử dụng nó đến trời buộc đối thủ đợi khi đệ đến được nơi an toàn thì dùng ý niệm thu hồi Hồn Thiên Lăng nó sẽ trở về bên đệ.”

“Đệ đã biết.” Mặt kệ bọn họ là ai, rốt cuộc có thân phận gì hần không cần biết. Cho hai người một nụ cười ngọt ngào, giờ phút này Kỳ Phong cảm thấy thật ấm áp.

Hai người Diệp Lạc Thần cùng Tiết Mộ Bạch nhìn khuôn mặt xinh đẹp cùng nụ cười ngọt ngào của Kỳ Phong đến thất thần.

“Đẹp quá...” Là lời trong lòng của hai vị cường giả vào lúc này.

(Chương 48 có 2727 chữ dài gần như gấp đôi những chương trước như Phong Lai từng hứa sau chương 47 độ dài chương sẽ tăng lên, cuối cùng Phong Lai cũng không có thất hứa a.)

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Yêu Đẳng Truy Đuổi

Chia tay hai vị sư huynh Kỳ Phong tiếp tục đi tìm tổ đội của mình, hần cũng muốn xác nhận một chút xem bọn họ có an toàn tránh thoát khỏi cái tên Luyện Khí tám tầng kia hay không, nếu đã tách ra hần cũng chỉ muốn tự mình hoạt động mà thôi.

Sau nhiều ngày tìm kiếm vẫn không có tin tức gì Kỳ Phong cũng không chú tâm vào việc tìm tung tích bọn người Chu Hân nữa, vậy thì thôi đi. Hần cũng không tin chỉ là một tên Luyện Khí kỳ còn có thể từ Thiên Hoa Băng Vũ của hần trốn thoát.

“Năm ngày sau, lúc này Kỳ Phong đã tiến vào Lãnh Sương Cốc được hai mươi một ngày.”

Phía trước có một nhóm người đang vây bắt yêu thú, không cần quan tâm. Đang định chuyển qua phương hướng khác để tiếp tục hành trình Kỳ Phong bỗng nghe thấy tiếng kêu quen thuộc.

“Chi chi...” Là tiếng rên rỉ yếu ớt của linh thú bị thương nặng.

Giật mình dừng bước, dừng thần niệm kiểm tra, như không thể tin vào hai mắt chính mình, “sao lại là tiểu Hỏa?”

Đáng chết một đám tu sĩ tu vi cao cường lại đi ức hiếp một con Hoả Hồ yếu đuối.

“Các vị sư huynh, người ta muốn con Huyết Hoả Hồ này còn sống cơ. Người ta muốn bắt nó làm sùng vật nha.”

“Được rồi Quách Y Doanh sư muội, muội đứng sang một bên đi tránh bị thương, để các sư huynh bắt nó lại cho muội.” Người nói là một tên Luyện Khí chín tầng hậu kỳ nam tử không có mấy điểm nổi bật. Hần là Hà Phương, vì lấy lòng Quách Y Doanh sư muội mà đã tìm không ít sùng vật về cho muội ấy nhưng linh thú nào đến tay sư muội không được mấy ngày đều sẽ chết hết. Lần này may mắn gặp được Huyết Hỏa Hồ hần nhất định phải bắt cho bằng được.

“Tại sao vẫn là những tên nội môn đệ tử. Kỳ Phong nắm chặt nắm tay. Trên người tiểu Hỏa vết thương chồng chất không rõ đâu là máu đâu là mầu lông, những người này đáng chết.”

Thay đổi nhân dạng, không áp chế tu vi nữa. Luyện Khí mười tầng hậu kỳ linh lực cường đại phóng thích đánh thẳng về phía đám nội môn đệ tử.

“Ah...Hà Phương sư huynh, cứu muội.”

Cả đám nội môn ngã rạp xuống đất tro mắt nhìn Kỳ Phong ôm lên tiểu Hòa chuẩn bị bước đi.

“Người đứng lại cho ta, để Hòa Hở lại, nó là của bọn ta.” Người ra lệnh cho hắn chính là vị Hà Phương sư huynh kia.

Đưa lưng về phía bọn người này Kỳ Phong tức giận nói: “Vốn dĩ ta định tha cho các ngươi một mạng. Nhưng, đây là vì những gì các ngươi đã gây ra cho nó, các ngươi đáng bị trừng phạt.” Vừa nói hàng trăm cánh hoa băng được Kỳ Phong không chế linh lực đánh thẳng về phía bọn nội môn đệ tử này. Hắn cũng không thật sự muốn giết chết bọn người này nhưng nhất định phải lột của bọn họ một tầng da trả lại âm ức cho tiểu Hòa thì mới có thể giải tỏa tầng tức giận này của hắn. Linh thú của hắn sau có thể để người khác ức hiếp.

Kỳ Phong đi xa vẫn còn nghe những tiếng kêu gào thống khổ. Không muốn nghe, tiểu Hòa đáng thương của hắn nhất định cũng không muốn nghe.

Phất tay áo một đạo linh lực đánh thẳng đến chỗ bọn nội môn đang nằm trên đất làm bọn người nội môn bị đánh văng ra xa cả đám người này cuối cùng hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

“Yên tĩnh rồi. Tiểu Hoà thấy không, ta đã trả thù cho ngươi rồi đó.” Cho tiểu Hòa vào không gian truyền tin câu thông với Huyền nhờ chăm sóc tiểu Hòa, Kỳ Phong vận linh lực lập tức biến mất tại chỗ. Trong chớp mắt đã xuất hiện ở một nơi cách chỗ bọn nội môn đệ tử này đã ngoài trăm dặm hắn cũng không dờ bó lợp nguy trang để dễ bề hoạt động.

Khảo hạch tông môn hắn không hoàn thành nhiệm vụ cũng không sao vì mọi người đều biết tu vi hắn thấp, hoàn thành hay không hoàn thành nhiệm vụ đều không quan trọng, trái lại nếu với mức thực lực này mà hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ vậy nhất định sẽ bị người chú ý quá mức không cần thiết, việc tổn sức lại không có lợi như vậy hắn nhất định sẽ không đi làm.

Đang lao nhanh về phía trước thì Kỳ Phong bất ngờ rơi chậm lại, phía trước như thế nào lại không có đường đi rồi. Dùng thần niệm kiểm tra, ách...hắn không phải là đi sai đường rồi chứ? Như thế nào lại là vực thẳm rồi, còn mùi máu tươi nồng đậm này là thế nào?

“Không tốt...là Hấp Huyết Đẳng, Lãnh Sương Cốc này là cái nơi quý quái gì vậy? Không biết mấy ngày nay hắn đã gặp qua bao nhiêu nguy hiểm, càng đi sâu vào trong Cốc yêu thú còn có thực vật đều to lớn cường đại hơn rất nhiều. Hắn cũng không gặp được đồng môn sư huynh đệ nào cả, mọi người đi đâu hết rồi, thật sự là đáng sợ mà. Gặp phải Hấp Huyết Đẳng khó nhân này, sao số hắn lại xui xẻo như vậy không biết nữa a.”

Kỳ Phong còn không biết hắn vốn dĩ có tính mù đường, đi lạc trong thời gian lâu như vậy rốt cuộc đã ra khỏi phạm vi giới hạn khảo hạch được tông môn bảo vệ tiến vào nơi nguy hiểm mà còn không biết thì làm gì có chuyện an toàn được nữa cơ chứ.

Thật ra nếu Kỳ Phong không dùng Âm Linh Thuật thì những cường giả ẩn thân bảo vệ kỳ khảo hạch tông môn Dịch Thần Tông có lẽ sớm đã phát hiện ra hắn đi, đáng tiếc bây giờ đối diện với Hấp Huyết Đẳng hắn phải tự mình liều mạng.

Lấy ra Xích Hoàng, đây là Mộ Bạch sư huynh đưa cho hắn, giờ phải dùng đến rồi.

Kỳ thật thời gian này thực lực Kỳ Phong tăng lên rất nhiều, nhất là khả năng chiến đấu cùng cảm ứng lại cực kỳ nhạy bén.

Khi những sợi Hấp Huyết Đẳng này lao tới Kỳ Phong nhanh chóng bay lên đồng thời chém ra vô số đường kiếm cắt đứt toàn bộ những sợi Hấp Huyết Đẳng đang muốn quấn lên trên người hắn.

Sau một khắc mà vẫn không thể giải quyết đám dây leo chuyên đi hút máu này là thế nào? Hắn chiến đấu lâu như vậy nhưng sao những sợi Hấp Huyết Đẳng này lại sống dai như vậy hả? Chết tiệt, cứ chém hết chúng lại mọc, ở đâu ra nhiều Hấp Huyết Đẳng quá vậy. Nếu còn tiếp tục chiến đấu, với tình trạng này hắn nhất định sẽ bị tiêu hao hết linh lực không còn sức chiến đấu lập tức sẽ bị những sợi Huyết Đẳng này hút khô máu đến chết.

Không thể cứ chiến đấu mãi như thế này được, phải diệt tận gốc may ra có thể tìm được con đường sống.

Dùng thần niệm kiểm tra cũng không nhìn thấy bản thể của nó, có thể là ẩn sâu dưới đáy vực đi vì những sợi Hấp Huyết Đẳng này đang không ngừng từ dưới đáy vực bò lên.

“Quả nhiên là một nơi ẩn nấp cẩn mật.”

Hắn không biết dưới đáy vực có cái gì nên không thể mạo hiểm xuống đáy vực được. “Thôi bỏ đi, sau này thực lực cường đại ta nhất định sẽ quay trở lại thu phục ngươi.” Không tìm được bản thể chỉ có một chữ...”chạy“. Quyết định như vậy Kỳ Phong hắn cũng không tham chiến, chuyển linh lực thành những tia lôi nguyên bắn thẳng về phía Hấp Huyết Đẳng kiến chúng tạm thời lùi lại. Chính là vào lúc này vận chuyển linh lực đến cực hạn Kỳ Phong ngay tức tốc lao đi, sau lưng hắn những sợi Huyết Đẳng dường như biết mình bị lừa những sợi dây leo như có linh tính cũng lập tức lao theo.

Kỳ Phong đứng là sợ mất mật, lần đầu tiên trong đời lại phải chạy trốn chết như vậy. Hắn cũng không dám chậm trễ vừa dốc hết toàn lực chạy trốn vừa không ngừng bắn ra những tia lôi nguyên về phía sau chặn lại những sợi Huyết Đẳng đang sắp đuổi kịp. Đến lúc không còn nhìn thấy sợi Hấp Huyết Đẳng nào đuổi theo nữa Kỳ Phong hắn thật sự cũng không dám dừng lại. Ai biết những sợi dây leo đáng sợ đó có khi nào nó lại không tha cho hắn mà đuổi theo nữa hay không a.

Không biết đây là nơi nào, rừng cây rất âm u nhìn có chút đáng sợ, hắn chỉ lo chạy cùng để ý sự truy đuổi của Hấp Huyết Đẳng, hắn làm gì có thời gian

nhìn đường cơ chứ.

Cũng may trước đây khi chém giết tên Trúc Cơ thu được Lôi Nguyên Công Pháp nếu không hôm nay hắn không chết cũng nhất định bị lột mất một tầng da chứ không phải nói chơi. Hơn ai hết hắn biết Hấp Huyết Đẳng là như thế nào mạnh, thực lực của hắn cộng thêm kiếm Xích Hoàng mà còn chưa đủ để tiêu diệt nó, có thể thấy Hấp Huyết Đẳng này có khả năng là Yêu Đẳng đi, nghĩ đến đây Kỳ Phong không khỏi rung mình.

Kỳ Phong có điều không biết, Hấp Huyết Đẳng này đúng thật là Yêu Đẳng ngàn năm, nó là cảm ứng được mùi huyết nhục thần thể của hắn nên mới truy đuổi, chẳng qua là Kỳ Phong thực lực không thấp còn có thể bỏ chạy nhanh nếu không hôm nay nhất định sẽ trở thành đồ bỏ cho nó thoát xác.

Trải qua trận chiến này Kỳ Phong mới thấy được chân đây là thực lực quá yếu, hắn nhất định phải tăng lên thực lực của mình.

Tìm một chỗ kính đáo đảo động phủ bày ẩn nấp pháp trận. Kỳ Phong bắt đầu khôi phục linh lực đã tiêu hao.

Hai ngày sau linh lực đã hoàn toàn hồi phục, đang định dỡ bỏ ẩn nấp pháp trận thì lại nghe thấy bên ngoài cách động phủ của hắn hơn trăm dặm có hai vị tiên bối đang đánh nhau. Trong thần niệm của hắn pháp bảo không ngừng oanh kích.

Nhìn linh lực cường đại đang không ngừng ầm vang, đây là trận chiến của hai cường giả Nguyên Anh kỳ cao thủ đi, ách...may mà hắn vậy mà làm động phủ khá xa chỗ bọn họ đánh nhau nếu không chỉ cần gần hơn trong phạm vi chiến đấu của bọn họ thôi có khi cũng đủ giết chết hắn rồi cũng nên.

Ah... như thế nào lại thấy có hai vị khán giả khác đang ẩn nấp gần chỗ chiến đấu nhỉ, hai người này thật sự không sợ chết là gì sao?

“Ầm...ầm...” hai tiếng nổ lớn vang lên rồi tất cả mọi thứ rơi vào im lặng. Ách...dur chân thôi cũng đã đủ làm hắn tức ngực thế này sao. May mà hắn cách hai người đánh nhau này khá xa nếu không hắn nhất định sẽ bị liên lụy đi.

Dùng thần niệm quét qua không thấy hai vị lão giả vừa đánh nhau đâu. Còn có hai người khác ở gần đó xem trận đấu đâu rồi? Ah...đừng nói đây là đồng quy vu tận trong truyền thuyết nha và hai vị khán giả ở gần khu vực chiến đấu cũng bị liên lụy rồi nha?

Cũng may hắn ở khá xa, tuy tu vi không cao nhưng ngược lại thần niệm đủ cường đại để quan khán trận đấu, hai vị lão giả này sau khi đấu pháp một trận thì cũng đồng thời biến mất. Thật đáng sợ, may mà hắn không đến gần nếu như đến gần có phải cũng sẽ giống như những vị khán giả kia cũng ngay lập tức biến mất hay không, cũng hơi phi yên diệt rồi hay không?

Lặng lẽ từ trong động phủ đi đến chỗ hai vị lão giả vừa đấu pháp, nhìn hai chiếc nhẫn trữ vật nằm mỗi nơi một chiếc dưới hồ sâu lúc này Kỳ Phong mới cảm thấy cường giả thật là đáng sợ. Nếu động phủ của hắn ở trong phạm vi đấu pháp của bọn họ vậy không phải hắn cũng sẽ giống như hai vị kia...nghĩ đến đây Kỳ âm thầm cảm thấy mai mắn.

Nhìn cái nơi mấy phút trước vẫn còn là một mảnh rừng bây giờ là bãi đất trống với những vết cháy xém không còn một góc thực vật nào tồn tại Kỳ Phong cảm thán không thôi.

Cuốn lên hai chiếc nhẫn trữ vật Kỳ Phong cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này, hắn biết với động tĩnh vừa rồi hai cao thủ cường giả này làm ra rất nhanh lại sẽ có cường giả khác tìm tới.

Trong chớp mắt rời đi hơn trăm dặm, Kỳ Phong lúc này mới dùng Âm Linh Thuật che dấu chính mình tiếp tục chọn một hướng khác lao đi.

Một canh giờ sau Kỳ Phong mới tìm chỗ dừng lại, lúc này hắn đã cách khu vực khảo hạch Dịch Thần Tông đã hơn ngàn dặm. Dùng thần niệm kiểm tra không thấy có người đuổi theo làm Kỳ Phong thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy một hang động trống không không có yêu thú nào chiếm đóng, Kỳ Phong quyết định dừng lại tiến vào. Lấy ra trận kỳ bố trí ẩn nấp pháp trận cùng áo trận lúc này Kỳ Phong mới hoàn toàn yên tâm.

Tiến vào hang động một khắc sau liên tiếp có hai đợt người bay qua nơi hắn ẩn nấp. Nhanh thật, hắn đã rất cẩn thận che đi mọi dấu vết vậy mà vẫn bị lần ra. Thôi xong cái động phủ kia trước khi đi hắn cũng không có phá hủy. Bọn họ có khi nào tìm đến động phủ rồi cảm nhận khí tức của hắn hay không. Hắn thật sự sơ xuất quá a.

Đội trong hang động thêm hai ngày Kỳ Phong cũng không nhìn thấy có người truy đuổi nữa lúc này hắn mới thật sự cảm thấy mình vừa thoát ra khỏi một trận tai kiếp.

Lấy ra một trong hai chiếc nhẫn trữ vật xem xét, dùng nửa canh giờ thời gian đi phá bỏ cấm chế, cũng may thần niệm của hắn đủ cường đại nếu không có lẽ thời gian phá vỡ cấm chế sẽ còn lâu hơn nữa đi.

Nhìn vào trong nhẫn mới thấy chủ nhân trước đây của chiếc nhẫn này là như thế nào giàu có. Cơ hồ nào là linh khí pháp khí pháp bảo ngọc giản linh thạch còn có cả cao cấp linh thạch chồng chất thành từng đống, không lẽ đây là người của đại gia tộc nào đó sao, còn có hai ngọc bài được đặc riêng biệt ở chỗ dễ thấy nhất có lẽ là vật quan trọng đi.

Nếu là người của đại gia tộc sao lại ở chỗ này? Không quan trọng, dù sao bọn họ là tự giết hại lẫn nhau mà chết. Không liên quan gì đến hắn. Tiện tay quăng luôn chiếc nhẫn trữ vật này vào nhà gỗ trong không gian, lúc này chưa phải là lúc hắn nên dùng nhẫn trữ vật khi mà chưa biết chủ nhân trước đó của nó là ai.

Vẫn còn một chiếc nhẫn trữ vật còn lại hắn cũng muốn xem xem rốt cuộc vị Nguyên Anh cường giả kia là như thế nào giàu có.

Cầm chiếc nhẫn trên tay, cũng giống như chiếc nhẫn hần vừa phá vỡ cấm chế trước đó không lâu, cũng là một chiếc nhẫn màu đen sáng bóng không có gì hấp dẫn vậy mà bên trong là cả một khoảng không gian nhà.

“Chiếc nhẫn này vậy mà lại có đến hai tầng cấm chế.”

Không sau hần hiện tại nhiều nhất chính là thời gian, dùng nửa ngày thời gian phá vỡ tầng thứ nhất cấm chế. Đang chuẩn bị tiếp tục dùng thần niệm phá vỡ tầng cấm chế cuối cùng thì bỗng nhiên thức hải Kỳ Phong bị dao động mạnh. Đây là thế nào? Tập trung thần niệm kiểm tra thức hải. Kỳ Phong nhất thời giật mình. Có người muốn đoạt xá hần. Đáng chết!

“Người rút cuộc là ai, tại sao lại ở trong thức hải của ta?”

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đoạt Xá

Đã từng nghe nói người tu chân đến Nguyên Anh kỳ là đã có nguyên thần, khi tu chân giả nguyên thân bị diệt thì nguyên thần vẫn còn tồn tại không chết mà có thể phụ thể hoặc chiếm đoạt thân xác người khác sống lại. Hần lúc đó còn không dám tin những gì mình nghe thấy, giờ hần thật sự tự mình trải nghiệm chuyện này rồi, hần còn có thể không tin sau.

“Ta hỏi lại lần nữa, người rút cuộc là ai, tại sao lại ở trong thức hải của ta.” Vừa nói Kỳ Phong cũng âm thầm chuẩn bị. Làm người tu chân không thể nào không biết thức hải là nơi quan trọng như thế nào với một tu chân giả, hần không thể để thức hải của mình bị tổn thương dù chỉ một chút cũng không được, hần cũng không cho phép bất kỳ vật thể khác ngoại trừ Đoạn Hồn có thể chiếm đóng thức hải của hần, muốn chiếm thân xác của hần vậy thì chờ nguyên thần câu diệt đi.

“Ha người không cần biết ta là ai, ngoan ngoãn chấp nhận để ta thôn phệ không cần chống cự, ta nhất định sẽ để người chết một cách nhẹ nhàng nhất.” Quách Du hần đã sống hơn ngàn năm thấy không ít thiên tài địa bảo nhưng thân thể thì đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy, không nghĩ tới tùy tiện tìm một thân xác lại chiếm được một thân xác tốt như vậy, song linh căn, có bí mật không gian, đã vậy còn là thân thể. Đây là hần cỡ nào may mắn a.

“Ha ha...không nghĩ tới hần gần hết thọ nguyên vì chiếm được nơi kết Hối Nguyên Quả mà bị đuổi giết, cứ tưởng hần tu luyện đến đây sẽ là kết thúc không nghĩ tới lại còn có con chuột tự mình dẫn tới cửa. Ha ha...đúng là ông trời cũng giúp hần mà.”

Kỳ Phong đến đây đã hoàn toàn xác định đây là đoạt xá. Đáng chết, đáng lý ra hần phải cẩn thận chú ý hơn một chút là sẽ phát hiện ra có trá trong chiếc nhẫn này, một chiếc nhẫn bình thường lại dùng nhiều tầng cấm chế như vậy không phải là làm cho hần tập trung phá giải cấm chế mà phân tâm sao. Mà đúng là nguyên thần này thật sự đã lừa được hần không phải sao.

“Người rút cuộc là ai?” Giận dữ Kỳ Phong quát.

“Ah...tiểu bằng hữu không cần giận dữ, vì thể xác của người không tệ ta phá lệ nói cho người biết để đến lúc người đi đầu thai cũng không cần thắc mắc là mình chết về tay ai. Ta là Quách Du, gia chủ Quách gia, ta có thể hứa với người sau khi thôn phệ thân hồn của người ta nhất định sẽ sử dụng thân thể của người thật tốt.”

Dùng thần niệm nhìn thấy rõ hình bóng lão giả trong thức hải của mình Kỳ Phong dùng thần niệm hỏi: “Quách Y Doanh là gì của người.” Lúc đầu hần còn dự định để người này đi luân hồi, hần biết một người tu luyện đến tình trạng này cũng không phải dễ dàng gì, cũng không thể triệt người tận gốc. Nhưng nếu có liên quan đến Quách Y Doanh loại người làm hại tiểu Hoà của hần này thì lại là chuyện hoàn toàn khác.

Hần Huỳnh Kỳ Phong là người có thù tất báo.

Kỳ Phong biết hần một khi thật sự bị nguyên thần này thôn phệ vậy hần cũng đừng mong có cơ hội đi đầu thai chuyển thế. Đừng nghe nguyên thần tên Quách Du nói nhảm, loại chuyện thôn phệ thân hồn này cũng không phải chuyện đùa, hần sao có thể để loại chuyện này xảy ra trên thân hần được cơ chứ.

“Người là bạn của Y Doanh, ha ha...tốt tốt. Đó là ái nữ của ta nha, ha ha...là tương lai của Quách gia ta a.” Lúc này thì Kỳ Phong đã không còn gì để nói, một người gia chủ làm ác nhân, lại có nữ nhi như thế đúng là cha nào con nấy không thể nghi ngờ. Theo Quách Du hần nói thì có thể thấy được tình trạng Quách gia trong tương lai sẽ là như thế nào đi. Có thể là một trong tứ đại gia tộc cũng xem như Quách gia của người mai mắn.

Cũng không nói nhiều Quách Du hần nhiều năm lần lộn hần cũng không muốn đem dài lăm mòng, hần bắt đầu thôn phệ thân hồn Kỳ Phong, thân hồn của hần bắt đầu bị câu kéo.

“Đoạn Hồn!”

Kỳ Phong biết Nguyên Anh kỳ tu sĩ là cỡ nào đáng sợ, nhưng có đáng sợ thì đã sau. Kỳ Phong hần sau có thể để cho chuyện này có thể xảy ra được.

Một đôi cánh trong suốt màu tím từ ngực trái từ lâu đã được Kỳ Phong đều động lập tức bao phủ lấy thức hải đồng thời Đoạn Hồn cũng cùng lúc xuất hiện.

Từ đầu Kỳ Phong đã làm tốt công tác chuẩn bị nhất là câu thông với Đoạn Hồn buộc Đoạn Hồn ần ần, hần cần có thời gian đi bảo vệ thức hải tránh để Đoạn Hồn làm thức hải bị thương. Nếu không bảo vệ thức hải, với sức mạnh của Đoạn Hồn Thần Bình thì nguyên thần kia bị diệt vậy thức hải của hần cũng đừng mong còn được nguyên vẹn.

“Người hình như còn không biết ta chờ động thủ phải ần ần như thế nào a.” Đoạn Hồn lúc này mới hiện thân, là một thanh bạch ngọc thần linh khí trôi lơ lửng trước mặt nguyên thần Quách Du.

Đến lúc này nguyên thần Quách Du hoàn toàn hiểu vì sau tên tiểu tử này còn không sợ chết, đứng trước Nguyên Anh cường giả còn có thể ung dung đối đáp, hần nên nhận ra sớm đều này mới phải a.

“Khoan đã.” Hần đây là thần trí bị hồng rồi mới cho rằng người này chính là con chuột con, con chuột còn có thần khí. Không đây chắc chắn là thần linh khí đã có trí tuệ đi. Còn có tử quang đang bao lấy thức hải này nếu như hần đoán không sai vậy hẳn phải là thứ mà những người kia tìm kiếm sau. Quách Du hần cần phải sống sót, nhất định cần phải thoát được ra ngoài.

“Thả ta đi ta cung cấp thông tin Hồi Nguyên Quả cho ngươi, ngươi cũng biết Hồi Nguyên Quả quan trọng như thế nào với tu chân giả. Phục dụng một quả Hồi Nguyên có thể tăng lên năm trăm năm thọ nguyên. Đây chính là thần vật a, tin tức này ngươi thấy hữu dụng chứ?” Quách Du hần mới không tin người trẻ tuổi này sẽ không động lòng tham với Hồi Nguyên Quả.

“Ta không tin ngươi.”

Người này là con cáo già, ở trong thức hải của hần nhìn thấy những thứ không nên thấy, đã vậy từ đầu đã muốn giết hần, người mà từ đầu đã không có ý định buông tha cho hần như vậy hần có thể thả cho hần đi được. Không có khả năng, người này một khi thoát ra vậy Kỳ Phong hần cũng đừng nghĩ còn có thể tồn tại ở Tu Chân Giới này nữa. Nguyên thần này không thể thả.

“Trong giới chỉ của ta có bản đồ, chỉ cần ngươi để ta đi ta sẽ chỉ ngươi cách xem bản đồ. Còn có ta tặng ngươi ngọc bài danh ngạch tiến vào Nhất Tinh bí cảnh thì thế nào?”

“Ngươi nghĩ ta là con nít ba tuổi? Ngươi có thể tùy tiện nói cái gì Hồi Nguyên Quả, cái gì bản đồ là có thể lừa gạt ta tin ngươi sau? Còn có ta chỉ cần tiêu diệt ngươi giới chỉ không phải thuộc về ta rồi còn cần đến ngươi đưa cho ta sau?”

“Không không ta không có gạt ngươi, Hồi Nguyên Quả là có thật, sáu tháng trước chính ta đã tận mắt nhìn thấy nó khi đó Hồi Nguyên Quả còn chưa thuần thực, ta nghĩ qua ba tháng nữa là Hồi Nguyên quả sẽ chín. Bản đồ là chính ta vẽ, ngươi nhất định phải tin ta, ta dùng là màu được luyện chế từ Lục Sắc Hoa để vẽ, bất kể ngươi sử dụng cách gì cũng chỉ làm cho nó đổi màu mà không thể hiện lên bản đồ chân chính, chỉ có ta biết cách xem được nó.”

“Không cần, ngấm vào nước rồi dùng thần niệm nhìn xem không phải được được rồi sau?”

“Ah...sao ngươi có thể biết được cách chân chính để xem bản đồ là ngấm vào bạch thủy. Ta nhớ ra rồi, lúc ta tìm đến nơi có Hồi Nguyên Quả được một lúc thì gặp người đến, ngươi là biết được cách giải bản đồ chính từ người đó đúng không, có phải chính là hần đã nói cho ngươi biết có đúng hay không?” Người đó tu vi cao hơn hần Quách Du hần biết chính mình là không có khả năng đánh lại người này lúc hần đã muốn rút lui, nếu không phải cái tên đó đe dọa bắt ép hần giao ra bản đồ thì mới để hần bình an rồi đi làm sao tên tiểu tử này có thể biết được. Thật là tức chết Quách Du hần quá đi mà. “Kỳ Phong tròn trắng mắt, tùy tiện nói dối vậy mà lại đúng rồi. Ha...Hần thật ra chỉ nghĩ dùng nhiều màu sắc như vậy thì ngấm vào nước cho trôi bót đi là có thể xem được vậy mà lại đúng rồi, cái tên

“Vậy thì ta sẽ chỉ ngươi đường trở lại nơi khảo hạch Dịch Thần Tông đi. Nữ nhi ta đang tham gia khảo hạch ngươi là quen biết nữ nhi của ta vậy ngươi chắc chắn là bị lạc đường, người cách nơi khảo hạch hơn ngàn dặm về hướng nam ngươi cần phải quay lại a.”

“Cám ơn ngươi đã nhắc nhở ta nhưng ngươi là biết quá nhiều, ta không thể thả ngươi đi được, xin lỗi.”

“Tiểu chủ nhân, nói nhiều với hần làm gì, việc còn lại cứ giao cho ta đi.” Nó là sợ Tiểu chủ nhân mềm lòng, tên cáo già này muốn lừa Tiểu chủ nhân của nó thả hần đi. Còn lâu nó mới đồng ý, tên này cũng chỉ là một nguyên thần nho nhỏ của cái vị diện này mà thôi, còn không đáng để nó ra tay nhưng vì Tiểu chủ nhân nó nhất định phải tiêu diệt những kẻ có ý định làm hại đến tiểu chủ nhân của nó, bất kể người đó là ai. Nó Đoạn Hồn phải bảo hộ Tiểu chủ nhân, chờ tiểu chủ nhân đủ mạnh nó nhất định phải đưa người an toàn trở về Linh Giới.

“Ngươi...”

Đoạn Hồn biến thành một đoàn bạch quang hiện lên bao trùm lấy nguyên thần Quách Du, mặt cho nguyên thần Quách Du ra sức dấy dựa muốn thoát cũng thoát không được, trong nháy mắt nguyên thần bị đánh tan toàn bộ bị đoàn bạch quang cuốn lấy cùng lúc biến mất, trong thức hải Kỳ Phong toàn bộ không còn bóng dáng nguyên thần Quách Du tồn tại.

Đoạn Hồn Thần Bình không phải là linh khí mà là thần linh khí lại là Thần Bình đến từ thần giới, một khi phát động thần lực nếu hần không dùng Tử Linh cũng chính là đôi cách màu tím ần thân hình long vũ ẩn ký trước ngực trái của hần được hần đều động bao phủ bảo hộ thì có phải thức hải của hần cũng bị thần lực của Đoạn Hồn đánh tan như nguyên thần kia luôn rồi không.

Thu hồi Tử Linh trở về hình dạng long vũ ẩn trở lại trên ngực trái lúc này Kỳ Phong mới thở phào nhẹ nhõm, Kỳ Phong không khỏi rung mình, nếu hần

phát hiện chậm một bước có phải hấn thật sự sẽ bị thôn phệ rồi không. Đưa tay sờ lên ngực trái của mình, thật may hấn còn có đôi cánh Tử Linh cũng là bí mật thân phận mà hấn muốn đi khám phá.

“Tiểu chủ nhân, người không sao chứ?”

“Cám ơn người Đoạn Hồn, ta chỉ là có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một lúc thì tốt rồi.” Thật sự hấn cũng không suất nhiều lực, tiêu diệt Quách Du hoàn toàn là do Đoạn Hồn, hấn chỉ là có chút tiêu hao linh lực vì vận dụng và duy trì đôi cánh Tử Linh mà thôi và một phần cũng là do dư chấn khi Đoạn Hồn tiêu diệt nguyên thần Quách Du gây ra, những điều này Kỳ Phong cũng không có nói cho Đoạn Hồn biết mà thôi.

“Vây ta yên tâm rồi.” Lúc nó diệt nguyên thần kia đã cố gắng không chế thần lực nhưng vẫn rất mạnh, may mà thức hải được Tiểu chủ nhân bảo vệ không chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng đến Tiểu chủ nhân rồi.

Hấn đã kiểm tra rồi, thức hải của hấn ngoài Đoạn Hồn ra cũng chỉ là một màn sương trắng, thần hồn kia đã hoàn toàn biến mất. Thở ra một hơi đúng là nguy hiểm, từ giờ hấn nhất định sẽ rất cẩn thận.

Nghĩ như vậy nhưng Kỳ Phong cũng chỉ nghỉ ngơi một lúc rồi cầm lên chiếc nhẫn giới chỉ của Quách Du kiểm tra một lượt, “hả..không cần dùng thần niệm đi phá giải nó cũng có thể tự giải rồi?”

Kỳ Phong không biết thật ra cấm chế cũng chỉ có một tầng, tầng thứ hai là do Quách Du nhất thời tạo ra nhằm làm Kỳ Phong phân tâm mà thôi. Quách Du nguyên thần tan biến vậy tầng cấm chế đó cũng tự động tan rã mà thôi.

Dùng thần niệm nhìn vào bên trong chiếc nhẫn giới chỉ Kỳ Phong nhất thời giật mình. Đây là thật là gia chủ Quách gia sao? Nghèo quá hà, cũng không có mấy món đồ có giá trị, cứ nghĩ gia chủ một đại gia tộc là phải có cả đại gia tài luôn mang theo bên mình chứ, đẳng này Quách Du hấn vậy mà linh thạch thì nhiều nhưng lại chỉ có một ít pháp bảo cùng pháp khí cộng thêm một ít đan dược linh thảo cấp thấp gì đó còn không bằng một góc chiếc nhẫn trước đó hấn thu được thật nhiều tài vật a.

“Nếu Quách Du nguyên thần mà sống lại hấn nhất định sẽ vì bị chê nghèo mà tức đến chết thêm lần nữa. Hấn là biết mình thọ nguyên sắp tận, mà hấn trên có trưởng lão dưới có nữ nhi cùng chúng đệ tử, nên pháp bảo tài vật hấn chia cho chúng đệ tử và giao hết cho nữ nhi rồi còn đâu a.”

Tuy không có nhiều tài nguyên nhưng lại thật sự có một tấm bản đồ, đây chính là tấm bản đồ chỉ dẫn đến nơi có Hồi Nguyên Quả đi, ít ra hấn thu hoạch lần này cũng coi như không tệ.

“Ah...có phải hấn nghĩ hơi quá rồi không ta, thiên tài địa bảo chứ có phải rau cải trắng đâu, cứ muốn có nhiều là sẽ có nhiều a, ha ha..” Tự chế nhạo mình một phen Kỳ Phong nhìn thấy trong nhẫn còn có một chiếc hộp ngọc, tiện tay cầm luôn ra xem.

Nhìn một lượt thì đại khái chiếc hộp ngọc này cũng không có gì đặc biệt, quan sát qua không có cái gì cấm chế Kỳ Phong lật mở ra xem. Thì ra hộp ngọc này cất giữ năm tấm ngọc bài, là ngọc bài danh ngạch tiến vào Nhất Tinh bí cảnh? Đúng rồi không phải nguyên thần Quách Du cũng nói như thế sao?

Lúc hấn phá vỡ chiếc nhẫn trữ vật thứ nhất hấn cũng thu được hai tấm ngọc bài giống hệt ngọc bài hấn cầm trên tay này, lúc đó hấn còn không biết ngọc bài này là dùng để làm gì, thì ra nó là vật quan trọng như vậy, vậy mà để Kỳ Phong hấn chiếm đến bảy tấm.

“Ít nhất hấn cũng còn thu được mấy thứ quan trọng nếu không hấn thật đúng là làm chuyện lỗ vốn rồi.”

“Thu thập một chút Kỳ Phong quyết định tìm đường trở lại khu vực khảo hạch, ha...hấn vậy mà đi lạc đến hơn ngàn dặm, nếu không có nguyên thần Quách Du gia chủ Quách gia này nhắc nhở có phải hấn sẽ còn đi xa hơn nữa hay không?” Kỳ Phong hấn là không có lỗi, lỗi là ở mù đường nha ha ha..

Mất năm ngày ẩn thân tìm đường trở về cuối cùng hấn cũng thở phào nhẹ nhõm vì trong thần niệm của hấn cuối cùng cũng xuất hiện đệ tử Dịch Thần Tông a.

Ah sao lại có cảm giác như vừa tìm được người thân sao bao ngày xa cách nhỉ, quãng đi suy nghĩ loạn thất bát tao qua một bên Kỳ Phong ẩn đi linh lực thả người nhẹ nhàn tiếp cận nhóm đệ tử Dịch Thần Tông này.

Ah như thế nào lại là nhóm người Quách Y Doanh nữa, không trùng hợp như vậy chứ, đúng là âm hồn bất tán mà, hấn đây có tính là xui xẻo hay không a.

Hả?...mà thế nào lại đánh nhau cùng với nhóm người Kiến Huân sư huynh thế này? Hấn cũng chưa từng được xem nhóm người Kiến Huân sư huynh động thủ, cao thủ Luyện Khí chín tầng đánh nhau nha, hấn có thể ở một bên làm khán giả không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Gặp Lại Kiến Huân, Đào Huyền Mộc Ngàn Năm

Kỳ Phong không nghĩ tới đi một chặng đường dài trở lại nơi này lại gặp được cảnh phản kích như vậy. “Oa...thật không nghĩ đến thì ra Thường Ngôn sư huynh cùng Kiến Huân sư huynh mấy người lại thâm tàng bất lộ như vậy nha.”

Bốn tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ đối đầu cùng lúc năm tu sĩ thực lực ngang nhau mà trình độ chiến đấu lại chênh lệch như vậy sao? Nếu như hắn không quen biết các vị sư huynh từ trước và đã từng nhìn bọn người Quách Y Doanh tấn công tiểu Hỏa của hắn thì có lẽ nhìn cảnh chiến đấu này có khi lại cho rằng thực lực các vị sư huynh còn cao hơn bọn người Quách Y Doanh một bậc nữa a.

Không nghĩ tới bị lạc đường còn tìm thấy người quen cũ, “Quách Y Doanh a cái này có nên nói là chúng ta có duyên không ha.”

Bỏ đi lớp nguy trang trở về làm một Kỳ Phong với tu vi thấp bé nhất Dịch Thần Tông, chỉ là giờ hắn đều chỉnh tu vi đến Luyện Khí bốn tầng hậu kỳ mà thôi. Hắn cũng không sợ bị phát giác ra có gì không đúng, thời gian dài không gặp như vậy ai có thể biết Kỳ Phong hắn đã gặp được kỳ tích gì giúp hắn tăng lên thực lực cơ chứ.

Tiếp cận gần hơn Kỳ Phong chọn một nhánh cây đại thụ cách nơi chiến đấu không xa ngồi quan khán. Nhìn đạo quang kiếm ảnh không ngừng va chạm, từng đạo linh lực chớp loé liên tục nhìn vui mắt vui tai. “Ha ha...Hắn đây là được xem cảnh thật người thật đấu pháp nha, không giống diễn viên đóng giả trên phim ở thời Hiện Đại toàn dùng kỹ xảo, đánh như thế này nhìn xem nói không phản kích mới là lạ đó.”

Kỳ Phong thật ra còn không biết, hắn vì xem trận chiến mà còn không biết kiềm chế kích động làm bại lộ nơi ẩn nấp, chỉ là vị Thường Ngôn sư huynh nào đó còn đang bận chiến đấu không thèm đi vạch trần hắn mà thôi.

“Ah...sau hắn lại có cảm giác bị lạnh sống lưng nhỉ? Mặc kệ, xem tiếp a.” Nội tâm Kỳ Phong là nghĩ lần sau hắn nhất định phải chuẩn bị sẵn điểm tâm cùng linh trà a, ngồi xem không như thế này hắn cứ thấy thiếu thiếu thế nào ấy.

“Ah...Thường Ngôn sư huynh, huynh đây có tính là hành hạ người hay không a, sau toàn đánh vào chỗ hiểm con nhà người ta thế. Còn có Kiến Huân sư huynh à, người ta là nữ nhân đó, có thể nương tay một chút hay không a, đã vậy còn không cho người ta kịp phản kháng. Ha ha...xem đánh nhau kích động thật nha.”

“Ách...hắn đây là thấy bọn người Hà Phương, Quách Y Doanh bị đánh cho bầm dập nên vui sướng khi người gặp họa phải không ta? Hình như không phải đâu nha, bọn người Hà Phương, Quách Y Doanh này ở đây là rơi vào tay các vị sư huynh chứ nếu như rơi vào tay hắn vậy thì cũng không phải chỉ bị đánh thế này thôi đâu nha. Hắn là người có thù tất báo à.”

“Đừng đánh nữa, bọn ta nhận thua. Bọn ta không tranh Thiên Chu với các ngươi nữa là được chứ gì.”

Kỳ Phong nghe nói cũng nhất thời giật mình. “Thiên Chu đây không phải là độc vật sao? Loài nhện kiến này sau có thể xuất hiện ở nơi này rồi, mà Thường Ngôn sư huynh cần nó làm cái gì nhỉ? Ách...hắn quên mất Thường Ngôn sư huynh cũng là người đam mê luyện đan thuật nha. Ah... đây không phải là Thường Ngôn sư huynh muốn sử dụng Thiên Chu đi luyện đan độc sau?”

Kỳ Phong hắn đây là vừa mới phát hiện ra cái gì? Nghĩ đến có khi nào chính mình sẽ bị mấy con nhện độc bò lung tung khắp người không ta? Oa...hắn vẫn là nên tránh xa vị sư huynh này xa ra một chút mới tốt. Hắn thật sự sợ nhện mà nhất là nhện độc a.

“Y Doanh giao cho bọn họ đi, có cơ hội ta lại tìm cho muội con khác.”

“Nhưng mà chúng ta là nhìn thấy trước.”

“Các huynh sẽ lại đi tìm cho muội con khác nhé.” Hà Phương vừa dụ dỗ vừa nói. Hắn biết hiện tại bọn hắn không phải là đối thủ của đám đệ tử này, bây giờ chịu thua nhưng đợi có cơ hội nhất định sẽ trả thù cho nỗi nhục mà hắn phải chịu ngày hôm nay.

Quách Y Doanh không tình nguyện giao ra Thiên Chu, phải biết rằng loại độc vật hiếm có này không phải lúc nào cũng có thể tìm thấy được giờ lại phải giao ra.

Thật là tức chết mà, đáng tiếc tổ đội bọn họ nhiều người còn bị thương chưa khỏi nếu không đừng nói nàng phải giao ra Thiên Chu này, cho dù là giết chết hết đám đệ tử này nàng mới có thể hà đi con giận, đệ tử tham gia khảo hạch đông như vậy, giết chết vài người thì đã sao.

“Cũng tại cái tên đệ tử cướp đi Huyết Hoà Hồ của nàng, cái tên đó cũng đừng để cho nàng gặp lại nếu không nàng nhất định sẽ dụng độc phết đi hắn.”

Quách Y Doanh không biết người mà nàng hận chết lại đang ngồi trên cây đại thụ cách đó không xa xem nàng diễn hí kịch kia kìa.

“Thiên Chu giao cho ngươi. Y Doanh, sư huynh đệ chúng ta đi.”

Đám người Hà Phương rời đi xa bọn người Thường Ngôn lúc này mới ăn vào Hồi Linh Đan lập tức khoanh chân ngồi ngay tại chỗ đều tức phục hồi linh lực.

Ah...không phải chứ, cứ như thế không phòng bị có người đánh lên ở đây phục hồi linh lực là thế nào?

“Ta nói Thường Ngôn sư huynh, Kiến Huân sư huynh à, các huynh có phải là nên phòng bị một chút không? Không phòng bị con người thì cũng nên phòng bị yêu thú bất ngờ tấn công hay bọn người Quách Y Doanh quay lại đánh lên chứ?” Aiz...thiệt là hết cách. “Hắn chỉ là người qua đường gặp cảnh đánh nhau thì làm khán giả thôi có được hay không? Tự nhiên bây giờ như thế nào lại biến thành người đi hộ pháp rồi. Oa...các người có cần quá đáng như vậy không a?”

Thật ra Kỳ Phong là lo nghĩ nhiều rồi. Bọn người Kiến Huân chỉ là đang nghỉ ngơi và đang chờ con cá là hắc lộ diện mà thôi.

Kỳ Phong còn không biết cái vị sư huynh mà hắc luôn sợ đến gần là Thường Ngôn, người ta đã phát hiện ra hắc từ lâu rồi nhưng vì Kỳ Phong không có phát ra sát khí mà tu vi dao động thấp nên người ta không thêm để ý đến hắc mà thôi.

Kỳ Phong nếu biết những suy nghĩ này của Thường Ngôn hắc nhất định không thêm bỏ đi lớp dịch dung mà nhất định lao ra phân cao thấp với vị sư huynh này một trận vì dám xem thường hắc còn cho hắc là cá, hắc nhất định sẽ vừa đánh vừa mắng huynh mới là cá, cả nhà huynh mới là cá đó.” Đáng tiếc Kỳ Phong hắc cũng không biết những suy nghĩ này của vị sư huynh Thường Ngôn kia đâu nha.

“Xem diễn lâu như vậy hình như cũng nên xuất hiện rồi đi, vị bằng hữu này hay là chờ ta đích thân đi mời.”

Ba người Kiến Huân nghe Thường Ngôn nói vậy thì nhất thời kinh ngạc. “Bọn họ cũng không phát hiện ra có người ẩn nấp gần đây nha, Thường Ngôn là thế nào nhìn thấy có người tiếp cận bọn họ?” Là lời trong lòng Kiến Huân lúc này. Đây chính là khác biệt về thực lực đi.

“Hà...Kỳ Phong hắc ẩn nấp kĩ như vậy mà cũng bị phát hiện rồi. Làm sao có thể, hay là lúc xem đánh nhau kích động quá nên bị lộ nhỉ? Thôi kệ, bị phát hiện rồi thì đành phải xuất hiện thôi vậy.” Từ trên cây theo bản năng nhảy xuống, hắc cũng không vận dụng linh lực. Với trình độ của Kỳ Phong hiện giờ thì cho dù có thả hắc trở về Hiện Đại nơi không thể tu luyện gì thì hắc cũng có đủ khả năng vượt tường bằng óc rồi thì cần gì phải dùng đến linh lực nữa cơ chứ.

“Kiến Huân sư huynh, Thường Ngôn sư huynh, các vị sư huynh đã lâu không gặp.” Tiến đến cung kính chào hỏi bốn người trong nhóm Thường Ngôn rồi Kỳ Phong nhanh chóng cúi đầu.

Đừng quan sát hắc như người ngoài hành tinh như vậy nữa có được hay không?

“Kỳ Phong sư đệ.” Là tiếng của Kiến Huân sư huynh a. Ngược nhìn Kiến Huân sư huynh, cứu tinh là cứu tinh nha, Kỳ Phong âm thầm rơi lệ, vẫn là Kiến Huân sư huynh tốt của hắc là người nhận ra hắc nhanh nhất nha.

“Sau lại là đệ, tổ đội của đệ đâu, Lãnh Sương Cốc nguy hiểm thế nào lại đi một mình rồi, không phải đệ còn có tổ đội sau?” Hắc đã hỏi thăm qua mới biết được Kỳ Phong sư đệ đã gia nhập tổ đội nhưng tổ đội toàn những đệ tử tu vi thấp, một đường lo lắng hắc vẫn luôn tìm kiếm tung tích tiểu sư đệ nhưng đều không tìm thấy tin tức gì, may mà hôm nay gặp được tiểu sư đệ, nhưng sau tiểu sư đệ lại đơn độc một mình nơi yêu thú đầy rẫy như thế này?

Bọn người Thường Ngôn đang nhìn hắc chờ câu trả lời. “Ách...cũng phải thôi. Với cái tu vi này mà hắc một mình hoạt động còn an toàn không sức mẽ gì ở Lãnh Sương Cốc hơn một tháng, nói mọi người không nghĩ ngờ hắc mới là lạ đó.”

Đưa tay sờ đầu Kỳ Phong nói: “Mấy ngày trước bọn đệ gặp phải yêu thú cấp năm, vì bị truy đuổi nên thất lạc với tổ đội của mình. Lúc này đi đến đây gặp cao thủ đánh nhau đệ không biết là ai nên không dám ra mặt cũng không dám dùng thần niệm quan sát vì sợ bị phát hiện nên không nhận ra đó là các sư huynh a.” Kỳ Phong giải thích mà trong lòng chỉ muốn khóc mếu, hắc đây có nên trở về Hiện Đại đi làm diễn viên không a? Nhưng hắc nói hoàn toàn là sự thật, hắc cũng không có nói dối nha.

Ôm lấy Kiến Huân Thường Ngôn nói: “Huân, tiểu sư đệ nhiều ngày sợ hãi rồi đừng hỏi đệ ấy nữa, chúng ta vẫn là nhanh chóng rời khỏi nơi này đi thôi.”

Thường Ngôn hắc có thể là nghĩ nhiều rồi, vị Kỳ Phong tiểu sư đệ này nói chuyện thần thái đúng là không có nói dối cộng với tin tức hắc thu được hoàn toàn trùng khớp vậy thì tạm thời hắc đi tin tưởng vị tiểu sư đệ này vậy trước vậy còn vì sau nơi này nhiều yêu thú với tu vi của đệ ấy mà vẫn bình an vô sự vậy thì cũng không cần.

Đã là người tại Thế Giới Tu chân này, nếu như không có chút năng lực tự bảo vệ bản thân vậy cũng đừng mong tồn tại. Kỳ Phong sư đệ a, ta trước đây đúng là đã quá xem thường đệ rồi.

Chỉ là từ lúc tiểu sư đệ này xuất hiện, trong mắt của Huân sư đệ cũng chỉ có vị tiểu sư đệ đây vậy còn hắc đâu? Hắc cũng không muốn Huân sư đệ lo lắng quá mức cho vị tiểu sư đệ này a.

“Ah...đây là cái tình huống gì nha, hai người đang yên đang lành đi ôm nhau trước mặt hắc làm cái gì? Hai vị sư huynh à, đừng làm tâm hồn trẻ thơ trong sáng của đệ bị tổn thương có được không? Thường Ngôn sư huynh à, huynh đây là thể hiện cho ai xem vậy hả?” Trong lòng kêu gào nhưng cái vị đang ăn giấm trước mắt đây nào đâu có biết. Kỳ Phong hắc mới mặt kệ, những ngày tiếp theo hắc cũng không lo bị lạc đường nữa là được.

Trong lòng vui vẻ Kỳ Phong đi theo đám người Kiến Huân tiếp tục hành trình săn giết yêu thú và đối phó bọn người chặn cướp.

Ha ha thì ra đám đệ tử Dịch Thần Tông này không phải ai cũng tốt như bọn người Kiến Huân sư huynh và tổ đội của hắc a. Gần nửa tháng đi cùng các vị sư huynh mà hắc gặp không ít lần tổ đội khác bị đồng môn đánh cướp nha. Chỉ là nhóm người Kiến Huân tu vi cao nên có gặp chặn cướp cũng toàn bị bọn họ đánh cho chạy trốn chết.

Thật ra Kỳ Phong biết những việc như đánh cướp này hoàn toàn là do danh ngạch tiến vào Nhất Tinh bí cảnh mà ra. Ai không muốn hoàn thành nhiệm vụ, ai không muốn tổ đội mình đứng nhất cơ chứ. Hắc cũng không thể đi trách bọn người này được, có trách thì nên trách danh ngạch tiến vào Nhất Tinh bí cảnh là quá ít đi.

“Ah...kia không phải là Huyền Mộc ngàn năm sau? Bọn người Kiến Huân sư huynh có phải mất có vấn đề hay là bị mất đi thần niệm rồi, trước mắt không phải Huyền Mộc ngàn năm sau, bọn họ như thế nào còn không nhận ra cứ thế đi qua a.”

Kỳ Phong đây là cho rằng ai cũng có được truyền thừa cùng kiến thức rộng như phụ thân Lam Thanh của hắn sau ha?

Bọn người Kiến Huân không có nhận ra nhưng Kỳ Phong hắn thì không phải như vậy. Hắn là nhận được truyền thừa từ phụ thân Lam Thanh nên hắn biết Huyền Mộc là như thế nào trân quý. Huyền Mộc vạn năm cũng chỉ cho ra được hơn trăm giọt tinh chất nguyên mộc vậy một gốc Huyền Mộc ngàn năm này bên trong thì có được bao nhiêu tinh chất nguyên mộc, cao lắm cũng chỉ có hơn mười giọt tinh chất nguyên mộc mà thôi. Nhưng cái chính là một giọt của nó có thể giúp cho tu chân giả hệ Mộc tăng lên một tầng thực lực nha, đây chính là bảo vật trân quý ngàn năm khó tìm nha. Kỳ phong hắn như thế nào có thể bỏ qua.

“Vậy các vị sư huynh như thế nào bỏ qua, như thế nào không điên cuồng đi trích. Hay thật sự là bọn họ không biết giá trị thật của nó? Đã các huynh không cần vậy tất cả tinh chất Huyền Mộc đệ cũng không từ chối mà thu thập đâu nha.”

Trong lòng nghĩ vậy Kỳ Phong cũng không do dự, hắn cũng không thể chờ đến đêm tối quay lại nơi này, ai biết sau khi bọn hắn đi rồi còn có người khác cũng phát hiện ra Huyền Mộc ngàn năm xuất hiện ở nơi này hay không?

Mặt kệ bọn người Kiến Huân đang tiến về phía trước còn Kỳ Phong hắn thì quay ngược trở lại, cũng không có thời gian đi trích từng giọt tinh chất vì sợ thời gian chờ đợi quá lâu bọn người Thường Ngôn không thấy hắn nhất định sẽ nghi ngờ. Hắn không lo lắng người khác sẽ biết hắn biến mất nhưng cái vị Thường Ngôn sư huynh này thì lại khác a.

Đào luôn cả gốc Huyền Mộc chuyển vào không gian để Huyền lo liệu, tiện tay bắt mấy con yêu thú cấp thấp rồi quay trở về, những việc này hắn thực hiện cũng chưa đến nửa khắc chắc là không có vấn đề gì đi.

Trở lại nhóm các vị sư huynh trong khoảnh khắc Kỳ Phong cảm giác có một đạo thần niệm quét lên trên người hắn. “Biết ngay cái vị sư huynh này vẫn là phát hiện ra hắn biến mất mà.”

“Đệ vừa đi đâu?” Thường Ngôn sư huynh đây là sợ Kiến Huân sư huynh lo lắng cho hắn nên mới truyền âm hỏi riêng thế này phải không?

“Đệ thấy mấy ngày nay mọi người đều mệt mỏi mà chỉ toàn dùng Tích Cốc Đan nên đệ đi bắt vài con thú rừng về nướng thôi ạ. Đệ là sợ nói ra Kiến Huân sư huynh sẽ không cho đệ đi nên đệ mới âm thầm đi bắt a.”

“Được rồi, đưa đây cho ta. Không được phép nói với Huân là đệ tự mình đi bắt thú rừng đâu nhé.”

“Ah... Vâng.”

“Thường Ngôn sư huynh vậy mà thật sự tin hắn. Cũng đúng, nhiều ngày tiếp xúc bọn họ cũng đỡ bỏ phòng bị với nhau không phải sau.” Kỳ Phong âm thầm cảm thấy may mắn, nếu vị sư huynh này còn gắt hời hắn bắt mấy con thú này ở đâu hắn đúng thật phải dò đầu bức tóc để suy nghĩ a, không lẽ hắn phải nói “đệ là dùng ý niệm bắt chúng từ trong không gian ra.” Ha ha... làm sao có thể nói a.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hồi Tông Môn

Kỳ Phong thật sự nghĩ mình là gặp may mắn, lần khảo hạch này hắn đúng là thu được không tệ. Loại Huyền Mộc ngàn năm này vậy mà cũng để hắn gặp được, thứ này nếu để cho người trong thế giới tu chân này biết được vậy sẽ là như thế nào điên cuồng.

“Kỳ Phong đào đi Huyền Mộc ngàn năm đúng là sau này sẽ gây chấn động không nhỏ trong toàn giới tu chân, cùng lúc đó người săn đuổi cái vị thần bí bán ra tinh chất nguyên mộc trích từ Huyền Mộc ngàn năm cũng tăng lên theo cấp số nhân.”

Nhưng đây đã là chuyện của sau này, còn chuyện trong vài ngày tới đúng là có hai người sẽ xuất hiện tại gốc Huyền Mộc ngàn năm đã bị đào đi này nhưng bọn họ đã chậm hơn Kỳ Phong một bước, hai người đến cũng không tức giận. Loại bảo vật này cũng phải có duyên mới gặp được mà hai người bọn họ nghĩ mình chỉ là vô duyên với gốc Huyền Mộc này mà thôi.

Cuối cùng cũng đến ngày kết thúc kỳ khảo hạch, nói thật nếu tham gia đã ngoại vài ngày trong rừng Kỳ Phong hắn không cảm thấy chán nhưng hai tháng qua trong Lãnh Sương Cốc nhìn cảnh tranh đoạt chém giết, người cùng một tông môn thế này hắn cảm thấy ngán ngẫm. Thật sự chỉ muốn nhanh hồi tông càng sớm càng tốt.

Mà nghĩ cũng lạ, đột từ Lãnh Sương Cốc trở về hắn cũng không gặp lại Lạc Thần sư huynh cùng Mộ Bạch sư huynh, người dẫn đoàn lại là Mạc Thiên Hàn nhị sư huynh cùng một vị Nguyên Anh lão giả khác. Đây có phải là do lần trước gặp đám Biên Bức tập kích nên lần này tông chủ phái cường giả đến có phải hay không thì hắn không biết nhưng sau hắn có cảm giác mình bị người chú ý, là ai đang quan sát hắn Kỳ Phong cũng không dám đi tìm hiểu, hiện tại hắn cảm thấy có một cỗ áp lực vô hình làm hắn thấy thật khó chịu.

Hay là có người phát hiện ra Hồn Thiên Lăng? Không có khả năng nha. Nhìn từ bên ngoài thì Hồn Thiên Lăng trong giống như sợi tơ bình thường thôi

mà, trừ khi chạm vào mới phát hiện ra có sự khác biệt, vậy người trong bóng tối chú ý đến hấn làm cái gì cơ chứ, bề ngoài hấn hoá trang khá kỹ làm sao có khả năng hấn sẽ bị phát hiện?

.....

“Hỗn Thiên Lăng, cái này làm sao có thể, làm sao người lại đưa cho người khác vật quý trọng như vậy? Nó không phải là có một đôi sao. Như thế nào lại bị tách ra?”

Mạc Thiên Hàn hai tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt muốn bật cả máu. Đã như vậy thì cũng đừng có trách ta. “Hỗn Thiên Lăng, một đệ tử nho nhỏ, ngươi nghĩ mình cũng xứng mang nó sao?”

.....

Đoàn người về đến Quân Trường Tông Môn Dịch Thần Tông đã là gần mười ngày sau.

Kỳ Phong cũng không ở lại xem kết quả khảo hạch. Với hấn kết quả thế nào không quan trọng, vì hấn chắc chắn là không có khả năng cạnh tranh danh ngạch với đồng môn sư huynh đệ khác. Với tu vi của hấn sống sót trở về đã là tốt lắm rồi, còn việc mơ về danh ngạch tiến vào Nhất Tinh bí cảnh vậy thì cũng thôi đi.

Thấy mọi người tập trung di chuyển về phía tông môn Nhiệm Vụ Đại Điện, Kỳ Phong nhìn trong đám người có mấy người Chu Hân vẫn bình an vô sự lẫn trong đoàn người vậy là hấn yên tâm rồi.

Hấn cũng không có hoàn thành tông môn nhiệm vụ nên cũng không đi theo bọn người Kiến Huân, Kỳ Phong vẫn luôn có cảm giác có người trắng trợn dụng thần niệm đi quan sát hấn. “Ah...đây là nghĩ hấn tu vi thấp nên không sợ bị hấn phát hiện ra phải không?” Không thể dụng thần niệm đánh bật trở về đúng là muốn nghẹn chết hấn mà. Nhưng ai lại ở trong bóng tối âm thầm quan sát Kỳ Phong hấn?

Cũng không muốn ở lại chỗ này để bị người ta chiếu tia X, báo với bọn người Kiến Huân là hấn có cảm giác muốn thăng cấp nên cản trở về bề quan. Kỳ Phong cũng không quên cảm ơn các vị sư huynh đã dẫn dắt hấn bình an trở về, sau đó Kỳ Phong cũng lập tức ly khai Quảng Trường Tông Môn.

Trở lại tiểu phòng hấn cũng không vội dùng trận kỳ bố trí ảo trận, Kỳ Phong sợ cái người theo dõi còn không có buông tha cho hấn.

Trút đi đạo bào tông môn, thu thập chính mình một chút thờ ra một hơi lúc này Kỳ Phong mới có cảm giác thoải mái tự tại. Tạm nhẫn nhịn tâm tình muốn tiến vào không gian xem tiểu Hòa cùng Huyền thế nào rồi nhưng hiện tại còn chưa phải là lúc.

Thả người xuống giường Kỳ Phong mệt mỏi thiếp đi, hai tháng qua thật sự rất mệt mỏi cùng căng thẳng vì luôn phải đối đầu yêu thú. Mặc dù gặp nhiều nguy hiểm nhưng bù lại hấn thu hoạch cũng không tệ.

Kỳ phong tỉnh lại đã là chuyện của hai ngày sau, lúc này trong tông môn đã trở lại sinh hoạt bình thường. Kỳ Phong cũng không biết những ai đạt được danh ngạch tiến vào Nhất Tinh bí cảnh.

“Việc hấn muốn làm bây giờ là tiến vào không gian, nhiều ngày rồi không vào không gia hấn không biết có lẽ tiểu Hòa đã bình phục còn Huyền cũng đã ổn định nhân hình rồi đi.” Phải biết rằng hấn ở bên ngoài hai tháng bằng với không gian đã trải qua gần hai năm, đủ thời gian cho Huyền cùng tiểu Hòa hồi phục.

Cũng không muốn chờ đợi lâu thêm nữa. Lấy ra trận kỳ lưu loát bố trí ảo trận. Chuẩn bị xong mọi thứ Kỳ Phong ngay lập tức tiến vào không gian.

“Ah...tiểu Hòa...nhột quá hà...ha ha ha...” Gì mà hấn vừa xuất hiện đã bị tiểu gia hỏa này áp đảo rồi a.

“Chi..chi..”

“Nhớ ta phải không?” Trong tiểu gia hỏa này sạch sẽ không còn tanh mùi máu nhìn thuận mắt hơn nhiều.

“Chi..chi..”

“Ta cũng rất nhớ mi nha.” Tiểu gia hỏa này lâu như vậy rồi mà vẫn chưa biết nói gì hết, mà cũng phải nếu tiểu Hoà mà có tiến bộ thì cũng không bị đám Luyện Khí đó vây công đánh cho máu huyết lẫn lộn như vậy đâu. Mà có tiến bộ đi nữa nếu bị cô nàng Quách Y Doanh dụng độc thì cũng trở nên yếu đuối mà thôi.

“Chi..chi..” Ôm tiểu Hoà vào lòng vuốt sượt lông mềm mại của nó. “Sau hấn lại có cảm giác tiểu Hòa không ngừng run rẩy nhỉ? Ngoan nơi này là trong không gian, rất an toàn, không có ai bắt nạt mi đâu, tiểu Hòa không cần phải sợ.”

“Chi chi..” không an toàn, nó luôn bị con rắn cháy đen xấu xí bắt nạt. Chủ nhân cho tiểu Hòa ra ngoài a “chi chi...” những lời này của tiểu Hòa Kỳ Phong thật sự nghe không hiểu, nhưng cái người đang ở cách đó không xa lại hiểu rõ từng lời. Cũng chính vì như thế cho nên những ngày sau không yên bình của Huyết Hoà Hồ nào đó cứ không ngừng bị Kiêm Xà Vương nào đó ăn hiếp a.

“Vù...”

“Hà? Huyền sau đến ngươi cũng biến về bản thể thế này?” Hấn không ở trong không gian không phải lại xảy ra chuyện gì rồi chứ, đừng dọa hấn thế chứ.

Nhìn con rắn vàng đang nằm trên vai mà cảm thấy lo sợ.

“Ta nhớ ngươi.” “Ah...” Trời ạ! Thật dọa người mà. Ai có thể đến nói cho hần biết đây rốt cuộc là cái tình huống gì không? Huyền à ngươi có biết ở nhân hình ngươi đã trưởng thành là một thiếu niên rồi không? Ở đây làm nũng với ta làm cái gì, ta cũng không có kẻo cho ngươi đâu a.

Hai tên gia hỏa này mới bao lâu không gặp lại dính người thế này rồi. “Huyền ngươi có thể biến trở lại hình người không?”

“Không biến.”

“Ngươi đừng ôm cái tên tiểu gia hỏa này nữa thì ta sẽ biến.” Hà? Cái con rắn này đây là đang ghen tị với hồ ly có phải không. Nghe nhầm hần nhất định là nghe nhầm rồi đi.

“Aiz...được rồi, được rồi, không cần trừng mắt.” Ta biết mắt rắn rất đẹp haha. Hần cũng thật sự hết cách rồi đành thả tiểu Hỏa ra.

Một lần kim quang chợt loé lên trong chớp mắt một thiếu niên tuấn tú xuất hiện trước mặt hần.

“Ta bây giờ đã có thể tự do biến thân nha. Phong nhi có biết ta lo lắng cho ngươi thế nào không? Ta cảm ứng được ngươi gặp nguy hiểm nhưng lại không thể tự mình ra ngoài không gian đi cứu ngươi, ta thật sự lo cho ngươi.”

“Chi..chi..”

“Ta biết, không phải ta vẫn an toàn đứng ở nơi này hay sao.” Mỉm cười trấn an một người một thú trước mắt. Thì ra vẫn còn có người lo lắng cho hần. Vì thực lực không đủ để chống chọi nguy hiểm làm bọn họ lo lắng, lần này hần nhất định phải lợi dụng thời gian trong không gian đi tăng lên thực lực của chính mình.

“Đây là yêu đan và mật của Cự Mãng, còn đây là ta trích ra mười giọt tinh chất nguyên mộc, ngươi có thể yên tâm Huyền Mộc không chết được đâu, ta cố tình để lại vài giọt nguyên mộc để nuôi dưỡng Huyền Mộc sẽ không sao rồi.” Xà Vương Huyền biết Phong nhi rất thích đào các chủng loại thực vật đem vào trồng trong không gian nên không thể để Huyền Mộc chết đi được như vậy Phong nhi nhất định sẽ đau lòng. Huyền Mộc một khi vắt kiệt nó sẽ dần khô héo rồi tự động hoá thành bột phấn vĩnh viễn biến mất. Nhưng nếu như nuôi dưỡng nó thì ngàn năm sau có thêm một lần thu hoạch.

Đưa tay nhận lấy hai chiếc bình ngọc chứa tinh chất nguyên mộc cùng mật Cự Mãng. Đây là hần dùng mạng tới đổi lấy không thể không nhận.

“Yêu đan này không hữu dụng với ta, ngươi cầm lấy chính mình dùng đi. Không phải ngươi lúc nào cũng muốn tăng lên thực lực sao?”

“Được, vậy ta cũng không khách khí.”

“Thời gian này ta cần bế quan tu luyện, Huyền ngươi giúp ta chăm sóc tiểu Hỏa, nếu như không có việc gì thì đừng làm phiền ta.” Hiện tại hần thực lực quá thấp, đứng trước cường giả hần còn không bằng một con kiến. Hần còn rất nhiều việc phải làm nhưng những việc đó cần phải có đủ thực lực mới có thể đi làm không phải sao?

“Khoan đã, sợi dây trên tóc ngươi từ đâu mà có?”

“Huyền, bỏ tay ra đi, ngươi đang làm ta đau đó.” Con rắn này đang yên đang lành tự nhiên nổi khùng cái gì vậy?

“Là của một người bạn tặng cho ta, có chuyện gì sao Huyền?” Chẳng lẽ Huyền cũng nhận ra đây là thần khí.

“Không có gì, ngươi đi tu luyện đi.” Bọn họ làm thế nào tìm thấy Phong nhi. Không đúng nếu bọn họ tìm được Phong nhi như thế nào còn có thể thả người đi? Chỉ có thể giải thích, thân phận Phong nhi thật sự vẫn chưa bị bại lộ. Cũng đúng, nếu hần không ở trong Hỗn Độn không gian thì chưa chắc đã biết Phong nhi là người hần cần tìm hoặc có lẽ hần cũng giống bọn người ngoài kia không ngừng tìm kiếm Phong nhi đi.

“Huyền ngươi còn có việc gì dấu ta sao, ta là tin tưởng ngươi nhưng...Huyền cũng vì ta tin tưởng ngươi nên...ngươi tốt nhất đừng để cho ta thất vọng.”

Bỏ đi phiền não trong lòng vực dậy tinh thần trở về nhà gỗ, hần hiện tại thiếu rất nhiều thứ, Đan đạo, trận đạo, khí đạo hần đều nhận được truyền thừa từ phụ thân Lam Thanh, Kỳ Phong nghĩ hần chỉ cần học được một phần mười từ người đã coi như là giỏi lắm rồi mặc dù phụ thân hần không giỏi luyện Đan nhưng trình độ trận đạo cùng khí đạo lại là thiên tài.

Nhìn một vòng xung quanh căn phòng, nơi chân thân của hần có năm năm thời gian sinh sống cùng người, không tính ba ngàn năm được bao bọc trong Từ Liên Chi Hoa kia thì nhân sinh của hần với người đứng là ngắn đến thảm hại.

Kỳ Phong nghĩ có lẽ phụ thân biết người không còn có thể cầm cự bao nhiêu lâu nữa nên mới đưa nguyên thể từ Từ Liên Chi Hoa ra ngoài tự mình nuôi dưỡng đi.

“Aiz...thôi bỏ đi, bỏ đi...con đường tương lai còn ở phía trước, Kỳ Phong phấn chấn lên.”

Tự an ủi chính mình một phen lúc này Kỳ Phong mới quyết định chọn học tập Đan đạo. Trước tiên có lẽ hần cần học tập luyện chế thử nghiệm vài loại đan dược cấp thấp.

Đối với trận đạo Kỳ Phong hần rất tự tin với trình độ trận đạo thân truyền từ phụ thân là thần trận vương mà đến bây giờ hần mới có thể hiểu được vì sao

hắn được học tập trận pháp lợi hại như vậy.

Trước đây khi mới xuyên không đến thế giới này nhận ký ức từ nguyên thân chính mình mà hắn cứ nghĩ đó là ký ức nguyên chủ truyền lại về trận đạo cùng khu vực bày hộ trận bên ngoài nhà gỗ, lúc đó nguyên thân cũng xem như học qua trận đạo sơ cấp nên chỉ đơn giản nghĩ rằng trận pháp đó là của thế giới này, đến một đoạn thời gian sao hắn cùng tiểu Hỏa dùng trận kỳ không ít lần bày trận mà càng ngày trình độ trận đạo của hắn càng không ngừng tăng lên, đến bây giờ hắn mới hiểu được đó cũng không phải đơn giản trình độ trận đạo của thế giới này là có thể bày ra. Vì vậy đối với trận đạo Kỳ Phong tuyệt đối không sợ thua kém bất kỳ cường giả nào ở thế giới này, nhưng nói về luyện đan thuật thì hắn đúng là còn phải học tập nhiều a.

Lấy ra Đan lô cùng Đan hỏa bắt đầu học luyện chế đan dược sơ cấp. Dùng một tháng thời gian trong không gian tiêu hao không ít dược liệu cuối cùng cũng luyện chế ra được bình hạ phẩm Tích Cốc Đan đầu tiên.

Hai tháng sau cuối cùng Kỳ Phong cũng thành công luyện chế ra thượng phẩm Tích Cốc Đan. Hắn không phải Hỏa linh căn chỉ dùng Đan hỏa đã thành công như vậy cũng xem như may mắn đi.

Năm tháng sau cuối cùng bình Tự Khí Đan đầu tiên cũng được luyện chế thành công sau bao lần thất bại cùng hủy hoại quá nửa số dược liệu mà hắn thu được. Đây có được tính là bại giả từ không ta? Để Kỳ Phong tiếc nuối là Đan hỏa hắn cũng đã dùng hết cũng vừa lúc hắn phải ra ngoài một chuyến.

“Không phải ba tháng sau Hồi Nguyên Quả sẽ thuần thực sau? Với thực lực này hắn còn không có khả năng đi tranh đoạt cái gì Hồi Nguyên Quả nhưng ai nói hắn sẽ không đi tham gia nào nhiệt cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tiếp Nhận Nhiệm Vụ Tìm Hắc Sa Thạch

Thu thập chính mình một chút đi ra nhà gỗ.

“Àm...âm...”

“Các ngươi đây là không cần tu luyện? Như thế nào đi phá hủy không gian?” Hắn vất vả xây dựng không gian cũng không phải để cho hai vị thần này ở đây phá hoại a.

“Chi chi...”

“Tiểu Hỏa như thế nào lại chọc giận Huyền?” Gia hỏa này vậy mà dám đi đánh nhau với Huyền còn duy trì được lâu như vậy? Nói như vậy lần trước bị đám người Quách Y Doanh đánh nằm trên đất là như thế nào?

“Tiểu Hỏa nếu nó mà biết nói nó nhất định sẽ gào lên với Kỳ Phong là nó khi nào muốn đánh nhau với con rắn ôn thần này. Nó là bị bức phải đánh trả, vì con rắn ôn thần nào đó dọa cạo lông nó a.” Đáng tiếc tiểu Hỏa nó hoàn toàn không thể câu thông với Kỳ Phong a.

“Lúc ngươi chuyển gia hỏa này vào không gian hắn bị trúng độc, giờ thì không sao rồi.”

“Thì ra là vậy.” Thế mới nói tiểu Hỏa sao có thể bị đánh dễ dàng như vậy, hoá ra là bị dụng độc.

“Phong nhi ngươi lại định ra ngoài?” Xà Vương Huyền là nghĩ Kỳ Phong mới trở về không lâu thế nào lại định ra ngoài rồi?

“Ta có việc phải ra ngoài một đoạn thời gian.”

“Ta đi cùng ngươi.” Hắn không yên tâm để Phong nhi đi một mình, nhất là đoạn thời gian vừa qua khi hắn cảm nhận được Phong nhi gặp nguy hiểm mà không thể làm gì được, cái cảm giác này hắn cũng không muốn lặp lại thêm lần nữa.

Phong không biết là hắn để lại vương ấn trên người Phong nhi nên khi Phong nhi gặp phải nguy hiểm đến tính mạng hắn là người cảm nhận rõ ràng nhất nhưng lại bất lực không thể ra tay tương cứu, lúc đó hắn là như thế nào phát cuồng cũng chỉ có hắn mới biết.

Ách...hắn cũng đâu phải là trẻ con, Huyền như thế nào lại muốn đi theo rồi? Nhưng mà nếu để hai tên này một mình trong không gian nữa thì không biết thời gian tới khi vào lại không gian không biết không gian của hắn sẽ biến thành cái dạng gì nữa, hay là cứ để Huyền theo bên người đi.

“Đi cùng ta cũng được nhưng đợi đến khi rời khỏi Dịch Thần Tông đã, còn nữa Huyền ngươi phải biến về bản thể nếu không thì miễn bàn.” Hắn cũng không muốn dấn theo một tên nam nhân quá mức rêu rao vì vẻ ngoài xuất chúng như vậy đâu a.

“Ah...ta đây không phải là ghen tị với vẻ ngoài của ngươi đâu a, đừng có mà suy nghĩ lung tung.” Hừ...hắn còn lâu mới công nhận hắn là ghen tị với cái con rắn đã đẹp thì thôi đi, đã vậy tu vi còn cao hơn hắn đâu.

“Xi...” cười thầm trong lòng Xà Vương Huyền cũng không thèm đi vạch trần Phong nhi của hắn làm gì, dù sao Phong nhi cũng đã đồng ý mang theo hắn như vậy là được rồi không phải sao.

Kỳ Phong hắn nghĩ kĩ rồi, Huyền cùng tiểu Hỏa có vẻ ở chung không hợp, đã vậy hai tên này như thế nào đi làm động phủ ngay bên cạnh nhà gỗ của hắn, để hai vị đại thần này trong không gian có khi nào đánh nhau phá nát luôn nhà gỗ của hắn luôn không hả?

Lúc trước tiểu Hỏa bị thương thì không nói, bây giờ có vẻ Huyền ức hiếp tiểu Hỏa thành nghiện luôn rồi. “Ha ha...tiểu Hỏa thật là đáng thương.”

Kỳ Phong không biết tiểu Hỏa cùng Huyền có thể hiểu được ngôn ngữ của nhau chỉ là mỡ rắn nào đó vì thù dai trước đây tiểu Hỏa dùng lửa đốt cháy áo giáp của mình nên mới ghi thù mà thôi.

Để lại Tích Cốc Đan cho tiểu Hỏa, Kỳ Phong lập tức ra ngoài không gian, ẩn linh lực về Luyện Khí năm tầng sơ kỳ cũng xem như hắn bề quan một tháng đạt được thành tựu này đi. Hóa trang chính mình một chút, rút đi trận kỳ lúc này Kỳ Phong mới mở cánh cửa đi ra tiểu phòng.

Hắn muốn đi đến Tông Môn Nhiệm Vụ Đại Điện chủ yếu là tìm xem có nhiệm vụ nào thích hợp với mình hay không mà thôi, chỉ có như vậy hắn mới có thể có lý do hợp pháp rời đi tông môn.

Kỳ Phong nghĩ mình vẫn chưa chính thức là đệ tử ngoại môn Dịch Thần Tông, nhưng với tư vị này để không bị nghi ngờ tốt nhất hắn vẫn là nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Đến nơi nhận nhiệm vụ Kỳ Phong thấy khá đông đệ tử cũng tại nơi này tìm kiếm nhiệm vụ.

Đứng tại khu vực nhiệm vụ dành cho đệ tử Luyện Khí từ năm đến bảy tầng, nhìn sơ qua cũng chỉ thấy đa số là nhiệm vụ tìm kiếm linh thảo mà thời gian hoàn thành nhiệm vụ lại quá ngắn trong khi hắn cần tìm nhiệm vụ với thời hạn quy định dài hơn.

Không còn cách nào Kỳ Phong đành đi qua bảng thông báo dành cho Luyện Khí từ tám đến chín tầng. Thấy có một nhiệm vụ rất thích hợp với yêu cầu của mình, là nhiệm vụ tìm kiếm Hắc Sa Thạch thời gian không giới hạn.

Tháo đi thẻ bài thông báo nhiệm vụ đi đến chỗ chấp sự điện nhận nhiệm vụ, vị chấp sự điện cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái. “Chắc...không nhìn thì không nhìn đi hắn đỡ phải nhìn sắc mặt vị chấp sự điện này vậy.”

Vị chấp sự điện đưa cho Kỳ Phong xem hình ảnh Hắc Sa Thạch rồi ghi nhận lại hắn là người lãnh nhiệm vụ giống như một cái máy, Kỳ Phong có cảm giác nhiệm vụ mà hắn nhận đối vị chấp sự điện này tựa hồ đã từng ghi chép cả trăm lần rồi đi. Mà cũng phải, một ngày họ phải ghi nhận biết bao nhiêu đệ tử đến nhận nhiệm vụ thì một nhiệm vụ nhỏ nhỏ như thế này vị chấp sự đây để ý làm gì cơ chứ.

Sao khi đăng ký xong Kỳ Phong chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy có người la lên “lại có người nhận nhiệm vụ tìm kiếm Hắc Sa Thạch” nên mới tạm thời dừng lại.

“Thì sao?” Một đệ tử khác hỏi.

“Ha ha...không phải có rất nhiều đệ tử nhận nhiệm vụ này rồi sao?”

“Đúng là có nhiều đệ tử nhận nhiệm vụ tìm kiếm Hắc Sa Thạch này nhưng mấy năm nay người không thấy những đệ tử có liên quan đến Hắc Sa Thạch tất cả bọn họ đều không có tin tức hồi tông sao?”

“Hả? Thật vậy sao? May quá vừa rồi ta đã định chọn nhiệm vụ này chỉ là ta thấy có nhiệm vụ thích hợp với mình hơn nên đã bỏ qua nha.”

Kỳ Phong nghe hai vị đệ tử Luyện Khí tám chín tầng đối đáp thì hắn biết khả năng nhiệm vụ mà hắn chọn này rất khó, cũng may hắn cũng không phải chính thức đi làm nhiệm vụ, nhận nhiệm vụ chỉ là để che mắt mà thôi.

Mà cái thứ gọi là Hắc Sa Thạch này đúng là trong không gian hắn có một viên nha, trước đây hắn ở Dịch Thần phường thị mua được của một vị tán tu một viên đá màu đen, chỉ là lúc đó hắn còn không biết đây là thứ gì. Bây giờ hắn biết nó là Hắc Sa Thạch nhưng tác dụng để làm gì thì hắn thật sự còn không biết hoặc cũng có thể là tài liệu dùng để luyện khí đi.

“Không quan tâm trước rồi đi nơi này rồi tính sau.” Nghĩ như vậy Kỳ Phong lập tức rời đi Tông Môn Nhiệm Vụ Đại Điện.

Kỳ Phong rời khỏi Nhiệm Vụ Đại Điện không bao lâu thì có người đến chỗ vị chấp sự điện hỏi thăm về người nhận nhiệm vụ tìm kiếm Hắc Sa Thạch lần này.

Kỳ Phong rời đi nên không biết người đó là ai, lúc này hắn đã ở ngoài ngoại vi Dịch Thần Tông, sau khi xem xét thấy không có vấn đề gì mới gọi Huyền ra, lấy ra phi kiếm đập lên phi kiếm tức tốc rời đi.

Theo bản đồ hắn lấy được từ Quách Du thì phương hướng có xuất hiện Hối Nguyên Quả là đi về hướng Tây, nơi đó chính xác là Khôn Ninh Đảo, nơi cách Dịch Thần Tông xa trăm ngàn dặm. Trong bản đồ cũng chỉ phương hướng Khôn Ninh Đảo nằm gần Bách Hoa Cung, nhưng hắn quan tâm đến môn phái thần bí đó làm cái gì kia chứ.

“Huyền, người biết gì về Hắc Sa Thạch không?” Huyền hiện tại đã được Kỳ Phong đưa ra ngoài không gian và đang quán trên cổ tay hắn, đang hưởng thụ cảm giác không cần dùng sức mà vẫn có thể bay nhưng khi nghe Kỳ Phong hỏi thì nhất thời giật mình.

“Người nghe ai nói gì về Hắc Sa Thạch sao?” Tu Chân Giới không có Hắc Sa Thạch, Kỳ Phong làm sao biết về nó?

“Không có, ta là nhận nhiệm vụ tông môn đi tìm Hắc Sa Thạch nha.” Hồi Huyền cũng chỉ là thuận miệng mà thôi hẳn cũng không nghĩ Huyền sẽ biết.

“Thế giới này vốn dĩ không có Hắc Sa Thạch.”

“Vậy tại sao vẫn có người giao nhiệm vụ tìm Kiếm Hắc Sa Thạch ở Dịch Thần Tông?”

“Đúng là thế giới này trước đây không có Hắc Sa Thạch nhưng ba ngàn năm trước khi Ngũ Tinh xuất hiện cũng mang theo năm viên Hắc Sa Thạch nhưng không một ai của thế giới này biết nó là gì và cách sử dụng nó ra sao.” Nếu như có người giao nhiệm vụ này vậy người này chắc chắn không thuộc về thế giới tu chân này. Phong nhi, người nếu tìm được Hắc Sa Thạch tốt nhất cũng đừng có giao ra nếu không chờ đợi người chỉ có một chữ chết không thể nghi ngờ.”

“Hả...Huyền người nói vậy là có ý gì? Hắc Sa Thạch rốt cuộc là cái gì? Còn có, nó có tác dụng gì? Vì sao ta lại không thể giao ra?” Kỳ Phong cũng không có ý định nói cho Huyền biết hẳn hiện tại đang sở hữu một viên Hắc Sa Thạch, lại không quan tâm vức trong nhà gỗ trong không gian kia kia.

“Thật ra uy lực của Hắc Sa Thạch khi đến thế giới này đã giảm đi rất nhiều. Nếu Hắc Sa Thạch còn nguyên vẹn thì một vị Hoá Thần sơ kỳ có thể hấp thu nguyên lực của nó trực tiếp phi thăng. Đáng tiếc khi tứ đại trưởng lão dùng nó mở ra khe hở không gian thì nguyên lực đã không còn nhiều nữa rồi.”

Trong tay Xà Vương Huyền hẳn cũng có một viên, hẳn cũng dự định trở về trong tộc một chuyến lấy đi viên Hắc Sa Thạch này đến tu bổ linh khí cho Hỗn Độn không gian đâu. Chỉ là những việc này Xà Vương Huyền cũng không có nói cho Kỳ Phong biết. Đã tìm thấy hậu nhân của người hẳn cũng nên làm chút gì đó a.

“Tứ đại trưởng lão là ai?”

“Hả ta có nói tứ đại trưởng lão sao? Chắc người nghe nhầm rồi đi”

“Vậy trong Hắc Sa Thạch là chứa nguyên lực chứ không phải cái gì tài liệu luyện khí.”

“Cả hai đi.” Hắc Sa Thạch chỉ tồn tại ở Linh Giới, chỉ là Linh Giới hiện tại đã bị san bằng thành bình địa, cái gì cũng không còn nữa rồi.

“Vậy nếu ta tìm được Hắc Sa Thạch thì phải làm thế nào bây giờ?” Cái này mới là cái hẳn quan tâm nhất a.

“Cùng Hắc Sa Thạch tiến vào Tử Hồ đến lúc đó người sẽ biết.” Phong nhi, có một số việc hiện tại ta chưa thể nói cho người biết được nhưng người nhất định phải tin ta, ta Xà Vương Huyền tuyệt đối sẽ không đi hại người, đây cũng là lời trong lòng Xà Vương Huyền lúc này.

“Huyền, người thật sự biết được rất nhiều.”

“Những chuyện mà ta biết còn nhiều lắm, sao này có cơ hội sẽ nói với người sau.” Nhất là những chuyện có liên quan đến người...những lời phía sau này Xà Vương Huyền hẳn cũng không có nói ra nên Kỳ Phong hẳn là hoàn toàn không biết.

“Được, ta sẽ chờ.” Chờ đến khi nào người nguyện ý nói hết với ta, Huyền a.”

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Xuyên Qua Vạn Lâm Sơn Gặp Cường Giả Chặn Giết

Xà Vương Huyền cùng Huỳnh Kỳ Phong mỗi người có một suy nghĩ riêng, cũng không ai nói ra cho ai biết suy nghĩ trong lòng mình nên cuộc trò chuyện của hai người bọn họ cũng nhất thời rơi vào yên lặng.

Đường đến Khôn Ninh Đảo cũng không phải là gần, phải phi hành liên tiếp không ngừng nghỉ cả tháng thời gian thì mới có thể đến nơi nhưng đáng tiếc Kỳ Phong hẳn lại cũng không có phi hành linh khí, nếu điều khiển phi kiếm trong thời gian dài như vậy với thực lực của hắn bây giờ là không có khả năng thực hiện được.

Bất quá phi kiếm trong nhiều giờ thì khả năng này hẳn là vẫn có thể chịu đựng được. Kỳ Phong cũng không có kế hoạch gì, hắn vẫn tiếp tục phi kiếm khi đến cực hạn thì dừng lại nghỉ ngơi phục hồi linh lực sau đó lại tiếp tục lên đường.

Sau mười ngày duy trì Kỳ Phong cùng Xà Vương Huyền cuối cùng cũng đến địa phận Vạn Lâm Sơn. Nơi này nhìn từ trên cao có thể thấy rừng núi trùng trùng điệp điệp, quan sát từ bên ngoài thì trong thấy rất an toàn nhưng nếu thực lực không đủ lại cố tình bay qua khu vực này vậy tuyệt đối cũng đừng nghĩ có thể thoát ra khỏi Vạn Lâm Sơn này một cách dễ dàng được.

Trong Vạn Lâm Sơn đầy rẫy yêu thú cường đại, tu sĩ bình thường sẽ không chọn hướng này để đi nhưng nếu nhất định phải đi phương hướng này vậy thì cũng chỉ có một khả năng đó là hạ xuống phi kiếm và bước tiếp theo là đi đường vòng qua Vạn Lâm Sơn này mà thôi. Tất nhiên đi như vậy thời gian sẽ dài gấp đôi so với việc trực tiếp xuyên qua Vạn Lâm Sơn, cho nên đa số tu chân giả có chút thực lực họ cũng sẽ không chọn đi đường vòng. Kỳ Phong cùng Xà Vương Huyền cũng nằm trong số đó.

Kỳ Phong là người có kinh nghiệm đi rừng phong phú, nếu như cẩn thận thì với thực lực của hắn bây giờ cùng với Xà Vương Huyền bảo vệ, với điều kiện như vậy nếu như không có tình huống bất ngờ nào xảy ra thì khả năng cao lắm cũng chỉ mất khoảng nửa tháng thay vì mất nửa năm đi đường vòng nên việc lựa chọn xuyên Vạn Lâm Sơn Kỳ Phong hẳn đã quyết định rồi.

Kỳ Phong đến bên ngoài Vạn Lâm Sơn thì sắc trời vẫn còn sớm. Hắn thấy có nhiều người tiến vào rừng nhưng không lâu sau đó đều đội ngược trở ra.

Kỳ Phong hiện tại đã dịch dung thành một thanh niên trưởng thành với gương mặt ngăm đen không mấy nổi bật, hắn cũng tự bày ra thực lực tám tầng tu vì để tránh bị người khác nghi ngờ. Thấy có nhiều người từ trong Vạn Lâm Sơn vội vàng lao ra, những người từ trong Vạn Lâm Sơn đi ra thì đều giống nhau là trên người tất cả đều xuất hiện thương tích.

Kỳ Phong chú ý đến một nhóm tu sĩ có thực lực từ Luyện Khí hậu kỳ đến Trúc Cơ sơ kỳ từ trong Vạn Lâm Sơn cũng chật vật trốn ra lập tức tiến đến cũng kính hỏi thăm.

“Các vị đạo huynh xin hỏi trong Vạn Lâm Sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không dấu gì các vị đạo huynh, ta cũng chuẩn bị tiến vào Vạn Lâm Sơn thử thời vận xem mình có khả năng giết được một hai con yêu thú hay không nhưng lại không biết tình huống bên trong thế nào rồi?” Trong lúc Kỳ Phong hỏi nhóm người Trúc Cơ kỳ này thì có một số tu sĩ đến sau cũng mang lòng hiếu kỳ chú ý đến động tĩnh bên này.

“Ha ha...nhìn người tu vi thấp lại cung kính như vậy ta phá lệ nói cho người biết, người nếu như muốn giữ lại mạng thì tốt hơn hết đừng nên tiến vào Vạn Lâm Sơn này làm gì, nhất là khu vực trung tâm Vạn Lâm Sơn không biết đã xảy ra chuyện gì làm cho yêu thú cường đại bị bạo động ngay cả yêu thú cấp thấp cũng bị ảnh hưởng, chính như thế chúng ta mới chật vật thoát ra.” Người nói chuyện chính là vị Trúc Cơ sơ kỳ duy nhất trong nhóm người này.

“Đây là hai bình đan được chữa thương nếu các vị đạo huynh không chê thì xin nhận lấy, đa tạ các vị đạo huynh đã chỉ điểm cho ta.”

Kỳ Phong để sẵn vài lọ đan được cấp thấp cùng một vài vật phẩm không mấy giá trị trong túi trữ vật, giả dạng làm một tán tu nghèo túng hồng che mắt những kẻ không có ý đồ xấu.

“Cảm giác có một đạo thần niệm quét qua người hắn. Kỳ Phong tự tâm bảo mình kiềm chế. Tên Trúc Cơ đáng ghét, hắn thấy bọn họ chật vật trốn ra khỏi Vạn Lâm Sơn mà trên người còn đầy thương tích, khả năng đan được chữa thương trên người đã bị dùng hết nên hắn mới xuất ra hai bình đan được chữa thương đưa cho bọn họ làm phí trao đổi như vậy còn chưa đủ sao, còn dám dò xét hắn.” Kỳ Phong nội tâm cảm thấy khó chịu.

Như nhận thấy Kỳ Phong cũng không có đồ gì tốt bọn họ nhận lấy đan được rồi nhanh chóng ly khai.

Nếu vì nghe nói đến yêu thú bạo động dẫn đến nguy hiểm bên trong Vạn Lâm Sơn mà không dám bước vào vậy cũng không phải là phong cách của Kỳ Phong hắn, là dân chuyên tham gia du lịch mạo hiểm khi còn ở thế giới Hiện Đại tới nói thì càng mạo hiểm hắn càng phấn khích cộng thêm việc hiện tại có Huyền bên cạnh. Vậy Kỳ Phong hắn cũng không cần phải chọn lựa đi đường vòng, hiện tại hắn cũng không có nhiều thời gian để tri hoãn như vậy.

“Huyền người cũng nghe thấy đó, Vạn Lâm Sơn có như vậy nguy hiểm nhưng ta vẫn muốn đi xuyên qua nó, người thấy như thế nào?” Kỳ Phong truyền âm cho Xà Vương Huyền hỏi.

“Người chắc chắn muốn đi xuyên qua nó mà không phải đi đường vòng?”

“Phải, ta không muốn mất nhiều thời gian đi đường vòng.” Có người ở đây ta còn sợ cái gì cơ chứ, chẳng lẽ ta mang theo người chỉ là để trang trí.” Đáng tiếc những lời này Kỳ Phong cũng không có nói ra nên Xà Vương Huyền cũng hoàn toàn không biết Kỳ Phong là như vậy tin tưởng hắn.

“Vậy thì nghe theo người đi.” Nhìn sắc mặt tên nhóc này là hắn đã có thể đoán ra cái tên này hiện đang suy nghĩ cái gì rồi. Cho dù Kỳ Phong có suy nghĩ gì, có hắn ở đây bảo vệ vậy thì cứ để Phong nhi tùy hứng lần này đi.

Kỳ Phong mà biết suy nghĩ của hắn đã hiện hết lên mặt và bị mõ Xà nào đó nhìn thấu mà còn không biết để thu liễm lại a haiz...

“Hôm nay Xà Vương Huyền hẳn luôn có cảm giác bị người theo dõi, hắn cũng không có nói việc này cho Phong nhi biết vì sợ Phong nhi lại lo lắng. Xuyên qua Vạn Lâm Sơn cũng tốt, có thể dẫn dụ người trong bóng tối xuất hiện vậy hẳn có thể lợi dụng Vạn Lâm Sơn trực tiếp tiêu diệt là được. Người đến nếu là vì Xà Vương Huyền hẳn thì sao cũng được, nhưng nếu như người đến là để gây bất lợi cho Phong nhi vậy thì chỉ có một chữ: “Chết.”

Phòng bị một chút lúc này Xà Vương Huyền vẫn là bản thể rắn cùng Kỳ Phong lập tức tiến vào Vạn Lâm Sơn trước ánh mắt dò xét cùng kinh ngạc của mọi người. Bọn họ là đang nghĩ cái tên tu sĩ Luyện Khí tám tầng này dù đã được cảnh báo còn không biết lượng sức tự đi tìm đường chết.

Đáng tiếc bọn họ lại không nhìn thấy trên cổ tay Kỳ Phong đang được con rắn nhỏ màu vàng kim quấn quanh. Nếu như là nhìn thấy Huyền lúc này thì có khi bất chấp cả việc yêu thú bạo động bọn họ cũng muốn đuổi theo Kỳ Phong tiến vào Vạn Lâm Sơn mà chặn giết đoạt Kim Xà Thượng Cổ kia đi. Đáng tiếc là bọn người này còn không biết nên mới đứng yên xem Kỳ Phong tự đi tìm đường chết a.

Tất cả bọn họ thấy Kỳ Phong tiến vào một ngày còn không có đội ngược trở ra bọn họ ai nấy đều cho rằng cái tên Luyện Khí không biết trời cao đất dày kia tám chín phần mười là đã bị yêu thú kích động giết chết, lúc này tâm lý chờ xem kịch vui cuối cùng cũng tàn không còn gì để xem bọn họ cũng tự mình giải tán.

Tiến vào Vạn Lâm Sơn một ngày Kỳ Phong vẫn không phát hiện có gì không ổn nên hắn vẫn cùng Xà Vương Huyền tiếp tục lướt nhanh về phía trước. Nói là cùng Xà Vương Huyền nhưng trên thực tế cũng chỉ có một mình hắn di chuyển thần tốc mà thôi.

Kỳ Phong xuyên qua rừng nhanh như chớp, nơi Kỳ Phong lướt qua cũng chỉ lưu lại một chút tàn ảnh. Xà Vương Huyền nằm trên cổ tay Kỳ Phong mà không khỏi trầm ngâm trong lòng, hắn không nghĩ Phong nhi dù không vận dụng linh lực nhưng vẫn có thể di chuyển nhanh như bay vậy đúng là không thể có người làm tốt hơn được nữa a.

Trong rừng cây cối rậm rạp cùng yêu thú tràn ngập nhưng tất cả đều bị Xà Vương Huyền dụng độc xử lý, Kỳ Phong hẳn thật sự không cần phải ra tay giải quyết gì cả.

“Huyền, ta thấy nơi này có gì đó không đúng, nơi này quá yên tĩnh, ta cảm giác nơi này có nguy hiểm.” Dụng thần niệm kiểm tra không có phát hiện gì nhưng cảm giác nguy cơ không ngừng xâm chiếm này làm Kỳ Phong không thể không đề phòng.

“Dù là biết có người trong bóng tối đang âm thầm truy đuổi bọn họ nhưng không nghĩ sẽ đến nhanh như vậy. Chết tiệt.” Xà Vương Huyền âm thầm mắng người.

“Các vị nếu đã đến rồi, còn chờ gì nữa sao không cùng lúc xuất hiện đi.”

“Ở đây cũng không phải là việc của bằng hữu, mục tiêu của bọn ta là tên nhóc con kia. Bằng hữu là ai gọi bọn ta ra còn mình thì lại ẩn nấp, nếu không muốn chết thì nhanh chóng rút đi.”

“Ngươi là dùng mắt chó nhìn người à, không nhìn thấy đại gia ngươi là ta đây đang ở trước mặt ngươi hay sao?”

“Ha ha... chỉ là một con yêu thú nhỏ nhỏ cũng dám lớn lối như vậy, mi cũng chỉ là một con rắn có chút thực lực đã phách lối đến như vậy rồi, đã ngươi muốn chết có tin ta lột da rút gân mi rồi tra tấn cho đến chết hay không?”

“Đại ca nói nhiều làm gì, giải quyết nhanh gọn chúng ta còn về phục mệnh.”

Kỳ Phong thấy tình hình không ổn. Người đến thực lực không thấp, nhìn linh lực dao động rõ ràng tu vi những người này có khả năng chỉ thấp hơn Huyền một chút mà thôi. “Thế nào người đến lại là ba vị Nguyên Anh cường giả cùng xuất hiện vây công bọn họ?”

Không tốt, trước mắt là từng tầng từng tầng hàn quang đang lao thẳng về phía hắn. Một khiêng băng trong chớp mắt xuất hiện trước mặt tạm thời che chắn cho mình cùng Huyền.

“Àm...hự...hộc...”

Kỳ Phong dù được khiêng băng bảo vệ vẫn bị đánh bật ra xa nhất thời hộc máu. Xà Vương Huyền cũng văng khỏi người Kỳ Phong nằm cách đó không xa.

“Phong nhi ngươi có sao không?” Xà Vương Huyền trườn đến bên cạnh quan tâm hỏi.

“Ta có phòng bị trước nên không sao.” Kỳ Phong không nghĩ tới Nguyên Anh chân chính thực lực lại mạnh đến như vậy. Hắn vậy mà mới vừa giao chiến đã bị đánh cho hộc máu, tức ngực.

“Ta đi đối phó bọn chúng.”

“Huyền một mình ngươi không thể đối phó cùng lúc ba tên Nguyên Anh được. Ngươi đi đối phó tên áo đen có thực lực mạnh nhất đi, ta cầm chân hai tên còn lại. Tin tưởng ở ta.”

Xà Vương Huyền cũng không còn lựa chọn nào khác tốt hơn, nghe Phong nhi nói như vậy hắn quyết định đi tin tưởng Phong nhi một lần, hắn cũng muốn biết thực lực chân chính của Kỳ Phong là đạt đến trình độ nào.

Một cái chớp mắt thân rắn biến lớn dang ra đôi cánh. Thực lực Nguyên Anh hậu kỳ cùng lúc mở rộng kết hợp Độc Phong Sát cũng là sát chiêu của hắn. Xà Vương Huyền muốn nhanh nhất giải quyết tên Nguyên Anh trung kỳ này nên vừa bắt đầu đã dùng Độc Phong Sát tấn công về phía tên áo đen Nguyên Anh trung kỳ kia.

“Thượng cô Kim Xà, Độc Phong Sát làm sao có thể?”

“Àm...àm...àm...” từng tiếng nổ rơi xuống thanh âm nhất thời trở nên im lặng.

.....

Bên này Kỳ Phong là nghĩ những cường giả này theo hắn từ lúc nào? Hay là từ khi hắn nhận nhiệm vụ rồi đi Dịch Thần Tông đã bị người trong bóng tối chú ý, Kỳ Phong hẳn là hoàn toàn không biết.

Đối phó một Luyện Khí kỳ nhỏ nhỏ như hắn mà phải phái nhiều cường giả như vậy đến có phải là làm hơi quá hay không? Cái người trong bóng tối cũng quá coi trọng hắn đi.

Tung tích của hần khả năng đã bị lộ. Nhưng vì sao người nọ lại phải nhiều cường giả như vậy chỉ để giết một Luyện Khí kỳ thì Kỳ Phong hần hiện tại đúng là không thể giải thích được.

“Thân phận của Huyền không thể để cho người khác biết được.” Đây là suy nghĩ của Kỳ Phong vào lúc này. Huyền tồn tại đã là rất nhạy cảm, nếu việc bên cạnh hần có Thượng Cổ Kim Xà vậy hần nhất định sẽ bị truy đuổi không thể nghi ngờ.

Cầm kiếm Xích Hoàng trong tay cắt ra một đường cùng lúc Hỗn Thiên Lăng cũng xuất hiện trong lòng bàn tay, chỉ thấy một đạo tử huyết quang hiện lên trong chớp mắt đạo tử huyết quang cùng Kỳ Phong cùng lúc biến mất.

“Kỳ Phong cũng không để ý máu của hần vậy mà lại có một màu tím quý dị.”

“Người đâu?” Ngơ ngác nhìn nhau.

“Đây là cái tình huống gì?” Hai vị Nguyên Anh sơ kỳ còn chưa kịp xuất động gì thì Kỳ Phong đã nhanh chóng hoá thành một đạo tử huyết quang biến mất ngay trước mắt bọn họ.

Chỉ có điều khi nhìn thấy hai thứ mà Kỳ Phong cầm trong tay lại là thần khí làm bọn họ âm thầm rung động, “thần khí, con kiến hôi này vậy mà sở hữu thần khí, ha ha..bọn họ lần này là gặp may rồi.”

Một cái chớp mắt Kỳ Phong đã xuất hiện trở lại nhưng trong tay không còn nhìn thấy Hỗn Thiên Lăng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chi Giới Sơ Luyện Thành

Hỗn Thiên Lăng hóa thành một đạo tử quang trói chặt linh lực một trong hai vị Nguyên Anh sơ kỳ cường giả, cùng lúc đó Sơ Khai Chi Địa cũng bắt đầu hình thành dưới chân vị Nguyên Anh còn lại.

“Ah... ta thế nào không thể động dậy?” Một trong hai tên Nguyên Anh cường giả hét hoảng lên tiếng.

“Ta cũng không thể nhúc nhích là thế nào?”

Nhắm mắt lại vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn, Kỳ Phong biết hần lúc này linh lực cũng không đủ để sử dụng giải quyết cùng lúc hai tên Nguyên Anh cường giả này được mà chỉ có thể thử vận dụng kết hợp cùng lúc tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa sau đó dùng trận kỳ tạo ra ảo trận trực tiếp vây khốn chờ Huyền ra tay mà thôi.

Nghĩ tới ý tưởng này Kỳ Phong nhất thời giật mình. Đây không phải là tầng thứ hai Áo Vân Trận trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp sao? Hần trong lúc cấp bách vậy mà lại có thể ngộ ra Áo Vân Trận, nếu vậy tầng thứ ba Càn Khôn Vũ, tầng thứ tư Thiên Địa Lôi trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp, một Giới Thiên Địa này không phải hần đã lĩnh ngộ hết rồi sao?

Áo Vân Trận là kết hợp của tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa cùng trận kỳ tạo ra ảo cảnh, người tiến vào sương mù sẽ bị khoá trong hỗn độn không rõ đâu là thiên đầu là địa trồn đến đâu cũng chỉ là mệnh mông vũ trụ không có lối thoát cho đến khi sinh cơ bị rút hết mà hoá thành tro bụi nhưng hạn chế của tầng thứ hai là muốn một người chết đi cũng cần một ít thời gian nhưng nếu kết hợp bốn tầng công pháp này vậy thì cũng chỉ trong chớp mắt trừ khi Kỳ Phong nguyện ý mở ra một con đường nếu không đối phương không có đường sinh cơ tuyệt đối sẽ hoá thành tro bụi.

“Mà tầng thứ ba Càn Khôn Vũ không phải là hần có thể kết hợp mưa hoa băng trong Thiên Hoa Băng Vũ sao?”

Kỳ Phong không biết hiện tại hần vừa nghĩ nhưng lại không ngừng bấm khẩu quyết, xung quanh hần từ từ hình thành vòng xoáy quần lấy hần cùng tên Nguyên Anh cường giả bị định trụ kia, người kia khuôn mặt không ngừng biến đổi, vẻ mặt đau đớn thống khổ cùng không cam lòng khi sinh cơ dần bị rút đi cũng là lúc từng tầng thế giới thứ hai dần định hình.

Tầng thứ ba và tầng thứ tư luyện thành cùng lúc với trên người tên Nguyên Anh kia là vô số cánh hoa băng cùng lối vũ rút xuống người cùng với sinh cơ không ngừng bị rút đi. Cái chết từ từ mà đau đớn như vậy làm cho Xà Vương Huyền sau khi giải quyết xong tên Nguyên Anh trung kỳ đến hộ pháp cho Kỳ Phong cũng phải giật mình.

Nguyên khí không ngừng cuộn cuộn tiến nhập về phía Kỳ Phong. Xà Vương Huyền thật sự hoảng sợ khi đứng bên ngoài nhìn vòng xoáy băng lôi vân dày đặc không ngừng mở rộng cùng khuếch tán ra xung quanh làm hần nhất thời thoái lui ra xa tránh bị cuốn vào vòng xoáy do Kỳ Phong tạo ra.

Chỉ là tên Nguyên Anh bị Hỗn Thiên Lăng trói chặt kia thì không được may mắn như vậy, hần hiện tại đã bị cuốn vào vòng xoáy quý dị do Kỳ Phong tạo ra kia mà không thể phản kháng dù chỉ một chút cũng không làm được.

Vòng xoáy quay chung quanh Kỳ Phong nhưng Kỳ Phong hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Kỳ Phong cuối cùng cũng kết án.

“Àm...âm...”

Băng lời vẫn đồng thời biến mất, trên mặt đất là một mảnh hỗn độn, cùng lúc hai tên Nguyên Anh kỳ cũng bị tiêu tán đến thân xác cũng hoàn toàn biến mất nguyên thân hoàn toàn tiêu diệt, giống như bọn họ chưa từng xuất hiện qua.

Nếu như trên mặt đất không phải còn có Hỗn Thiên Lăng đã từng trói tên Nguyên Anh sơ kỳ kia ra chứng minh sự tồn tại của nó thì có lẽ Xà Vương Huyền sẽ cho rằng mình là đang nằm mơ đi.

Xà Vương Huyền tròn tròn mắt như không thể tin vào những gì hắn vừa chứng kiến. Đây mà là Luyện Khí kỳ sau? Nếu vậy khi tu vi của Kỳ Phong đạt đến trình độ như hắn vậy khi tu luyện sẽ là cái tình huống gì? May mà hắn đã tạo ra kết giới nếu không có khi nào tên tiểu tử này sẽ phá hủy toàn bộ khu vực này luôn hay không a. “Biến thái, Phong nhi của hắn đúng là quá biến thái mà ha ha...”

Đã giải quyết hai tên Nguyên Anh cường giả không còn bóng dáng nhưng dường như Kỳ Phong còn chưa muốn tỉnh lại.

“Đáng chết. Đã qua một ngày thời gian Phong nhi như thế nào còn chưa có tỉnh lại, nếu cứ tiếp tục như thế này không phải rất nhanh sẽ có cường giả đến sao?” Xà Vương Huyền một mực bảo hộ bên người Kỳ Phong, tuy rằng hắn đã lập kết giới nhưng nếu thật sự có cường giả mạnh hơn hắn đến nơi này vậy cũng khó nói rồi.

Vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn không ngừng hấp thu nguyên khí, Kỳ Phong cảm giác mình sắp đột phá nhưng mà vẫn chưa đủ nơi này nguyên khí không đủ để chuyển hóa thành linh khí cho hắn tiếp tục đến tu luyện. Hắn là muốn hấp thu nhiều linh khí hơn nữa.

Kỳ Phong tỉnh lại đã là chuyện của hai ngày sau. Mở mắt ra, hắn hiện tại cảm giác thực lực của mình đang bị dồn nén đến cực hạn gần như muốn phun trào. Hắn biết mình sắp đột phá nhưng hiện tại nơi này điều kiện còn không cho phép.

Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp cuối cùng từ trong nghịch cảnh mà tu luyện sơ thành. Kỳ Phong nghĩ một nhánh thiên địa này là thế giới thuật pháp do chính hắn tự cảm ngộ mà ra thì cũng nên đặt cho nó một cái tên, hay gọi thuật pháp này là Chi Giới đi, “Chi Giới một nhánh thế giới.” Hiện tại hắn cũng không có thời gian đi ổn định Chi Giới vừa mới sơ luyện thành còn chưa ổn định này, nếu có thời gian hắn nhất định sẽ đi ổn định nó.

Nơi này không phải là nơi thích hợp để ở lâu, rời đi nơi này trước rồi tính sau, phục hồi lại tinh thần Kỳ Phong nhìn sang thì thấy Xà Vương Huyền đang ngơ ngác nhìn mình.

Kỳ Phong tự nhìn chính mình cũng không thấy có cái gì kỳ quái chẳng qua là trên người có chút bụi mà thôi. Vậy tên này ở đây làm cái về mặt ngọc chết đi được ấy là để cho ai xem a?

“Người nhìn ta đến nổi phát ngọc luôn thế này là làm sao vậy?” Vì cái gì hắn vừa rồi là gặp được kỳ ngộ nên mới nhất thời không kiềm chế được mà tiến vào nhập định, có biết đâu một cái chớp mắt tên này làm sao lại biến thành người ngọc luôn rồi.

“Ách...hình như Kỳ Phong hắn hắn là quên đi cái gì đó rồi thì phải?”

“Người thật sự không nhớ?”

“Ta phải nhớ cái gì sao?”

“Mấy tên vây giết chúng ta?” “Ah...ta nhớ rồi nha, lúc này chúng ta là bị ba vị cường giả vây giết. Ha...không nghĩ tới người vậy mà giải quyết sạch ba tên Nguyên Anh kỳ luôn nha, chắc chắn không nghĩ tới người lại lợi hại như vậy, đúng là nhìn không ra mà.” Kỳ Phong cười cười nói.

“Người không biết hai tên Nguyên Anh sơ kỳ kia thật ra là do người giết.” Xà Vương Huyền tròn trắng mắt nhìn Kỳ Phong còn không nhận ra cái cảnh kinh thiên động địa do hắn tạo ra là như thế nào đi.

“Ah...cái gì, là ta giết?” Kỳ Phong ngơ ngác chỉ vào chính mình.

“Phải, chính xác thì hai tên đó chết trong vòng xoáy cảm ngộ của người. Hai tên Nguyên Anh sơ kỳ không phải là do người giết thì còn ai.”

“Người thật sự xác định là hai tên Nguyên Anh cường giả là chết trong tay ta.” Không có đầu nha, hắn làm gì có cái năng lực đó cơ chứ. Huyền đây là đang nói đùa cái gì vậy a.

“Phải. Ta xác định.”

“Nha...” không nghĩ tới, thuật pháp phụ thân truyền thừa lại không đơn giản như vậy. “Vậy phụ thân đâu? Ngài rốt cuộc là ai? Thật sự mỗi một kiện đồ vật mà người truyền thừa cho hắn toàn bộ đều là bảo vật vô giá.” Thế này nếu bị người biết được truyền lưu ra ngoài vậy hắn không phải biến miếng thịt dê béo rồi sau? Nghĩ tới đây thôi hắn đã cảm thấy rung mình rồi.

Nhìn những vết tích còn lại của vòng xoáy cảm ngộ kia cũng có thể là sự thật đi. Cuồng lên Hỗn Thiên Lăng cầm vào trên tay cảm nhận từ quang lưu chuyển, cột lại trên mái tóc. Đây là đồ Đại sư huynh cho hắn, đúng là đã cứu hắn một mạng a.

Điều chỉnh tốt tâm tình Kỳ Phong quay sang nói với Xà Vương Huyền. “Huyền, nhanh rời khỏi nơi này đi thôi, ta có cảm giác lại sắp có cường giả đuổi đến.” Đùa gì chứ, giờ không chạy còn đợi đến khi nào a.

Xà Vương Huyền không biết nội tâm Kỳ Phong lúc này là ở sợ bóng sợ gió, nếu mà hắn biết hẳn nhất định sẽ nói “ngươi nhập định đã qua ba ngày, cũng chẳng có ma nào đuổi tới tìm ngươi, ngươi ở đây là sợ cái gì?” Chỉ là Xà Vương Huyền hiện giờ nội tâm cũng đang có thắc mắc là vì cái gì Kỳ Phong làm ra động tĩnh lớn như vậy nhưng cũng không có cường giả nào đuổi đến tra xét.

“Ta biết, để ta mang theo ngươi đi đi.” Vừa nói Xà Vương Huyền cũng biến về nhân hình ôm lấy Kỳ Phong nhanh chóng phóng đi.

“Hả...không cho hắn có cơ hội từ chối cứ như thế ngang nhiên ôm hắn phóng đi rồi?” Mà cũng phải công nhận Huyền động tác nhanh hơn hắn rất nhiều nha. Đúng là thực lực kém xa nhau có khác mà.

“Mỗi Kỳ nào đó chỉ lo hưởng thụ mà quên mất mình là bị mỡ rắn nào đó ngang nhiên cấp đi mà còn không có phát tác nha ha ha...”

Năm ngày sau Xà Vương Huyền dường như cảm nhận được uy áp khí tức cực mạnh phát ra từ chỗ sâu trong Vạn Lâm Sơn mà tạm thời roi chậm lại. Có thể đây chính là uy áp làm ảnh hưởng đến yêu thú trong Vạn Lâm Sơn này đi. Hai người đề phòng đi qua xem xét.

Khi hai người đến nơi phát ra uy áp lại gặp không ít tu sĩ đang tụ tập cùng một chỗ mà nơi phát ra uy áp chính là hang động phía trước không xa.

Những người đang tụ tập nơi này khi phát hiện có người đến thì lập tức đảo mắt qua nhìn, khi bọn họ trong thấy hai người đến một người là Luyện Khí kỳ mà người kia cũng chỉ là Kim Đan sơ kỳ không có gì đáng e ngại thì cũng không quan tâm nữa mà tập trung chú ý động tĩnh từ phía hang động.

Hai người đến đúng là Kỳ Phong cùng Xà Vương Huyền đã dịch dung cùng ẩn tàng rồi thực lực chân chính.

Nhìn tràng cảnh trước mắt, những người này là đến đây từ nhiều ngày trước đi. “Như vậy có thể giải thích vì sao Phong nhi làm ra động tĩnh lớn như vậy cũng không một ai đến tìm hiểu, thì ra là tập trung ở nơi này phục kích yêu thú. Mà loại yêu thú gì có thể hấp dẫn tầm mắt của đám người này đến như vậy?” Đây là suy nghĩ của Xà Vương Huyền cũng đồng thời là suy nghĩ của Kỳ Phong vào lúc này.

Xà Vương Huyền dụng thần niệm nhìn vào hang động phía trước “ầm...” thần niệm bị đánh bật trở về, Xà Vương Huyền cả người chấn động.

“Ta nói này người trẻ tuổi, ngươi tốt nhất là thu lại thần niệm, nếu chúng ta có thể thì nơi này cũng không đến lượt ngươi.” Người cảnh cáo Xà Vương Huyền là một tên Nguyên Anh hậu kỳ, có vẻ như là người đứng đầu trong nhóm cường giả tụ tập nơi đây.

Từ Luyện Khí kỳ đến Nguyên Anh hậu kỳ thực lực cách xa nhau nhiều lắm, nhất là Huyền vừa mới trải qua một trận chiến đấu lại nói nơi này cũng không phải có một vị cường giả mà còn có rất nhiều cường giả còn đang nhìn chăm chăm bọn hắn.

Nghe vị Nguyên Anh hậu kỳ này nói chuyện, nhiều tia thần niệm cũng đồng thời chiếu về bên này làm Kỳ Phong nhất thời nổi hết cả da gà. Hắn đứng nép vào sau lưng Huyền cố ý tỏ ra mình là một tên Luyện Khí kỳ nhỏ nhoi không đáng để bọn họ bận tâm. Ở đây đa số là Kim Đan kỳ cùng Nguyên Anh kỳ, hắn là tên tu sĩ Luyện Khí duy nhất tồn tại ở nơi này nên hắn cần phải tận lực thu nhỏ sự tồn tại của chính mình lại.

Đùng thấy Kỳ Phong hắn cùng lúc giải quyết hai tên Nguyên Anh sơ kỳ mà nghĩ hắn có thể đối phó được với đám cường giả này mà lầm. Hắn thực ra cũng chỉ là dựa vào may mắn từ trong cảm ngộ đúng lúc giải quyết hai tên Nguyên Anh sơ kỳ chặn giết bọn hắn mà thôi. Mặt khác một nhánh thế giới Chi Giới do hắn tạo ra kia còn chưa có hoàn thiện, hắn lấy cái gì đi chống lại những người này. Vẫn là cẩn thận một chút tránh bị chú ý thì tốt hơn.

Kéo lại tay áo Xà Vương Huyền ý bảo hắn đừng manh động, chọc giận đám người này cũng không có gì tốt.

“Cám ơn đạo huynh đã chỉ điểm, là ta nhất thời manh động.” Biết được Kỳ Phong là ở lo lắng cho mình, vốn định phát tác Xà Vương Huyền tâm an tĩnh trở lại.

Kỳ Phong nép vào bên người Xà Vương Huyền, nhìn qua thì có vẻ như sợ hãi nhưng kỳ thật hắn là đang quan sát bên trong hang động.

Mọi người không nhìn thấy bên trong hang động vì có thứ gì đó chặn lại thần niệm đồng thời đánh bật thần niệm trở về. Nhưng Kỳ Phong hắn thì lại khác, hắn có Tử Nhân, là Tử Nhân đã được Xà Vương Huyền dùng thuật pháp che đi màu mắt.

Lúc này tận dụng không người để ý Kỳ Phong tập trung tinh thần nhìn xoáy vào bên trong hang động, để Kỳ Phong giạt mình là sâu bên trong hang động vậy mà lại chia ra năm phương hướng khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Động Phủ Thần Quân

Không một ai đi chú ý đến Kỳ Phong bên này, có lẽ bọn họ là nghĩ hần cũng chỉ là một tên Luyện Khí kỳ nhỏ nhỏ, ở trong đám người này không có gì nổi bật cũng chẳng đáng để bọn họ bận tâm ấy vậy mà lại có thể có đôi mắt thần có thể nhìn xoáy vào bên trong hang động. “Cái này chính là nói nhìn người cũng không nên nhìn vào vẻ bề ngoài đi.”

Trước mắt Kỳ Phong sâu bên trong hang động vậy mà lại phân ra năm nhánh, mà đường bên phải trong cùng phát ra ánh sáng trắng nhưng lại cũng không phải là nơi uy áp phát ra. Ánh sáng trắng này chính là kết giới che dấu thứ quan trọng bên trong, có thứ gì đó mà nội tâm Kỳ Phong đang kêu gọi hần nhất định phải bước vào, phải bắt được thứ đó về tay.

Nói đùa, nơi này nhiều cường giả như vậy đâu phải nói bắt là có thể bắt được. Mà thực lực của hần là thấp nhất trong đám người này, khả năng muốn đoạt được bảo vật phải nắm bắt trước được tiên cơ.

Hần muốn thông báo cho Huyền nhưng nơi này đa phần là cường giả nhất lưu, truyền âm bây giờ với khoảng cách gần như vậy khả năng dễ dàng bị những cường giả này nghe thấy. Không thể truyền âm, vậy cũng chỉ còn có một cách duy nhất mà thực dụng nhất hần có thể nghĩ ra vào lúc này.

Kỳ Phong giả vờ sợ hãi cầm tay Xà Vương Huyền viết vào lòng bàn tay Xà Vương Huyền mấy chữ. Xà Vương Huyền tâm thần chấn động, tay hần không khỏi giật nhẹ một cái.

“Cái mà Phong nhi viết vào lòng bàn tay hần chính là nói bên trong hang động được phân ra làm năm nhánh, mà uy áp phát ra từ phân nhánh hang động thứ hai từ trái qua, Phong nhi còn dẫn hần tránh đi vào nhánh hang động đó.”

“Có ý gì?” Xà Vương Huyền lật tay hỏi lại một câu.

“Ta không xác định được nhưng cảm giác có thứ gì đó rất đáng sợ. Ta nhìn lâu hơn mắt sẽ bị đau.” Hần thật sự không thể xác định đó là sinh vật gì, chỉ biết thứ này một khi được giải thoát chỉ sợ là tai họa cho toàn thể Tu Chân Giới. Chỉ hy vọng đám cường giả đang tụ tập nơi đây đừng có ngu ngốc mà không nhận ra được mối đe dọa này lại đi thả quai thú ra mà thôi.

Hần không phải không muốn thông báo cho đám cường giả này biết những gì mà hần nhìn thấy, nhưng ai sẽ đi tin hần một tên Luyện Khí kỳ? Mà nếu như hần nói ra liệu bọn họ sẽ đi tin những gì hần nói rồi để yên cho hần, hay là sẽ đuổi theo rồi móc luôn đi đôi mắt mang năng lực của hần? Ha...hần cũng không phải là thánh mẫu, việc có khả năng sẽ gây tổn hại cho bản thân hần là sẽ không đi làm. Thế giới này còn nhiều cao nhân lắm, còn chưa đến lượt Kỳ Phong hần lên tiếng đâu.

Nghĩ như vậy nên Kỳ Phong cũng không cảm thấy mình làm sai điều gì nên lật tay viết lên lòng bàn tay Xà Vương Huyền chuẩn bị cùng tiến vào một trong năm phân nhánh của hang động này, một tháng sau gặp lại tại Khôn Ninh Đảo.”

“Ách...Phong nhi đây là muốn chiếm trước tiên cơ đi. Tốt, hần theo ha ha...” Nội tâm Xà Vương Huyền không ngừng kích động. Phong nhi của hần năng lực càng ngày càng trở nên cường đại, hần thật mong chờ a.

Hần biết Phong nhi có năng lực nhưng đến trình độ này thì đến hần cũng phải khâm phục rồi. Phải biết là ở đây có nhiều cường giả như vậy nhưng không một ai biết Phong nhi của hần đã hoàn toàn nhìn thấu hang động trước mắt này rồi.

“Mọi người nhìn kia, bên trong có kim quang loé sáng, không biết là có thứ gì bên trong đang phát ra.”

Lời người trong nhóm cường giả này vừa phát ra, Kỳ Phong giật nhẹ tay áo Xà Vương Huyền ý bảo hần đi.

Kỳ Phong trong chớp mắt lao vào bên trong hang động. Xà Vương Huyền cũng theo sát phía sau trong sự ngạc nhiên của đám cường giả đang tụ tập nơi đây.

“Đáng chết, chỉ là hai con kiến hôi cũng dám nhảy nhót trước mặt lão tử, đừng để ta bắt được nếu không nhất định lột da các ngươi.” Người nói chính là tên Nguyên Anh hậu kỳ đứng gần Kỳ Phong cùng Xà Vương Huyền nhất, hần nhìn thấy động tác của hai người này nhưng nhất thời trở tay không kịp, tốc độ của hai người này sau có thể nhanh hơn hần được? Mặc kệ trong đầu đặt ra câu hỏi là như thế nào, sau một giây hần kịp trấn định lại cũng đồng thời phóng người tiến vào hang động, hần nhất định phải chặn lại hai con kiến hôi này. Những người khác đương nhiên cũng không chịu thua kém, đã có người dẫn đầu bọn họ cũng lập tức lao theo.

Kỳ Phong cùng Xà Vương Huyền đồng thời lao vào hang động, lúc này Xà Vương Huyền mới thật sự xác định Phong nhi nhìn thấu bên trong hang động này là thật. Hần cùng Kỳ Phong nhìn nhau trong chớp mắt như ngầm hiểu ý, cả hai cùng tách ra Kỳ Phong chọn phân nhánh hang động bên phải trong cùng, nếu không dùng Tử Nhãn thì phân nhánh này cũng không có gì nổi bật nhưng đây lại chính là phân nhánh hang động có kim quang phát ra mà đám người bên ngoài nhìn thấy.

Xà Vương Huyền cũng đồng thời chọn phân nhánh hang động trong cùng bên trái, rất nhanh cả hai người đồng thời biến mất.

Lúc đám cường giả Nguyên Anh kỳ tiến vào cũng chỉ thấy trước mắt phân chia ra năm lối đi, nhưng bóng dáng hai người Kỳ Phong đã vào trước đó thì không còn bóng dáng. Vị Nguyên Anh hậu kỳ cũng không do dự, hần chọn chính là con đường có uy áp phát ra mạnh nhất cũng chính là con đường thứ hai từ trái qua đi vào.

Những người tiến vào sau đó cũng không bỏ qua cơ hội, bọn họ đồng thời tự chọn cho mình một con đường trong thời gian nhanh nhất đồng loạt biến mất tại cửa vào năm phân nhánh bên trong hang động đó.

.....

Kỳ Phong sau khi tiến vào nhánh hang động đã chọn, hắn cũng không quan tâm liệu sẽ có người đuổi theo hay không, hắn cũng không có thời gian đi bố trí trận kỳ chặn lại lối đi. Hắn chỉ biết nắm chặt thời gian tận lực tiến về phía trước.

Thông qua Từ Nhân hắn có thể nhận ra theo con đường bên trong hang động này càng đi về phía trước dao động linh lực tinh khiết phát ra càng ngày càng nồng đậm, đây là thứ gì? Kỳ Phong cả người kích động lao nhanh về hướng phát tán kim quang, phía trước chắc chắn có thứ hắn cần.

Kỳ Phong vừa lao nhanh về phía trước nhưng cũng không ngừng đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra.

Đang lao nhanh về phía trước Kỳ Phong nhất thời bị chặn lại, nếu như hắn không có Từ Nhân khả năng vừa rồi hắn chắc chắn đã đâm đầu vào bức tường chắn phía trước rồi đi. “Nhưng mà con đường đến đây như thế nào lại bị chặn? Như thế nào lại cuối đường rồi? Không đúng. Ánh sáng cùng dao động linh lực là phát ra từ phía sau bức tường đá này.” Nội tâm Kỳ Phong cực kỳ bình tĩnh, hắn biết một lúc nữa thôi đám cường giả ngoài kia sẽ lại đuổi tới, hắn đã tính toán các bước nhưng cũng không tính đến trường hợp bị một bức tường đá ngăn cản như thế này, nhưng mà hơn ai hết hắn biết lúc này hắn là không thể loạn.

Quan sát qua Kỳ Phong nhận ra đây là một cách cửa đá do con người chế tạo. Cửa đá khả năng có cái gì trận pháp vậy khốn, đảo mắt qua hắn đã phát hiện cửa đá này cũng không phải là một cửa đá bình thường. Chỉ là hiện tại tình huống của hắn không được an toàn cho lắm, bây giờ mà đi công kích cửa đá này khả năng sẽ bị người nghe thấy. Tốt nhất là chọn cách nguyên thủy nhất là tìm kiếm cơ quan rồi tự mở. Trận pháp của hắn là được truyền thừa từ phụ thân Lam Thanh, hắn cũng không tin hắn không tìm được đường ra.

Mở rộng Từ Nhân tìm kiếm xung quanh xem mất thận ở đâu? Ah...người thiết kế cửa đá này đúng là bất thầy về cơ quan thuật đi. Có thể khắc ấn chữ lôi đồng thời nút cơ quan cũng ấn tàng kín đáo như vậy nếu như hắn không có Từ Nhân nhìn đến dao động lôi nguyên dù là rất nhỏ thì không phải hắn sẽ bị nhốt ở chỗ này chờ đám cường giả kia đuổi tới thì nhau mở xè sau? Đây chính là mất trận.

Tập trung lôi nguyên lên đầu ngón tay bắn thẳng vào nút cơ quan đồng thời cũng là mất trận, một khe hở lập tức được mở ra Kỳ Phong cũng nhân cơ hội đó lập tức bước vào. Sao lưng Kỳ Phong khe hở cũng đồng thời biến mất.

Tại lúc cửa đá đóng lại sau một giây đám cường giả bám theo sau cũng cùng lúc đuổi tới. Bọn họ đụng phải tường đá cản đường tất cả đều bị dội ngược ra xa.

“Kỳ Phong đây là cờ nào may mắn, nếu như hắn chọn cách là dùng lực đi công kích cửa đá kia vậy chẳng phải hắn cũng sẽ giống như đám cường giả này là linh lực bị phản phệ sau?”

“Chỉ là một cửa đá bình thường làm sao có khả năng thương tổn chúng ta?” Một người trong nhóm người này ngạc nhiên lên tiếng.

“Khả năng có ấn trận pháp, mọi người cẩn thận một chút....”

“Ah...” người này chưa kịp hết câu có người đã ngã xuống đất ôm đầu thống khổ kêu la.

“Người này thức hải bị hỏng rồi, khả năng không còn có thể tu luyện được nữa, mọi người chú ý cẩn thận thần niệm bị phản phệ.”

“Không biết phía sau cánh cửa đá này là cái gì? Chúng ta tận lực dùng pháp bảo oanh kích đi.”

Sau khi cửa đá đóng lại Kỳ Phong lúc này mới có tâm tư đi quan sát, thì ra phía sau cửa đá lại là một gian thạch thất, tuy không gian không lớn nhưng ở giữa thạch thất lại được đặt một cái bàn bên trong còn có giường đá.

Mà ánh sáng phát ra cũng chính là từ vật trên bàn đá đó. Đó là một chiếc bình hồ lô không biết được chế tác bằng vật liệu gì bên ngoài có màu trắng bạc. Chiếc hồ lô bị ngã bật nắp, một thứ nước sáng lóng lánh đang nhỏ từng giọt xuống nền đá tạo thành một cái hồ nhỏ chứa đầy thứ nước sáng lóng lánh như lân quang. Kỳ Phong nghĩ đây là phải nhỏ giọt trong bao nhiêu năm mới có thể tạo thành hồ nước thế này? “Khả năng chủ nhân của nơi này muốn sử dụng, nhưng không có cơ hội đi.”

Nhìn một lượt không thấy chủ nhân đâu nhưng trong Từ Nhân của hắn rải rác dưới chân lại là vô số mảnh bảo y, cầm lên một mảnh bảo y nhìn xem, Kỳ Phong giật mình nhận ra nguyên liệu này rõ ràng là cùng đồng dạng với bộ y phục mà lúc hắn vừa đến thế giới này đã mặc trên người, chỉ là sau này vì để làm kỉ niệm nên đã cẩn thận cất đi.

“Người này tuyệt đối có liên quan đến phụ thân hắn. Đây là bởi vì bị áp chế bởi đại đạo quy tắc của vị diện này mà nhục thể bị nổ tung đến nguyên thần cũng không còn tồn tại?”

Không suy nghĩ nhiều Kỳ Phong đi tới đưa tay hứng lấy giọt nước đang nhỏ từng giọt từ hồ lô bạc. “Linh Thủy, nước này chứa lại là linh thủy thuần khiết. Thế giới này làm sao có? Khả năng đây chính là động phủ của vị Thần Quân nào đó đến từ Thần Giới đi.” Hắn thật sự rất nghi ngờ chủ nhân của chiếc hồ lô bạc này nhưng hiện tại không có thời gian cho phép hắn do dự cùng suy nghĩ nhiều.

“Đây chắc chắn là đồ tốt a.”

Nắm lên hồ lô bạc dùng linh lực cưỡng lấy Linh Thủy trong hồ nhỏ trả trở về hồ lô bạc cẩn thận đóng nắp lại tiện tay ném luôn vào trong không gian. Trên bàn còn có một ngọc bài và một viên đá màu đen hắn cũng không có thời gian xem xét là thứ gì, tiện tay thì cầm lên rồi ném luôn tất cả vào trong không gian hắn nghĩ sau này có thời gian lại xem xét.

Sau khi thu thập tất cả bảo vật Kỳ Phong lại theo cách thức tiến vào phòng đá lúc trước Kỳ Phong dễ dàng tìm thấy cơ quan thứ hai.

“Àm...”

Kèm theo tiếng động lớn cũng là lúc Kỳ Phong dùng lời nguyên mở ra cánh cửa đá thứ hai. Thoát ra ngoài, hắn lập tức lao nhanh về phía trước, thoát khỏi hang động.

Lúc này Kỳ Phong hắn thật sự cũng không biết tình huống của Huyền thế nào rồi, hắn chỉ biết tận lực lao nhanh về phía trước.

“Àm...”

Tiếng động rất nhanh truyền đến, Kỳ Phong biết đám cường giả kia năng lực thật đáng sợ, nhanh như vậy mà đã mở ra cửa đá thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tịnh Cổ Bình Thập Đại Thần Bảo

Kỳ Phong thoát khỏi Vạn Lâm Sơn đã được ba ngày, trong Vạn Lâm Sơn hắn không ngừng bị đám cường giả truy đuổi nên chỉ biết vận dụng hết lực lượng trốn chạy, rời khỏi phạm vi Vạn Lâm Sơn hắn lập tức vận dụng ngưng không phi hành với tốc độ đạt đến cực hạn mới có thể cắt đuôi được đám cường giả đuổi giết hắn kia.

Kỳ Phong hiện tại đang an toàn ở trong một hang động khác tại một dãy núi cách Vạn Lâm Sơn hơn vạn dặm nhưng lại cách Khôn Ninh Đảo khoảng cách khá xa, dù vậy hắn lại không dám ra ngoài để tiến về Khôn Ninh Đảo vào lúc này, hơn ai hết Kỳ Phong biết bên ngoài hiện tại thật sự không an toàn, lựa chọn rời đi lúc này là cỡ nào không sáng suốt. Tuy biết ẩn nấp nơi này sẽ làm chậm trễ hành trình tiến về Khôn Ninh Đảo nhưng hắn thật sự cũng không còn cách nào.

Vì sợ đám cường giả lại lần nữa đuổi tới nên sau khi tiến vào hang động Kỳ Phong lập tức dùng trận kỳ bố trí ảo trận cùng ẩn nấp pháp trận, đảm bảo đám cường giả kia cho dù có đuổi đến nơi đây cũng không cách nào lần tìm ra được hắn. Kỳ Phong lúc này mới yên tâm tiến vào không gian.

Hồn Độn Không Gian của hắn bây giờ trong có sinh khí hơn trước rất nhiều, nhưng dù vậy một mảng lớn đất trống đồi núi trọc kia vẫn cần hắn tiếp tục đi thu thập cùng hoàn thiện.

“Chi..chi..”

“Ha...tiểu Hỏa mi như thế nào lại béo lên một ít nữa rồi.” Ôm lên tiểu Hỏa, gia hỏa này đúng là cái tính tham ăn vẫn không chịu từ bỏ mà. Không biết động vật trong không gian này còn được mấy con là để dành cho hắn a.

“Chi..chi..”

“Ha ha...được được không nói mi béo đúng không? Vậy ta nói mi mập mập ư nhìn đã được chưa?” Vừa nói Kỳ Phong vừa sờ đầu của nó. So với lúc mới vừa tìm thấy nó với cơ thể đầy thương tích thì gia hỏa này năng lực phục hồi thật sự cũng quá nhanh đi.

“Đi, cùng ta vào nhà gỗ.”

“Chi..chi...” Trước đây chủ nhân cũng cho nó vào nhà gỗ nhưng từ lúc có thêm cái con rắn xấu xí kia thì lại không thèm quan tâm đến nó nữa, hôm nay lại được chủ nhân cho ở cùng thích quá đi “chi..chi..chi..chi..”

“Đừng đập loạn, mi kích động như vậy làm cái gì?”

“Chi...” nhỏ giọng kêu thêm một tiếng như có điều ừm khuất cuối cùng nó cũng an tĩnh lại. Nó quên mất chủ nhân thích yên tĩnh nên nó cũng an phận mà cuộn người trong lòng chủ nhân.

“Như vậy mới ngoan.” Vô nhẹ lưng trấn an tiểu Hỏa. Kỳ Phong biết gia hỏa này ở một mình đơn độc trong không gian có lẽ là rất buồn đi. Phải biết thời gian bên trong không gian dài hơn thời gian thế giới thực bên ngoài không gian nhiều lắm, nhưng hắn không thể mang theo tiểu Hỏa ra bên ngoài đi rêu rao khắp nơi vào lúc này được. “Nhìn đám người Quách Y Doanh mà xem, bọn họ có thể nhận ra tiểu Hỏa là Huyết Hỏa Hồ vậy những người khác thì sao? Trừ khi hắn đem bộ lông gia hỏa này toàn bộ nhuộm. Có thể sao? Với tính tình của gia hỏa này không phản ứng với hắn mới là lạ đó.”

“Tiểu Hỏa, ta thật muốn mi tu luyện cùng ta, chỉ có tăng lên thực lực mi mới không bị đám người như bọn người Quách Y Doanh khi dễ.” Nói với tiểu Hỏa nhưng thật ra đây cũng là nỗi lòng của hắn. Lần này nếu không phải hắn liều mạng chạy trốn nhanh thì cho dù hắn có đến chín cái mạng đảm bảo cũng không đủ cho bọn cường giả truy đuổi hắn kia đến chém giết.

Ôm tiểu Hỏa cùng bước vào nhà gỗ, Kỳ Phong lúc này mới có cảm giác rốt cuộc cũng được trở về nhà, như vậy thật tốt. Hít một hơi thật sâu như để

chứng minh bản thân mình còn tồn tại. “Ha...được hít thở không khí nhà mình, thật tốt quá ha ha...”

Đặt tiểu Hòa cùng ngồi xuống giường lúc này Kỳ Phong mới có tâm tư đến xem xét những thứ hấn đoạt được bên trong động phủ hấn cho rằng của vị Thần Quân nào đó ở Vạn Lâm Sơn.

Cầm trong tay viên đá màu đen cẩn thận quan sát, Kỳ Phong nhất thời giật mình. “Đây không phải là Hắc Sa Thạch sao?”

Hai mắt toả sáng lấp lánh Kỳ Phong lấy ra viên Hắc Sa Thạch hấn mua được ở Dịch Thần phường thị cùng đem so sánh, hấn hoàn toàn nghĩ đúng, đây chính là Hắc Sa Thạch, hiện tại bây giờ hấn rất nghi ngờ là làm sao hấn lại có thể dễ dàng tìm được thứ này như vậy?

Cầm hai viên đá trong tay nhưng sao hấn lại có cảm giác hai viên Hắc Sa Thạch này phân cực nhỉ, cứ có cảm giác như là hai viên Nam Châu ở Hiện Đại chúng đang đẩy nhau ra là như thế nào? Thứ đưa hai viên đá đến gần nhau hơn, Kỳ Phong có thể khẳng định Hắc Sa Thạch đang ở trạng thái phân cực chỉ có đều khi đưa hai viên Hắc Sa Thạch đến gần nhau hai bàn tay của hấn rõ ràng cảm nhận được rung động cực mạnh dù đã bị phong ấn. Đây là thứ gì vậy? “Hắc Sa Thạch này không hề đơn giản, người giao nhiệm vụ tìm kiếm Hắc Sa Thạch chắc chắn biết được bí mật của nó. Là ai ở Dịch Thần Tông đã giao loại nhiệm vụ này?”

Bây giờ chưa có thời gian tìm hiểu, cẩn thận cất đi hai viên Hắc Sa Thạch vào hai hộp ngọc khác nhau đặt vào bên trong chiếc Nhẫn Trữ Vật trước đây hấn thu được sau đó cất kĩ.

“Bây giờ ta thật sự không biết tác dụng của Hắc Sa Thạch này là gì nhưng ai có thể đoán được chuyện tương lai sau này chứ. Cứ cất kĩ ắt có chỗ dùng, đúng không tiểu Hòa?”

Tiểu Hòa ngược nhìn Kỳ Phong rồi kêu lên hai tiếng “chi..chi..” như là đồng ý.Đưa tay xoa đầu tiểu Hòa Kỳ Phong bật cười nói: “Ha..ha..mi lúc nào cũng chi..chi...chắc nói với mi cũng như không.”

Sau khi cẩn thận cất đi hai viên Hắc Sa Thạch vào trong hộp ngọc Kỳ Phong tiếp tục lấy ra viên Ngọc Bài hấn cũng lấy được từ trong hang động bên trong Vạn Lâm Sơn ra xem xét. Ngọc Bài này có hai mặt, một mặt có khắc chữ “Linh” mặt còn lại là hình ảnh vạn điều triều phục. “Àch...làm sao vừa rồi hấn lại có thể nhìn thấy hình ảnh vạn điều quy về một hướng nhỉ?” Lại lần nữa nhìn vào Ngọc Bài, thật sự không thấy có gì. “Aiz...gần đây loạn quá nên hấn nhất định là bị hoa mắt rồi đi.”

Cũng không biết Ngọc Bài này là là tượng trưng cho cái gì? Kỳ Phong cẩn thận cất đi.

Còn lại một thứ cuối cùng hấn lấy ra từ hang động trong Vạn Lâm Sơn chính là chiếc hồ lô bạc. Cầm ra hồ lô bạc có chứa Linh Thủy. “Hồ lô kia là ta liều mạng mới vừa từ trong tay một đám cường giả đoạt được. Ta không biết mi có thể tu luyện được nó hay không? Nhưng ta nhất định phải trong thời gian ngắn nhất tăng lên thực lực, ta khả năng linh lực bị dồn nén đã đạt đến cực hạn không thể không chế được nữa, nếu như ta không tìm cách đột phá nhất định sẽ nổ tung mà chết.”

“Chi..chi..”

Kỳ Phong cũng không quan tâm xem tiểu Hòa nghe có hiểu lời hấn nói hay không, hấn lúc này đang tập trung mở nắp hồ lô bạc.

“Chi..chi..chi..chi..” Tiểu Hòa lập tức kích động nhất thời dựng người bật dậy kích động dùng cái mũi của nó hít lấy dòng linh khí nó vừa cảm ứng được.

“Đừng kích động.” Vô nhẹ như để trấn an tiểu Hòa. Nó vậy mà lại kích động giống với tình trạng yêu thú trong Vạn Lâm Sơn, có thể thấy được thứ Linh Thủy trong hồ lô bạc này chính là thứ làm cho yêu thú trong Vạn Lâm Sơn điên cuồng đi.

Chẳng qua Linh Thủy tồn tại trong hang động đã từ rất lâu rồi đi, vậy thì vì có gì yêu thú trong Vạn Lâm Sơn không cảm ứng được mà phải đến tận bây giờ mới phát cuồng? Vậy cũng chỉ có một khả năng có thể giải thích, đó chính là trận pháp ẩn linh bên ngoài động phủ kia khả năng theo thời gian đã bị suy yếu nên Linh Thủy mới phát tán làm yêu thú điên cuồng, có lẽ là chỉ có thể giải thích như vậy đi.

“Mi cũng muốn dùng nó đến tu luyện, vậy thì cùng nhau tu luyện đi?”

“Chi..chi..” thì ra đám yêu thú trong Vạn Lâm Sơn là ngửi được thứ tốt đi, nhưng nếu cái đám yêu thú đó dùng Linh Thủy đến tu luyện vậy chẳng phải sẽ rất cường đại sao? Còn nữa, con quái thú bị khốn trụ tại con đường thứ hai từ trái qua trong hang động kia chắc phải là sắp thăng cấp đó chứ? Hấn là đoạt mất cơ hội của nó rồi a, nhưng nhìn nó đáng sợ lại xấu xí như vậy nghĩ cũng không phải là thứ gì tốt đi.

Cơ duyên là không thể cầu, hấn khả năng có thể bỏ qua sau? Bỏ qua cơ duyên hấn mới đứng là đồ ngốc.

Kỳ Phong hiện tại rất nghi ngờ hồ lô bạc chứa đựng Linh Thủy này chính là Tịnh Cổ Bình trong truyền thuyết? Cũng là một trong thập đại thần bảo có khả năng tích thủy trong Tam Giới Nhị Hà. Khả năng như vậy đi. Nhưng nếu đây là Tịnh Cổ Bình trong truyền thuyết lại vì sao lưu lạc đến Tu Chân Giới? Còn người đã đem thần vật này đến thế giới này rốt cuộc là ai? Theo hấn đoán thì người này khả năng đến từ Thần Giới nhưng cuối cùng vì sao lại hời phi yên diệt? Người Thần Giới không phải cường đại lắm sao?

“Ha...nghĩ đến đây hấn thật rất muốn cười, cường đại đến thế nào cũng không thoát khỏi một chữ “chết“. Nếu người đó còn sống thì Tịnh Cổ Bình có khả năng rơi vào tay hấn sao? Làm sao có thể.”

Hiện tại Kỳ Phong cũng không muốn suy nghĩ nhiều, hấn còn có mục tiêu phải đi làm, có những chuyện cứ không phải chỉ nghĩ là được, mà muốn tìm hiểu cũng phải có cái năng lực thì mới có khả năng đến tìm hiểu, hấn hiện tại còn không có cái năng lực đó đi.

Chỉ mới mở nắp hồ lô một lúc mà linh khí trong nhà gỗ đã nồng đậm như thế này rồi a.

Quay sang nhìn tiểu Hoà. “Ách...thì ra là gia hoà này vậy mà lại tiến vào trạng thái tu luyện rồi.”

Kỳ Phong tròn trĩnh mắt. “Hắn cứ nói gia hoà này sau lại không còn kích động nữa? Cái tên gia hoà này đúng là thật biết tận dụng cơ hội mà.” Cười nhẹ, Kỳ Phong cũng ở mặt kệ nó.

Kỳ Phong lúc này cũng không chịu thua kém, để Tịnh Cổ Bình chứa Linh Thủy trôi lơ lửng trước mặt, hắn cũng khoanh chân lại tiến vào nhập định, vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn hấp thu linh khí thuần khiết từ Linh Thủy tỏa ra. Linh khí thuần khiết khuếch tán nồng đậm bên trong nhà gỗ lại bị Kỳ Phong cùng tiểu Hòa đồng loạt hấp thu.

Nếu như bây giờ có người từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy một người một thú được bao bọc bằng thứ ánh sáng lấp lánh như lân tinh mà thứ ánh sáng lấp lánh đó không ngừng bị Kỳ Phong hấp thu, xung quanh Kỳ Phong linh khí thuần khiết ngày càng nồng đậm không ngừng quay tròn ngưng tụ.

Một tháng sau. ...

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Đột Phá Trúc Cơ, Ổn Định Chi Giới

Kỳ Phong tiến vào nhập định trong Hỗn Độn Không Gian đã được một tháng, theo từng vòng chu thiên linh khí không ngừng tiến nhập vào trong thân thể di chuyển mở rộng cùng cạ rửa cũng cố căn mạch càng thêm vững chắc.

Dù Kỳ Phong không ngừng hấp thu linh khí nhưng linh khí trong hồ lô bạc lại tuôn trào càng lúc càng nhiều, càng ngày càng nồng đậm mà lại không hề khô cạn đi.

Trong lúc Kỳ Phong tu luyện bên trong nhà gỗ thì mọi sinh vật có sự sống trong Hỗn Độn Không Gian dường như có linh tính, chúng đồng loạt trở mình thức tỉnh cùng lúc hưởng thụ một lần sóng linh khí mới, linh khí thuần khiết đang lan toả đến. Cảnh lá không ngừng dao động trong khi nhóm động vật lại đứng yên bất động như đang ở vào trạng thái nhập thần cùng tu luyện với chủ nhân Hỗn Độn Không Gian này vậy.

Trong nhà gỗ Kỳ Phong đang trong giai đoạn tu luyện quan trọng chuẩn bị đột phá nên không biết những bất thường đang xảy ra cho động thực vật sống trong không gian của hắn. Hiện giờ Kỳ Phong chỉ có một cảm giác đó chính là việc đan điền bị đè nén đến cực hạn lại bị thứ gì đó trói buộc gần như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, lúc này Kỳ Phong hẳn thật sự có một loại cảm giác muốn phá tan gông cùm xiềng xích đang trói buộc lấy hắn này để thoát ra ngoài.

Mà lúc này linh khí bị Kỳ Phong hút lấy càng lúc càng nhanh. Từng vòng chu thiên không ngừng được vận chuyển đến cực hạn.

“Rắc..ầm.” Vào lúc hắn những tưởng mình khả năng không còn chịu đựng được nữa thì gông cùm xiềng xích trói buộc kia hoàn toàn bị đánh tan. Một cỗ linh khí nồng đậm không ngừng cuồng cuộn như dòng thác lũ lúc này không còn bị trói buộc đồng loạt lao ra khắp căn mạch, linh khí thuần khiết chảy đến đâu Kỳ Phong có cảm giác như được tắm mát đến đó. Hắn có cảm giác như mình có thể nhìn thấy từng tia từng tia linh khí một đang không ngừng chu du khắp nơi trong thân thể vậy, thật là kỳ diệu.

“Hắn vậy mà thành công đột phá Trúc Cơ, không cần Trúc Cơ Đan vậy mà có thể dễ dàng đột phá Trúc Cơ rồi.”

Sau khi thành công đột phá Trúc Cơ Kỳ Phong cũng không dừng lại ở đó vì linh khí vẫn không ngừng cuồng cuộn dung nhập vào trong thân thể của hắn. Kỳ Phong cũng không vì mình vừa mới đột phá thành công mà chậm trễ việc tu luyện vì hắn có cảm giác mình vẫn còn thiếu cấp.

Tiếp tục vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn, hiện tại Kỳ Phong có cảm giác hắn hấp thu linh khí tựa hồ nhanh gấp đôi so với trước khi hắn đột phá Trúc Cơ. Có lẽ do trải qua quá trình đột phá căn mạch được cạ rửa cùng mở rộng nên việc hấp thu linh khí có vẻ nhanh chóng hơn và dễ dàng hơn đi.

Việc này làm Kỳ Phong nhất thời vui mừng. Cảm giác bây giờ hắn vận hành chu thiên nhanh hơn trước kia rất nhiều, mà linh khí tiến nhập vào cơ thể hắn cũng tăng lên gấp đôi, mà việc này trước đây khi tu luyện đúng là chưa từng xảy ra a.

Lại trải qua hai tháng tiếp tục tu luyện, Kỳ Phong thành công từ Trúc Cơ sơ kỳ thăng tiến lên Trúc Cơ trung kỳ.

Hai tháng tiếp theo hắn đã thành công bước vào Trúc Cơ hậu kỳ, dù hấp thu nhiều linh khí như vậy nhưng linh khí tinh khiết vẫn ngày càng nồng đậm, Kỳ Phong có cảm giác linh khí hấp thu mãi mà không hết, hắn cứ cố gắng không ngừng hấp thu từng dòng từng dòng linh khí tinh khiết ấy đến quên hết mọi thứ xung quanh.

Hồ lô bạc vẫn trôi lơ lửng trước mặt Kỳ Phong, vì Kỳ Phong tu luyện mà không ngừng tuôn trào linh khí.

Kỳ Phong không biết hiện tại hắn chỉ hấp thu linh khí từ Linh Thủy tỏa ra mà trong lúc tu luyện đã làm ra động tĩnh không nhỏ như thế này rồi, vậy nếu như hắn tạo ra một Linh Thủy Hồ rồi tu luyện trong đó vậy cũng không biết sẽ làm ra động tĩnh gì nữa đi.

Thật ra Kỳ Phong cũng biết tu luyện trong Linh Thủy Hồ hiệu quả tu luyện khả năng sẽ đạt được gấp đôi, nhưng hắn vốn không xác định được nếu đào một hồ nhỏ trong không gian thì khi đổ Linh Thủy vào hồ đó có bị không gian hút đi mất hay không?

Hỗn Độn Không Gian của hắn rất đặc biệt, nơi này có linh khí nhưng nếu dùng nhiều cũng sẽ khô cạn, ai biết được lỡ khi hắn đang tu luyện lại chẳng may mà hấp thu hết. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi không gian khô cạn khi mà hắn lỡ chẳng may hấp thu hết linh khí? Không phải là không gian của hắn sẽ bị sụp đổ đó chứ?

Thật không dám nghĩ tới nên hắn mới không đi mạo hiểm, nhưng nếu có thời gian hắn vẫn là đi thử nghiệm một chút, biết đâu sẽ giống như Tử Hồ. Phải biết Tử Khí Thủy Hồ của hắn là tồn tại song song cùng Hỗn Độn Không Gian, mà điều đáng nói ở đây là Tử Hồ cũng không phải do hắn tạo ra.

.....

Trong không gian năm tháng Kỳ Phong là ở điên cuồng tu luyện nên không biết hiện tại tiểu Hoả vì hắn làm ra động tĩnh quá lớn mà từ lâu đã tỉnh lại, hiện tại đang mở mắt ngồi ngắm nhìn Kỳ Phong cả người đang không ngừng phát ra lân quang cực đẹp đến muốn hoá mù hai mắt của nó.

Kỳ Phong ở trong Hỗn Độn không gian thành công Trúc Cơ lại từng bước tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ cùng củng cố linh lực ổn định Trúc Cơ hậu kỳ mà không biết vào lúc này toàn bộ Tu Chân Giới đang trở nên dậy sóng.

Vốn dĩ cường đại yêu thú xuất hiện một lần từ ba ngàn năm trước mà người Tu Chân Giới không có cách nào chế phục lại bị một vị lão giả dễ dàng không chế bắt đi trước con mắt bao nhiêu cường giả của thế giới này mà không hề để lại một chút dấu vết nào, đến ngày hôm nay cũng đã trải qua ba ngàn năm lại không ai có thể giải thích được bỗng nhiên xuất hiện làm loạn Tu Chân Giới.

“Là ai thả yêu thú cường đại này ra? Lão giả từng khống chế yêu thú này hiện tại đi nơi nào?” Những điều này luôn là câu hỏi của người Tu Chân Giới nhưng lại không ai có thể giải thích được.

Các tông môn đều cắt cử ra đội tinh anh hợp lực đi vây khốn nó nhưng đều không thành công. Hiện tại đến các vị trưởng lão cũng phải xuất động đi vây khốn nó nhưng cũng không cách nào chế phục được nó.

Lại nói Kỳ Phong sau khi rút hết Linh Thủy từ hồ nhỏ trong thạch thất, nhưng tàn tích Linh Thủy thì vẫn còn lắng đọng cộng thêm linh khí thuần khiết khuếch tán trong không gian phòng đá nên dễ dàng bị đám cường giả kia phát hiện ra và cho rằng hắn rõ ràng mang đi thứ tốt.

Hiện tại bên ngoài đang đồn thổi cùng truy lùng tên mặt than Luyện Khí tám tầng thực lực cũng đồn thổi tên đó chính là người đã thả ra cường đại yêu thú và cướp đi pháp bảo trấn giữ yêu thú cường đại kia, mà lại không biết kẻ đó chính là Kỳ Phong với khuôn mặt đã cẩn thận dịch dung. Chỉ có điều hắn cũng không có thả ra yêu thú cũng không có cướp cái gì pháp bảo trấn giữ yêu thú gì đó a.

Hiện tại Kỳ Phong còn đang tu luyện nên hắn hoàn toàn không biết gì về những điều này, nhưng Xà Vương Huyền thì lại khác. Xà Vương Huyền sau khi thành công thoát khỏi hang động trong Vạn Lâm Sơn dù đã trải qua một trận đánh với đám cường giả truy đuổi hắn kia, chỉ là những kẻ truy đuổi hắn thực lực đúng là không bằng hắn thật nhưng cùng lúc bị một đám cường giả vây công, Xà Vương Huyền hắn có là thần thì hắn cũng không thể cùng một lúc chống lại được toàn bộ đám người đó được, hắn vẫn là để vài tên Nguyên Anh chạy thoát. Chắc... đúng là thất sách mà.

Cũng chính vì để vài tên Nguyên Anh kỳ lọt lưới mà hiện tại hắn phải đổi một lớp dịch dung khác và đang trên đường đến Khôn Ninh Đảo. Dù Xà Vương Huyền biết Kỳ Phong hiện tại chắc chắn không xảy ra vấn đề gì vì huyết ấn trên người Kỳ Phong không hề biến mất, chỉ là hắn hiện tại còn không có cảm nhận được tung tích Kỳ Phong, hắn đoán Kỳ Phong có lẽ đã trốn vào trong không gian. Thật ra Xà Vương Huyền là hoàn toàn biết rõ bình thường Phong nhi của hắn nhất định sẽ không lựa chọn trốn vào trong không gian trừ khi tiêu tử kia gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Hiện tại đi lo lắng cũng bằng thừa, Phong nhi đã hẹn gặp nhau ở Khôn Ninh Đảo thì hắn cứ việc đến đó chờ là được. Chỉ cần Phong nhi rời đi không gian, vậy Xà Vương Huyền hắn chắc chắn có biện pháp tìm được Phong nhi.

.....

Kỳ Phong thật sự không biết bên ngoài không gian lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, hiện tại hắn đã trải qua năm tháng tu luyện trong không gian và tu vi cũng ổn định Trúc Cơ hậu, dù rất muốn tiếp tục tu luyện nhưng hắn biết bây giờ có tiếp tục tu luyện hắn cũng không thể trong thời gian ngắn đột phá lên Trúc Cơ kỳ đỉnh phong nên Kỳ Phong quyết định đình chỉ tu luyện.

Kỳ Phong biết tu luyện là không thể nóng vội, muốn tăng lên thực lực cũng không phải trong thời gian ngắn đến là có thể tăng lên thực lực được, hắn cần thời gian chỉ là hiện tại cũng không phải là lúc, hắn cần gì phải cưỡng ép chính mình.

Trước đây hắn luyện thành Chi Giới, chỉ là hắn còn không có thời gian đi ổn định một giới thiên địa mà hắn tạo ra này nên khi gặp phải cường giả đuổi giết hắn đúng là chỉ có một con đường lựa chọn đó là chạy trốn chết.

Bước ra nhà gỗ lập tức phóng thẳng người đến ngọn núi nhỏ trong không gian trước đây hắn thường dùng đến tu luyện. Thiết lập kết giới bảo vệ khu vực xung quanh ngọn núi nhỏ này.

Sau khi làm xong hết thấy việc bảo vệ quanh ngọn núi nhỏ này Kỳ Phong cuối cùng cũng ngồi xuống tĩnh tọa. “Bây giờ có thời gian hắn tốt nhất là đi hoàn

thiện Chi Giới rồi hãy nói sau.”

Nội tâm là nghĩ như vậy nên Kỳ Phong lại lập tức mở lòng bàn tay. Theo tay Kỳ Phong một quả cầu bằng lập tức xuất hiện trước mặt hắn, bao quanh quả cầu bằng là từng tia lõi nguyên uống lượng bám quanh quả cầu, mà bên trong quả cầu lại xuất hiện từng tầng lớp hoa bằng như ẩn như hiện bên trong làn sương mờ ảo.

Một tháng sau.

Nếu có người trong thấy Kỳ Phong tu luyện vào lúc này chỉ sợ người đó sẽ có cảm giác như đang ở cực Bắc của thế giới và thứ người nọ trong thấy chính là cực quang vừa mới hình thành như để người ta lạc vào trong vẻ đẹp mê người của nó mà thật sự không biết mình đang bị cuốn vào trong một giấc mộng mang tên Chi Giới, giấc mộng không có hồi kết.

“Ba...”

Một nhánh thế giới cuối cùng cũng hoàn toàn ổn định cùng nằm trong sự khống chế của Kỳ Phong.

Mở mắt ra là một mảnh thanh minh. Đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh, ách...nếu trước đây sau khi hoàn thành tu luyện là một đồng tàn tích hỗn độn thì bây giờ mọi thứ xung quanh hắn như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tốt, có thể xác định hắn là hoàn toàn khống chế được thuật pháp của mình, Chi Giới.

Quyết định ở chỗ này đào một cái hồ nhỏ dùng để chứa Linh Thủy, khả năng tiểu Hỏa sẽ cần tu luyện mà hắn cũng muốn biết kết quả cuối cùng Linh Thủy có bị không gian cắn nuốt hay không?

Đưa tay nắm tới tiểu Hỏa tiện thể dùng ý niệm lấy tới hồ lô bạc trong nhà gỗ.

“Chi..chi..”

Lúc hắn ở trong nhà gỗ mở mắt ra trong thấy gia hỏa này vậy mà không còn tu luyện lại ngồi nhìn mình chăm chăm không biết là đã nhìn hắn bao nhiêu lâu rồi hắn cũng mặt kệ nó, trước ổn định Chi Giới rồi tính sao. Giờ thế nào lại làm ra biểu tình ủy khuất thế này rồi a?

“Ách...Tiểu Hoả xin lỗi, nhưng lúc ta ổn định Chi Giới mi không thể đến gần nếu không mi cũng sẽ bị cuốn vào thế giới ta đang tu luyện, nếu ta khống chế không tốt sẽ làm mi bị thương nha.”

“Chi..chi..”

“Ta có hẹn với Huyền phải đi ra ngoài, ta chuẩn bị Linh Tuyền này cho mi tu luyện, khi ta không có mặt ở đây mi cũng không được phép lười biếng, đã biết chưa?”

Vừa nói Kỳ Phong cũng vừa đổ Linh Thủy vào hồ nhỏ hắn vừa dùng linh lực tạo thành mà không hề biết, kỳ thực Huyết Hỏa Hồ là từ đầu đến cuối chỉ nhìn hắn chăm chăm không chớp mắt.

“Chi..chi..”

Kỳ Phong quay lại nhìn tiểu hồ ly với vẻ mặt kinh nghi, hắn vừa rồi có phải là bị ảo giác hay không a, sao lại có cảm giác tiếng kêu của gia hỏa này có vẻ khác biệt?

“Haiz...cũng vậy thôi, nhìn đi nhìn lại thì vẫn là tiểu Hỏa của hắn mà, có gì khác đâu cơ chứ?”

Kỳ Phong quay lại tiếp tục công việc chuẩn bị cho tiểu Hoả của hắn lại không hay biết, ở sau lưng hắn Huyết Hỏa Hồ vậy mà nhếch mép lên dường như đang nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Trúc Cơ Lô Kiếp

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ cho cho Tiểu Hỏa Kỳ Phong cũng không vội rời đi mà ở một bên quan sát, nửa ngày sau hắn có thể xác định chắc chắn Linh Thủy cũng không có bị không gian hút đi, như vậy hắn là có thể yên tâm để tiểu Hỏa tự do trong không gian tu luyện rồi. Tuy nhiên nhà gỗ vẫn là lãnh địa riêng của Kỳ Phong hắn, trừ khi hắn cho phép nếu không thì không ai có thể tự ý đi vào.

Nhìn gia hỏa đang dùng đầu không ngừng cọ vào chân hắn như đang làm nũng, cuối người ôm lấy nó nhìn nó bán manh trong ngực mình, Kỳ phong nhất thời bật cười, sao hắn lại có cảm giác tiểu hồ ly này biểu hiện giống mỗ rắn nào đó nhỉ.

Ở một thành trấn nào đó chỗ rấn nào đó đang tu luyện bỗng nhiên đánh cái “ách xì...”

“Linh Xà cũng sẽ bị bệnh sao ta? Không được, phải lập tức ăn vài viên đan dược để phòng lây bệnh cho Phong nhi mới được.”

“Ách mà Xà Vương Huyền hần không phải là người tu luyện sao? Người tu luyện có linh khí hộ thể cũng sẽ bị bệnh, nhưng mà thôi đi, dù sao phòng ngừa trước vẫn tốt hơn?”

Mặc cho Xà Vương Huyền ở nơi này thắc mắc cái vấn đề là vì sao hần lại bị bệnh, mặc dù hần tự mình kiểm tra thân thể cũng hoàn toàn không có phát hiện ra vấn đề bị bệnh là nằm ở đâu thì vào lúc này trong không gian, tiểu Hóa vẫn được Kỳ Phong ôm vào trong lòng đang thể hiện trình độ bán mạnh chuyên nghiệp mà cho dù có Xà Vương Huyền ở đây cũng đừng hòng theo kịp trình độ bán mạnh của nó. Còn Kỳ Phong thì ở một bên căn dặn tiểu Hóa chăm chỉ tu luyện không được lười biếng.

“Chi..chi..”

Một người một thú cứ giao tiếp theo kiểu ta nói ta hiểu như vậy cho đến khi Kỳ Phong thả tiểu Hòa vào Linh Thủy Hồ thì nội dung câu chuyện dù chủ yếu do Kỳ Phong nói là chính mới tạm thời dừng lại.

Kỳ Phong xoay lưng rồi đi nên không biết được lúc này cả người của Huyết Hỏa Hồ vậy mà từ từ phát sáng. Mỗi Hồ thì lại nghĩ “đây cũng chính là lý do vì sao mà nó không tiếp tục tu luyện cùng Kỳ Phong trong nhà gỗ.”

Mà lúc này bên ngoài không gian ở Vạn Lâm Sơn lại cũng không phút nào bình lặng. Yêu thú không ngừng tụ tập thành từng đàn đây đã là đợt thú triều thứ ba kể từ khi yêu thú cường đại kia bắt ngờ xuất hiện.

Yêu thú có hình hài kỳ dị với đôi cánh đại bàng đầu một sừng đôi mắt màu vàng cùng với lớp vẩy sừng rắn chắc tựa như loài Độc Giác Thú toàn thân một màu đen tuyền thân hình dị thường to lớn trong thật đáng sợ.

Nếu như bây giờ Kỳ Phong có mặt ở đây hần nhất định sẽ nhận ra loại sinh vật đáng sợ này đã từng xuất hiện trong Tử Nhãn của hần. Đáng tiếc Kỳ Phong hiện tại còn đang ở trong Hỗn Độn Không Gian, mà vốn dĩ hần cũng không biết yêu thú đáng sợ này vậy mà lại thoát ra khỏi trói buộc còn gây sóng gió cho Tu Chân Giới.

Vào lúc này lại có người hô lên: “Diệp đại sư huynh cùng các sư huynh đệ Dịch Thần Tông chúng ta đến rồi.” Người lên tiếng là một vị nữ đệ tử có thực lực Trúc Cơ hậu kỳ mặc đạo bào màu trắng, người này cũng không phải ai khác mà chính là La Giai Ân người luôn có địch ý với Kỳ Phong mặc dù Kỳ Phong cũng không biết mình đã từng đắc tội với cô nàng từ khi nào.

“Nghe nói đại đệ tử của Cô Viễn tông chủ Dịch Thần Tông là người lãnh khốc vô tình, tuổi còn trẻ đã là Nguyên Anh kỳ cao nhất nên luôn tỏ ra cao ngạo.”

“Hừ... thực lực như vậy nói không kêu ngạo mới là lạ, nếu ta có nhiều tài nguyên tu luyện từ tông môn như vậy ta cũng nhất định nhanh chóng đạt được thực lực đó.”

Hai người lên tiếng là đệ tử An gia trong tứ đại gia tộc mà người thứ hai lên tiếng với giọng điệu ganh tị không hề che giấu, đó chính là An Phi. Hần cũng là con cưng của đại trưởng lão An gia nên ỉ vào chỗ dựa mà không xem ai ra gì.

“Người vừa nói cái gì? Diệp đại sư huynh là người nào há có thể để cho loại người như các người tùy ý bình phẩm sao?” La Giai Ân đang muốn phát tác thì bị Mạc Thiên Hàn ở bên cạnh chặn lại.

“Nhưng mà Nhị sư huynh, bọn họ ở đây là nói xấu Đại sư huynh.”

“Trưởng lão còn đang nhìn, Ngũ sư muội đừng kích động.” Tuy nói là chặn lại vị Ngũ sư muội này nhưng ánh mắt lại bán đứng chính Mạc Thiên Hàn hần.

“Hừ... Các người cứ chờ đó cho ta.” La Giai Ân lăm bằm trong miệng, nơi này còn có các trưởng lão nếu không nàng nhất định cho bọn họ đẹp mặt.

An Xương Lâm người từng bị Kỳ Phong dùng Sơ Khai Chi Địa khống chế ở Dịch Thần phường thị, hần cũng chính là người dẫn dắt đệ tử An gia cùng các tông môn khác chống lại đợt thú triều ở Vạn Lâm Sơn lần này.

“Các đệ yên lặng cho ta, chúng ta đến đây để họp sức hàng phục yêu thú, đừng làm mất mặt An gia ta.”

“Người thì tốt lắm sao lại không cho ta nói, hừ...” Cái tên An Phi không biết trời cao đất rộng vẫn tiếp tục phản bác lại.

Liếc nhìn mấy người An Phi một cái rồi không nói gì. An Xương Lâm hần há có thể sợ đám người An Phi này, hần cũng không phải là không nghe thấy những lời nữ đệ tử Dịch Thần Tông kia nói, chẳng qua hần cứ nhắm mắt làm ngơ nhìn người gặp họa mà thôi.

Nhờ có thêm nhóm cường giả Dịch Thần Tông đến tham gia vào đoàn vây giết đợt thú triều này mà sau gần nửa tháng chiến đấu cuối cùng cũng hoàn toàn chế phục đám yêu thú trong Vạn Lâm Sơn này.

Còn yêu thú cường đại kia thì đã bị một người thần bí mang mặt nạ màu đen bắt đi. Không một ai biết người đến là ai lại ra tay như thế nào, bọn họ chỉ biết người đến thực lực sâu không lường được, chỉ một cái phất tay yêu thú đã bị hạ gục.

“Người này thực lực khả năng trên cả Hoá Thần, từ khi nào Tu Chân Giới có cường giả như vậy mà không một ai biết đến?” Đây chính là nỗi lòng của tất cả Tu Chân Giả có mặt tại nơi này, bọn họ là đang nghĩ khi trở về phải báo cáo việc này với Tông chủ, Gia chủ của mình mới được.

.....

Kỳ Phong hiện tại đã ra ngoài Hỗn Độn Không Gian, ở trong hang động hắc bắt đầu dịch dung thành một gã tu sĩ bị bệnh mang khuôn mặt trắng bệch cùng với tu vi được áp chế về Trúc Cơ sơ kỳ, rút đi toàn bộ trận kỳ thiết lập lúc trước lập tức lấy ra phi kiếm bay đi.

Kỳ Phong biết thời gian một tháng hạn định cùng Huyền sắp đến nhưng hiện tại hắc cũng không thể dùng ngự không phi hành. Phải biết lần hắc từ Vạn Lâm Sơn trốn ra hắc đã sử dụng ngự không phi hành biến mất trước mặt đám cường giả kia, nếu bây giờ hắc lại sử dụng ngự không phi hành khả năng bị lộ sẽ là rất lớn.

Trừ khi tánh mạng bị đe dọa nếu không hắc là sẽ không dùng đến ngự không phi hành, nên để đảm bảo không bị đám cường giả truy tung hắc vẫn là dùng phương pháp mà đồng dạng những tu chân giả khác đang sử dụng đó chính là ngự kiếm.

Chỉ mới bay được một đoạn ngắn Kỳ Phong lập tức cảm thấy không ổn, trên đầu hắc không biết từ lúc nào những tia lôi quang đang dần dần hình thành và không ngừng đuổi theo hắc.

Trong lòng Kỳ Phong thầm nghĩ, chẳng lẽ đột phá Trúc Cơ sẽ xuất hiện lôi hồ mà thế giới này tu sĩ đột phá Trúc Cơ cũng đưa tới lôi kiếp sao? Hay là vì hắc là thân thể khác hắc so với những tu chân giả của thế giới này nên mới bị thiên phạt.

Hắc những tưởng mình sẽ tránh thoát một kiếp này nhưng đúng là chạy trời không khỏi nắng a, rồi đi không gian lại lập tức đem thiên lôi gọi đến rồi.

Thầm mắng ông trời một tiếng Kỳ Phong tìm chỗ đáp xuống, cách đó hơn năm trăm dặm có một ngọn núi vắng vẻ Kỳ Phong vội vàng hạ xuống, hắc lập tức trở tay thiết lập hộ trận. Kỳ Phong biết chắc chắn lôi hồ này sẽ đưa tới sự chú ý của không ít người nhưng lúc này hắc cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, tới thì tới đi.

Vừa thiết lập xong hộ trận thì một nhóm lôi hồ đầu tiên đã ập xuống.

“Rầm..rầm..rầm..”

Không có sự chuẩn bị trước Kỳ Phong cơ hồ cứ như thế bị lôi hồ đập vào người đánh cho xơ xác, toàn thân đau nhức tuy vậy hắc bản thể chính là thân thể, nhóm lôi hồ này kỳ thật chưa thể xé rách được nhục thân của hắc, nhưng những tia lôi nguyên đang du tẩu bên trong thân thể lại bán đứng Kỳ Phong vào lúc này. Hắc âm thầm cắn răng chịu đựng cũng chỉ kịp thở ra một ngụm khói đen thì nhóm lôi hồ thứ hai đã đàn hình thành cùng bắt đầu rơi xuống.

Có kinh nghiệm một lần, Kỳ Phong lập tức xuất ra Xích Kiếm. Lúc trước bị mấy tên Nguyên Anh cường giả vây giết, hắc là dùng chính Xích Kiếm này dung hợp máu tươi của mình cùng Hỗn Thiên Lăng lại không nghĩ đến thanh kiếm này vậy mà tại thời điểm đó cũng cùng nhận chủ, bây giờ đang ập trên cánh tay của hắc.

Cầm Xích Kiếm trong tay cũng không chờ đợi đợt lôi hồ thứ hai hạ xuống Kỳ Phong đã lập tức bay lên.

“Oành..oành..rầm..”

Dùng Xích Kiếm chặn lại hai đạo lôi hồ nhưng đạo lôi hồ còn lại hắc không kịp ngăn chặn bị toàn bộ lôi nguyên đánh thẳng lên người, đau đớn này thì có là gì so với lúc hắc được Tử Khí Thủy Hồ cải tạo thân thể.

Hắc là Băng Lôi Linh Căn, chút lôi hồ này thì có gì đáng ngại cơ chứ. Dù là nói như vậy nhưng hiện tại Kỳ Phong vẫn rất khó chịu, hắc có cảm giác như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang gặm nhấm toàn bộ căn cốt bên trong cơ thể hắc vậy.

“Mà hắc không phải Lôi Linh Căn sao? Hắc không phải tu luyện lôi nguyên sau?”

Không chờ đợi khi mà nhóm lôi hồ thứ ba đang dần bắt đầu hình thành. Kỳ Phong lập tức thử hấp thu những tia lôi nguyên đang du tẩu trong cơ thể mình. Cơ hồ chỉ trong một cái chớp mắt hắc đã hấp thu gần như toàn bộ lôi nguyên trong cơ thể thì nhóm lôi hồ thứ ba cũng vừa lúc ập tới.

“Oành..oành..rầm..”

Tiếp tục dùng Xích Kiếm chặn lại hai đạo lôi hồ, đạo lôi hồ thứ ba vẫn đánh thẳng lên người hắc, lần này Kỳ Phong bắt đầu vận chuyển công pháp nhanh hơn hấp thu nhưng hắc cũng không hấp thu hết toàn bộ mà để những tia lôi nguyên còn sót lại du tẩu cạ rửa căn mạch cho hắc.

Vừa chống lại lôi hồ vừa vận chuyển công pháp tu luyện, để Kỳ Phong mừng rỡ là hắc vậy mà cùng lúc tu vi tăng lên đến Trúc Cơ hậu kỳ đình phong không nói mà Lôi Nguyên Công Pháp cũng cùng lúc tăng lên thêm một tầng, đây là điều hắc không hề nghĩ tới.

Chờ đợi vài giây không thấy còn có lôi hồ rơi xuống, Kỳ Phong biết hắc thành công vượt qua lôi kiếp. Nhìn thanh Xích Kiếm trong tay thầm cảm ơn Tiết Mộ Bạch sư huynh đã cho hắc đồ tốt.

Không có thời gian thu thập chính mình, mang một thân quần áo rách rưới cả người cháy đen, cuống lên trận kỳ Kỳ Phong cũng mặc kệ cái gì ngự không phi hành bị người phát hiện, hắc chính là đáp lên hư không lập tức bay đi.

Cơ hồ là chỉ trong một cái chớp mắt một đám tu chân giả đã kịp đuổi tới. Dù vậy vẫn chậm một bước, bọn họ nhận định người vừa mới đột phá kia có thể là cường giả nên mới đưa tới lời kiêu chi là bọn họ rút cuộc đã tới chậm một bước vì vị cường giả vừa mới đột phá kia đã biến mất không còn dấu vết.

Một đám tu sĩ tức giận rời đi, chưa tới nửa khắc sau lại có một người nữa cũng tới nơi này xem xét. Người này mang mặt nạ màu đen thần bí, quanh thân linh vận mờ hồ không nhìn ra tu vi. Người đến cũng chỉ kiểm tra qua rồi nhanh chóng theo phương hướng Kỳ Phong rời đi lập tức đuổi theo.

.....

Kỳ Phong một đường ngự phong không dám ngừng lại, hần cảm giác được sau lưng có cường đại hơi thở đang đuổi theo hần. Nếu hần không đột phá Trúc Cơ, nếu hần không phải tu vi đã ở vào Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong với thực lực tăng vọt, hần có thể chắc chắn mình đã bị người nọ bắt được.

Kỳ Phong sau lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Dốc hết toàn lực tăng tốc độ đến cực hạn phóng đi, nửa khắc sau cảm giác đã rời xa hơi thở cường đại Kỳ Phong lập tức biến mất vào trong không gian.

Kỳ Phong biến mất vừa lúc người nọ cũng vừa đuổi tới. Người này không ai khác chính là người mang mặt nạ màu đen thần bí.

“Trốn thật nhanh, tho con tốt nhất đừng để ta bắt được, nếu không ta nhất định mang ngươi đi.” Vừa nói dứt câu người này còn chưa kịp rời đi thì đã bị chặn lại.

“Ngươi đến đây làm cái gì?”

“Ta chỉ muốn giúp ngươi một tay, ngươi quá yếu.”

“Không cần, ngươi trở về đi, nói với hần việc ở đây ta có thể tự mình giải quyết.”

“Ta đã biết, ta vừa mới phát hiện con mồi thú vị, tìm được ta lập tức trở về.”

“Không được.” Diệp Lạc Thần lời còn chưa nói hết người mang mặt nạ màu đen thần bí đã biến mất còn dấu vết.

“Hắc Diện Quân như thế nào lại đến đây?” Diệp Lạc Thần trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn nhưng là chỗ nào không ổn hần không thể nào giải thích được.

Kỳ Phong không biết người đuổi theo mình là ai, lúc hần tiến vào không gian lại bị một đoàn tử khí cuốn lấy kéo thẳng xuống đáy Tử Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tử Vân Chi Khí, Bách Linh Thần Tộc

Kỳ Phong bị kéo xuống đáy Tử Hồ bên trong không gian nên không biết tại nơi hần vừa biến mất lại cùng lúc xuất hiện thêm hai người. Kỳ Phong cũng hoàn toàn không biết cuộc nói chuyện của bọn họ lại có liên quan đến hần.

Nhưng ít nhất vào lúc này Kỳ Phong hần cũng đã tránh thoát khỏi một kiếp không phải sao?

Lúc này ở dưới đáy Tử Hồ, Kỳ Phong được bao bọc trong quả cầu dày đặc tử khí, quần áo rách nát lúc trải qua lời kiêu đã biến mất không còn vết tích, suối tóc suôn mượt biến thành xơ xác. Có thể nói Kỳ Phong hiện giờ đáng thương đến cực điểm.

Nhưng mà vào lúc này tử khí không ngừng tiến vào cơ thể hần du tẩu cọ rửa cùng mở rộng căn mạch. Kỳ Phong nhắm mắt lại nhận mệnh chờ đợi đau đớn chết đi sống lại lần nữa kéo đến.

Trước đây khi hần bị Tử Khí Thủy Hồ cải tạo thân thể, cái cảm giác cơ thể bị xé rách đau đớn đến cùng cực, cơ hồ làm cho hần sống dở chết dở. Mặc dù đã có kinh nghiệm một lần được ném trải việc xương cốt da thịt bị vỡ nát ra thành từng mảnh rồi lại tái tạo lại đáng sợ như thế nào, cái cảm giác sợ hãi vẫn còn như in trong tim thức hần.

Hôm nay tử khí cũng kéo hần xuống đáy Tử Hồ một lần nữa tiến hành cải tạo, mặc dù hần cũng thanh tĩnh nhưng chờ mãi mà đau đớn như trong tưởng tượng lại không kéo đến, cái loại cảm giác đau đớn thống khổ như lần đầu thân thể trải qua cải tạo lại không thấy đâu, hần chỉ thấy toàn thân có một loại thanh mát không giải thích được.

Chỉ là vì không vận chuyển công pháp nên tử khí chạy tán loạn trong cơ thể làm Kỳ Phong thật sự rất là khó chịu, chỉ khi hần vận chuyển công pháp thì cơ thể mới có loại cảm giác thoải mái cả người nhẹ nhàng khoan khoái làm cho hần như muốn mọc cánh bay lên.

Khả năng đây là vì hấn thành công đột phá Trúc Cơ lại trải qua lôi kiếp đi. Cơ thể hấn vốn dĩ từ trước đã trải qua một lần cải tạo từ Tử Khí Thủy Hồ tức đã là thân thể cộng thêm lần trải qua lôi kiếp lại được lôi nguyên cộ rửa cùng mở rộng căn mạch nên hôm nay việc đau đớn như lần đầu tiên cải tạo mới không xuất hiện đi.

Trải qua một ngày dưới đáy Tử Hồ, đoàn tử khí bao bọc lấy Kỳ Phong ngày càng giảm dần đi rồi tan hấn. Quanh thân hấn lập tức hiện ra quang mang màu tím, mà lúc này tinh thần Kỳ Phong hơn bao giờ hết hoàn toàn thanh tĩnh, dù là thanh tĩnh nhưng cơ thể lại không theo sự khống chế của hấn.

Kỳ Phong cảm nhận được hấn hiện tại là đang trôi nổi giữa lòng Tử Hồ với tư thế thẳng đứng, hai mắt nhắm chặt cùng lúc đôi tay ôm về phía trước ngực, mà sau lưng hấn một đôi cánh bắt đầu dần dần hình thành.

Lúc này Kỳ Phong cảm giác sau lưng hấn trở nên đau đớn tựa như có thứ gì đó đang rạch lưng hấn muốn thoát ra ngoài vậy, trước ngực hấn ẩn kín hình long vũ không ngừng phát sáng cùng nóng lên.

“Đau quá, trái tim đau quá, lưng cũng đau quá.”

Lúc này Kỳ Phong chỉ muốn hét lên nhưng hấn làm thế nào cũng không thể hét thành tiếng. Lưng đau nhức, trái tim đau nhức lại làm cho Kỳ Phong đầu như muốn nổ tung.

Vì cái gì mỗi lần hấn đau đớn lại không để cho hấn ngất đi lại vẫn tiếp tục để cho hấn cảm nhận đau đớn đến chết đi sống lại như thế này mới được? Kỳ Phong trong lòng âm thầm gào thét.

Khi Kỳ Phong nghĩ rằng mình khả năng không còn có thể chịu đựng được nữa, bỗng bị hấn cắn đến bật máu thì một cổ dịu mát từ đâu ủa tới, quanh quẩn trên thân làm dịu bớt đi đau đớn.

“Cảm giác này, thật ấm áp.”

“Phong nhi, nhớ kĩ. Thế giới này thiếu khuyết Tử Vân Chi Khí là hơi thở của Bách Linh Thần Tộc, con hiện tại đã đột phá Trúc Cơ lại trải qua lôi kiếp tinh luyện, nhất định phải để Tử Vân Chi Khí gột rửa thì mới có thể chính thức hoàn thiện thân thể cùng bản thể của mình.”

Từ trong tim thức một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Âm thanh kia hấn không bao giờ quên, suốt đời cũng sẽ không bao giờ quên được giọng nói nhẹ nhàng mà ấm áp ấy. “Tử Vân Chi Khí thì ra thứ hấn cho là Tử Khí lại chính là Tử Vân Chi Khí a.”

“Là phụ thân.”

“Phụ thân, Phong nhi đau quá. Người ở đâu? Con rất nhớ người.”

Không có ai trả lời câu hỏi của hấn. Trong vô thức giọt nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống, đã bao lâu rồi hấn mới nghe được giọng nói này.

Giọng nói biến mất, ấm áp trên lưng lại đồng thời tan biến. Chỉ có đều đau đớn lúc đầu đã dịu bớt đi không ít.

Hấn biết bản thân cũng không phải là người của thế giới này nhưng những gì hấn trải qua đúng là hấn chưa thể tiêu hoá hết được.

Còn vì sao trong tim thức hấn lại xuất hiện tiếng nói phụ thân chỉ điểm, điều này có phải nói phụ thân Lam Thanh vẫn còn tồn tại? Vẫn còn ở bên cạnh hấn có phải hay không? Trong đầu Kỳ Phong không ngừng hy vọng.

Kỳ Phong biết hấn hiện tại không thể để cảm xúc chi phối, nhất là khi trên lưng còn đau đớn như có thứ gì đang muốn xé thịt chui ra. Đề nén cảm xúc, hấn nữa lấy lại tinh thần.

Cũng chính vào lúc này một đôi cánh từ sau lưng bắt đầu phá kén chui ra. Quang mang màu tím quanh thân Kỳ Phong không ngừng tụ tập cùng ngưng tụ lên đôi cánh ấy, từ mờ ảo chuyển dần biến thành thực thể đến khi quang mang màu tím quanh thân Kỳ Phong hoàn toàn biến mất đôi cánh cũng triệt để hình thành.

Đây cũng chính là đôi cánh Tử Linh từng một lần cứu Kỳ Phong hấn tránh thoát nguyên thần Quách Du đoạt xá, chỉ là lúc đó đôi cánh Tử Linh vẫn chưa hoàn toàn hình thành mà thôi.

Sau lưng Kỳ Phong đôi cánh bắt đầu dang rộng, trong chớp mắt một đôi cánh trong suốt như thủy tinh lại ẩn hiện quang mang màu tím đẹp tựa tinh linh.

Đôi cánh Tử Linh từ phía sau lưng tiến về phía trước bao bọc lấy Kỳ Phong, lúc này Kỳ Phong cảm giác toàn thân ấm áp như được thứ gì đó ôm vào trong lòng vậy.

Ngồi dưới đáy Tử Hồ, xung quanh được bao bọc trong đôi cánh Tử Linh. Mái tóc bị cháy khét ngắn ngắn kia bắt đầu dài trở lại, làn da bị cháy đen không những khôi phục mà còn trở nên tinh tế hơn, đôi môi bị cắn nát cũng trở nên mọng đỏ đặc biệt mê người, cả cơ thể tựa như đứa trẻ mới sinh trắng như bạch ngọc đẹp không tỳ vết.

Mà lúc này bên ngoài không gian Hắc Diện Quân những tướng đã rời đi lại lần nữa xuất hiện.

Kỳ Phong ở trong không gian trải qua một tháng hoàn thành lần nữa thoát thai hoá cốt mà không biết ở bên ngoài cái kẻ truy đuổi hấn mà hấn không biết là ai kia sau hai ngày chờ đợi mà vẫn không thấy tỏ con xuất hiện nên tạm thời rời đi, dù vậy hấn vẫn để lại một tia thần niệm.

Thỏ con nếu thật sự xuất hiện hẳn lập tức sẽ biết. “Thỏ con a, nhất định sẽ chạy không thoát khỏi lòng bàn tay hẳn.”

Mà những nguy hiểm còn đang rình rập này Kỳ Phong là hoàn toàn không biết.

Trải qua một tháng dưới đáy Tử Hồ trong Hỗn Độn Không Gian lúc này đôi Tử Linh đã hoàn toàn ổn định.

Từ dưới đáy Tử Hồ một lần nữa đang rộng đôi cánh lao ra khỏi mặt nước, Kỳ Phong lúc này mới mở mắt ra đáp xuống bên cạnh Tử Hồ thu hồi lại đôi cánh Tử Linh, đưa tay thử sờ vào sau lưng.

“Ừm, nhẵn mịn không tí vết.” Kỳ Phong âm thầm gạt đầu hải lòng thầm nói không uống công hẳn chịu đau đớn.

Lúc này Kỳ Phong mới nhớ tới ấn kí hình long vũ trước ngực mình, cúi đầu kiểm tra “Ha...ấn kí hình long vũ đã hoàn toàn biến mất.”

Hắn lại thấy có gì đó sai sai cúi đầu nhìn lại mình một lần nữa. “Soát” một cái Kỳ Phong nhất thời đỏ mặt. “Hắn nói làm sao lại cảm thấy cả người mát mẻ thì ra là thế. Hẳn vì cái gì không một mảnh vải che thân, đã thế còn tiếp tục đứng ở đây cho côn trùng nó nhìn?”

“Ah...mà không đúng.” Kỳ Phong cả người đánh cái bạo hồng, “haha...cũng may chỉ có một mình hẳn ở trong không gian nếu không hẳn nhất định sẽ không biết đem mặt mình đi đâu đâu a.”

Mà ở lúc Kỳ Phong thoát ra khỏi đáy Tử Hồ, Huyết Hoả Hồ đang tu luyện trong Linh Thủy Hồ bỗng nhiên mở mắt, nhưng cũng chỉ là mở mắt ra rồi lại nhanh chóng khép mắt lại. Nó đang ở giai đoạn quan trọng không thể phân tâm.

Lúc trước hẳn đoạt được túi trữ vật cùng nhẫn không gian được không ít y phục chẳng qua là đồ của người khác hẳn không muốn dùng nên đem toàn bộ ném đi, bây giờ thì hay rồi hẳn còn lại đúng hai bộ y bào, nếu thêm một lần bị thiên lôi đánh nữa Kỳ Phong hẳn nhất định sẽ biến thành người tiền sử quần lá ra đường.

Đánh cái rùng mình, hẳn đúng là tự mình dọa mình, tốt nhất là tìm được thành trấn thì nhất định phải mua nhiều y phục một chút a.

Đem quần áo thật nhanh mặc vào, sờ lên mái tóc “may quá Hỗn Thiên Lăng vẫn còn, khả năng là thần khí nên không dễ dàng bị hủy đi.” Đến lúc này Kỳ Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Bị Bắt

Vì đột phá mà hẳn hiện tại đã trì hoãn quá lâu rồi, bây giờ chắc có lẽ Xà Vương Huyền là đang ở lo lắng cho hẳn đi.

Nhưng mà nghĩ lại, hẳn hai lần dịch dung đều là Xà Vương Huyền cho hẳn mặt nạ, bây giờ mặt nạ đã bị hủy hẳn lấy cái gì để dịch dung đây? Cái vấn đề này thật là nan giải a.

“Haiz...đành phải như vậy đi.”

Lại làm cho đầu tóc rối tung, ần đi tu vi về luyện khí sáu tầng. Hết cách, hẳn không thể lại ần tu vi về Trúc Cơ kỳ được nữa vì nếu hẳn chẳng may trên đường hành tẩu bị người của Dịch Thần Tông phát hiện ra tu vi hẳn vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn lại tăng nhanh đột biến như vậy thì nhất định sẽ bị nghi ngờ không cần thiết.

“Với cái bộ dạng này thì tu vi sáu tầng thực lực có lẽ là hợp lý nhất.”

Nghĩ nghĩ một lúc Kỳ Phong lại xuất ra hai tấm độn phù trung phẩm nắm chặt trong tay, ai biết hơi thở cường đại kia có còn theo hẳn. Phải biết hẳn là từ giữa hư không biến mất vào trong không gian, lúc này đi ra nhất định cũng là hư không đi.

May mà hẳn tìm được vài tấm độn phù trong nhẫn giới chỉ trước đây đoạt được, nếu không bây giờ sợ là hẳn cũng không dám xuất đầu lộ diện a.

Cầm ra hai tấm độn phù mỗi tay một tấm làm công tác chuẩn bị như lâm phái đại địch, hẳn là ở nghĩ “không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất” nên chuẩn bị trước vẫn là tốt nhất.

Kỳ Phong hẳn thật sự cũng không muốn chính mình khó khăn lắm mới chạy thoát được người truy đuổi vừa mới ra đến lại phải dâng nạp mạng nhỏ. Vì thế không thể không phòng bị, hẳn vẫn là rất yêu quý mạng nhỏ của mình đâu.

Kỳ Phong bay lên không trung mở rộng thần niệm nhìn xem tiểu Hoả vẫn còn đang trong tu luyện lâm hẳn yên tâm không ít. “Cũng may mà lúc trước hẳn đã làm cách âm cầm chế, nếu không với động tĩnh lúc hẳn biến đổi trong Tử Hồ chỉ sợ sẽ làm kinh động đến tiểu Hoả.”

Kỳ Phong yên tâm rồi đi cũng là lúc Huyết Hỏa Hồ lần nữa mở mắt. Một đôi mắt mang màu hạt dẻ ban đầu nay cũng đã chuyển sang màu hổ phách, chỉ là vì Kỳ Phong không để ý nên không có phát hiện ra mà thôi. Ánh mắt mang màu hổ phách ấy sáng tựa sao biểu thị cho tộc nhân Linh Hồ Nhất Tộc trong truyền thuyết, cũng chính là thần hộ vệ bảo vệ Đế Linh của Thế Giới Linh Thần, Linh Giới.

Lại nói Kỳ Phong sao khi ra ngoài không gian lập tức cảm nhận có hơi thở cường đại đang đi chuyển rất nhanh về phía hắn, không có thời gian cho hắn suy nghĩ, Kỳ Phong vội vàng bóp nát tám độn phù trong tay, trong đầu hắn lúc này chỉ nghĩ được một từ duy nhất đó chính là “chạy.”

Không hổ là trung phẩm độn phù vậy mà đưa hắn trong nháy mắt dịch chuyển ra xa năm ngàn dặm, vừa rơi xuống mặt đất Kỳ Phong cũng không dám dừng lại, không phân biệt phương hướng hắn cứ thế chọn đại một đường lập tức lao nhanh về phía trước.

“Trốn thoát trước hơi thở cường đại truy đuổi đã rồi tìm đường trở về sau vậy.”

Thật may cho Kỳ Phong hắn lao bừa về phía trước lại cũng chính là đường đến Khôn Ninh Đảo. Nhưng hắn hiện tại là hoàn toàn không biết, lúc hắn không còn cảm giác bất an thì cũng là lúc hắn một muốn chết vì phải dốc toàn lực ra mà chạy trốn.

Nhưng cũng chỉ mới đi hơn ngàn dặm hắn lại cảm nhận được hơi thở cường đại. “Không thể nào, hắn đã sử dụng tốc độ nhanh nhất lao đi, như thế nào lại chạy không thoát. Chết tiệt.”

Âm thầm mắng người một tiếng Kỳ Phong lập tức bóp nát tám độn phù thứ hai, chớp mắt biến mất cũng là lúc hơi thở cường đại phía sau đuổi tới.

“Ha ha...thò con cứ tiếp tục chạy, cũng đừng đề ta bắt được như vậy chơi không vui đâu a.”

Kỳ Phong là hoàn toàn không biết độn phù mà hắn cho là bảo bối cứu mạng, người ta căn bản không để vào mắt. Aiz...người với người thật tức chết người mà.

Trong không gian vận vẹo của độn phù, Kỳ Phong là nghĩ cái hơi thở cường đại truy đuổi hắn kia khả năng đem hắn làm con mồi đi. Kỳ Phong nghiêng răng nghiêng lợi thầm mắng tên biến thái, trong nháy mắt vậy mà đã bắt kịp hắn.

“Ta cũng không tin thêm một lần sử dụng độn phù ngươi còn có thể đuổi kịp ta.”

Kỳ Phong rơi xuống lần nữa lại xuất hiện bên ngoài năm ngàn dặm. Nhưng tính thời gian cho hắn thở dốc cũng không có, chỉ trong chớp mắt thoát khỏi độn quang chân còn chưa kịp chạm đất Kỳ Phong đã lập tức lao về phía trước.

Hắn cũng mệt cho linh lực càng ngày càng sơi mòn cùng trước mắt bóng tối đang dần kéo đến. Hắn trước tiên tìm được chỗ an toàn để nghỉ ngơi, hắn sức lực sắp cạn.

Kỳ Phong trong lòng không ngừng âm thầm mắng tên biến thái nào đó có để cho người ta sống hay không? Ba ngày ba đêm rồi a, ba ngày ba đêm chạy như điên không ăn không uống không ngủ không nghỉ đến thần tiên cũng phải cạn kiệt sức lực. Nếu hắn không phải ý chí sắt đá, nếu hắn không phải thật quý trọng mạng nhỏ có lẽ hắn đã gục ngã.

“Hừ...người truy đuổi hắn cũng không xem hắn là ai, có thể nào hắn cũng là người hiện đại của thế kỷ 21, là người mấy lần trốn thoát khỏi tay bọn bắt cóc bắt lương. Nếu mà hắn dễ bị bắt đến như vậy thì hắn đã không phải là Kỳ Phong rồi.”

Kỳ Phong nghĩ cũng thật đẹp, hắn cũng không chịu suy nghĩ cho kỹ kỳ thật hắn chạy thoát chính là do vận khí. Lại nói người kia hơi thở cường đại như vậy nhưng chẳng qua là vì bị hạn chế tu vi của cái vị diện cấp thấp này mà thôi.

Một đường lao đi Kỳ Phong thật ra cũng không thể xác định được mình là đang ở địa phương nào. Lại nói hiện tại trời cũng đã tối như thế này, trong khi hắn lại hao tổn linh lực quá độ, hắn thực sự không thể lại tiếp tục chạy đi được nữa.

Dùng thần niệm quan sát xung quanh xác định trăm dặm quanh đây không có yêu thú gì cường đại cùng nguy hiểm, khả năng vì nơi này là phụ cận cánh rừng mà không phải bên trong rừng rậm đi. Đáng tiếc trong thần niệm của Kỳ Phong cũng không nhìn thấy một thôn làng nào để tá túc qua đêm.

Cả người vì cạn kiệt linh lực mà trở nên mệt mỏi, tứ chi vô lực. Tựa người vào thân cây cổ thụ rồi ngồi xuống, ăn vào một viên Hồi Linh Đan lại nhắm mắt dưỡng thần.

Khả năng hắn là đã bỏ rơi người truy đuổi mình rồi đi, thò ra một hơi yên tâm tựa người vào thân cây nghỉ ngơi chờ phục hồi chút ít linh lực hắn lại tiếp tục chạy đi.

Một canh giờ sau Kỳ Phong vì quá mệt mỏi mà thiếp đi lúc nào không biết, đến khi cảm giác có vật gì đó lạnh lạnh đang chạm lên khuôn mặt của mình, đến lúc này Kỳ Phong mới giật mình tỉnh lại. Mở mắt ra Kỳ Phong mơ mơ màng màng nhìn người ngồi đối diện mình gần trong gang tấc. Hồi phục tinh thần Kỳ Phong cả người ngốc lăng thần tình kinh hãi. “Người này là ai, đến đây từ lúc nào hắn hoàn toàn không biết, chỉ biết cái vật lạnh lạnh mà hắn cảm nhận được lại chính là bàn tay của người nọ vẫn còn đang đặt trên mặt của mình.”

Giật mình tránh thoát khỏi bàn tay đang làm loạn trên mặt mình của người nọ.

“Hắn đây là bị chiếm tiện nghi rồi.” Kỳ Phong lệnh cho mình bình tĩnh.

Nhìn bàn tay vừa rồi chạm vào khuôn mặt của mình còn chưa kịp thu hồi thật muốn đem bàn tay đó phé đi nhưng lại không biết thực lực người này thế nào nên đành phải kèm chế lại cảm xúc thật muốn giết người của mình.

Nửa ngày không thấy người nọ lên tiếng mà người đối diện một nửa khuôn mặt bị mặt nạ màu đen che đi trong rất thần bí. “Âm thầm bâu môi mắng tên trước mặt già vờ thần bí.”

Kỳ Phong lấy lại bình tĩnh nghĩ trong lòng, người này rốt cuộc là ai? Hay là cái người truy đuổi hắn ba ngày ba đêm rốt cuộc tìm tới rồi? Nếu đúng là người nọ thì vì sao gặp được còn không một tay chụp chết hắn lại làm ra hành động thực khó hiểu với hắn? Không biết, hắn cũng không muốn biết. Mặc kệ như thế nào trước phòng bị vẫn hơn.

Đưa tay sờ lên mái tóc vuốt nhẹ lại để tay xuống bên hông Kỳ Phong tiếp tục cúi đầu.

Người này rốt cuộc là ai, tiếp cận hắn từ lúc nào mà hắn hoàn toàn không hề hay biết. Người đến tu vi hắn là nhìn không thấu, rõ ràng người này thực lực rất mạnh nhưng lại cố tình ẩn đi. Mặt dù như vậy nhưng nếu thật sự nguy hiểm đến tính mạng Kỳ Phong hắn là không có khả năng ngồi yên chờ chết.

“Cùng lắm thì đồng quy vu tận, hắn có chết cũng nhất định phải kéo theo cái đệm lưng a.”

“Tu vi luyện khí, ngươi không sợ ta.” Đưa tay nâng cằm Kỳ Phong lên Hắc Diện Quân lúc này mới lên tiếng.

“Người này là ở đang nói chuyện với hắn sau, nói thì nói đi động tay động chân làm cái gì, không biết là đau sau?”

“Ngài là đang nói chuyện với ta sao?” Nghiêng đầu đi Kỳ Phong ngờ ngạc hỏi lại.

“Người này vì cái gì còn chưa chịu ra tay đối phó với hắn. Không phải truy đuổi hắn mấy ngày nay rồi sao? Hay là hắn thật sự hiểu lầm?”

“Đúng vậy, ngươi có trong thấy một tu sĩ Trúc Cơ nào chạy ngang qua đây không?”

Kỳ Phong cả người rung lên. “Ah...thì ra người này còn không có nhận ra hắn a.” Bất quá Kỳ Phong vẫn hết sức đề phòng, bàn tay để bên hông càng thêm nắm chặt.

“Không không có, ta vừa mới đến đây ngồi nghỉ, cũng không phát hiện ra có người đi ngang qua.”

Thấy người nọ trầm mặt cũng không lên tiếng. “Đây là như thế nào? Ta đã trả lời là không thấy người đó rồi mà, ngươi không phải nên tiếp tục truy tìm sao, còn ở chỗ này làm cái gì?” Kỳ Phong âm thầm đuổi người mà người nào có biết.

Kỳ Phong còn đang tự thoại bất ngờ người trước mặt bực phát lên cười.

“Cái tên thần kinh, cười như vậy cũng không sợ bị gió vô đầu bụng.” Âm thầm khinh bỉ cái người thần bí trước mặt một phen, nhưng là vào lúc này người trước mặt những tưởng đang cười bỗng nhiên im bặt.

“Không tìm thấy thỏ con thì ta đem ngươi đến thay thế vậy.”

Kỳ Phong cả người nhất thời căng thẳng. “Tên này đang ở đây nói cái gì vậy?”

“Ha ha ngươi chỉ là một luyện khí kỳ mà khi đứng trước cường giả lại không hề biết sợ hãi là gì. Có chút bản lĩnh, ta thích. Trước đem ngươi ăn sạch sau đó lại đi tìm thỏ con cũng không muộn.”

Kỳ Phong có một loại cảm giác bất lực cả người như rơi vào hầm băng, người này đến bây giờ mới quyết định giết hắn sao? “Mà khoan đã, người này vừa mới nói cái gì hắn là nghe không hiểu? Gì mà muốn ăn hắn? Không phải muốn tìm thỏ con sao? Vậy thì đi bắt đi a, ở đây đòi ăn hắn làm cái gì?” Kỳ Phong lệ rơi đầy mặt.

“Ha...vị tiền bối này, thật sự thịt thỏ vẫn ngon hơn, thịt của ta ăn không ngon đâu a.” Ngươi có đói thì đi tìm thú rừng mà ăn thịt a. Lời sau cùng Kỳ Phong cũng không có nói ra.

Người nọ cũng không giải thích với hắn, chỉ một cái phất tay Kỳ Phong đã bị người nọ ôm lên, giãy dụa muốn tránh thoát khỏi ma trảo của người này nhưng hắn không làm cách nào thoát ra được.

Thấy Kỳ Phong chống đối chính mình Hắc Diện Quân quyết định dùng linh lực đến trời buộc. Sức cùng lực kiệt một chút sức lực chống đỡ sau cùng cũng không thể nào duy trì được nữa, Kỳ Phong trực tiếp ngất đi.

Bàn tay buồn lóng, Hồn Thiên Lăng rơi trên mặt đất cùng lúc Hắc Diện Quân ôm Kỳ Phong cũng ngay lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tại Sao Người Lại Cấn Ta?

Cảnh báo: *Trong chương có sử dụng một số ngôn ngữ nhạy cảm không phù hợp với mấy em nhỏ và những ai không thích nam nam tương ái vui lòng bỏ qua chương này.*

Chỉ trong nháy mắt khi Hắc Diện Quân ôm Kỳ Phong rồi đi thì Diệp Lạc Thần cũng lần theo tiếng gọi của Hồn Thiên Lăng tìm đến.

Mấy ngày trước hắn cảm nhận được tiểu sư đệ là gặp nguy hiểm, nhưng khi đuổi đến nơi lại không thấy tiểu sư đệ đâu mà chỉ phát hiện ra Hắc Diện Quân hình như cũng đang truy đuổi một người hắn cũng biết thật sự tên này có phải là đang ở truy đuổi tiểu sư đệ hay không?

“Không cho phép, tiểu sư đệ đơn thuần như vậy, ai chẳng biết Hắc Diện Quân là loại người nào nhưng khi hắn đến nơi thì hơi thở Kỳ Phong tiểu sư đệ đã hoàn toàn biến mất.

Mãi đến lúc dùng huyết chú truy tìm vết tích Hồn Thiên Xích lại được dẫn đến nơi này nhưng Kỳ Phong tiểu sư đệ đâu không thấy chỉ thấy Hồn Thiên Lăng nằm trên mặt đất.

Truy tìm nhiều ngày như vậy đến khi những tường tìm được lại chỉ thấy hộ thần khí rơi trên mặt đất còn chủ nhân thì lại biến mất. Diệp Lạc Thần có dự cảm không tốt, hẳn cả người gần như phát điên. Diệp Lạc Thần hẳn từ khi xuất đạo đến nay đã bao giờ lại đi lo lắng cho một người như vậy? Lại để ý đến sống chết của một người như thế? Không, có lẽ là từ lần đầu gặp rồi cứu tiểu sư đệ đi.

Trong không gian còn có hơi thở của của một người. “Hắc Diện Quân, người dám.” Gầm lên một tiếng Diệp Lạc Thần vỗ ra một chưởng, cả khu vực nơi hắn đứng bị san bằng thành bình địa.

“Diệp Lạc Thần không có để ý thật ra đây là lần đầu tiên hắn vì một người mà mất bình tĩnh đến như vậy.”

Nếu như Mạc Thiên Hàn có mặt ở đây vào lúc này hẳn nhất định sẽ sợ hãi. Vị Đại sư huynh với hình tượng băng sơn ngàn năm không đổi nay lại vì một người mà làm ra động tĩnh lớn như vậy. Nếu hắn có mặt ở đây nhất định là sẽ ganh tị. Đáng tiếc Mạc Thiên Hàn còn có nhiệm vụ chỉ huy thu dọn tàn tích ở Vạn Lâm Sơn nên mới không biết gì về động tĩnh nơi này.

Cuốn lên Hồn Thiên Lăng Diệp Lạc Thần bấm khẩu quyết, “đi tìm chủ nhân của mi đi.”

Không có một ai nhìn thấy Hồn Thiên Lăng một trong mười thập đại thần khí chí bảo vậy mà ở trước mặt người nam nhân này lại không ngừng run rẩy.

Cũng không chờ đợi lâu, Hồn Thiên Lăng tự động từ trong lòng bàn tay Diệp Lạc Thần tức tốc tiến lên hư không biến mất không để lại dấu vết.

Chỉ chờ có như thế Diệp Lạc Thần cũng lập tức tại chỗ thuận di đuổi theo. Năng lực thuận di có lẽ từ khi đến cái thế giới tu chân này đây cũng là lần đầu tiên hắn đem ra sử dụng đi.

.....

Cách xa hơn mười vạn dặm trong động phủ có vẻ như vừa mới được cải tạo, nơi này ngoại trừ được kê một chiếc giường đá bên trên phủ một tầng bạch mao thật dày ra thì cơ hồ không còn tìm thấy vật gì đáng chú ý khác.

Mà trên chiếc giường đá trải tầng bạch mao kia hiện tại đang nằm một người. Người này tuy dung mạo một bên không rõ nhưng làn da mềm mịn trắng hồng kia đã bán đứng người nằm trên chiếc giường đá ấy.

Người này một nửa khuôn mặt trắng mịn đẹp không tỳ vết, mày kiếm mi dài, sống mũi cao rõ nét, vùng chữ t cân đối đúng chuẩn, bờ môi mọng đỏ gọi cảm khấp hờ như mời gọi người đến phạm tội.

Nếu như khuôn mặt không bị một bên mái tóc che đi thì người nằm trên giường kia đảm bảo là một đại mỹ nhân thiên hạ này không ai có thể sánh bằng. Đáng tiếc mái tóc kia đã phá hỏng toàn bộ giác quan của người nhìn.

Người nằm trên giường kia cũng không phải ai khác mà chính là Kỳ Phong bị Hắc Diện Quân bắt mang về động phủ của mình.

Nghĩ cũng lạ, Kỳ Phong sống ở thế giới hiện đại gần hai mươi năm, vốn đã quen với việc đầu tóc cắt ngắn, người luôn chỉnh chu đúng phong cách quý công tử. Nhưng từ khi đến thế giới tu chân này cùng với việc để một đầu tóc dài đã vậy khi ra đường còn phải che đi một nửa khuôn mặt trong thật dị tĩnh mà hắn vẫn chịu đựng được, chuyện này đúng là thử thách Kỳ Phong hắn mà.

“Tiểu dã miêu không nghĩ tới người lại xinh đẹp như vậy.” Đưa tay sờ một bên khuôn mặt trắng hồng mịn màng kia, Hắc Diện Quân hẳn là không muốn đi khám phá một nửa bên mặt còn lại vì nghĩ một bên mặt tiểu dã miêu có khi vì xấu xí mà phải che giấu đi, hẳn là không muốn làm ảnh hưởng đến tâm trạng thường thức cái đẹp của mình.

Âm thanh của Hắc Diện Quân phát ra làm người nằm trên giường lông mi chớp chớp vài cái rồi từ từ mở mắt ra, Kỳ Phong ánh mắt mơ màng nhìn người đối diện.

Cố gắng hoạt động tay chân muốn ngồi dậy nhưng: “Sao lại thế này, đáng lý hắn đã ăn vào đan dược phục hồi linh lực thì giờ khắc này hẳn ít nhất cũng phải phục hồi lại chút ít linh lực như thế nào bây giờ cơ thể yếu ớt từ chi vô lực thế này? Còn có công pháp cũng không thể vận chuyển lại là như thế

nào?” Kỳ Phong trong lòng đánh một hồi chuông báo động, hẳn có một loại dự cảm bất ổn.

Ngước lên nhìn người trước mắt. Đây không phải là cái người trước khi hôn mê đã truy đuổi hắn đây sao?

“Ngươi là ai? Vì sao lại bắt ta, ta đã nói thật sự không nhìn thấy người ngươi cần tìm rồi mà.” Đã vậy còn bị áp chế linh lực của hắn. Câu sau cùng Kỳ Phong là tự nói với chính mình.

“Rõ ràng bề ngoài hắn trong không có gì nổi bật, tu vi lại thấp cái người trước mắt này vì sao lại nổi lên hứng thú với hắn cơ chứ? Mà hắn là nam nhân, có ai lại đi khen một nam nhân xinh đẹp bao giờ?”

“Haha...tiểu dã miêu cũng không cần biết ta là ai nha. Còn việc bắt ngươi về để làm cái gì thì rất nhanh thôi ngươi sẽ biết.” Vừa nói bàn tay Hắc Diện Quân cũng không an phận, bàn tay hắn từ từ lần về chiếc eo nhỏ của Kỳ Phong chạm nhẹ.

“Kỳ Phong đánh cái rùng mình.”

Hắn ngoài tu luyện công pháp còn tu luyện thân thể nên thân hình luôn cân đối, là nam nhân nhưng vòng eo thon nhỏ gợi cảm nhưng. Vốn nguyên thể này mấy ngàn năm được bao bọc trong Tử Liên Hoa cho nên thân thể luôn thơm ngát mùi hoa tử liên.

Kỳ Phong cảm thấy có gì đó không ổn muốn chặn lại bàn tay đang tác loạn kia nên nói: “Ngươi đừng ăn ta có được không? Ngươi thả ta ra ta hứa sẽ không chạy, ta...ta đi bắt thỏ con về nấu cho ngươi ăn có được hay không?” Không phải lúc trước người nam nhân này là đòi ăn thỏ con sao? Hắn là người a.

Kỳ Phong lệ rơi đầy mặt nhưng hắn vẫn không thể cử động, “cái tên thần kinh không bình thường này hắn đã nói đến như vậy rồi giờ có thể buông móng vuốt tác quái ra khỏi vòng eo hắn được chưa vậy hả?”

Hắc Diện Quân nhìn nhìn Kỳ Phong sau đó búng nhẹ ngón tay. Kỳ Phong ngay lập tức cảm thấy cả người nhẹ nhàng hơn rất nhiều không còn nặng nề như trước nữa, tay chân cũng hoạt động được rồi. Bắt người dậy hắn muốn chạy trốn, không muốn bị ăn đâu a.

“Tiểu dã miêu, còn muốn chạy?” Cười tà hắn liếm môi nhìn người dưới thân.

Hai tay Kỳ Phong bị bàn tay người nọ nắm chặt đưa qua khỏi đầu, cả người bị đè dưới thân.

“Tay..đau quá, buông ra.” Dãy dựa muốn thoát ra khỏi kềm kẹp nhưng sức lực không đủ.

“Người nam nhân này từ lúc nào đã leo lên người hắn thế này, còn có nụ cười tà mị kia trong thật đáng sợ. Kỳ Phong đánh cái rùng mình cả người trở nên run rẩy.

“Ta giải phóng trời buột cho em là vì ta không muốn làm chuyện này với một cái xác sống, đừng nghĩ tới việc chạy trốn, đừng làm ta tức giận như vậy em sẽ càng bị đau nhiều hơn nha.”

Hắc Diện Quân cúi xuống hôn lên khuôn mặt Kỳ Phong. “Thật mềm, thật mịn.”

Đưa môi áp vào cổ Kỳ Phong hít lấy một hơi “lại còn thật thơm nữa.”

Kỳ Phong cảm giác thật khó chịu, thật buồn nôn.

“Nhột.”

Kỳ Phong rùng mình nghiêng đầu muốn tránh đi hơi thở của nam nhân đeo mặt nạ thần bí này.

Nhìn thấy tiểu dã miêu không chịu hợp tác Hắc Diện Quân cúi người hôn lên chiếc cổ tinh tế của Kỳ Phong rồi cắn mạnh một cái.

“Ah....đau đau.” “Ngươi có phải là cẩu không, tại sao ngươi lại cắn ta?”

“Nhìn hành động của người nam nhân này nếu đến bây giờ mà hắn còn không biết nam nhân này nói muốn ăn hắn ý nghĩa là gì thì xin lỗi cái thân phận người hiện đại của hắn đi cho rồi.”

Người này đây là muốn làm chuyện nam nữ với hắn đi, nhưng mà đây cũng không phải là trọng điểm, mà trọng điểm chính là hắn đâu phải là nữ nhân a.

“Người này là tìm sai đối tượng rồi.”

“Tiểu dã miêu, hình như ta quá nhẹ nhàng với ngươi thì phải, ngươi vậy mà dám cắn ta là cẩu.

“Ah..ah..đau quá, đừng cắn nữa.” Cắn nữa sẽ xuất máu a.

“Mới có như thế mà đã kêu đau, đợi lát nữa thôi có phải còn đau hơn hay không a.” Bàn tay vung lên xả ra đai áo. Vạt áo trước ngực Kỳ Phong bị tàn ra một nửa, cảnh xuân theo cử động phản đối của hắn mà sắp phơi bày.

Kỳ Phong trong lòng khóc thét. “Khoan khoan đã tiền bối, người tìm nhầm đối tượng rồi, ta là nam nhân không phải nữ nhân a.”

Kỳ Phong nói mà như muốn mếu. “Cái tên trước mặt này không phải là đầu óc bị có vô nước đó chứ? Hắn đã nói hắn là nam nhân rồi mà tên này lẽ nào nghe còn không hiểu hay sao?”

“Oh thế thì đã sao? Ta chính là thích nam nhân nha.”

“Cái gì?”

“Như người thấy đó.”

Đưa tay cảm lên lọn tóc của Kỳ Phong đưa lên chóp mũi hít lấy một hơi Hắc Diện Quân vừa hỏi:

“Người tên là gì?”

Kỳ Phong quay mặt đi không trả lời, hắn vốn không thích người nam nhân này.

Dùng tay bóp cằm ép Kỳ Phong nhìn mình. “Trả lời ta, người tên là gì?”

“Vấn Thiên.” Quay mặt đi tránh thoát bàn tay người nọ, Kỳ Phong tùy ý trả lời nghĩa là người đi mà hỏi ông trời ấy. Hắn bây giờ là cá nằm trên thớt không thể không thỏa hiệp nên mới nói đại như vậy mà đáng tiếc cái tên thần bí trước mắt nào đâu có biết.

“Người đi theo ta đi, nơi này linh khí quá thấp, người xem nhìn người cũng phải 16, 17 tuổi rồi đi vậy mà mới tu luyện đến luyện khí trung kỳ, người không thấy tu luyện như vậy với người là quá chậm sau?”

Nói xong cũng không để ý Kỳ Phong có đồng ý theo hắn hay không. Hắc Diện Quân cúi người hắn muốn tiếp tục việc còn đang dang dở thì:

“Phách...âm”

Cả người Hắc Diện Quân bay ra đập vào trên vách tường đá tạo thành vết nứt.

“Cái tên họ Diệp kia, ta đã làm gì người mà người đến đây đòi phò ta, lại còn phá hỏng việc tốt của ta?”

Người đến tựa hồ không để Hắc Diện Quân vào trong mắt cũng chẳng thèm quan tâm hắn bị đập vào tường ra sao rồi, lúc này lại chỉ nhìn người trên giường với ánh mắt thương tiếc nhưng cũng chỉ một giây ánh mắt ấy lại trở nên nghiêm nghị.

Kỳ Phong nâng đầu, hắn trở mắt ngạc nhiên nhìn người vừa đến cũng chính là Diệp đại sư huynh Diệp Lạc Thần cùng đúng lúc Diệp Lạc Thần cũng đang nhìn về phía hắn.

“Thôi rồi rồi, Diệp đại sư huynh không phải sẽ hiểu lầm hắn gì đó chứ? Cái ánh mắt tựa như hắn hồng hạnh xuất tường là như thế nào?”

“Phi..phi.. Cái gì mà hồng hạnh xuất tường, hắn đây là đang nghĩ cái loạn thất bát tao gì a.”

“Oh..nhưng mà đây không phải lỗi của hắn mà, hắn là bị người ta chiếm tiện nghi có được hay không? Oh..oh..hắn là người bị hại a.”

Mới vừa mở miệng muốn giải thích với huynh ấy nhưng Diệp đại sư huynh lại quay mặt đi, lời còn chưa kịp nói đành nuốt ngược vào trong bụng, thật sự là muốn nghẹn chết bảo bảo mà.

Trong khi Kỳ Phong là ở lo sợ người nào đó hiểu lầm thì vào lúc này Hắc Diện Quân cũng đã xuất ra một thanh trường thương thật dài. Trường thương màu đỏ phát ra đầy đặc sát khí cũng không biết đã tẩm qua bao nhiêu máu nhân và thần.

Hai người cùng phát ra uy áp làm Kỳ Phong chấn kinh vội dùng linh lực hộ thể dù vậy uy áp cường giả cũng không phải người bị hao tổn linh lực như hắn có thể chống đỡ.

Cảm giác lòng ngực tê rần đến khó thở. Dòng máu nóng tanh ngọt trong cổ họng chực muốn trào ra, cố gắng áp chế nuốt trở về. Máu của hắn rất đặc biệt, một khi phun ra nhất định sẽ bị người nghi ngờ.

Uy áp thật mạnh, đầu óc choáng váng, Kỳ Phong cứ thế căng thẳng nhìn hai vị cường giả, hắn lấy hết sức bình sinh hét lên:

“Hai vị đây là đang muốn đánh nhau sau?”

Nói là hét lên nhưng tiếng của hắn hiện giờ tựa như tiếng muỗi kêu có vẻ còn không bằng đi.

Nếu như không gọi tỉnh hai vị cường giả ở đây hắn nhất định sẽ bị uy áp của hai người nam nhân này chia năm xẻ bảy.

Nhận ra có điều không đúng, Diệp Lạc Thần cùng Hắc Diện Quân quay đầu nhìn người còn đang nằm trên giường đá y phục nửa kín nửa hở trong thật câu nhân kia, cả hai người cùng giật mình nhất thời thu lại uy áp.

Diệp Lạc Thần phát tay áo, một áo bào màu trắng xuất hiện che khuất cảnh xuân tươi đẹp kia đi, nhưng dấu vết trên cổ vì không có vật gì che đậy nên hiển hiện rất rõ ràng đập vào mắt nam nhân ở đây trong thật chói mắt.

Lúc này trong không gian yên tĩnh lại nghe thấy tiếng Diệp đại sư huynh ra lệnh:

“Mặt vào!”

Kỳ Phong bị ra lệnh mà trở nên run sợ không nói hai lời vội vàng đón lấy áo bào che kín thân mình mà hắn còn không nhận ra cảm xúc chuyển biến của Đại sư huynh nhà mình.

Nhận lấy áo bào Diệp đại sư huynh đưa cho là một bất đắc dĩ. Hắn cũng thật sự hết cách, y phục trường niệm phụ thân hắn là không muốn lấy ra.

Kỳ Phong âm thầm che mặt vì xấu hổ muốn chết. “Hắn...thật ra là không có y phục để thay a.”

Nhìn người trên giường đá vôi nửa khuôn mặt trắng bệch không còn huyết sắc. Diệp Lạc Thần quay sang nhìn Hắc Diện Quân với ánh mắt vô cảm, tựa như nhìn một xác chết.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Diệp Đại Sư Huynh Đây Là Giận Rồi?

Kỳ Phong nhìn hai nam nhân một người thì tuần lẫm một người thì thần bí, người nào thực lực hắc đều nhìn không thấu, uy áp lại thật đáng sợ. “Tu chân giả khi tu luyện đến trình độ nhất định thực lực đều chấn kinh như vậy sao? Vậy cũng quá biến thái rồi đi.”

Như cảm nhận được tầm mắt Kỳ Phong nhìn mình, hai nam nhân còn đang đấu nhãn pháp giữa không trung quay đầu lại lần nữa nhìn người trên giường.

Diệp Lạc Thần không thích nhiều lời, hắn cũng không nhìn Hắc Diện Quân mà chỉ lệnh một câu:

“Ra ngoài đánh.”

“Được.”

Hắc Diện Quân cũng nhìn người trên giường rồi liếm môi nháy mắt truyền âm nói: “Tiểu dã miêu. Chờ ta.”

“Ách...Kỳ Phong thầm nghĩ cái tên thần bí nhà người ta nhìn thôi đã thấy buồn nôn. Người này chắc chắn đây là không phải nói cho hắc nghe mà là cho người nam nhân đang nhìn Kỳ Phong hắc nghe đi. Thôi xong rồi, không thấy Diệp đại sư huynh nhà ta đang phát ra hàn khí đó sao? Diệp đại sư huynh đây là giận rồi? Oh oh...hắn cũng không muốn vừa tránh thoát một kiếp khỏi uy áp của các người lại bị hàn khí Đại sư huynh phát ra đông lạnh mà chết đầu a.”

Hai vị cường giả ngăm nhìn nhau nhãn quang phát ra tia điện nổ vang giữa không trung rồi lao ra ngoài.

Trước khi đi Diệp Lạc Thần là biết uy áp vừa rồi khả năng đã làm ảnh hưởng đến tiểu sư đệ, hắc vội bắn về phía Kỳ Phong một bình đan được với lời nhắn “đừng đi rồi đi nơi này” rồi lập tức cũng lao ra ngoài.

“Làm Kỳ Phong bị thương Quân Ly người cũng nên ném một chút khổ rồi.”

“Diệp Lạc Thần dường như đã quên, uy áp làm bị thương Kỳ Phong dường như còn có sự đóng góp một phần nào đó của hắc đi. Đáng tiếc cái vị cường giả này là không nhìn nhận lại đổ lỗi hoàn toàn cho tên họ Quân nào đó mà bỏ qua chính mình. Chắc! Nam nhân này a nghĩ cũng thật là đẹp.”

“Kỳ Phong không hiểu hai người đó đi ra ngoài đánh nhau còn truyền âm lời thoại giống nhau cho hắc là nghĩa thế nào? Mà vốn dĩ hắc có muốn trốn đi cũng không đủ tinh lực để trốn, chỉ có thể tin tưởng người quay trở lại nơi này là Diệp đại sư huynh của hắc mà thôi.”

Sau khi ra ngoài Diệp Lạc Thần trở tay ném ra mấy thanh trận kỳ đảm bảo người bên trong động phủ kia tuyệt đối an toàn thoát khỏi uy lực chấn nhiếp lúc bọn họ chiến đấu, lúc này hắc mới thật sự an tâm thi triển ngự phong bay đi.

Hai người ra xa ngoài ngàn dặm đảm bảo không làm ảnh hưởng gì tới tiểu sư đệ lúc này mới dừng lại.

“Họ Diệp kia, không phải người không biết, người bất quá không phải là đối thủ của ta. Tiểu dã miêu là do ta nhìn trúng, người nghĩ người là ai mà có thể đến quân việc của ta?”

“Phải không? Hình như người đã quên một điều người là bị quy tắc của thế giới này áp chế, còn có một điều người đã chạm vào người người không nên chạm.”

“Không cần ngươi nhắc ta cũng tự mình biết, vả lại tiểu đã miêu cũng không phải là người của ngươi. Đã từ lâu ta rất muốn đánh với Hắc một trận, ta rất muốn biết rốt cuộc giữa ta và Hắc thì ai mạnh hơn ai? Đáng tiếc ta không có cơ hội đó nhưng hôm nay gặp được ngươi vậy thì dùng ngươi đến đánh thay hắc đi cũng coi như là ta đang đánh cùng Hắc, mà ta nhất định sẽ thắng ngươi.”

“Ngươi sẽ không có cơ hội đó.”

Diệp Lạc Thần cũng không nói nhiều chính mình xuất ra thần khí, thần khí trong tay Diệp Lạc Thần dường như phát ra ngàn vạn điệp tử, vung tay lên vẽ ra một đường cong đẹp mắt đem toàn bộ điệp tử nhanh như tia chớp lao về phía Quân Ly.

“Tán Diệp Phiến làm sao có thể? Đây không phải là pháp bảo trấn tộc của Linh Diệp Tộc sao? Quân Ly chán kinh rồi. Hắc còn nhớ lần công kích Linh Diệp Giới Vực đã cố công tìm kiếm Tán Diệp Phiến này nhưng không ngờ Tán Diệp Phiến lại rơi vào tay tên ác thần kia.”

Linh Diệp Giới Vực thuộc Linh Giới là một trong những giới vực thuộc quyền quản hạt của Bách Linh Thần Đế. Đáng tiếc Bách Linh Thần Tộc bị diệt, Linh Giới hoàn toàn sụp đổ rồi biến mất, Bách Linh Thần Đế cũng mất tích không lâu sau đó.

Ai không biết Tán Diệp Phiến là một trong thập đại thần khí, là thần binh lợi khí đứng hàng thứ nhì sau Băng Âm Thần Tuyền của Bách Linh Thần Đế. Đáng tiếc Băng Âm Thần Tuyền thần binh lợi hại nhất tam giới lại bị tán theo Bách Linh Thần Đế.

Diệp Lạc Thần một phiến phách ra hàng ngàn hàng vạn linh điệp tử nghe theo sự điều khiển của hắc nhanh chóng biến thành từng tia ánh điệp lao về phía Quân Ly.

Người ngoài không nhìn thấy gì nhưng Quân Ly hắc ở đây là thấy rõ ràng nhất.

Đoàn ánh điệp tử kia cũng không đơn giản, chúng mang theo ánh điệp, nếu bị ánh điệp tử kia cắt qua thì cho dù tu vi có cao đến đâu thần thể đã luyện đến cảnh giới nào đi nữa thì đều khó có thể thoát khỏi ánh điệp tử ăn mòn thần cốt, trừ khi cầu cứu Bách Hoa Tinh Quân ngay tại chỗ cứu trợ nếu không chờ đợi chính là hồi phi yên diệt.

Hắc Diện Quân thu hồi suy nghĩ sau đó gầm lên: “Họ Diệp kia, ngươi thật vô sỉ” trường thương huyết sắc cũng đồng thời vung lên. Vô số vết sáng đỏ như máu phá không lao thẳng đến chặn lại đoàn điệp tử. Hắc cũng không phải là kẻ ngồi yên chờ chết, hàng vạn năm kinh nghiệm chiến đấu cũng không phải nói chơi.

“Àm...âm...âm...”

Hai đoàn thần lực gặp nhau giữa không trung tạo ra tiếng động kinh thiên động địa đưa tới không ít kẻ hiếu kỳ.

Mà lúc này cách xa ngàn dặm còn trong động phủ, Kỳ Phong cảm nhận dư chấn làm rung chuyển đất trời cùng áp lực kia. “Đây là lực lượng gì lại như vậy đáng sợ? Cũng may hắc không có rời đi động phủ được kết giới bảo vệ này, nếu không? Kỳ Phong đánh cái rùng mình nhất thời hắc cũng không dám nghĩ tới nữa.”

Kỳ Phong được bảo vệ trong động phủ an toàn là vậy nhưng những kẻ hiếu kỳ đang quan khán trong phạm vi ngàn dặm thì lại khác. Bọn họ bị dư chấn không nhẹ, kẻ tu vi yếu thì trực tiếp ngã xỉu người thực lực cao hơn một chút thì tại chỗ học máu tình huống trong thật thảm hại cũng không tính những kẻ hiếu kỳ quan khán ở ngoài trăm dặm đều trực tiếp hoá thành tro bụi mà hai vị cường giả còn đang chú tâm đấu pháp giữa không trung kia có biết cũng không rảnh đi quan tâm. Nơi cường giả đấu pháp cũng không phải chỗ chơi.

Kỳ Phong tiếp tục nhắm mắt lại vận chuyển công pháp, hắc nhất định phải khôi phục linh lực trong thời gian sớm nhất. Hắc là lo lắng cho Diệp đại sư huynh nhưng có lòng cũng vô dụng, hắc cần thực lực. Cũng may Đại sư huynh rời đi cũng không quên để lại cho hắc đồ tốt, nếu không hắc nhất định phải mất thêm thời gian để chữa trị thương tổn.

Thật ra không phải hắc không muốn ngay lập tức thoát ly nơi này nhưng với sức lực của hắc bây giờ nếu người ta muốn bắt hắc lại dễ như trở bàn tay, hắc việc gì phải phí sức chạy trốn. Vả lại trước khi đi không phải Diệp đại sư huynh đã truyền âm nói hắc ở nơi này chờ huynh ấy trở lại hay sao? Mà rốt cuộc Diệp đại sư huynh nói như vậy là có ý gì nhỉ?”

Trong động phủ Kỳ Phong còn ở trong rối rắm thì vào lúc này ngược lại chỗ hai vị cường giả đang chiến đấu cũng đã đến hồi kết.

“Ha...không nghĩ tới cái tên hung thần ác sát đó vậy mà có thể bỏ xuống được thứ như Tán Diệp Phiến lại còn có thể để cho ngươi cầm đi thứ đồ tốt như vậy. Ha...xem như các ngươi lợi hại.” “Ngươi bị thương không nhẹ, lần này ta nể mặt người kia tha cho ngươi một lần, đừng để ta thấy ngươi còn ở thế giới này nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Không khách khí, ngươi nói như vậy là có ý gì ngươi nói rõ cho ta. Ta và Hắc dù gì cũng giao kết hàng vạn năm, ngươi thử làm gì ta xem Hắc lúc đó sẽ làm gì ngươi.”

“Việc giữa ta và Hắc ngươi không cần bận tâm, tốt nhất ngươi nên tự giải quyết cho tốt. Đừng nghĩ ta không biết là người kia sai họ Quân nhà ngươi đi bắt Giác Long là có ý gì, ta cũng không cần biết người kia đang có ý định gì nhưng vốn đây là việc của ta, ai cũng không cho phép nhúng tay vào. Lại nói người đó mất tích đã ba ngàn năm, rốt cuộc có tìm được hay không còn phải xem duyên phận.”

“Ngươi đã trúng Ảnh Diệp tốt hơn hết nên trở về tự cầu nhiều phúc đi.”

“Bút ta rời đi, cũng được. Ta muốn mang theo tiểu dã miêu.” Hấn rất nhớ làn da non mềm thơm ngát kia a.

“Không có khả năng.”

“Vì cái gì? Ta nhất định sẽ mang hấn đi.”

Diệp Lạc Thần chỉ nhìn Quân Ly với ánh mắt “ngươi cứ thử xem.”

Hấn không nghĩ tới cái tên họ Diệp dù tu vi không bằng hấn nhưng pháp bảo lại lợi lại như vậy, làm hấn hiện tại toàn thân thần cốt đau nhức. Cũng may hấn trước khi đến thế giới này đã có đề phòng nên đã chuẩn bị trước không ít thần đan có thể hạ chế tính ăn mòn của Ảnh Diệp Tử một đoạn thời gian.

“Thật ra thì vẫn còn một người có thể giải được độc của Ảnh Diệp Tử, đáng tiếc người đó từ ba ngàn năm trước đã biến mất còn người đó là ai thì ngươi biết rồi đó.” Nói xong Diệp Lạc Thần buông mắt đứng giữa không trung nhìn Hắc Diện Quân cả người chật vật

Quân Ly nghe được lời nói của Diệp Lạc Thần hấn dậm chân tức giận rời đi. Tên họ Diệp đây là cố tình châm chọc hấn có phải không? Hấn âm thầm hạ quyết tâm: “Thứ Quân Ly hấn muốn cho dù có cướp hấn cũng phải cướp trở về. Đợi rồi xem.”

Diệp Lạc Thần cũng không quan tâm tên họ Quân có trở về Thần Giới hay không, cái người kia nếu muốn quản hấn cũng không có cách nào khống chế, chỉ đành thuận theo thiên mệnh mà thôi.

An tâm tên Quân Ly bị hấn đánh thương tích không nhẹ nhất thời không thể làm ra được việc gì, Diệp Lạc Thần lập tức thuận đi trở lại xem tình hình tiểu sư đệ nhà mình.

Kỳ Phong thấy có người đến thì yếu ớt mở mắt ra, nhìn thấy là Diệp đại sư huynh thì hấn thờ phào nhẹ nhõm, chứng tỏ cái người mang mặt nạ màu đen thần bí kia đã bị Diệp đại sư huynh đuổi đi rồi. Dùng một khắc thời gian để đuổi đi một cường giả, nói như vậy không biết thực lực chân chính của Diệp đại sư huynh còn cường đại đến thế nào?”

“Diệp đại sư huynh. Cảm ơn huynh đã một lần nữa cứu đệ.”

“Kỳ Phong là nghĩ vì cái gì khi hấn gặp khó khăn người ra tay cứu giúp lại cũng chỉ có vị Đại sư huynh này. Hấn vốn là nợ ân tình người ta quá nhiều lại thêm lần này hấn biết lấy cái gì mà trả đây?”

“Đệ nghĩ quá nhiều rồi, cùng là đồng môn sư huynh đệ. Huynh không giúp đệ thì còn giúp ai.”

Kỳ Phong thất thần: “Là đồng môn sư huynh đệ sao? Cũng phải.”

Nhìn thấy Kỳ Phong vậy mà thất thần trầm mặt không nói gì, Diệp Lạc Thần đi đến trước giường đá ngồi xuống bên cạnh Kỳ Phong.

Kỳ Phong giật mình muốn nhích người vào trong nhưng lại bị Diệp Lạc Thần đưa tay chặn lại.

Vén đi mái tóc dài che mặt làm hấn cảm thấy khó chịu kia, xoa đi dấu vết Kỳ Phong dịch dung một bên mặt. Diệp Lạc Thần âm thầm gật đầu: “Mặc dù khuôn mặt vẫn còn trắng bệch nhưng như thế này nhìn vẫn thuận mắt hơn.”

“Kỳ Phong nghe vậy thật muốn phát tác, cái gì mà thuận mắt với không thuận mắt, không lẽ khuôn mặt hấn vừa rồi khó nhìn lắm sao?”

Nếu Diệp Lạc Thần mà nghe được lời nói trong lòng Kỳ Phong vào lúc này hấn nhất định sẽ gật đầu nói phải. May mắn cho Kỳ Phong là Diệp Lạc Thần hấn cũng không có nói ra nếu không nghe được sự thật mặt mình khó coi Kỳ Phong hấn nhất định sẽ bị thương tâm.

Đưa tay chạm vào vết cắn còn in đậm trên cổ Kỳ Phong miết nhẹ rồi nhìn chằm chằm vết cắn với ánh mắt phức tạp.

“Ha...” Bàn ẩm áp chạm vào cổ hấn có cảm giác thật dễ chịu.

Kỳ Phong giật mình nhìn khuôn mặt tựa như trích tiên của Diệp đại sư huynh nhà mình gần trong gang tấc “thích thích...” “Hấn tìm bị làm sao thế? Hấn tìm đây là bị bệnh rồi đi.”

Kỳ Phong khó hiểu nhìn Diệp đại sư huynh vì sao lại chạm vào cổ hấn rồi nhìn chằm chằm với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống da thịt nơi cổ hấn như vậy. Oa...trong thật là đáng sợ a.

Kỳ Phong đánh cái rùng mình tự nhủ sau này nhất định không được đắc tội Diệp đại sư huynh nếu không hấn nhất định sẽ bị ánh mắt sư huynh nhà mình dọa sợ.

Nhìn tiểu sư đệ cả người run rẩy Diệp Lạc Thần ngược lại bình tĩnh cúi người gần sát khuôn mặt Kỳ Phong rồi hỏi: “Đệ có gì cần phải giải thích giới ta không?”

Kỳ Phong nhất thời ngốc lảng trong lòng âm thầm gào thét: “Lúc ta muốn giải thích thì huynh không cho ta nói, giờ còn hỏi ta? Ta cứ cố tình không giải thích đó xem huynh làm gì được ta a?”

“Tại sao không trả lời, hử?”

Diệp Lạc Thần dời tay ra khỏi cổ làm Kỳ Phong có cảm giác mát mát. “Hắn không trả lời Diệp đại sư huynh đây là giận rồi phải không?”

Nhìn tiểu sư đệ cũng đang nhìn mình với ánh mắt ủy khuất đôi môi mọng đỏ mím chặt, không tự chủ được Diệp Lạc Thần cúi người hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Nụ Hôn Đầu Của Hắn Cứ Như Vậy...mát Rồi?

Cảnh báo: *Trong chương có sử dụng những một số ngôn ngữ nhạy cảm không phù hợp với mấy em nhỏ và những ai không thích nam nam tương ái vui lòng bỏ qua chương này.*

Kỳ Phong ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn khuôn mặt tựa như trích tiên gần trong gang tấc còn có đôi môi nóng ấm đang dán vào bờ môi lạnh như băng của mình, giờ phút này thời gian như ngừng lại trong đầu hắn tựa như có tiếng sấm đang oanh tạc cùng tiếng tim đập thình thịch mà thôi.

“Ừm...Ừm...”

“Chờ...umm...” đập đập vào vai Diệp đại sư huynh, “khó thở quá, hắn cần đường khí.”

“Chờ...chờ...một chút.”

Đưa tay chống lên ngực Diệp đại sư huynh kéo dần khoảng cách giữa hai người một khoảng cách an toàn.

“Hộc...hồ...hồ...” Thoát khỏi đôi môi với nụ hôn nóng bỏng Kỳ Phong ra sức thở dốc.

Mặc cho Kỳ Phong phản đối hắn vẫn bị bạch y nam nhân với ánh mắt sắc lạnh đưa tay nâng cằm cũng không nhìn Kỳ Phong hắn mà nhìn chăm chăm vào một bên cổ Kỳ Phong rồi lại tựa như bị cái gì kích thích đôi mắt sắc lạnh của vị bạch y nam nhân bỗng dưng niêm đồ.

Kỳ Phong bị nhìn mà không hiểu gì hết, cả người căng thẳng, trái tim không chịu sự khống chế của hắn mà đập liên hồi.

“Diệp đại sư huynh đây là bị làm sao vậy? Đang yên đang lành nhìn chăm chăm một bên cổ hắn làm cái gì? Bên cổ hắn có cái gì sao? Không có đâu a.”

Kỳ Phong dường như đã quên mất mình từng bị bắt đi, còn từng bị người lạ để lại ấn ký. Nếu Kỳ Phong mà nhớ thì lúc này hắn nhất định sẽ đưa tay che lại dấu vết đáng ghét kia đi và cũng sẽ không có nhiều câu hỏi trong đầu như thế, tiếc là giờ đã muộn mà mỡ Kỳ còn không có nhận ra đi. Dấu vết để lại hoàn toàn bị người nào đó nhìn thấy.

Kỳ Phong lúc này không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Diệp đại sư huynh nhà mình nhưng thứ sát khí phát ra đáng sợ kia làm hắn nhất thời căn thẳng sợ hãi cả người trở nên co rụt lại.

“Đại sư huynh.” Kỳ phong yếu đuối lên tiếng thức tỉnh người mất còn đang tự chủ kia.

Diệp Lạc Thần bình tĩnh trở lại, rất nhanh thu lại sát khí, màu đỏ trong mắt cũng dần rút đi thay vào đó là ánh mắt sáng trong tựa như chưa từng có biến đổi nào vừa xảy ra cả.

Diệp Lạc Thần dời mắt ra khỏi chiếc cổ trắng nõn lại in đậm dấu vết chói mắt lần nữa nhìn vào đôi mắt còn đang khờ sở chống lại ánh mắt mình của Kỳ Phong.

Kỳ Phong còn chưa kịp suy nghĩ vừa rồi vì sao Diệp đại sư huynh lại hôn mình thì đã một lần nữa đôi mắt hoàn toàn bị chặn lại ánh sáng.

Không cưỡng đã như lúc ban đầu mà là nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt hắc bạch phân minh không chứa đựng dù chỉ một chút tạp chất ấy một cách trân trọng như đang âu yếm một loại bảo vật. Từ ánh mắt đến chớp mũi rồi lại quen thuộc lần tìm về bờ môi thơm ngọt mát lạnh ấy.

Kỳ Phong mở to hai mắt nhìn chăm chăm đối phương.

“Nhắm mắt lại.” Kỳ Phong thậm giật mình rất nhanh nhắm lại hai mắt.

Không biết tại sao lần này Kỳ Phong lại rất nghe lời từ từ khép chặt hai mắt. Cảm nhận hơi ấm cuộn nhiệt đang mãnh liệt cuồng lấy bờ môi lạnh như băng của mình như vuốt ve lại tựa như muốn chiếm đóng lãnh địa của riêng mình vậy.

“Ừm...”

Diệp Lạc Thần hài lòng vì nhìn người dưới thân rất biết nghe lời, đưa mắt nhìn khuôn mặt người mình muốn bảo hộ vì bị hôn mà niêm một tảng hồng nhật

trong cang thêm quyến rũ, hấn cũng nhắm mắt lại cảm nhận bờ môi lạnh lạnh đang được môi mình chăm sóc mà thập phần vui vẻ.

“Ừm...”

Không kiềm chế được Diệp Lạc Thần vừa hôn Kỳ Phong một tay vừa nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo rắn chắc nhỏ bé kéo vào trong lòng rồi siết chặt như muốn tuyên bố với thế giới vật nhỏ dưới thân là người của hấn đừng ai nghĩ có thể cướp người khỏi tay hấn vậy, àn tay còn lại thì luồn vào trong tóc Kỳ Phong cảm nhận mái tóc dài mềm mại suôn mượt xoã tung đang trượt đi trong lòng bàn tay của mình như dòng thác đổ thì vào lúc này Diệp Lạc Thần tay lại lần nữa chạm vào dấu vết chồi mắt trên cổ Kỳ Phong.

Kỳ Phong đang bị người này bá đạo đoạt hôn thì trong đầu lại nghe thấy tiếng nam nhân:

“Đây là trừng phạt ta dành cho đệ. Nhớ kĩ lần sau phải bảo vệ chính mình thật tốt.”

Nụ hôn từ nhẹ nhàng bỗng trở nên mãnh liệt, Kỳ Phong bị hôn đến cả người gần như tê dại không thể thở nổi, môi lưỡi bị người điên cuồng cuốn lấy.

“Uuh...Đau...”

“Trong đầu Kỳ Phong lúc này dường như muốn nổ tung, hấn rất muốn nói nếu ta có thể cách huynh thật xa như vậy mới chính phương pháp bảo vệ mình tốt nhất. Đáng tiếc hấn cũng không có can đảm đi phản bác lại.”

“Ừm...”

Đến lúc hấn cảm thấy hít thở không thông môi lưỡi bị cắn cho sưng đỏ thì nụ hôn cuồng dã cũng đến hồi kết thúc.

“Hộc...hộc...” Kỳ Phong mở mắt ra sức thở dốc, sắc mặt ửng đỏ nhìn người nam nhân còn đang ôm mình không chịu buông ra, lại còn ở một bên nhìn mình chật vật, hấn thật muốn đưa tay lên mà chà đạp cái khuôn mặt tựa như trích tiên ngàn năm không đổi kia mà không thể nên cảm thấy ai oán.

“Vì cái gì người này vừa tạo ra một màn xấu hổ như vậy nhưng mặt không đỏ tím không đập mạnh với một chút thay đổi cũng không có?”

Diệp Lạc Thần cũng không dám đề nghị người dưới thân vốn đã yếu ớt. Nhìn đôi môi sưng đỏ cùng khuôn mặt giờ đã có thêm chút sắc hồng vì tác phẩm vừa rồi của mình cộng với biểu tình trên mặt của tiểu sư đệ vào lúc này hấn mới cảm thấy hài lòng đôi chút.

Nhìn vào đôi mắt tràn đầy tơ máu của Diệp Lạc Thần Kỳ Phong nhất thời đỏ mặt nhớ lại một màn vừa rồi mà tim không thể thôi ngừng đập.

“Nhưng mà khoan đã ánh mắt huynh ấy đây là bao nhiêu ngày không được nghỉ ngơi rồi?”

“Huynh mấy ngày không ngủ không nghỉ rồi vậy?” Suy nghĩ trong đầu là vậy nhưng lời nói trong lòng lại buột miệng tuôn ra.

“Kỳ nhi đây là quan tâm lo lắng cho ta sao?” Ánh mắt mang theo ý cười Diệp Lạc Thần nhìn Kỳ Phong như có như không hỏi.

“Đệ...đệ mới không có.” Cúi đầu xấu hổ Kỳ Phong đáp ứng trả lời. “Hấn còn lâu mới thừa nhận hấn là thật sự lo lắng quan tâm đến tình hình sức khỏe của vị Đại sư huynh băng sơn này đâu, nhất là vừa rồi người này còn cướp đi nụ hôn đầu của hấn đã vậy còn bá đạo nói cái gì trừng phạt hấn cơ chứ, đúng là ở dưới mái hiên nhà người không thể không cuối đầu mà.” “Kỳ nhi?”

“Ách...Kỳ..Kỳ nhi? Đại sư huynh là đang ở gọi đệ sao?”

“Kỳ nhi, đệ từ khi nào lại biến thành Kỳ nhi của huynh rồi hả? Aiz...mà thôi đi. Ở hiện đại hấn mang họ Huỳnh là Huỳnh Kỳ Phong nhưng đến thế giới này trước khi biết được sự thật hấn rốt cuộc là họ gì thì ở thế giới này hấn thật sự không có họ cũng chỉ có tên gọi Kỳ Phong mà thôi. Thôi thì tùy huynh ấy muốn gọi như thế nào cũng được, cũng chỉ là một cái tên gọi mà thôi.”

“Phải nha, vừa rồi không phải chúng ta vừa mới thân mật sao? Ta gọi đệ Kỳ nhi cũng đâu có gì là lạ.” Nhìn Kỳ Phong còn đang ngờ ngác Diệp Lạc Thần ngược lại tâm trạng đặc biệt vui vẻ.

“Giải thích cái kiểu gì vậy, hấn đây là bị Đại sư huynh ép hôn đó có được hay không? Mà Diệp đại sư huynh tại sao lại hôn hấn, nụ hôn đầu tiên của hấn cứ như vậy...mất rồi?”

Nhưng ít nhất thì hấn không có cảm thấy chán ghét khi Đại sư huynh đụng chạm, mà chỉ có cảm giác tim đập rất nhanh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực vậy. Mặc dù không có nhìn thấy khuôn mặt mình nhưng Kỳ Phong biết khuôn mặt của mình hiện giờ có lẽ rất là đỏ đi.

“Đưa hai tay ôm má, Kỳ Phong rất muốn mắng mình là đồ không có tiền đồ, bị đàn ông ôm hôn mà còn mặt đỏ tím đập. Hấn nhất định có bệnh, hấn nhất định là bị bệnh rồi đi.”

Đang tự suy diễn lung tung trong lòng lại bị Diệp đại sư huynh chạm tay lên mũi kéo hấn trở về thực tại.

“Diệp đại sư huynh.” Nâng mắt nhìn khuôn mặt băng sơn tựa như trích tiên ngàn năm không đổi nhìn người một tay còn đang ôm mình.

“Gọi ta Lạc Thần.”

“Thỉnh thoảng...” Tim a, đừng đập loạn nữa.

“Lạc...Lạc Thần sư huynh. Huynh có thể bỏ tay ra khỏi người đệ có được hay không? Không cần ôm sát đệ như vậy đâu a.”

Nhức nhích người muốn thoát khỏi tình trạng ám muội khó nói nên lời giữa hai người nhưng hẳn lại còn bị Lạc Thần sư huynh ôm chặt hơn nữa.

“Ngoan...để ta ôm một chút là tốt rồi.”

“Ách...” Không dám động đậy cả người căng thẳng sau lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

“Hu hu...Kỳ Phong trong lòng âm thầm gào khóc, thảm rồi, thảm rồi. Hẳn chỉ bị kiệt sức cũng không có bị lạnh không cần phải ôm cho ấm đâu a, làm ơn thả hẳn ra đi mà.”

Áp chế lửa nóng trong lòng Diệp Lạc Thần nhìn Kỳ Phong nói:

“Có người đến. Nơi này không tốt để ở lâu. Ta đưa đệ đến một nơi tuyệt đối an toàn.”

Cũng không đợi Kỳ Phong trả lời Diệp Lạc Thần trực tiếp thu hồi toàn bộ trận kỳ triệt hạ kết giới cúi người đem Kỳ Phong ôm lên.

Đang còn trong trạng thái chưa thể tiêu hoá hết sự việc vừa mới phát sinh giữa hai người thì đã bị người ôm lấy, đã vậy còn ôm theo kiểu công chúa. Hẳn đây là nam nhân có được hay không a, vì cái gì lại ôm hẳn theo kiểu công chúa? Nhưng mà Kỳ Phong là nghĩ như vậy nhưng hẳn lại cũng không dám đi phản đối, nhất là một màn vừa rồi đến giờ khuôn mặt hẳn vẫn còn nóng như thiêu đốt.

“Đưa tay ôm mặt. Oh oh..thật xấu hổ quá mà, cứ như thế này hẳn sau này làm sau còn dám ra đường gặp người a.” Đang trong trạng thái tự luyến lại nghe Diệp đại sư huynh nhỏ giọng ra lệnh:

“Ôm chặt ta.”

Giật mình Kỳ Phong hẳn cũng quên luôn vấn đề là mình bị người ôm theo kiểu công chúa, hẳn lại cũng không dám trái lời ghé sát người đang hai tay ôm lấy cổ Lạc Thần sư huynh nhà mình mà vì ở quá gần nên cảm nhận hương thơm nhẹ nhàng từ trên người nam nhân đang ôm mình phát ra làm hẳn cảm thấy rất dễ chịu rồi lại nghĩ:

“Trên người sư huynh luôn có mùi thuốc thanh mát ngửi mùi rất dễ chịu làm hẳn hít liền hai hơi, mà hành động trong vô thức này của Kỳ Phong người nào đó là hoàn toàn nhìn thấy nhưng lại giả vờ như không phát hiện ra hành động ngốc nghếch của tiểu sư đệ nhà mình, nhưng đáy mắt loé sáng lại mang theo ý cười nhàn nhạt kia đã bán đứng Diệp Lạc Thần hẳn.

Thu hồi ý cười trong mắt ôm người trong lòng tại chỗ biến mất.

Vài hơi thở sau trước cửa động phù xuất hiện một người, người này mang theo một thân phong trần tâm trạng lo lắng lần theo huyết ấn lần tìm đến nơi này nhưng dù hẳn đã dốc hết toàn lực thậm chí bỏ qua nguy hiểm sử dụng Kim Linh cánh nhưng vẫn chậm một bước kết quả người muốn tìm còn chưa tìm được đã bị một đám cường giả truy đuổi khó khăn lắm mới chạy thoát được.

.....

Kỳ Phong ở trong lòng Diệp Lạc Thần mà cảm thán không thôi. Rõ ràng hẳn có năng lực ngự không phi hành đi nhanh trong chớp mắt nhưng so với năng lực của nam nhân đang ôm hẳn này thì năng lực của hẳn có là cái gì.

“Kỳ Phong thật ra còn không biết năng lực của hẳn là ngoài Ngự Không còn có Tử Linh nếu kết hợp cả hai làm một thì sẽ đáng sợ đến thế nào. Đáng tiếc vì không biết nên hẳn đã không có cơ hội vận dụng năng lực chân chính của mình cho nên về sau này khi bị đuổi giết hẳn mới có thể biết được.”

Kỳ Phong cảm giác Lạc Thần sư huynh thật sự rất thần bí, thực lực hẳn nhìn không thấu đã như vậy còn có năng lực dịch chuyển không gian này là như thế nào? Kỳ Phong hai tay ôm cổ người nam nhân bạch y thật chặt lại đưa mắt lên nhìn với ánh nhìn đầy ngưỡng mộ, lại nhìn về phía dưới chân huynh ấy chỉ là một đụn mây mà sao lại có thể di chuyển nhanh như tia chớp như vậy a.

“Đây là Hành Vân, là một trong những phi hành pháp bảo của ta, trong thời gian nữa khắc có thể bay xa gần vạn dặm, đều đặc biệt là Hành Vân có thiết lập trận pháp nên chủ nhân có thể dễ dàng điều khiển không sợ bị ngoại lực làm ảnh hưởng trong lúc di chuyển, nếu sử dụng thần lực thôi thúc đối với Hành Vân mà nói sẽ còn đi nhanh hơn nữa. Kỳ nhi, đệ nhớ kỹ những gì ta vừa nói chưa?”

“Thần kỳ như vậy sao? Lạc Thần sư huynh đệ đã nhớ kỹ rồi a.” Đây cũng không phải là phi hành pháp bảo của hẳn, sư huynh bảo hẳn nhớ kỹ làm cái gì? Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy nhưng hẳn vẫn trả lời Lạc Thần sư huynh nhà mình.

Hiếu kỳ muốn đưa tay chạm vào đụn mây nhưng cả người còn đang bị người ta ôm trong lòng nên không dám động đậy, vả lại hẳn cũng sợ mình đứng lên đụn mây kia có khi nào sẽ bị lọt qua đụn mây rồi rơi luôn từ trên trời xuống đất hay không a. Bất quá để một đại nam nhân ôm mãi như thế này hẳn là không có thói quen, thật quá mất mặt mà.

Ngước mắt lên nhìn bạch y nam nhân đang ôm mình thấy người nọ cũng vừa lúc nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau “soát” Kỳ Phong nhất thời đỏ mặt nhớ lại một màn xấu hổ ở trong sơn động “Huynh..huynh có thể để đệ tự mình đứng không?”

“Ách...hắn hôm nay bị làm sao thế, chỉ là bị nam nhân ôm hôn một chút, hắn áp úng cái quý gì?” Nghĩ là như vậy nhưng hiện tại không chỉ khuôn mặt Kỳ Phong đỏ thôi mà đến cả vành tay đều đỏ đã bán đứng tâm trạng Kỳ Phong vào lúc này.

“Không được.” Ánh mắt mang ý cười dù rất nhanh đã biến mất nhưng vì Kỳ Phong đang đối mặt cùng người nam nhân bạch y này với ánh mắt con thỏ nhỏ chờ đợi nên hoàn toàn phát hiện một chút biến chuyển trong đôi mắt kia mà hắn cứ ngỡ như mình vừa rồi là bị ảo giác.

“Hắn biết mà, làm gì dễ như vậy đã thả hắn xuống rồi? Nhìn Lạc Thần sư huynh với khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi không biết điều gì mới có thể làm cho huynh ấy thay đổi sắc mặt nhưng nhìn cái ánh mắt mang ý cười thoáng qua kia làm hắn cảm thấy bất an nha.”

“Đến nơi rồi.” Từ trên cao nhìn xuống thấy một dãy rừng đá nhọn lồm chồm. Trong lòng Kỳ Phong trầm nghĩ nhanh như vậy đã đến nơi rồi, nhất thời lo lắng chỉ sợ bất an bỗng tăng lên gấp đôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đây Cũng Không Phải Lần Đầu Tiên Ta Ôm Đệ

“L...Lạc Thần sư huynh, vẫn là nên để đệ tự mình đứng đi nha.”

Kỳ Phong lời vừa nói ra lại cảm thấy không khí có gì đó không đúng, đôi mắt hy vọng vẫn đang chăm chú nhìn Lạc Thần sư huynh lại thấy nam nhân bạch y vậy mà chỉ chăm chú nhìn hắn mà không nói gì.

“Thôi xong rồi, người này có khi nào giận lên sẽ ném luôn mình ra khỏi pháp bảo Hành Vân này luôn hay không? Không muốn đâu a, ở trước mặt Lạc Thần sư huynh hắn sao có thể ngượng không? Nếu như bị ném xuống thật hắn nhất định là chết chắc rồi vì chưa kịp rơi xuống đất người khả năng đã bị đá nhọn tựa bàn chông kia xuyên như nhím a.”

“Oh...Kỳ Phong đánh cái rùng mình, nghĩ thôi mà đã thấy đáng sợ như vậy rồi nói chi thật sự bị ném xuống a.” Thật không thể hiểu nổi tại sao mỗi khi ở bên cạnh Lạc Thần sư huynh Kỳ Phong hắn đều không tự chủ được mà trở nên sợ hãi.

“Hử...? Lại nghĩ linh tinh cái gì rồi? Kỳ nhi yếu như vậy cứ để ta ôm đi, đây cũng không phải lần đầu tiên ta ôm đệ, có phải không a, Kỳ nhi?” Diệp Lạc Thần tâm tình tốt nhìn người trong lòng bá đạo nói.

“Ách...sư huynh nói phải.” Ta là đang đối lòng đó hu hu...

“Ha...Cái gì mà không phải lần đầu tiên ôm hắn, huynh ấy vậy mà cũng dám nói. Cũng chỉ có hai lần mà thôi đã vậy những lần đó hắn toàn bộ là bị hôn mê không tỉnh có được hay không?”

Kỳ Phong bị câu nói của Diệp Lạc Thần làm cho ngượng ngùng xấu hổ, toàn thân bất giác trở nên run rẩy đành phải quay mặt đi không thèm nhìn cái người nam nhân tự luyến này nữa mà giả vờ nhìn trời ngó đất.

Nơi này từ trên cao nhìn xuống tựa như một vùng núi đá vôi trải qua bao năm tháng bị thời gian bào mòn. Khắp nơi là một mảnh trắng xoá, từng ngọn núi đá nhọn trải dài đứng thẳng tắp như có bàn tay con người gọt giũa tạo thành, lại nhìn kĩ trong tựa như một rừng chông nhọn lồm chồm cao thấp không đồng nhất đang chọc thẳng vào tâm người nhìn làm Kỳ Phong quan sát một lúc đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt đại não trở nên cân bằng.

“Không tốt, đây là ảo giác.” Nhắm mắt lại vận chuyển công pháp đưa phần linh lực ít đến đáng thương ổn định tinh thần, Kỳ Phong trầm nghĩ trận pháp nơi này thật sự quá đáng sợ, hắn là quá sợ xuất rồi.

Hắn dầu gì cũng là chân truyền thần trận từ phụ thân Lam Thanh, tuy thực lực không thể gọi là cao nhưng hắn rất tự tin vào trình độ trận đạo của chính mình. Như thế nào thế giới tu chân này vậy mà lại còn có loại trận pháp hắn thật sự nhìn không thấu, đây là chưa khai mở trận pháp nếu thật sự bị cuốn vào thì sẽ thế nào?

Thật sự mà nói nếu vừa rồi nếu thật sự không phải do chính mình hiếu kỳ nhìn xuống bên dưới trực tiếp bị ảnh hưởng có khi Kỳ Phong hắn cũng sẽ không phát hiện ra ở thế giới tu chân này còn xuất hiện cái loại trận pháp có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tâm trí hắn như vậy.

“Là Lạc Thần sư huynh hay còn có cao nhân khác còn chưa xuất động. Nếu thật sự thế giới này còn có nhân vật lợi hại còn đang ẩn trong bóng tối? Như vậy có thể nói thế giới tu chân này thật sự cũng không đơn giản. Nếu thật sự có cao nhân khác vậy người đó là ai, có liên quan gì đến phụ thân hắn hay không? Nếu như là ở truy tìm phụ thân, vậy hắn cần cẩn thận hơn nữa mới tốt.”

Rất muốn mở Từ Nhãn nhìn xuyên thấu xem bên dưới rốt cuộc là bày pháp trận như thế nào? Đáng tiếc bên cạnh hắn còn có Lạc Thần sư huynh loại cường giả tu vi cao thâm này ở đây, một khi hắn mở Từ Nhãn chỉ sợ người ta lập tức nhìn thấu bí mật mà hắn đang che giấu cũng nên.

Cũng không phải Kỳ Phong hắn không tin tưởng vào Lạc Thần sư huynh nhà mình, chỉ là đến hắn còn không biết rốt cuộc đến cùng mình là nhân hay là yêu? Lại từng phải mất một đoạn thời gian mới có thể tiếp nhận sự thật những gì mình trải qua trong đoạn thời gian đến tu chân giới này là hoàn toàn chân

thật thì làm sao có thể trong thời gian ngắn giải đi thích cho người khác hiểu mình.

“Ha...chỉ sợ vừa mới mở miệng lại bị người ta xem là yêu đạo hay ma đạo rồi bị xa lánh hoặc là bị truy giết cũng nên.”

Gặp Kỳ Phong sau khi nhìn xuống rừng đá nhọn thì lập tức nhắm mắt tâm tình ủ rũ sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. “Diệp Lạc Thần cũng không nghĩ tới người trong lòng thế mà bị trận pháp bên dưới ảnh hưởng, cứ nghĩ có hắc ở bên cạnh bảo vệ thì không cần cảnh báo lại quên mất Kỳ nhi cũng chỉ mới là luyện khí kỳ mà thôi. Là hắc quá tự tin rồi.”

Vốn đang nhắm mắt vì bị ảnh hưởng của trận pháp bên dưới tác động, Kỳ Phong lại nghe thấy thanh âm từ tốn vang lên bên tai.

“Kỳ nhi, ăn nó.”

“Ah...sur huynh...” Mới mở miệng còn chưa kịp hỏi cái gì thì vật thể lạ đã bay vào trong miệng lại vừa vào trong miệng đã tan. “Hương vị này là đan dược cao cấp. Sur huynh đây là cho hắc ăn đan dược làm cái gì a, hắc cũng đâu có bệnh?”

“Thứ ta vừa cho đệ là Định Tâm Đan, vừa rồi là đệ bị trận pháp bên dưới ảnh hưởng, nếu không ổn định sau này tu luyện tâm cảnh dễ bị loạn.”

“Ah...đạ tạ sur huynh.” Mở mắt ra đã là một mảnh thanh minh. “Đây đúng là thần dược a.”

“Nơi này vốn từ trước là Bách Lý Sơn, là nơi núi non trùng điệp lại có nhiều yêu thú cường đại chiếm đóng nên rất ít tu chân giả đặt chân đến đây. Nếu có tu sĩ dám tiến vào Bách Lý Sơn thì nhất định người đó tu vi phải rất cao thâm nhưng có thể tiến đến cũng không nhất định có thể an toàn rồi đi.”

“Nguy hiểm như vậy sao?” Kỳ Phong tự mình lẩm bẩm.

Kỳ Phong âm thầm rung sợ. Vậy cũng có thể lý giải vì cái gì người đến đây một đi không trở về, hắc là do vấn đề sur huynh vừa nói đi.

“Vậy đã có người nào thành công xuyên qua Bách Lý Sơn chưa ạ?”

“Tất nhiên là có.” Diệp Lạc Thần nhìn vào mắt Kỳ Phong trong vài giây mới khẽ nói “là ta.”

“Lại nói những người khác chỉ tiếc là chưa từng người nào có thể xuyên qua Bách Lý Sơn, có thể chính vì trung tâm Bách Lý Sơn bày trận pháp cường đại. Thường những tu chân giả không nghe lời cảnh báo tìm đến nơi này chính là có đi không về, mà trung tâm nơi này vốn từ trước đến nay cũng chỉ có một mình ta có thể tiến đến.”

Nghe Lạc Thần sur huynh giải thích Kỳ Phong có thể hiểu “nhưng mà như vậy có phải hắc tiến vào trung tâm Bách Lý Sơn rồi không thể đi ra không?” Đưa mắt nhìn Diệp Lạc Thần với ánh mắt đầy lo lắng.

Diệp Lạc Thần nhìn người trong lòng với tâm tư đơn thuần, vấn đề trong lòng dù không nói ra cũng đã hiển hiện hết lên trên mặt thì không khỏi thán than nhẹ một tiếng rồi chủ động giải thích: “Nơi này nằm trong sự khống chế của ta, đừng lo lắng, đệ rất an toàn.”

Vùi đầu vào cổ nam nhân che dấu đi khuôn mặt nóng bừng vì mắc cỡ của mình. “Tâm tư của hắc như thế nào dễ dàng bị sur huynh nhìn thấu như vậy a? Thật xấu hổ quá đi mà...!”

“Hừ...mà người nam nhân này cũng thật bá đạo, chuyện nơi này có yêu thú cường đại khả năng là do huynh huyền hoá ra đi, vì trên đường đến đây hắc rõ ràng cũng không đụng phải một con yêu thú nào. Mà cũng đúng ai rồi cũng phải bảo vệ lãnh địa của riêng mình không phải sao. Cũng không thể trách sur huynh được.” Kỳ Phong biểu mô trong lòng tự ngược cái người nào đó đáng tiếc người ta là hoàn toàn không biết.

“Thật ra Kỳ Phong còn không có biết, Diệp Lạc Thần cũng không có nói sai, bên dưới Bách Lý Sơn thật sự có nhiều yêu thú cường đại toạ trấn, chỉ là vì nhiều lần bị vị bạch y băng sơn này đã bại nên chỉ cần cảm nhận được khí tức do vị cường giả này tự động phát ra là bọn chúng nhất định sẽ tránh ra thật xa.” “Mà nơi này được bảo vệ chặt chẽ như vậy lẽ nào bên dưới kia còn có bí mật không muốn tiết lộ cho ngoại giới?” lại lần nữa đưa tầm mắt nhìn nơi này vẫn là một mảnh bạc ngàn rừng chông trắng xoá, Kỳ Phong cảm giác sống lưng lạnh lạnh, “nơi này bí mật như vậy vì sau sur huynh còn mang hắc tiến đến? Biết được bí mật có khi nào sẽ bị nam nhân băng sơn này một đao diệt gọn hay không a.”

“Kỳ Phong bình tĩnh lại nào, người đã được người ta tự mình mang đến, vậy thì chắc có lẽ là không có bí mật gì đâu. Yên tâm đi.” Trong lòng thầm tự an ủi chính mình không cần lo lắng lại tiếp tục nghe giọng nói mềm nhẹ vang lên bên tai.

“Nơi này là trung tâm nên kết giới trận pháp nơi này là mạnh nhất. Bạch Thạch có thể tự động dịch chuyển theo chuyển động trận bàn, người bước vào trung tâm dễ dàng bị khống chế nếu không có thực lực đủ mạnh.”

“Vì sao từ đầu huynh không cảnh báo cho đệ biết trước, làm suýt chút nữa ta là bị ảo cảnh làm cho tâm loạn, mà thực lực cao bao nhiêu mới có thể gọi là đủ mạnh, hừ...” Trong lòng Kỳ Phong đang kịch liệt gào thét. Dù vậy hắc cũng biết có những thứ biết như vậy đã là đủ.

“Đệ ở trong lòng của ta, đã có ta bảo vệ nên không cần phải lo lắng.”

“Ah... Là như vậy sao! Huynh có thuật đọc tâm sao, ta còn chưa có nói gì mà? Mà nghĩ lại thì người nam nhân này luôn ôm hắc không buông cũng có thể là muốn bảo vệ cho hắc đi.”

Kỳ Phong còn đang suy tư nên không để ý từ trong người Diệp Lạc Thần bay ra một thanh trận kỳ màu đỏ như máu theo ánh mắt của chủ nhân mà tiến

thăng đến tâm trận.

Kỳ Phong lúc này mới giật mình xem lại bên dưới lại đang xảy ra một biến hoá nhỏ.

“Lạc Thần sư huynh, đá vậy mà còn có thể dịch chuyển? Thật thần kỳ a.”

Diệp Lạc Thần nhìn người trong lòng tầm mắt chăm chú nhưng không còn bị ảnh hưởng bởi trận pháp bên dưới nữa lúc này hắn mới cảm thấy yên tâm đôi chút.

“Nơi này vốn dĩ thiết lập thần trận, người định lực không đủ nếu nhìn thẳng vào trận pháp tâm cảnh nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Vừa rồi là hắn điều khiển một góc trận pháp mở ra một động.”

Trong tầm mắt Kỳ Phong khi nhìn thấy vẫn là rừng đá nhọn nhưng giữa bàn bạc núi đá lại tự động tách ra hai bên tạo thành một khe hở nhỏ, bên trong khe hở tối đen vậy mà lại có linh khí tán ra, thật không thể tưởng tượng được.

“Lạc Thần sư huynh đây là làm như thế nào? Nói như vậy đối với trận đạo Lạc Thần sư huynh phải cao đến trình độ nào a?”

Ảo não trong lòng hắn rất muốn tìm một cái góc tường nào đó ngồi xuống mà vẽ vòng tròn vì thương cho bản thân mình đến bây giờ vì bị người ta ôm mà không dám vận chuyển công pháp phục hồi linh lực.

Kỳ Phong tự mình sâu nào cùng lúc đó Diệp Lạc Thần cũng thu lại Hành Vân ôm Kỳ Phong từ trên không trung hạ xuống tiến vào khe hở.

Xuyên qua khe hở là bóng tối âm u, hơi lạnh phả vào mặt làm Kỳ Phong cả người càng trở nên thanh tĩnh. Mở căng mắt nhìn nhưng xuyên qua bóng tối cũng chỉ thấy là một màu đen tĩnh lặng, ngoài bóng tối ra không thể nhìn thấy thứ gì khác kể cả khi sử dụng thần niệm. Dù vậy sau khi vừa tiến vào khe hở Kỳ Phong lại cảm nhận linh khí còn nồng đậm hơn cả lúc hắn còn ở bên ngoài.

Ngay khi hai người tiến vào khe hở thì lối vào cũng hoàn toàn biến mất không để lại dù chỉ một chút dấu vết cũng không có.

“Nhưng vào lúc này biến thức hải Diệp Lạc Thần lại xuất hiện một thanh trận kỳ mang màu huyết vụ đang được bốn thanh trận kỳ màu vàng kim bao bọc vào trọng tâm mà trận pháp bên ngoài cũng đã khôi phục lại như lúc ban đầu.”

“Không biết sâu bên dưới kia là cái gì? Dù tiến nhập đã qua nữa khắc thời gian tại sao lại còn lao xuống nhanh như vậy? Lúc hắn bị đứt dây dù lượn rơi xuống thung lũng cũng lao nhanh giống như thế này đi! Nhớ lại cảnh tượng đó Kỳ Phong không tự chủ mà cả người bỗng trở nên căng thẳng.”

Kỳ Phong có cảm giác tâm thần không yên bất giác đánh cái rùng mình không tự chủ nép mình sát vào vòm ngực rắn chắc của nam nhân, đầu thì vùi vào cổ của nam nhân kể cả hai bàn tay còn đang quàng trên cổ người nào đó cũng nhất thời siết chặt, lại bỗng nhiên nghe thấy một tiếng rên hừ khe khẽ phát ra từ trên đỉnh đầu làm Kỳ Phong nhất thời giật mình. Bất tri bất giác nhớ lại hành động thất thổ vừa rồi của mình mà tự cảm thấy xấu hổ, đang định buông tay thì lại nghe thấy giọng nói nam nhân nhẹ nhàng vang lên bên tai.

“Nơi này nhỏ hẹp, ôm sát người ta.”

Cảm giác được vật nhỏ trong lòng đang định trốn tránh Diệp Lạc Thần lúc này mới trấn an tránh cho vật nhỏ không phải làm loạn mà thoát ra khỏi vòng tay của hắn.

“U..u..u.”

Bên tai Kỳ Phong là tiếng gió rít gào theo từng đợt rơi xuống lại cảm nhận linh khí càng lúc càng nồng đậm, đây là như thế nào? Kỳ Phong có cảm giác rất dễ chịu cả người trở nên khoan khoái khác hẳn tâm trạng trốn chạy những ngày vừa qua.

“Sau rơi lâu như vậy còn mà chưa chạm đất? Lẽ nào đây là động không đáy sao? Trước đây khi còn ở thời Hiện Đại, hắn cũng từng đi khám phá hang động chỉ là dốc đứng thẳng lao từ trên xuống cảm giác như đang lao xuyên qua tâm trái đất như thế này thì đây đúng là lần đầu tiên hắn được trải nghiệm, như vậy có thể biết bên dưới khe hở này là sâu không lường được.”

Ước chừng một khắc thời gian trôi qua cuối cùng cũng rơi chậm lại. Bên dưới phản phát vài tia sáng lấp lánh.

Mở mắt ra đập vào mắt Kỳ Phong là một khoảng không gian không nói là lớn nhưng cũng không tính là nhỏ. Nơi này là một động ngầm là do thiên nhiên tạo thành hay là do con người kiến tạo thì hắn không biết nhưng tính ra nơi này cảnh tượng lại hoàn toàn trái ngược với những gì Kỳ Phong hắn đã từng tưởng tượng.

Ở giữa hang động có một hàn đàm vây quanh là nhóm cây trái lạ mắt, có loại Kỳ Phong có thể nhận biết vì nhìn thấy trong sách nhưng cũng có loài cây thật sự Kỳ Phong hắn là hoàn toàn không biết, lại còn có loại trái cây phát ra thứ ánh sáng lấp lánh trong rất đẹp mắt. Cũng không phải ánh sáng nơi này chính là do loại trái cây lấp lánh này phát ra mà là do từng viên bảo thạch trên tường đá chiếu sáng.

“Mấy viên bảo thạch bị chôn ản trên vách động to như quả trứng gà này nếu cạy ra đem về hiện đại thì giá trị không nhỏ, lúc rời khỏi nơi này hắn nhất định phải xin sư huynh đào chúng mang đi a.”

Kỳ Phong thật ra còn không biết, đa phần bảo thạch nơi này đều chứa năng lượng đặc biệt dùng để duy trì trận pháp bên ngoài.

Ngoài bảo thạch làm Kỳ Phong chú ý ra thì bên trong góc động còn có một mảnh thảo dược, nhìn màu sắc cộng với linh khí vờn quanh thì có thể nhận biết mảnh thảo dược này cũng không phải bình thường. Chủ nhân trước đây của nơi này là ai? Những góc thảo dược này hầu như hẳn nhận biết toàn bộ, cũng là nhờ vào phụ thân Lam Thanh truyền thừa.

Còn đang suy nghĩ bỗng nhiên cả người không trọng lực nặng nề rơi xuống, đến khi định thần nhìn lại thì Kỳ Phong cũng kịp nhận ra mình đã bị người nào đó không thương tiếc ném vào trong hàn đàm.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Nhớ Kỹ! Đệ Là Của Ta

Khi định thần lại thì Kỳ Phong cũng kịp nhận ra mình đã bị người nào đó không thương tiếc ném vào trong hàn đàm.

Đánh cái rùng mình. Hàn đàm lạnh giá, Kỳ Phong có cảm giác cả người như bị đông lạnh, dù cơ thể hẳn vốn từ trước đã là băng hệ nhưng bất ngờ tiếp xúc hàn thủy cũng làm cơ thể Kỳ Phong không tránh khỏi việc đột ngột bị hạ thân nhiệt.

Vận chuyển chỗ linh lực ít đến đáng thương hộ thể chống lại cái lạnh giá từ hàn thủy, hiện tại Kỳ Phong đang là ở lên án cái người nam nhân nào đó thật đúng đắn tâm, vậy mà nữ lòng không thông báo trước cứ như thế ném hẳn vào trong hàn đàm lạnh giá này a.”

Nhìn hơi nước không ngừng bốc lên tạo thành màn sương mù mờ ảo dày đặc lờ lờ trên mặt hàn đàm. Dù lạnh là thế nhưng Kỳ Phong lại cảm nhận hàn đàm này rõ ràng cũng không phải như hẳn nhìn bằng mắt thường đơn giản như vậy.

Nguyên khí nồng đậm không ngừng dao động lan tỏa ra xung quanh, đây cũng không phải giống Tử Vân Chi Khí trong Hỗn Độn Không Gian lại càng không giống Linh Thủy.

Hít một hơi thật sâu cảm nhận có một loại quen thuộc như trước đây hẳn đã từng tiếp xúc qua vậy, “rốt cuộc đây đến cùng là loại nguyên khí gì lại làm cho hẳn cảm thấy tâm thanh tĩnh cả người trở nên khoan khoái dễ chịu, nhắm mắt lại cảm nhận tinh thần như hoà vào trong không gian linh hồn như được gột rửa tẩy trừ?”

“Vậy đây đến cùng hàn đàm này rốt cuộc chứa đựng bí mật gì? Còn nữa Lạc Thần sư huynh đến cùng là còn có bao nhiêu bí mật mà hẳn chưa được biết đến?”

“Kỳ nhi!”

Còn đang nhắm mắt cảm nhận lại nghe thấy giọng nói nam nhân nhẹ nhàng vang lên bên tai kéo Kỳ Phong còn đang xuất thần trở về thực tại.

“Ah...Sư huynh!” Gần...gần quá rồi...

Rùng mình một cái, sao hẳn lại thấy cả người lạnh hơn thế này?

Đang ở không hiểu người nam nhân này không tiếng động đến bên cạnh hẳn từ lúc nào thì lại cảm thấy cả người càng ngày càng lạnh, nhìn lại bản thân mới biết y bảo trên người không biết từ bao giờ đã không cánh mà bay mất rồi? Đưa mắt nhìn mình rồi lại nhìn khuôn mặt nam nhân đối diện trong đầu đánh cái dấu hỏi thật lớn.

“Y bảo của đệ?”

Giật mình lui ra khỏi vị trí nam nhân bạch y đang đứng lập tức trầm mình trốn vào trong nước hẳn cũng chỉ chừa lại cái đầu với ánh mắt chứa đầy nghi vấn kiểu như huynh vừa mới làm gì ta hẳn lại cũng không có lên tiếng hỏi mà chờ đợi cái người có khuôn mặt bất biết nào đó.

“Ta giúp đệ hủy đi rồi.”

Kỳ Phong tròn trắng mắt bắn nhãn áp về phía nam nhân băng sơn ngàn năm không đổi vừa hủy hoại tài sản cá nhân của hẳn mà khuôn mặt lại còn bình tĩnh như vậy.

“Vi sao?” Đưa mắt chờ đợi nhưng hẳn cũng không hy vọng nhận được câu trả lời từ nam nhân tích chữ như vàng này.

“Người khác chạm qua. Thật bẩn!”

Kỳ Phong hai mắt tròn xoe không hiểu sư huynh nhà mình đang ở đây nói cái gì mà người nào chạm qua? Lại làm sao mà bẩn? Hẳn không phải là đã đánh cái pháp quyết gột rửa rồi sao?

“Ah...” Hai lần há miệng muốn nói gì đó rồi lại đóng chặt miệng lại. “Sư huynh có thể không cần tùy tiện đưa ra câu trả lời không thực tế như vậy để che

dầu hành vi hủy hoại tài sản của người khác đi như vậy có được hay không a?” Oa... Kỳ Phong trong lòng hiện giờ vô cùng khổ sở, hẳn thật sự là khóc không thành tiếng.

“Bộ y bảo cuối cùng của Kỳ Phong hẳn đó nha, bị hủy thế này thì thôi coi như hẳn xong rồi, hẳn nhất định là phải quần lá ra đường thật rồi. Lạc Thần sư huynh à! Huynh có thù với y bảo của đệ hay là đệ gì thì cũng phải chờ đệ tìm được đồ mặc thay thế đã rồi hãy hủy có được hay không a, giờ thì hẳn phải làm sao đây hu hu...”

“Không dám có ý kiến, người này bá đạo như vậy hẳn phải nói gì với huynh ấy bây giờ? Không lẽ phải gào lên huynh vừa rồi chính là tùy tiện phát tay áo nhưng là hủy đi bộ y bảo cuối cùng của đệ đó! Không a, hẳn chỉ có thể dám gào thét trong lòng thôi a, thật là khổ sở mà a a a...”

Nhìn vào thủ phạm dám tự ý hủy hoại pháp bảo của mình, Kỳ Phong nhất thời trở mắt không sợ chết nhìn chăm chăm vào tác giả phá hủy tài sản ngoại thân còn lại duy nhất của mình, lại không biết từ lúc nào mà trên thân nam nhân này cũng chỉ còn lại tiết y trắng thuần vì dính nước mà dán sát cả vào người.

Không nhìn thì thôi đã nhìn thì hai mắt Kỳ Phong nhất thời tỏa sáng lấp lánh đến truy vấn thủ phạm cũng quên luôn. “Cơ ngực a, này là niềm mơ ước phần đầu không ngừng của hẳn đó a...”

“Oa...đẹp thật. Thật muốn đưa tay chạm vào a.”

“Thật không công bằng mà, hẳn khổ công rèn luyện lâu như vậy nhưng tại sao cơ thể cũng chỉ có thể đạt đến độ dẻo dai cùng rắn chắc lại không thể lên cơ, mà thứ hẳn muốn là cơ thể sáu múi, sáu múi đó nha.”

Thật ra Kỳ Phong không biết cơ thể của hẳn mỹ đến cực điểm, da thịt trắng mịn không tí vết, cơ thể thon dài vì tập luyện mà trở nên rắn chắc cùng dẻo dai. Chỉ là không có ai nói cho hẳn biết mà thôi.

“Đệ nhìn đã đủ chưa?”

“Ah...đã đủ...đủ rồi.” Giật mình thu lại tầm mắt giả vờ nhìn quanh hang động với ánh mắt chột dạ. “Hu...thật muốn cắn lưỡi mình cho rồi, hẳn đây là vừa mới ở nói cái gì vậy trời!!!”

Diệp Lạc Thần nhìn Kỳ Phong nhất thời cũng không lên tiếng, một lúc sau mới gọi cái người còn đang mặt đỏ tai hồng kia trở về thực tại.

“Đến đây.”

“Ha ha...không cần đâu a, đệ đứng ở chỗ này là được rồi.” Kỳ Phong mặt cười như mếu nhìn nam nhân mặt lạnh với ánh mắt như cầu xin người nào đó có thể buông tha cho hẳn.

“Hẳn mới không muốn đến gần Lạc Thần sư huynh đâu a. Nói đùa gì vậy? Lúc này hẳn rất thanh tĩnh nha, làm sao có thể dám đến gần vị đại thần mặt lạnh này kia chứ.”

“Đến đây. Đừng để ta nhắc lại.”

“Ah...” Nghe âm thanh trầm thấp vang vọng đến hang động. Kỳ Phong cuối đầu do dự không quyết, nhưng nhận được mệnh lệnh không thể không đi qua. “Xong rồi, xong rồi. Hẳn lại đi chọc giận nam nhân băng sơn này rồi phải không a.”

Kỳ Phong cắn răng ép mình bớt run rẩy từ trong hàn thủy đi đến. Rốt cuộc hẳn đây là bị làm sao vậy, vì có gì người ta ra lệnh một tiếng hẳn đã không biết phản kháng còn răm rắp nghe theo?

“Ha...không thể không nghe theo a, người ta là cường giả đó, một tay là có thể chụp hẳn nát thành thịt vụn a. Hẳn thật sự không muốn chết thảm như vậy đâu nha.”

Diệp Lạc Thần cũng không để ý khuôn mặt rầu rĩ miễn cưỡng từ từ đi đến của Kỳ Phong. Thật kiên nhẫn chờ đợi Kỳ Phong chậm chậm đi đến nơi mới xuất ra bình ngọc đồ linh được ra lòng bàn tay, hương thơm nhẹ nhẹ bắt đầu lan tỏa, bàn tay thon dài của nam nhân nhẹ nhàng thoa đều lên người Kỳ Phong.

“Lạc Thần sư huynh, hay là để đệ tự làm đi nha.” Kỳ Phong cả người nhất thời run lên khi bàn tay nam nhân đột ngột chạm vào cơ thể mình.

“Không được.”

Thứ này là dùng thánh hoá trong Ngũ Linh Thánh Hoá cùng với Minh Tâm Thần Hoa luyện chế mà thành. Loại linh dược này cần kết hợp với linh lực mới có thể sử dụng chỉ ít ỏi thế giới này cũng phải là tu vi từ Nguyên Anh kỳ mới có thể miễn cưỡng dùng, mà người mới tu vi Luyện Khí kỳ như Kỳ nhi thì không thể chạm vào tránh làm ngộ thương đến nhục thể. Nhưng những điều này Diệp Lạc Thần hẳn cũng không có đi giải thích cho Kỳ Phong biết.

“Ah...Vâng.” Âm thầm bĩu môi. “Không cho thì thôi hung với hẳn làm cái gì kia cơ chứ.”

Hẳn cũng không biết đó là thứ linh dược gì, giờ phút này hẳn chỉ biết thứ linh dược tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ này được bàn tay người nọ xoa đến đâu thì nơi đó lại trở nên ấm áp lạ thường đến đó, lại có luồng linh lực mà người nọ cố tình áp chế đưa vào cơ thể làm cho Kỳ Phong cả người bỗng trở nên thoải mái hơn bao giờ hết.

Đây là cảm giác gì? Vì sao lại có một có một luồng cảm giác là lạ chạy dọc khắp sống lưng làm hân không thể nào giải thích được. Thật sự khó chịu, “Ừm...” Bất tri bất giác không kiềm chế được mà kêu lên một tiếng lại vội vàng đưa tay lên che lại miệng mình.

Đưa mắt nhìn nam nhân với khuôn mặt tựa trích tiên dù cho trời có sập xuống khả năng cũng không thay đổi sắc mặt kia thì thấy người nọ cũng đang đưa mắt nhìn mình làm Kỳ Phong “soát” cái đồ mặt. “Oh...oh...mặt mặt quá đi. Hân đây là bị làm sao vậy?”

“Lạc Thần sư huynh, đệ có thể ngắt mấy quả trên cây bên kia dùng không? Còn có mấy viên đá xinh đẹp này đệ lấy đi có được không?” Muốn đòi đi cái cảm giác kỳ lạ khi bàn tay nam nhân cố tình chạy loạn trên cơ thể mình cùng với cái không khí xấu hổ này nên hân bắt sang chuyện khác.

“Được, linh quả đệ có thể ngắt bao nhiêu tùy thích, nhưng bảo thạch nếu đệ thích thì ta có thể cho đệ chỉ có điều bảo thạch nơi này thì không thể đào đi.” Diệp Lạc Thần là nói nhưng tay cũng không có ngừng lại mà vẫn đều động linh lực kết hợp linh dược xoa khắp người Kỳ Phong. Hân cũng không có đi giải thích với Kỳ Phong việc mỗi một viên bảo thạch được khảm ẩn trên vách tường đá kia đều có tác dụng của riêng nó, một khi bị đào đi sẽ phá vỡ cân bằng kết giới bên ngoài, nhất định sẽ kinh động đến các vị cường giả đến từ ngoại giới kia.

“Ha ha...sư huynh...nhột...ah...ha tay tay huynh đang để ở chỗ nào đó?”

“Đệ có ý kiến?” Ngược mắt nhìn sư đệ nhà mình với ánh mắt vô tội kiểu như ta chỉ là đang làm công việc của mình mà thôi.

“K...không có...” mới là lạ đó.

“Nhưng huynh đừng...đừng chạm vào nơi đó có được không?” Đó là nơi tư mật a, nơi riêng tư của hân sao có thể để người đụng chạm.

“Đó là nơi nào? Là nơi này, hay là nơi này?” Diệp Lạc Thần vô tội cố tình chi loạn. “Ừm...đều...đều không được chạm.”

Kỳ Phong bất giác đánh cái rùng mình, đầu gục lên vai nam nhân hai tay bất tri bất giác đặt trước ngực nam nhân muốn đẩy người này ra nhưng lại bị người nào đó kéo cả người ôm vào trong lòng bên tai còn vang một lên tiếng cười nhẹ.

“Ách...nam nhân băng sơn này vậy mà lại còn biết cười a. Ah...mà hân...đây là bị nam nhân này đùa giỡn có phải không?”

Vùng vẫy muốn thoát khỏi ma trảo của người nào đó lại bị nam nhân nhất thời siết chặt bên tai lại nghe người nọ thì thầm: “Ngoan! Đệ bây giờ rất thom nha, đã không còn mùi vị của nam nhân khác nữa rồi, thật tốt.”

“Ách...đây là có ý gì?”

Kỳ Phong ngẩng đầu lên nhìn nam nhân đang ôm lấy mình không chịu buông tay với ánh mắt đầy khó hiểu.

“Chắc...Kỳ nhi, đệ thanh thuần như thế này ta biết phải làm thế nào với đệ bây giờ?”

Mặt đối mặt, mắt đối mắt, thời gian tựa như dừng lại chỉ còn đọng lại hương thơm nhàn nhạt của linh dược thoang thoang trong không khí. Kỳ Phong hoàn toàn không biết cảm xúc của mình đối với người nam nhân tựa như trích tiên trước mắt này hiện tại là gì?

Diệp Lạc Thần dứt khoát không nói nhiều, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại mọng đỏ của người trong lòng như hôn một loại bảo vật trân quý một lúc lại phát hiện người trong lòng vậy mà không tập trung nên nhất thời cắn nhẹ.

“Uh...”

Kỳ Phong bất ngờ bị hôn mà không kịp phản ứng, đến khi bị người nào đó cắn nhẹ mới kịp thời nhận ra đôi môi nóng ấm đang chạm vào cánh môi mát lạnh của mình chính là của nam nhân từ đầu đã làm loạn trên người mình bây giờ lại còn hôn mình hôn đến nghiện thì không còn lời gì để nói nữa.

“Ông...Trong đầu đánh ông một cái, đại não dường như muốn nổ tung. Hân đây là đại não bị làm sao vậy?”

“Kỳ nhi! Nhắm mắt lại.”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Biết là bị hôn lại bất lực tránh đi, lại nói đại não cũng không nghe theo sự điều khiển của hân mà rất nghe lời chủ động phối hợp. Kỳ Phong nhắm mắt lại hai tay choàng lên cổ nam nhân môi kề môi không tách rời mà hôn đáp lại.

“Ừm...”

Diệp Lạc Thần được đáp lại trong lòng càng thêm vui vẻ, nụ hôn càng thêm ngọt ngào.

Rời đi đôi môi mọng đỏ vì hôn mà trở nên ướt át hôn dần xuống cổ rồi mút nhẹ để lại một dấu tròn đỏ làm Kỳ Phong cả người không tự chủ mà trở nên run rẩy.

“Ừm...” tiếng rên khe khẽ vang lên như tiếng kêu mời gọi làm trong lòng nam nhân khẽ động lại hôn thêm một lúc mới chịu buông ra.

“Kỳ nhi.”

Đưa mắt nhìn sư huynh nhà mình với ánh mắt khó hiểu, hai người ở cùng một chỗ sư huynh còn gọi hắn làm gì?

“Nhớ kỹ! Sau này không cho phép để lạc mất nó nữa.”

Đưa tay sờ ra phía sau đầu.

“Lạc Thần sư huynh.” Đưa mắt nhìn nam nhân nhưng rất nhanh cúi hạ tầm mắt trong lòng lại hết sức rối rắm.

“Thì ra là Hồn Thiên Lăng. Chẳng phải mấy ngày trước hắn vì muốn đối phó với tên Hắc Diện Quân nên mới đưa tay tháo xuống nhưng vì không đủ lực để kích phát đã vậy còn đánh mất nó rồi đó sao? Hắn đã mấy lần triệu hồi Hồn Thiên Lăng trở về nhưng đều không được. Như thế nào Hồn Thiên Lăng lại nằm trong tay Lạc Thần sư huynh rồi?”

“Nhìn ta.”

“Ah...” Bốn mắt nhìn nhau không nói nên lời lại bất ngờ bị người áp sát, đôi môi vì lạnh mà trở nên run rẩy vì bị làn môi ấm áp của người chiếm đóng.”

“Ừm...Sư huynh.”

“Đây là lợi tức.”

Đưa tay ôm Kỳ Phong vào lòng siết chặt nhìn đôi môi mọng đỏ lần nữa cúi đầu hôn xuống. “Có trời mới biết hắn lo sợ cho Kỳ nhi đến như thế nào.”

“Ừm...ừh...”

“Lạc Thần sư huynh.” Như đã quen với nụ hôn bá đạo của người này Kỳ Phong nhắm mắt để mắt cho người cuồng dã hôn mình, lại cảm giác có luồng khí nóng từ môi Lạc Thần sư huynh truyền sang hàn thủy bây giờ không còn lạnh giá nữa mà thân thể hắn trở nên ấm áp một cách lạ thường, lạ một điều luồng khí nóng theo nụ hôn nóng cháy mà truyền đến tứ chi bách hài làm hắn cả người khoan khoái, linh lực cạn kiệt không ngừng từ từ dâng lên.

“Ah...”

“Kỳ nhi...” Mơ mơ màng màng bên tai lại nghe thấy thanh âm của người nam nhân.

“Ừm...sư huynh.”

“Uh...đừng cần...đệ đau...hức...”

“Nơi này của đệ có từng để người khác chạm qua?”

“Ah.” Kỳ Phong bị hôn cả người trở nên tê dại đầu óc quay cuồng làm gì còn nhớ đến mình đã từng bị người bắt đi, lại đã từng bị người để lại dấu hôn chói mắt.

“Trả lời ta. Nơi này, còn có nơi này của đệ đã từng để người khác ngoài ta chạm qua?”

“Ách...” Kẹp nhẹ hai chân, Kỳ Phong đánh cái rùng mình. Lạc Thần sư huynh hỏi hắn như vậy làm cái gì? Vốn dĩ chưa từng có một ai chạm vào người hắn mà.

“Không...không có.”

“Đệ còn không nói thật!”

“Ah...đau...đau quá...sư huynh...đừng...đừng cần...hức...”

Để lại ấn ký che đi dấu vết mờ mờ chói mắt làm hắn khó chịu do nam nhân khác để lại, lúc này Diệp Lạc Thần mới cảm thấy hài lòng với ấn ký hình răng cưa ẩn trên da thịt trắng nõn kia còn ẩn ẩn tia máu lúc này hắn mới cảm thấy đôi chút hài lòng.

“Kể cả nơi này cũng chỉ có ta được phép chạm vào.”

Cười khỏ áp chế lửa nóng trong lòng, Diệp Lạc Thần là biết hiện tại tu vi Kỳ nhi còn thấp, nguyên dương không thể bị phá, trừ khi đột phá Nguyên Anh kỳ nếu không sẽ ảnh hưởng đến con đường đại đạo của sư đệ về sau.

“Hức...!”

Kỳ Phong không biết Diệp Lạc Thần trong lòng rối rắm. Đưa ánh mắt phủ một tầng hơi nước nhìn khuôn mặt tựa như trích tiên của nam nhân bằng son gàn trong gang tấc mà không dám ai oán.

“Rốt cuộc hắn đã đắc tội người này ở điểm nào, vì sao lại không chịu buông tha cho hắn lại còn làm hắn đau như vậy?”

Không chịu nổi khuôn mặt thánh khiết đơn thuần cùng với ánh mắt chứa đầy hơi nước kia của người trong lòng. Diệp Lạc Thần nhẹ nhàng ôm lấy siết chặt lấy thiếu niên vào lòng cũng đồng thời bá đạo tuyên bố.

“Nhớ kỹ! Đệ là của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Kỳ Nhi, Sao Đây Hãy Để Ta Đến Bảo Vệ Cho Đệ Đi

“Ách...Kỳ Phong hẳn từ lúc nào trở thành là của người này rồi?”

Đưa tay chạm vào một nữa bên khuôn mặt cảm nhận khuôn mặt trắng mịn mát lạnh đẹp không tỳ vết của tiểu sư đệ nhà mình nhìn vào đôi mắt hắc bạch phân minh không chứa một tia tạp chất Diệp Lạc Thần đành phải thở dài đồng thời cũng nhẹ nhàng lên tiếng: “Kỳ nhi, sao đây hãy để ta đến bảo vệ cho đệ đi.”

“Lạc Thần sư huynh!”

“Rất muốn nói đệ hiện tại đã trưởng thành rồi, tính theo thế giới hiện đại thì bây giờ đệ cũng đã 20 tuổi rồi, vả lại đệ tu vi cũng không phải là thấp, đệ có thể tự bảo vệ chính mình thật tốt sư huynh không cần phải lo lắng cho đệ như vậy đâu.” Bất quá nghĩ là nghĩ như vậy mà thôi nhưng Kỳ Phong hẳn lại cũng không có đi nói ra, giờ phút này hẳn chỉ muốn được ích kỷ một lần ở cảm nhận tia ôn nhu hiếm thấy trên khuôn mặt nam nhân băng sơn này mà thôi.

Đưa mắt nhìn khuôn mặt nam nhân đẹp tựa trích tiên bây giờ lại có thêm một tia ôn nhu xuất hiện trên khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi kia làm cho Kỳ Phong có một loại cảm giác giờ phút này thời gian dường như dừng lại, thế gian vạn vật như không tồn tại, thế giới giờ phút này chỉ còn lại hai con người đang mặt đối mặt mắt đối mắt trong mắt chỉ có đối phương, bất kỳ ai cũng không thể xem vào thế giới của hai người, như muốn cùng nhau cảm thụ phút giây âm áp quý báu này lâu hơn nữa.

“Vì sao? Sư huynh chú ý đến Kỳ Phong hẳn là ở điểm nào? Hẳn tu vi thật thấp lại cũng chỉ là ngoại môn đệ tử bình thường không có gì nổi bật càng chẳng đáng nhắc đến. Hay thật sự Lạc Thần sư huynh là thật lòng đối tốt với hắn?”

“Là giả vờ cũng được là thật lòng cũng tốt, vì Kỳ Phong hẳn rốt cuộc có cái gì để cho người ta cần đến lợi dụng kia cơ chứ?”

Vốn dĩ người này còn nhiều lần cứu mạng Kỳ Phong hẳn không phải sao? Cho dù huynh ấy đã nhìn ra được cái gì thì đã thế nào? Thế giới tu chân này mỗi một tu chân giả có ai là không có bí mật? Dù sao thì sau này nếu có cơ hội hẳn cũng nguyện ý chia sẻ bí mật cùng người nam nhân này.

Đối diện Diệp Lạc Thần với ý cười trên mặt lúc này Kỳ Phong mới không do dự lên tiếng trả lời: “Đệ tin huynh!”

“Đệ tin huynh có thể bảo vệ đệ, tin huynh sẽ không phản bội đệ, tin huynh sẽ không bao giờ quên lời nói ngày hôm nay đã từng nói với đệ.” Những lời trong lòng này Kỳ Phong cũng không có đi nói ra, hẳn thử chọn một lần đi tin tưởng nam nhân bạch y này trước mắt này.

Ôm lấy Kỳ Phong vốn còn đang tự thoai chưa kịp hoàn hồn, Diệp Lạc Thần vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của người trong lòng đoạn nói: “Thời gian này Kỳ nhi ở lại nơi này tu luyện cho tốt. Nơi này thực tế là lĩnh trí, tu luyện ở nơi này không sợ tâm cảnh bị ảnh hưởng mà còn giúp tu vi đệ tăng tiến rất nhanh, ta cũng sẽ không rời đi cho đến khi tu vi của đệ phục hồi ta sẽ đưa đệ ra ngoài chỉ là ta cần bề quan vài ngày, nơi này rất an toàn nên Kỳ nhi yên tâm ta luôn ở bên cạnh bảo vệ đệ.”

Diệp Lạc Thần hẳn cũng không có đi nói với Kỳ phong với lại vì đấu pháp với tên Quân Ly cũng chính là Hắc Diện Quân trong mắt Kỳ Phong vì sử dụng quá độ làm hắn bị tổn hao linh lực cần phải được bề quan phục hồi. Vốn Tán Diệp Phiến đã là thần khí nếu gặp phải người khác thì chỉ cần một cái phát tay là đủ, nhưng đối thủ của Diệp Lạc Thần hẳn lần này cũng không phải là người bình thường của tu chân giới, hẳn cần xuất toàn lực mới có thể ứng phó cũng chính vì như thế mới làm cho hắn bị thương.

“Đệ đã biết. Sư huynh yên tâm đệ sẽ tự chăm sóc mình thật tốt.”

Trộm hôn lên khuôn mặt bạch ngọc của tiểu sư đệ nhà mình một cái lúc này y mới chịu buông tha thôi không giằng vò tiểu sư đệ nhà mình nữa.

“Kỳ Phong dường như quên mất mình hiện tại không một mảnh vải che thân, lại cũng không ý thức được hẳn hiện tại là có bao nhiêu dụ hoặc khiến người muốn phạm tội.”

Kỳ Phong bất ngờ bị người trộm hôn còn chưa kịp định thần đã thấy người nào đó đeo vào tay hắn chiếc nhẫn màu xanh ngọc mát lạnh. Theo Kỳ Phong quan sát thì loại nhẫn này được luyện chế cẩn thận không giống với loại nhẫn trữ vật màu đen mà hắn thu được đeo vào tay lại tự động thu nhỏ theo kích cỡ ngón tay làm Kỳ Phong nhất thời kinh ngạc.

“Lạc Thần sư huynh... đây là?”

“Đây là nhẫn trữ vật có cấm chế của riêng ta nhưng Kỳ nhi chỉ cần dụng thần niệm là có thể nhìn vào trong, ta đã để những thứ cần thiết ở bên trong nhẫn cho đệ, chờ đệ khôi phục linh lực thì hãy từ từ xem xét. Còn đây là Truyền Âm Bài, truyền linh lực là có thể dùng, đệ tùy thời có thể gọi cho ta.”

Không để cho Kỳ Phong có thời gian lên tiếng Diệp Lạc Thần vội vàng lách mình biến mất vào trong một góc tối bên trong động ngầm như đang trốn chạy một cái gì đó. Diệp Lạc Thần là biết y nếu còn không đi y sợ mình nhất thời không kiềm chế được mà ăn tiêu sư đệ thanh thuần này mất.

“Quái lạ, huynh ấy vội vàng rời đi như vậy để làm cái gì? Hắn còn chưa có nói lời cảm ơn kia mà. Hừ... là ai vừa mới rời đi còn ở nói bảo vệ Kỳ Phong hắn bây giờ lại chạy trốn chết rồi hả?”

Âm thầm bủi môi Kỳ Phong nhìn theo phương hướng sư huynh nhà mình biến mất tự lẩm bầm cũng mặt kệ huynh ấy lại không tự chủ đưa tay sờ lên cổ nơi bị nam nhân bá đạo này cắn qua vẫn còn ấn đau rất bất giác trộm cười lại âm thầm tự cảm thấy may mắn vì nhục thân mình từng trải qua Tử Vân Chi Khí gột rửa đắp nặng trở nên rất rắn chắc vì thế không dễ để bị phá da xuất huyết như người bình thường vậy, nếu không thật sự không biết phải đi giải thích như thế nào cho Lạc Thần sư huynh hiểu mình nữa.

“Quên đi, trước hết tranh thủ thời gian khôi phục linh lực trở lại rồi hẵng nói đi.”

“Đoạn Hồn mi có ở đó không?”

“Tiểu chủ nhân ta ở đây!”

“Mi có thể nhìn ra bên ngoài không?”

“Tiểu chủ nhân, ta cảm nhận nơi này có thần lực rất mạnh, nếu như ra bên ngoài ta không chắc mình có thể bị phát hiện hay không?”

“Vậy thì quên đi.”

“Tiểu chủ nhân... nhưng mà ta có một cách, nếu như người cho phép?”

“Phải làm thế nào?”

“Ta có thể thông qua nhãn châu của người để nhìn ra bên ngoài a.”

“Ừh...!”

“Tiểu chủ nhân người chỉ cần dụng thần niệm vào một bên mắt là được.”

“Ta hiểu rồi.” Đoạn Hồn mi có thể nói một lần luôn không? Cứ phải để cho hắn lặp lại.

“Ha ha...Ah...đây là nơi nào sao có nhiều thần vật như vậy?”

“Ta cũng không biết, ta được đồng môn sư huynh mang đến đây.”

“Tiểu chủ nhân, người để ý một chút xem kia có phải là Châu Linh Quả không?”

“Mi nói cái quả hình tròn màu trắng đang phát sáng kia sao?”

Đưa tầm mắt chuyển về phía nhóm cây linh quả kia, nhìn kỹ thì rất giống với miêu tả của Xà Vương Huyền nha.

“Ta nhớ Huyền từng nói nếu như tìm được Châu Linh Quả là loại quả hình tròn màu trắng hồng mà thế giới này gọi Bạch Quả, quả này không có tác dụng nhiều với người tu chân nhưng cũng rất khó tìm lại có tác dụng rất lớn đối với đôi mắt của ta nên khi nhìn thấy ta nhất định phải hái nó mang về cho Huyền vì Huyền cần luyện chế Châu Linh Đan cho ta thay đổi màu mắt giúp ta che dấu Tử Nhãn.”

“Đây đúng là Châu Linh Quả rồi, chỉ là Huyền cũng không có nói với ta Châu Linh Quả thật sự phát sáng nha.”

“Tiểu chủ nhân, nơi này có biết bao nhiêu là Hồn Động Nguyên Tinh, tiểu chủ nhân người nhìn linh vận vờn quanh linh thảo linh quả nơi này a. Ta nghĩ Châu Linh Quả này sinh trưởng ngàn năm ở đây vốn hấp thụ Hồn Động Nguyên Tinh nên mới phát sáng như vậy.”

“Thì ra là như vậy.”

“Tiểu chủ nhân ta thấy người vận khí đúng là cực kỳ tốt a. Nơi này mỗi một kiện đều là bảo vật trân quý mà thế gian này khó có thể tìm được nha. Đừng nói linh quả linh dược mà ngay cả hàn đàm này cũng là lấy từ Tinh Tâm Trì trong thần cung của thần đế ra nha. Ai có gang lớn như vậy có thể lấy được thánh thủy a.”

Lời nói vô tâm của Đoạn Hồn lại khiến Kỳ Phong cẩn thận suy nghĩ: “Lạc Thần sư huynh đến cùng là có thân phận gì? Cái gì là Tinh Tâm Trì trong thần cung của thần đế?”

“Thôi không suy nghĩ nhiều nữa, hắn thử một lần đi tin tưởng một người là có gì sai!”

“Chuyện này hẳn là để nói sao đi.”

“Ta có cảm giác tu luyện ở đây sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ, mi có cách nào ngăn chặn xung động linh lực che dấu giúp ta không?”

“Tiểu chủ nhân yên tâm tu luyện, ta sẽ mở rộng kết giới bảo vệ người, tính ra Tinh Tâm Trì này cũng rất có lợi cho tiểu chủ nhân người.”

“Kết giới của người có thể bị người nhìn ra đến không?”

“Tiểu chủ nhân an tâm đi, ta chỉ là mở rộng kết giới quanh người tiểu chủ nhân người nhằm che đi xung động lúc người tu luyện mà thôi, hoàn toàn không làm kinh động đến kết giới xung quanh hàn đàm này cũng nhất định không làm ảnh hưởng đến cái vị đang bế quan trong mật thất kia đâu nên người cứ yên tâm tu luyện, việc còn lại cứ để ta lo.”

“Ách...mi phát hiện ra hần?”

“Ha ha...ta chỉ là cảm nhận được khí tức người nọ mà thôi.” Đùa gì chứ, người đó mạnh như vậy dù nói nó là Đoạn Hồn Thần Bình nhưng cũng chỉ là thần linh khí mà thôi, vừa mới thần niệm người đó còn đảo đến nơi này đó nhưng lại không có ác ý a, là người nọ đưa tiểu chủ nhân đến đây đi, chỉ là nó cũng không muốn bị người này phát hiện tránh gây phiền toái cho tiểu chủ nhân nha.

“Được rồi Đoạn Hồn bắt đầu mở rộng kết giới đi.”

“Được tiểu chủ nhân, người thu lại thần niệm đi ta bắt đầu mở rộng kết giới!”

Thu lại tâm tình trừ bỏ tạp niệm Kỳ Phong chìm vào trong nước bắt đầu tiến vào trạng thái nhập định. Đồng thời cùng lúc đó Đoạn Hồn cũng bắt đầu mở rộng kết giới ra bên ngoài bao bọc lấy Kỳ Phong đem Kỳ Phong làm trung tâm ẩn hạ kết giới.

Kỳ Phong bắt đầu từ từ vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết theo từng vòng chu thiên cùng lúc linh khí cũng từ từ tiến về phía hàn đàm. Kỳ Phong lúc mới đầu vận chuyển linh lực rất chậm nhưng theo thời gian hần cảm thấy không đủ, nếu tiếp tục đi xuống thì linh lực đến khi nào mới có thể phục hồi, hần còn có cái hẹn với Xà Vương Huyền không thể tiếp tục trì hoãn được nữa.

Đã có Đoạn Hồn bảo vệ, Kỳ Phong cũng không muốn cố kỵ thêm nữa, vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết cũng bắt đầu tăng nhanh dần đến cực hạn, linh khí từ bốn phương tám hướng không ngừng tiến nhập vào đáy hàn đàm chạy vào thân thể Kỳ Phong, không những như thế Kỳ Phong còn có cảm giác trong linh khí thuần khiết đến cực điểm còn có một tia khí lạnh cũng xâm nhập vào cơ thể. Đây là cái gì? Có lẽ nào mình lại hút luôn linh khí trong hàn đàm này rồi.

“Tiểu chủ nhân người đừng sao nhãng, đây là chính là Hồn Độn Băng Nguyên ẩn trong linh trì này cũng là nơi một góc của Hồn Độn Băng Nguyên nằm trong hàn đàm này, tiểu chủ nhân người là băng hệ linh căn người có thể thử đi hấp thu nó hay không?”

“Đoạn Hồn. Cảm ơn mi đã nhắc nhở ta, để ta thử đi hấp thu nó xem sao.”

Tiếp tục vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn cùng lúc thử hấp thu chuyển hoá từng chút băng khí trong cơ thể. Ách...dễ dàng như vậy đã có thể hấp thu được rồi. Tâm tình vui vẻ Kỳ Phong tiếp tục tu luyện cùng lúc hấp thu Hồn Độn Băng Nguyên trong hàn đàm.

Nhập tâm tu luyện Kỳ Phong lại không biết hần cũng đồng thời hấp thu linh vận từ thần quả thần thạch đến cả người cũng gần như đem hần làm cho phát sáng. Nếu không có Đoạn Hồn bảo vệ sợ là đã kinh động đến cái vị còn đang bế quan kia đi.

Linh khí, băng khí cùng linh vận không ngừng tạo thành vòng xoáy nhỏ xoay tròn quanh người Kỳ Phong theo từng vòng chu thiên nhanh chóng tiến vào thân thể theo tứ chi bách hải không ngừng mở rộng căn mạch lại làm cho Kỳ Phong có một loại thư sướng như được tắm nước cam lồ lại theo Thiên Địa Hoàng Quyết dung hợp tiến về phía đan điền làm cho đan điền không ngừng được lấp đầy.

Kỳ Phong tiến vào nhập định nên hoàn toàn không biết, lúc này dưới đáy hàn đàm vì được Đoạn Hồn bảo vệ mà cả người hần được bao bọc trong một quả cầu không khí nhỏ nhưng nếu như không có Đoạn Hồn bảo vệ lại có người từ bên ngoài nhìn vào hàn đàm vào lúc này sẽ thấy ở giữa hàn đàm có một vòng xoáy nhỏ đang không ngừng xoay tròn chia ra làm hai thái cực.

Một phần cũng là vì Hồn Độn Băng Tinh cùng Hồn Độn Băng Nguyên tác động nên mới làm cho trạng thái thái cực trong Hồn Độn Không Gian hiện ra bên ngoài lại cũng không có ý định biến mất. Đáng tiếc vào lúc này ai cũng không thể nhìn ra quá trình Kỳ Phong tu luyện.

Trong mật thất Diệp Lạc Thần còn đang nhập định lại giật mình tỉnh lại, hần có cảm giác Kỳ Phong xảy ra chuyện, mở rộng thần niệm nhìn ra bên ngoài lại chỉ thấy tiểu sư đệ chỉ là đang hấp thu linh khí mà thôi. Nhưng có điểm không thích hợp lại không thích hợp ở chỗ nào hần là không thể nói rõ.

Chỉ thấy linh khí không ngừng cuộn cuộn tiến về phía hàn đàm bao bọc lấy tiểu sư đệ nhà mình nhưng hần lại không thể nhìn rõ tình trạng tu luyện của Kỳ Phong là như thế nào được.

“Nhưng cũng có khả năng là vì nơi này linh khí nồng đậm nên Kỳ nhi hấp thu có chút nhanh đi. Cũng phải thôi, Dịch Thần Tông không có loại linh khí nồng đậm thuần khiết này, lại nói Kỳ nhi lúc trước bị trúng độc không nhẹ, có thể giải thích tu vi Kỳ nhi lúc tu luyện ở Dịch Thần Tông cũng chính vì bị ảnh hưởng như vậy nên tu luyện mới tăng tiến chậm đi, hiện tại nơi này linh khí nồng đậm tu luyện gây ra động tĩnh lớn như vậy đó là điều đương nhiên. Không hổ là người mà Diệp Lạc Thần hần muốn đến bảo hộ.”

Diệp Lạc Thần kỳ thật không có nhận ra vì Kỳ Phong được Đoạn Hồn bảo vệ nên y không nhìn thấy rõ hình thái cực trên đỉnh đầu Kỳ Phong a.

Lại nói Diệp Lạc Thần hiện tại cũng không có nghĩ đến tu sĩ của thế giới này tu luyện là hấp thu nguyên khí mà không phải là linh khí trong khi cái mà Kỳ Phong hiện tại đang hấp thu lại là linh khí, một luyện khí kỳ có thể trong cơ duyên hấp thu như vậy linh khí thanh khiết nồng đậm đã nói lên Kỳ Phong đúng và vận khí không thấp a.

Thu lại thần niệm chuyên tâm tu luyện, Diệp Lạc Thần muốn trong thời gian sớm nhất khôi phục lại linh lực rồi đi nơi này.

Dù Diệp Lạc Thần rất muốn để Kỳ Phong tiếp tục tại đây tu luyện nhưng y còn có việc phải làm, để lại một mình tiểu sư đệ lại cũng không an toàn. “Nơi này một khi Diệp Lạc Thần hần rời đi, kết giới tất nhiên sẽ lại lần nữa tự động đóng lại, với tu vi của Kỳ nhi một người là không có khả năng thoát đi ra ngoài.” Những điều này Diệp Lạc Thần cũng không có đi nói cho Kỳ Phong biết vì hần thật sự cảm thấy không cần thiết.

Lại nói vào lúc này bên trong Hỗn Độn Không Gian lại lần nữa xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Đột Phá Kim Đan

Vào lúc này trong Hỗn Độn Không Gian lại đất bằng dậy sóng, núi lở đất run tạo nên những con địa chấn ầm ầm nổ vang.

Nếu như trước đây Hỗn Độn Không gian chỉ có vài ngọn núi nhỏ thì bây giờ đồi núi gập ghềnh tầng tầng lớp lớp. Nếu Kỳ Phong có mặt trong không gian vào lúc này hần nhất định sẽ kinh ngạc mà thốt lên “Hỗn Độn Không Gian tự động kiến tạo, cái này cũng quá không khoa học đi.” Đáng tiếc Kỳ Phong hiện tại còn đang ở dưới đáy hàn đàm tu luyện nên hoàn toàn bỏ qua quá trình kiến tạo lần thứ hai của không gian.

Không gian oanh động là vậy nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến tiểu Hòa. Vào lúc này tại khu vực kết giới nơi tiểu Hoà tu luyện nhưng lại cũng không yên tĩnh. Chín cột nước xoáy từ dưới đáy linh thủy hồ không ngừng cuộn cuộn bốc lên cao tạo thành cửu thác chí thiên, từng cột lốc xoáy như những thác nước chọc trời đổ ngược lại mang theo từng đạo linh lực cuộn cuộn muốn phá tan cửu thác chí thiên lại như bị thứ gì đó vây khốn không thể phát tán.

Linh thủy hồ được Kỳ Phong tạo kết giới bảo vệ nên không sợ sự tác động từ bên ngoài, nếu không! bạo thiên liệt địa bên ngoài kết giới chỉ sợ đã đánh nát linh thủy hồ không còn một mảnh.

Dưới đáy Linh Thủy Hồ tiểu Hòa bị bao bọc trong một cái kén khổng lồ màu huyết vụ không ngừng co giãn giống như tùy thời có thể nổ tung.

Bên trong chiếc kén, cơ thể tiểu Hòa đang không ngừng chuyển hoá lớp da cũng từ từ nứt ra, từng đạo chú văn mang theo sắc đỏ cũng theo đó không ngừng tràn ra lại dung nhập toàn bộ vào chín cột thác nước.

Chín cột xoáy nước từ từ chuyển dần sang màu đỏ thắm. Từng cột xoáy nước từ từ xuất hiện từng đạo chú văn ẩn ký chạy dọc theo cột xoáy nước như có định luật, những đạo chú văn ẩn ký ấy dường như có linh tính không ngừng hút lấy linh khí bên trong cửu thác sau đó những đạo chú văn ẩn ký từ từ dung nhập hoà vào làm một tạo thành cửu thác chú văn.

Chín đạo chú văn ẩn ký lấy tốc độ ánh sáng trong nháy mắt lao xuống đáy linh thủy hồ bao bọc lấy chiếc kén xoay tròn một vòng cũng hút đi toàn bộ huyết vụ, chiếc kén bảo vệ tiểu Hoà bên trong từ từ mờ dần sau đó chú văn ẩn ký lại nhanh chóng thay thế rồi lại biến mất vào trong cơ thể tiểu Hòa.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt từng đạo chú văn hoàn toàn che phủ cơ thể Huyết Hoà một cách quý dị lại cũng chỉ trong nháy mắt cơ thể Huyết Hoà bạo phát ra một lực lượng hoà diễm nóng rực tựa như muốn thiêu rụi thiên địa.

Nếu như không có kết giới ngăn cản chỉ sợ lúc này toàn bộ không gian đã biến thành tro tàn bởi vì ngọn lửa này chính là diễm hoà là hoà từ địa ngục đã tuyệt tích từ ba ngàn năm trước.

Chỉ nghe thấy dưới đáy linh thủy hồ phát ra một tiếng thét thật dài chấn động không gian xuyên qua kết giới hoà vào thanh âm ầm ầm bên ngoài kết giới, chủ nhân tiếng thét tựa như ché Hỗn Độn Không Gian còn chưa đủ rung chuyển nên muốn tạo thêm con địa chấn rồi lại trở nên im bật, cùng lúc đó chín cột xoáy nước không còn lực chống đỡ cũng cùng lúc đổ ầm ầm vào lòng linh thủy hồ tạo thành làn sóng xao động một lúc rồi toàn toàn trở nên tĩnh lặng.

Cùng lúc này bên dưới địa động!

Diệp Lạc Thần thu lại thần niệm nên cuối cùng cũng không có phát hiện ra giờ phút này vốn dĩ kết giới được Đoạn Hồn chống đỡ vào một ngày trước hiện giờ đang có dấu hiệu bị rạn nứt.

Vốn hình thái cực hiện ra ngoài cũng không phải chỉ đơn giản nhìn bằng mắt thường vô hại như vậy.

Một nửa thái cực là băng nguyên nữa còn lại là lõi nguyên không ngừng xoay tròn, băng lõi không ngừng giao thoa.

Giờ phút này trong cơ thể Kỳ Phong từng tia lôi nguyên cùng từng tia băng nguyên không ngừng kết hợp cùng nhau chạy dọc khắp căn mạch làm cho Kỳ Phong có một cảm giác như cả người bị đốt cháy rồi lại đột ngột nhận lấy từng đợt băng giá đánh úp lại, cả quá trình là một chuỗi cực hình tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần nhưng rất nhanh sau đó lại như được tắm dưới dòng suối thanh mát.

Băng lôi chạy đến đâu căn mạch lại tiếp tục mở rộng đến đó cuối cùng lại xoáy tròn chìm vào trong biển thức hải mà vào lúc này hình thái cực trên đỉnh đầu Kỳ Phong cũng hoàn toàn biến mất, một cảm giác thư sướng dần lên đỉnh đầu làm cho Kỳ Phong cứ muốn đắm chìm vào trong dòng suối thanh mát đó không muốn rời đi.

Một ngày sau Kỳ Phong đem linh lực hoàn toàn khôi phục về Trúc Cơ kỳ cao nhất nhưng cũng không ngừng lại đó. Linh khí chạy vào cơ thể càng ngày càng nhiều đan điền không ngừng ngưng tụ dồn nén đến cực hạn, linh khí kết tụ dồn nén đến cực hạn trong đan điền nhanh chóng hoá lỏng lại rất nhanh cô đặc trở nên rắn chắc hơn bao giờ hết.

Vào lúc quan trọng nhất:

“Rắc..”

“Đoạn Hồn! Bảo vệ kết giới.”

“Vâng, tiểu chủ nhân. Ta ở, không có việc gì.” Đoạn Hồn cũng không nói nhiều chỉ là bản thể nó run lên một chút. Nó cũng không có nghĩ tiểu chủ nhân cư nhiên tu luyện lại nghịch thiên đến như vậy, Đoạn Hồn tự cảm thấy may mắn vì nó là Đoạn Hồn Thần Bình thần lực lại không phải là thấp nếu không nó thực sự đã gây ra đại họa. Gia tăng kết giới lần nữa tu bổ chỗ bị rạn nứt, nó nhất định phải bảo vệ thật tốt tiểu chủ nhân của mình.

Lại nói về Kỳ Phong sau khi cảnh báo Đoạn Hồn thì bắt đầu tăng nhanh tốc độ hấp thu linh khí. Kỳ Phong biết hần hiện tại là muốn đột phá, linh khí không còn nơi để chứa đựng đồng loạt tấn công muốn phá tan đường linh mạch làm đường linh mạch toàn thân càng cứng như muốn nổ tung, dù là như vậy Kỳ Phong vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn vẫn không có rơi chệch lại mà lại còn có chiều hướng gia tăng.

Kỳ Phong trong quá trình tu luyện với hần đột phá chưa từng nghĩ sẽ đi sử dụng cái gì đan dược đến phụ trợ, bởi vì hần không muốn phụ thuộc quá nhiều vào đan dược. Đối với Kỳ Phong đột phá tự nhiên mới là toàn vẹn nhất.

Nơi này linh khí nồng đậm nên không cần có đan dược gì mới có thể kết đan bởi vì vốn nơi này đã là linh tri hần đang ở bên trong nguồn linh khí khổng lồ thì cần gì đến đan dược linh thạch nào đến phụ trợ nữa cơ chứ.

Nghĩ như vậy Kỳ Phong quyết tâm mượn nguồn linh khí khổng lồ này đến đột phá.

Đan điền như một bầu hồ lô căng phồng đau đến muốn nứt ra. Nhưng lại được dòng nước mát từ hỗn độn băng nguyên xoa dịu rồi lại theo dòng tuần hoàn tiếp tục tra tấn độ chịu đựng của Kỳ Phong.

Cũng không biết qua bao lâu rốt cuộc Kỳ Phong biết mình đã đến cực hạn. Luân linh khí khổng lồ bị chặn bên ngoài đan điền lại giống như bị thứ gì đó bên trong đan điền tham lam hút lấy.

Một viên hình tròn lớn hơn quả trứng gà mang màu tím toả sáng lấp lánh không ngừng xoay tròn bên trong đan điền dường như đang bao bọc lấy thứ gì đó bên trong không ngừng chuyển động.

Lại không mất bao lâu thời gian từng đạo âm thanh “tách..tách..tách..tách..tách..” không ngừng vang lên. Năm cánh tử liên đồng loạt tách ra bên trong xuất hiện một viên màu vàng ánh kim nhỏ nhỏ như quả trứng gà đang trôi lơ lửng trên đài tử liên.

Mà vào lúc này trên bầu trời Bách Lý Sơn lại xuất hiện dị tượng làm kinh động đám yêu thú yêu vương không ngừng rống lên từng hồi tựa hồ vô cùng kích động nhưng lại dường như tỏ ra sợ hãi một thứ sức mạnh nào đó mà đồng loạt hướng về một phía phủ phục trên mặt đất.

Trên bầu trời Bách Lý Sơn hiện ra một đóa hoa sen từ sắc bắt đầu nở rộ chiếu rọi xuống bên dưới từng tầng quang mang màu tím, nhưng cũng chỉ qua thời gian ngắn lại lập tức biến mất nhưng cũng chỉ cần có như vậy đã đủ làm cho đám yêu vương kích động không thôi, tất cả bọn chúng vừa mới nhận được thánh tẩy. Đây là kỳ ngộ cầu còn không được, ba ngàn năm đây là lần đầu tiên bọn chúng nhận được thánh tẩy có nghĩa từ đây về sau chúng nó là có cơ hội đột phá lên tầng cao mới cùng với hoá hình còn không sai biệt lắm.

Đồng loạt rống lớn một tiếng đám yêu vương bắt đầu rút trở về hang động đi bé quan chỉ còn lại đám yêu thú cấp thấp ở một bên không ngừng kích động làm dẫn không ít cường giả lao đến vây quanh bên ngoài Bách Lý Sơn.

Trải qua ba ngàn năm đây là lần đầu tiên đám yêu thú bọn chúng có cơ hội có thể đột phá, nói không kích động mới thật sự là lạ.

Dị tượng bên ngoài cũng không làm ảnh hưởng gì tới việc Kỳ Phong ngưng kết Kim Đan cũng như làm kinh động đến cái vị đang tu luyện bên trong thạch thất kia.

Đài sen trên bầu trời Bách Lý Sơn biến mất đồng thời cùng lúc đó đài sen bên trong đan điền cũng đồng thời tán đi chỉ để lại một viên Kim Đan màu ánh vàng nằm yên bên trong đan điền.

Kỳ Phong là biết Kim Đan kết thành.

Không dám dừng lại một khắc Kỳ Phong biết viên Kim Đan mỏng manh vừa mới hình thành vô cùng yếu ớt nếu như bây giờ không tiếp tục ổn định vậy khả năng bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến hẳn cũng không muốn kiểm củi ba năm thêu một giờ nên tận dụng linh khí còn đang lưu chuyển cuộn cuộn như thủy triều bên trong cơ thể tiếp tục dẫn dắt cũng cố Kim Đan.

Ba ngày sau cuối cùng hẳn cũng ổn định tu vi ở Kim Đan sơ kỳ lúc này mới ngừng linh chuyển thu thập đứng lên lại cảm thấy có gì đó không đúng. Kiểm tra một vòng mới phát hiện thì ra mình từ đầu đến cuối không một mảnh vải che thân.

“Oh...” Thất thanh kêu ra tiếng rồi lại đưa tay che lại miệng mình, “oa... thật là mất mặt mà.”

Lấy tay che mặt âm thầm than thở, “ông trời hiện tại có thể cho thiên lôi xuống đánh hẳn luôn không?”

Kỳ Phong hoàn toàn không biết trên bầu trời Bách Lý Sơn hiện tại mây đen cuộn cuộn không ngừng kéo tới lại còn mang theo sấm sét làm cho đám yêu thú từ trong vui sướng trở nên sợ hãi mà chạy tán loạn trong khi đó đám cường giả vây quanh Bách Lý Sơn cũng nhận thấy có điều không đúng nhưng hoàn toàn không biết là có chuyện gì xảy ra lại không một ai dám tiến vào trung tâm Bách Lý Sơn tra xét.

Kỳ Phonghắn cũng không có biết cái câu than thở nhất thời buột miệng lại đem thiên lôi kéo đến thật, chỉ là nơi này được trận pháp bảo vệ mà hẳn lại còn được Đoạn Hồn bảo vệ nên một chút cũng không biết mình vì đột phá Kim Đan lại lần nữa đưa đến lời kiếp.

Động tĩnh bên ngoài không một chút nào ảnh hưởng tới cái người vô tâm không phổi Kỳ Phong, hiện tại đầu óc cũng không rảnh rỗi đang ở nghĩ chính mình là bị người nào đó nhìn thấy hết từ đầu đến chân, “oa...trong sạch của ta a...trời của ta a...sao này ta còn muốn gả cho người đâu!”

“Đoạn Hồn mau giải kết giới, ta muốn ra ngoài.”

“Tiểu chủ nhân, người thật sự muốn ta giải giới bây giờ sau?” Nhìn lại mình một thân mát mẻ Kỳ Phong nhất thời đỏ mặt may mà Đoạn Hồn không thấy lúc này mới kịp tỉnh táo một chút sau đó lên tiếng.

“Ách...mi chờ một chút.”

“Phải tìm y phục mặc vào, hẳn cũng không thể làm chuyện mất mặt cứ để cả người trần trụi thế này đi ra hàn đàm được.”

Dụng thần niệm nhìn vào chiếc nhẫn Lạc Thần sư huynh cho mình, “ah...bên trong vậy mà lại còn rộng gấp mấy lần hai chiếc nhẫn mà mình thu được nha.”

Lại nói bên trong tuy rộng nhưng cũng không có quá nhiều đồ, chỉ có một chiếc giường đóng kín không biết cất chứa cái gì, vài hộp ngọc, không có nhiều phù chú nhưng ngược lại có rất nhiều linh quả bảo thạch cùng vô số đan dược còn có vô số Tích Cốc Đan.

Lạc Thần sư huynh đây cũng coi như là hào phóng đi, mà sư huynh cho hẳn nhiều Tích Cốc Đan như vậy để làm gì? Lại không cho hẳn đồ ăn. Đây khác nào làm cho hẳn lấy đan dược đến ăn thay cơm có phải hay không?

Nhớ lại cái mùi vị nhạc nhẽo vô vị kia Kỳ Phong thật sự là không muốn đi đụng đến một viên Tích Cốc Đan nào nữa đâu a.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Rời Đi Hàn Đàm

Diệp Lạc Thần cũng không có biết Kỳ Phong tu vi như vậy cao, hẳn cũng chỉ biết Kỳ nhi của hắn tu vi là Luyện Khí kỳ mà thôi mà thật ra Diệp Lạc Thần ngoài Tích Cốc Đan ra hẳn cũng không có linh thực nào khác đến cấp cho Kỳ Phong. Kỳ Phong là không biết, ở cảnh giới của Diệp Lạc Thần bây giờ một thời gian dài không cần sử dụng cái gì linh cốc linh thực cũng là không có vấn đề gì.

Thật ra Kỳ Phong hẳn vốn là thần thể lại vừa mới đột phá một cái cảnh giới hẳn cũng có thể trong thời gian dài không cần ăn uống vẫn có thể tồn tại mà không sợ bị đói chỉ là hẳn là người Hiện Đại ba ngày không ăn sẽ cảm thấy không quen cho nên theo thói quen trừ khi tu luyện nếu không hẳn nhất định là sẽ trốn vào không gian đi làm đồ nướng.

Bỏ qua cảm giác muốn đem động vật bên trong Hỗn Độn Không Gian ra làm thịt nướng, hẳn lại tiếp tục dùng thần niệm đảo quanh nhẫn trữ vật.

Bên trong chiếc nhẫn ngoài những thứ hắn nhìn thấy ra thì cơ hồ đều là khoáng trống cũng không còn có thêm vật gì khác nữa. Ách mà khoan đã, hình như hắn vừa nhìn thấy thứ gì đó màu trắng vừa xuất hiện bên trong thần niệm rồi lại nhanh chóng biến mất.

Dụng thần niệm truy tìm, “oh bên trong nhẫn vậy mà còn có một đám mây nhỏ như bàn tay đang muốn chạy trốn nha, nhìn có vẻ quen quen hình như hẳn nhìn thấy ở đâu rồi thì phải?” Nghĩ nghĩ rồi lại như có thứ gì vừa loé lên trong đầu nhưng sau đó thẳm lắc đầu cười cười. “Làm sau có thể?”

Lắc lắc đầu xua tan đi suy nghĩ không có thật làm việc quan trọng trước vẫn hơn, đám mây nhỏ còn ở bên trong nhẫn kia một lúc nhất thời cũng không

thể chạy đi đâu được, việc quan trọng bây giờ là tìm đồ che đậy cơ thể đã, hấn không thể cứ để cả người không một mảnh vải như thế này mà bước chân ra khỏi linh trì này được.

Nhìn một vòng quanh nhẵn trừ vật lại tuyệt nhiên không nhìn thấy một bộ y phục nào thì Kỳ Phong cả người bắt giác run lên lại không biết vì lạnh hay là vì giận.

Tên Hắc Diện Quân đáng ghét, truy đuổi Kỳ Phong hấn lâu như vậy làm hại hấn vì kích hoạt truyền tống phù mà linh lực cạn kiệt biến thành cái bộ dạng nghèo túng như thế này, Kỳ Phong hấn từ lúc có ký ức cho đến bây giờ có khi nào phải trải qua tình cảnh không dám nhìn người như thế này không cơ chứ.

“Cả người trải qua lôi kiếp bị đánh cho toàn thân cháy đen không nói y bào lại rách rưới không chịu nổi cứ như thế mấy ngày liền chạy rong. Chắc... nghĩ lại tình cảnh của hấn mấy ngày trước nếu mà ở hiện đại nhất định sẽ bị đăng báo tìm thân nhân cho bệnh nhân tâm thần đi. Hấn chính là nghĩ thôi cũng đã thấy rùng mình rồi.”

Thế này hấn biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ phải giấu mình ở dưới đáy hàn đàm chờ Lạc Thần sư huynh xuất quan sau đó làm mặt dày đi mượn y phục mặc. Oh...hấn thật sự là làm không được a.

Nghĩ đến mình sẽ phải đi mượn đồ để mặc lại lần nữa bị người nào đó nhìn thấy cơ thể không một mảnh vải che thân, khuôn mặt Kỳ Phong bắt tri bắt giác nóng lên.

Đưa tay vô vô hai bên má lấy lại bình tĩnh lại nghĩ còn có chiếc rương hấn còn chưa có xem qua đâu.

Dụng thần niệm mở ra chiếc rương bên trong nhẵn, Kỳ Phong lúc này rất muốn cười “hấn đúng là tự mình doạ mình mà.” Bên trong rương cất chứa toàn bộ là y bào lại nói Lạc Thần sư huynh là người ưa thích sạch sẽ nên một rương y bào này chỉ toàn một màu trắng thuần. Kỳ Phong lắc lắc đầu lấy ra một bộ mặc vào trên người lại lấy tay vuốt nhẹ.

"Pháp bào nha, là đồ tốt lại tự động thu vừa kích cỡ cơ thể hấn nữa ha ha...Kỳ Phong hấn cuối cùng cũng có thể ngẩng mặt nhìn trời rồi."

Đoạn Hồn từ đầu đến cuối không nói một tiếng mà chỉ âm thầm đỡ trán dù là nó cũng không có trán để mà đỡ nên chỉ có thể âm thầm than thở. Tiểu chủ nhân a, ta còn ở đây a người có thể đừng tự kỷ như vậy nữa có được hay không? Cũng chỉ là mặc vào trên người một bộ đồ thôi mà có cần vui đến như vậy hay không?

Thật ra Đoạn Hồn nó cũng là theo tiểu chủ nhân nhà mình đi đến Hiện Đại nha, mấy cái việc khoe da khoe thịt với nó cũng không hiếm lạ.

Kỳ Phong mà biết ý nghĩ này của Đoạn Hồn hấn nhất định sẽ gào lên: Mì cứ như ta cả người trần trụi chạy rong ngoài đường thử mà xem!

Đáng tiếc Đoạn Hồn nó cũng không có thực thể nên việc có mặc đồ hay không có mặc đồ đối với nó mà nói cũng không ảnh hưởng gì đến nó.

Vì thế nên Đoạn Hồn cũng không có kết nối cùng tiểu chủ nhân nhà mình, nó chỉ chờ tiểu chủ nhân kích động qua đi sau đó cùng tiểu chủ nhân rời khỏi đáy hàn đàm này là được rồi.

Mặc vào y bào Kỳ Phong lại cẩn thận suy nghĩ, lần trước hấn đột phá Trúc Cơ không ngờ dẫn đến lôi kiếp, lần này có phải hay không đột phá Kim Đan có thể hay không cũng lại dẫn đến lôi kiếp.

"Đoạn Hồn mi có cách nào che dấu khí tức cho ta không? Ta không thể trải qua lôi kiếp vào lúc này được, ách...ta cũng không muốn cả người cháy đen quần áo rách rưới chạy trốn đâu. Nếu ra khỏi nơi này lại dẫn đến lôi kiếp thì ta biết phải làm sao? Lại nói bên cạnh ta còn có Lạc Thần sư huynh, mi nghĩ xem nếu bây giờ ta bị bại lộ thực lực chân chính vậy ta đây phải như thế nào giải thích cùng Lạc Thần sư huynh."

Đoạn Hồn: "Cách thì ta cũng có nhưng mà tiểu chủ nhân việc này thật sự là nghịch thiên, nghịch lại thiên đạo đến lúc nhận lấy thiên phạt nhất định sẽ rất khổ sở."

Kỳ Phong thân mình bắt giác run lên nhưng hấn còn có lựa chọn sao? Hấn cũng không có nghĩ tới nhanh như vậy lại tăng lên một cái cảnh giới. Nếu mà tu chân giả của thế giới này biết được Kỳ Phong hấn công pháp tu luyện lại là nghịch thiên như vậy một khi bị người mơ tưởng truyền đi ra ngoài vậy hấn nghĩ cũng đừng có nghĩ qua được ngày tốt.

Nghĩ như vậy Kỳ Phong thâm hạ quyết tâm

"Không sao mi nếu đã có cách vậy thì cứ việc che dấu giúp ta là được." Thiên phạt thì thiên phạt hấn sẽ cố gắng chống đỡ bây giờ Kỳ Phong hấn cũng chỉ còn có một sự lựa chọn này mà thôi. "Tiểu chủ nhân, người thử điều động Tử Linh đem viên Kim Đan bao lấy."

"Được nhưng ta sao này có thể sử dụng Tử Linh hay không? Còn có, ta có thể sử dụng linh lực hay không?"

Đoạn Hồn: "Tử Linh không thể dùng, trừ khi tiểu chủ nhân người muốn trải qua lôi kiếp. Còn về linh lực người có thể tự do vận dụng vì Tử Linh là pháp thân của người cho nên nó không vây khốn linh lực của người, tiểu chủ nhân người có thể yên tâm."

"Ừh cảm ơn mi, Đoạn Hồn."

Điều động Tử Linh đến bao bọc viên Kim Đan che dấu khí tức sau đó lại ép mình dồn nén tu vi trở về Luyện Khí tám tầng thực lực lúc này Kỳ Phong

hắn mới có thể yên tâm.

Dùng linh lực hộ thể, để cho Đoạn Hồn thu lại kết giới Kỳ Phong lập tức lao ra khỏi hàn đàm.

Đến đây đã nhiều ngày nhưng đây là lần đầu tiên hắn chính thức đặt chân lên địa động này a. Cảm giác linh khí dày đặc này thật đúng là dễ chịu. Nếu như không phải còn có việc không thể tiếp tục lưu lại tại đây nếu không hắn nhất định phải trốn ở nơi này vài năm tu luyện, đến khi đạt đến Nguyên Anh kỳ mới nghĩ đi ra ngoài.

Kỳ Phong thật sự cũng đã suy nghĩ qua, với tốc độ tu luyện của hắn bây giờ thật sự có nhất thiết phải dùng đến vài năm thời gian để tiến đến Nguyên Anh kỳ hay sao?

Thật sự mà nói thì Kỳ Phong từ khi đến thế giới này đến khi bước vào Kim Đan sơ kỳ cũng chỉ dùng hai năm thời gian. Không phải tu chân giả nào của thế giới tu chân này cũng nghịch thiên như hắn vậy a.

Ở thế giới tu chân này cho dù là người có thiên phú cỡ nào, có tài bảo rót vào tu luyện đến bao nhiêu thì tốc độ tu luyện cũng không thể bằng Kỳ Phong hắn nghịch thiên mà đi như vậy được. Lại nói Kỳ Phong hắn mới vừa trải qua một trận lòi kiếp lại chỉ trong vòng một thời gian rất ngắn lại là đột phá Kim Đan, đây chính là biến thái trong biến thái a.

Nhưng mà làm người cũng không thể có quá nhiều lòng tham, hắn nếu đột phá quá nhanh căn cơ không ổn định như vậy cũng không phải là việc gì tốt.

.....

Lạc Thần sư huynh còn chưa có xuất quan, dù là đã được chủ nhân nơi này đồng ý nhưng mà hắn cũng không thể mặt cứ dày dáo bảo vật nơi này đem đi làm của riêng trong khi chủ nhân còn không có mặt.

Vốn lúc đầu Kỳ Phong còn nghĩ trước khi rời đi nơi này thì thu thập một vài thứ nhưng những thứ hắn cần đều được sư huynh để vào trong nhẫn trữ vật cả rồi vốn không cần thêm thứ gì nữa. Lại nói Kỳ Phong hắn cũng không phải là người tham lam, Lạc Thần sư huynh cho hắn nhiều đồ tốt như vậy với hắn một người đơn giản mà nói đã là quá đủ.

Đi một vòng quanh không gian đến dưới tầng linh thụ bên trên linh quả phát ra từng trận hương thơm thật kích thích người mà. Từ khi rời khỏi ngọn Phục Sơn làm hắn thương nhớ kia tuy rằng nơi đó quả đại phong phú nhưng lại cũng không thể so bì với linh quả nhìn đã muốn ăn này nha.

Không dụng linh lực, chỉ đơn giản nhún chân nhẹ nhàng nhảy lên ngắt lấy vài quả linh quả. Kỳ Phong cũng không biết Lạc Thần sư huynh khi nào thì mới xuất quan, tốt nhất là tìm một góc ngồi xuống nhắm nháp trái cây chờ người vậy.

Đợi qua nửa ngày cánh cửa động rốt cuộc cũng bật mở. Xuất hiện trong mắt Kỳ Phong vẫn chính là nam nhân bạch y với khuôn mặt lạnh lùng đẹp tựa trích tiên làm Kỳ Phong cứ như vậy nhìn đến xuất thần.

"Kỳ nhi!"

Diệp Lạc Thần bước chân đi đến từ trên xuống dưới đem Kỳ Phong nhìn kỹ sau đó thần nhiên nói một câu: "Không tệ, khôi phục rất tốt."

Kỳ Phong nhìn nam nhân bạch y đến xuất thần quên cả việc phải đứng lên đến khi đôi giày trắng xuất hiện trước mặt cùng với giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai lúc này hắn mới giật mình hồi thần bất tri bất giác trên mặt hiện lên một mảng hồng hồng khả nghi.

"Ta tốt nhìn sao." Nếu là người khác dám đưa mắt nhìn Diệp Lạc Thần hắn chăm chăm như vậy chắc chắn đã không còn mạng nhưng chi cần là Kỳ nhi thì muốn nhìn bao lâu cũng được.

"Ah! Vâng sư huynh." Xấu hổ quá, hắn vậy mà nhìn người ta đến ngẩn người. Ah...mà Lạc Thần sư huynh vừa rồi nói cái gì nhỉ?

Kỳ Phong cúi đầu nhanh chóng đứng lên lại vì vội vàng cũng có thể là do ngồi lâu máu không kịp lưu thông nên cơ thể không được ổn định cả người lao đảo một cái muốn té ngã. Cứ nghĩ mình thôi xong rồi, nhưng đau đớn trong tưởng tượng...không có mà là đầu va vào lồng ngực rộng lớn cả người lại rơi vào cái ôm hữu lực, giật mình muốn rời đi lại lần nữa bị đôi cánh tay rắn chắc kéo lại siết nhẹ.

"Cái này có thể xem là Kỳ nhi chủ động thương nhớ ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Cầu Linh Châu Quả, Ly Khai Địa Động

Kỳ Phong vì đứng không vững mà ngã nhào vào lồng ngực rộng lớn, cứ nghĩ mình nhất định xong rồi nhưng lại được người đưa tay đỡ lấy mới không bị thân mật với đất, đang định nói lời cảm ơn lại nghe thấy thanh âm của nam nhân mang theo ý cười nhàn nhạt vang lên bên tai làm cho hắn thân mình nhất

thời trở nên cứng đờ, nhưng rất nhanh lại lấy lại tinh thần nhưng lúc này vì bị câu nói bá đạo của nam nhân làm Kỳ Phong thật chỉ muốn đánh người.

Lại nói hai nam nhân một lớn một nhỏ cùng vận bạch y như tuyết, người như trích tiên người tựa thiên tiên ôm nhau cùng một chỗ trong rất hoà hợp không gì có thể phá vỡ khoảnh khắc này.

Ánh mắt nhu hoà lại mang theo ý cười nhàn nhạt, lại nhìn người trong lòng vì bị mình trêu chọc mà vành tai đỏ lên, Diệp Lạc Thần âm thầm thở dài, tiểu sư đệ da mặt thật là mỏng.

Dù là nghĩ như vậy nhưng Diệp Lạc Thần lại cũng không có nghĩ buông ra tiểu thân thể gầy yếu trong ngực, dường như ôm thôi y cảm thấy như vậy còn chưa đủ, lại nghe thấy âm thanh tựa như tiếng mèo kêu từ trong lòng ngực vang lên làm y càng thêm ngứa ngáy khó nhịn nên ôm người trong lòng càng thêm siết chặt như muốn đem người tiến nhập vào trong thân thể mình vậy.

Cảm thấy không khí tựa hồ có chút không đúng hần mới vội vàng trả lời “Mới không...không có.” Kỳ Phong đỡ khóc đỡ cười. Hần mới không có a, hần khi nào thì nhớ người này rồi?

Kỳ Phong lấp bắp trả lời lại nghe thấy tiếng cười khê làm cho hần càng thêm buồn bực. Sau khi nghe người này cười khê Kỳ Phong mới biết là mình bị đùa giỡn trong lòng càng thêm ảo não càng tận lực cúi thấp đầu.

“Người này đây không phải là trêu chọc hần đến nghiện rồi đó chứ? Lạc Thần sư huynh, huynh trêu chọc ta vui vẻ như vậy sao?” Kỳ Phong âm thầm bủi môi tự nói trong lòng.

Hai người bên trong địa động khanh khanh ta ta lại không biết rằng chính mình vừa tránh thoát khỏi một trận tai kiếp.

Vốn Kỳ Phong kết đan đưa đến lôi vũ cũng đồng thời kéo không ít cường giả đến, nhưng vì nghịch thiên áp chế che dấu vết tích kim đan nên mây đen cùng lôi quang mới dần tản đi cũng làm cho đám cường giả đến xem cuộc vui thấy không có gì thú vị cũng nhanh chóng rời đi.

Chẳng qua sau khi hai người Kỳ Diệp rời đi, ngày hôm sau lại cũng không biết là ai rảnh rỗi rải lời đồn khắp tu chân giới khiến cho tu chân giới nhanh chóng lan truyền làn sóng tin đồn yêu vương tọa trấn Bách Lý Sơn trong quá trình độ kiếp không thành dẫn đến bạo động yêu thú, Bách Lý Sơn trận pháp đã bị lung lay.

Chúng tu chân giả nghe nói có thể xâm nhập Bách Lý Sơn nên điên cuồng tranh nhau tiến vào. Đáng tiếc bọn họ là có đi mà không có về làm cho tu chân giới lần nữa nổi lên một trận cuồng phong nhất thời không ai dám tiến vào Bách Lý Sơn nữa bước. Trong thời gian ngắn cũng đem chuyện thú triều tại Vạn Lâm Sơn cùng với cái tên luyện khí kỳ được cho là thả ra quái thú trước đó không lâu cũng quảng luôn ra sau đầu, thay vào đó là nơi nơi đồn thổi đem Bách Lý Sơn lần nữa trở thành cấm địa toàn tu chân giới.

.....

Nói đến Kỳ Phong vì tận lực cúi đầu không dám để cho người nào đó nhìn đến khuôn mặt xấu hổ của mình nên Kỳ Phong không biết khuôn mặt của mình hiện tại có bao nhiêu là đáng yêu. Đáng tiếc dù cho Kỳ Phong có tận lực che dấu cảm xúc nhưng vẫn không thoát khỏi nhãn quang của người nào đó, người đó đặc biệt càng thêm cao hứng.

Diệp Lạc Thần cũng không nhiều lời, y biết không thể nhất thời nóng vội làm cho người trong lòng sợ hãi chạy mất nhưng y cũng không có buông Kỳ Phong ra, không dễ gì tiểu sư đệ ngoan ngoãn để cho y ôm không có phản đối, y làm sao có thể tự động thả người.

Dùng một tay ôm thân thể gầy yếu thon dài nhưng lại thập phần mềm mại, Diệp Lạc Thần phát nhẹ tay áo, chỉ trong nháy mắt gần như toàn bộ linh thảo linh quả trong tầm mắt Kỳ Phong biến mất sạch sẽ chỉ còn trơ lại góc cây cùng cành lá, mà linh thảo thành thực hoàn toàn không còn nhìn thấy trên mặt đất nữa.

Nếu thật sự không phải xác định mình bị người nào đó ôm vào trong lòng lại cùng nhau hạ xuống địa động này thì hần thật sự cho rằng mình là bị người bị bắt rồi ném vào không gian riêng của nam nhân băng sơn này đi, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích lý do người này chỉ cần phát tay cũng có thể đào đi toàn bộ, thật đúng là không khoa học mà.

Cũng không thể trách Kỳ Phong là sẽ nghĩ như vậy bởi vì rõ ràng cũng chỉ có không gian thuộc về mình mới có khả năng tự mình làm chủ như vậy đi.

Kỳ Phong tận lực áp chế kích động trong lòng chỉ thiếu chút nữa thì gào thét. Trời đất ơi, bao nhiêu đây thứ thế này được đại sư huynh thu thập, nếu mà đem đi bán hoặc mang đi đấu giá thì không biết sẽ thu về bao nhiêu linh thạch. Ánh mắt sáng lấp lánh có thể chiếu rọi cả một vùng trời cứ như thế nhìn bàn tay thoang dài trắng nõn của người đang ôm mình quên cả tránh đi.

“Con sâu tham tài trong lòng Kỳ Phong bỗng nhiên rụt rịt ngoe nguẩy muốn ngoác đầu dậy, nhưng con sâu vừa mới ngoe nguẩy ngay lập tức bị Kỳ Phong không chút lưu tình một tay bóp chết.”

Ánh mắt nhìn Lạc Thần sư huynh quên mất cổ kị tỏa sáng lấp lánh. Nhà giàu a, đại tài phú a. Phải biết ở hiện đại hần là công tử con nhà giàu đó, nhưng đến thế giới tu chân này Kỳ Phong hần thật sự rất rất là nghèo a, cao lắm thì bây giờ hần chỉ hơn tán tu một chút mà thôi.

Diệp Lạc Thần lắc đầu không nói nên lời nhìn nhìn đôi mắt đang tỏa sáng lấp lánh của tiểu Kỳ nhi nhà mình bất giác than nhẹ rồi nói.

"Đệ thích? Ta cho đệ."

Rất muốn nói hẩn cần Châu Linh Quả, nhưng vốn thế giới này không biết Châu Linh Quả là thứ gì, mà tu chân giả cũng chỉ biết một loại quả đó chính là Bạch Quả nên Kỳ Phong không thể để bị phát hiện mình là biết công dụng thật sự của Châu Linh quả được.

Những linh quả linh dược khác hẩn là sẽ không cần, nhưng loại linh quả như Châu Linh Quả Kỳ Phong hẩn nhất định cần vài quả. Thế gian này có khi đây là góc Bạch Quả duy nhất ở thế giới này cũng nên, nhưng hẩn cũng không cần nhiều, cũng chỉ cần vài quả đủ cho Xà Vương Huyền luyện chế Đan dược là được rồi. Mà góc Châu Linh Quả này hiện tại cũng chỉ còn trơ lại gốc, nếu muốn lần nữa ngắt lấy có khi phải chờ tới ngàn năm sau đi mà Kỳ Phong hiện tại lại không có nhiều thời gian để chờ.

"Huynh có thể cho đệ vài khoả Bạch Quả không?" Kỳ Phong rút cuộc không thể không làm mặt dày.

Nhìn Kỳ Phong còn đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn mình, Diệp Lạc Thần không chút do dự gật đầu.

Kỳ Phong âm thầm bĩu môi "nói từ được cũng sẽ không mất miếng thịt, người này lại như thế nào không chịu nói."

Diệp Lạc Thần cũng không hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng tiểu sư đệ nhà mình, y cũng không có đi hỏi Kỳ Phong là cần Châu Linh Quả để làm gì, vì y nghĩ Kỳ nhi cũng không biết gì về loại linh quả này nên mới theo thế giới này mà gọi chúng là Bạch Quả. Không chút do dự xuất ra hộp ngọc lại cẩn thận để năm khoả Châu Linh Quả vào bên trong, sau đó giao cho Kỳ Phong.

Kỳ Phong cũng không có ký nhận lấy, đây là thứ hiện tại hẩn đang rất cần. Coi như lần này lại nợ thêm đại sư huynh một lần ân tình, Kỳ Phong lại nghĩ nếu có cơ hội hẩn nhất định sẽ trả lại cho người, chỉ là Kỳ Phong không biết hẩn nợ ân tình người ta thật sự quá nhiều, có khi dùng cả đời cũng chưa chắc có thể trả hết đi. Để vào trong nhẫn trữ vật dụng thần niệm khắc lên cấm chế cất kỹ, không sợ nhất dạng chỉ sợ vạn nhất, Châu Linh Quả này rất quan trọng với hẩn. Đối với người bên ngoài nhìn vào thì Kỳ Phong hiện tại tu vi là Luyện Khí kỳ, một Luyện Khí kỳ trên người lại có nhẫn trữ vật, người ta sẽ cho rằng hẩn là nhà giàu đi. Ai...đành vậy! Là đồ sư huynh cho không thể cất đi nhưng có một số thứ không thể để người khác nhìn thấy đã đồ mất nha, cho nên đánh lên cấm chế mới tốt.

"Cám ơn Lạc Thần sư huynh. Huynh đã cho đệ nhiều thứ lắm rồi, đệ không cần thêm gì nữa. Chúng ta...hay là rời khỏi nơi này đi." Thật sự thì Kỳ Phong hẩn cũng không phải không cần nhưng hẩn thật sự đã lấy được thứ mình cần, như vậy đã đủ.

Diệp Lạc Thần buồn cười nhìn khuôn mặt thanh thuần nhưng mọi suy nghĩ đều viết hết lên trên mặt, tiểu gia hỏa này sau khi nhận được đồ vật lập tức trở mặt không nhận người thân làm y thật sự thương tâm nha.

Diệp Lạc Thần không còn gì để nói, y chỉ biết âm thầm lắc đầu lại cẩn thận suy nghĩ, thế giới này cũng không thể quá đơn thuần, có y bên cạnh thì không sao nhưng không phải lúc nào y cũng ở bên cạnh bảo vệ tiểu sư đệ, ý thức được điểm này Diệp Lạc Thần là nghĩ sau này cần phải nhắc nhở Kỳ nhi một tiếng.

"Vui đến như vậy sau?"

Nhìn Diệp Lạc Thần Kỳ Phong gật đầu thay cho lời nói cùng với ánh mắt tựa như "đó là đương nhiên." Thứ hẩn cần đã có, nói không vui mới là lạ đó.

"Sau này không được phép dùng biểu hiện vui vẻ này trước mặt người khác, nhớ chưa?"

Kỳ Phong tròn trắng mắt mắt há hốc mồm lại lập tức ngậm chặt miệng, hẩn không còn lời gì để nói, cũng không ngay lập tức trả lời mà chỉ là cái liếc mắt khinh thường người này bá đạo.

Diệp Lạc Thần thú vị nhìn biểu cảm phong phú đa dạng của Kỳ Phong thì không khỏi nhếch môi thầm cười, lại nghĩ tiểu gia hỏa này lá gan càng ngày càng lớn còn dám tròn mắt với y nhưng lại chỉ có thể bắt đất đi.

Kỳ Phong hai mắt mở lớn, băng son cười lên rất đẹp mắt a.

"Đệ phát hiện huynh cười lên rất đẹp nha."

Đưa tay búng nhẹ trán Kỳ Phong một cái Diệp Lạc Thần lại nói: "Đệ thích?"

"Ui...đau." Đưa tay xoa trán với biểu tình phản đối người nào đó đối với hẩn sử dụng bạo lực.

Nhìn biểu hiện của Kỳ Phong, Diệp Lạc Thần môi khẽ nhấp nháy "nếu đệ thích sau này ta sẽ chỉ cười với một mình đệ."

Cho Diệp Lạc Thần một cái mị nhãn, ý là "đó là huynh nói chứ không phải ta ép huynh cười với ta đâu đó nha."

Bỏ qua cái trán bị đau Kỳ Phong tâm trạng phá lệ vui vẻ.

Lắc đầu Diệp Lạc Thần chỉ biết đem người trong lòng càng thêm ôm chặt đoạn phát tay áo mở ra kết giới từ địa động theo thông đạo bay lên.

Càng lên cao ánh sáng càng yếu dần đến khi tắc hẩn, xung quanh hẩn bóng tối bao trùm, nếu không phải còn có linh khí nhân nhậ vây lấy cùng với với cánh tay rắn chắc đang ôm mình Kỳ Phong đã cho rằng mình có phải hay không bị vớt vào trong hố đen vũ trụ.

Nhắm mắt lại vui đầu vào bờ vai rộng lớn lại ngửi mùi hương thảo dược nhân nhậ làm Kỳ Phong nhất thời luyến tiếc không muốn buông tay. Âm thầm lắc đầu dẹp bỏ cái ý nghĩ muốn đem thời gian dừng lại thì kết giới lần nữa lại được mở ra. Đưa tay che lại thứ ánh sáng chói mắt lúc này thì Kỳ Phong đã biết

cuối cùng vì cái gì linh khí từ hàn đàm không thoát ra ngoài rồi.

"Hai tầng kết giới a."

Chưa tính đến kết giới của Bách Lý Sơn này nha, tầng tầng kết giới lại có thần trận bảo vệ đến con kiến cũng chui không lọt, nếu là hắc cũng nhất định bị vây khốn ở đây một bước cũng gian nan đi.

Vừa lao ra khỏi thông đạo, khe hở phía sau cũng lập tức biến mất. Những bất thường do Kỳ Phong đột phá Kim Đan tạo ra cuối cùng cũng biến mất không để lại dù chỉ một chút dấu vết cũng không có nên Diệp Lạc Thần cùng Kỳ Phong hoàn toàn không có phát hiện ra là có gì bất thường.

Kỳ Phong một đường bị Diệp Lạc Thần ôm ra khỏi địa động lại tiến vào phi hành khí, đến khi phi hành khí bay vào không trung lúc này hắc còn chưa kịp hoàn hồn.

Diệp Lạc Thần nhìn thấy Kỳ Phong có vẻ mệt mỏi dù khí sắc đã khá hơn mấy ngày trước rất nhiều nhưng y vẫn có chút lo lắng, lại nói trên phi hành linh khí vốn cũng chỉ có một chiếc giường duy nhất nên Diệp Lạc Thần không hề do dự ôm Kỳ Phong một đường đi về phía chiếc giường của mình nhẹ nhàng đặt người nằm xuống đoạn nói:

"Kỳ nhi nghỉ ngơi trước đi, ta đi điều khiển phi hành khí."

Một loạt động tác lưu loát không có một chút dư thừa để cho Kỳ Phong từ trong bất động nhất thời giật mình, thần trí hoàn toàn thanh tỉnh thì lúc này người cũng đã nằm trên giường mà cái người bá đạo tự biên tự diễn chỉ còn lại thân ảnh.

Lại nói Kỳ Phong cũng không có biết, rằng phi hành linh khí này ngoại trừ dùng linh lực thôi thúc còn có thể sử dụng linh thạch đến điều khiển lại có thể tự động đi theo lộ trình định sẵn.

Cho nên, cái người vốn Kỳ Phong hắc những tưởng đi rồi nhưng rất nhanh sẽ quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Một Đêm Vô Mộng

Nhìn thân ảnh rất nhanh biến mất, Kỳ Phong đại khái đoán rằng phi hành linh khí này hắc là còn có một tầng điều khiển nữa đi. Thu lại tầm mắt, hắc cũng không vội theo lời người kia nằm nghỉ mà là bật người ngồi dậy, Kỳ Phong hết nhìn đồng hồ tây quan sát bố trí bên trong phi hành linh khí.

Loại này cũng không phải to lớn như phi hành linh khí của đại tông môn Dịch Thần Tông lúc tham gia khảo hạch ở Lãnh Sương Cốc, phi hành linh khí của đại tông môn to lớn lại cần lực lượng cường đại điều khiển, không chỉ như thế lại có thể cùng lúc chuyên chở vài trăm tu giả ngồi vào bên trong. Còn đối với loại phi hành linh khí cá nhân này, Kỳ Phong hắc cũng có tự tin mình có thể một mình điều khiển được, chỉ là phi hành linh khí này cũng không phải là của hắc nha.

Kỳ Phong là người nghèo vốn không có một kiện phi hành pháp bảo nào cho dù là hạ phẩm phi hành khí hắc cũng không có nên những lúc cần che mắt cường giả tránh bại lộ thân phận mới phải sử dụng đến phi kiếm.

"Lạc Thần sư huynh đây là thể hiện đẳng cấp đại gia phải không? Thấy hắc nghèo quá nên dùng nhiều như vậy phi hành pháp bảo đến đã kích thị giác của hắc có phải hay không?"

Thật muốn tìm một góc ngồi xuống tự kỷ cho rồi.

Trước đây khi còn sống ở thời hiện đại, Kỳ Phong cũng là công tử con nhà giàu tiền luôn không thiếu, mà phần lớn hắc sử dụng tiền cũng không phải dùng để ăn chơi trác táng mà đa phần là dùng vào du lịch khám phá các nước, chẳng qua dịch vụ mà hắc sử dụng thì đa phần là đẳng cấp hạng sang mà thôi.

Lại nói vì cái gì khi đến thế giới này hắc lại thảm như vậy, ah... ông trời thật đúng là biết trêu chọc người mà.

Mà nói đi cũng phải nói lại, lúc đầu mới đến thế giới này Kỳ Phong thật sự là người nghèo, ngoài cái Hồn Độn Không Gian rách nát ra hắc đúng là cái gì cũng không có. Nhưng trải qua một đoạn thời gian hiện tại Kỳ Phong cũng không có đi lo lắng vấn đề sinh tồn, hắc hiện tại cũng không phải thật sự là người nghèo nha.

.....

Phi hành linh khí của Lạc Thần sư huynh nhìn từ bên ngoài trông như một con thuyền nhỏ, cũng không có nghĩ đến bên trong được bố trí gọn gàng lại rộng rãi đến như vậy. Tuy rằng chỉ có một phòng có hơi bất tiện nhưng Kỳ Phong là nghĩ, đây cũng không phải là phi hành linh khí của hắc mà là của Lạc Thần sư huynh nên không có sự lựa chọn nào khác. Lại nói hai người đều toàn là nam nhân, hắc còn đi e ngại cái gì!

Nghĩ như vậy mà Kỳ Phong lại là người sống lạc quan nên cũng không thấy có cái gì không ổn, nên cái vấn đề rối rắm cùng chung một phòng trên phi hành khí giữa hai người bị Kỳ Phong nhanh chóng ném ra sau đầu.

Thu lại suy nghĩ, người ta đã để cho hắn nghỉ ngơi thì hắn cứ nghỉ ngơi thật tốt, tỉnh lại còn có thể giúp sư huynh điều khiển phi hành khí linh một chút, chỉ ít cũng có thể để sư huynh thấy hắn có tác dụng một chút không thể cứ chiếm tiện nghi của người ta mãi, mà Kỳ Phong thật sự cũng không muốn mình bị biến thành kẻ vô dụng.

Đầu tranh tư tưởng ép chính mình lại lần nữa nằm về trên giường, thả lỏng tinh thần không bao lâu sau trên giường vang lên tiếng thở đều đều nhẹ nhàng cho thấy người trên giường thật sự không một chút phòng bị chìm vào giấc ngủ.

Kỳ Phong là thật sự đi ngủ, hắn nhiều ngày căng thẳng, lại lần nữa trải qua quá trình thăng cấp, gần như tinh thần bị cạn kiệt rồi cuộc cũng có cơ hội được thả lỏng, chính mình lại không biết sau khi chìm vào giấc ngủ, cái vị đã rời đi trước đó không bao lâu rất nhanh đã quay trở lại.

Kỳ Phong dù thả lỏng thân thể nhưng không biết có phải là do tinh thần mấy ngày qua chịu đã kích liên tục hay không lại ngủ cũng không an ổn, mà cái vị vừa quay trở lại đúng lúc nhìn thấy Kỳ Phong ngủ còn không yên tĩnh dường như gặp phải ác mộng. Một chút cổ kẹ cũng không có cứ như vậy ngồi xuống bên cạnh, ngắm nhìn khuôn mặt Kỳ Phong với ánh mắt nhu hoà cùng thương tiếc.

Còn ánh mắt như thế nào nhìn Kỳ Phong lại mang theo thương tiếc cũng chỉ có một mình Diệp Lạc Thần y biết.

Đưa tay mô phỏng theo từng đường nét trên khuôn mặt bạch ngọc đẹp không tì vết của Kỳ Phong, như muốn khắc hoạ lại từng nét một vào trong tâm khảm, ánh mắt nhu hoà cùng thương tiếc lúc này lại mang theo một tia phức tạp không thấy rõ nơi đáy mắt nhưng rất nhanh lại biến mất không thấy nữa.

Thu tay lại, Diệp Lạc Thần trở thân nằm xuống bên cạnh Kỳ Phong.

Kỳ Phong thể trạng luôn luôn lạnh lẽo, gặp được hơi ấm không tự chủ muốn dựa vào gần hơn, nên theo quán tính tự động tìm kiếm nguồn hơi ấm.

Diệp Lạc Thần vừa nằm xuống lại không nghĩ tới Kỳ Phong vậy mà chủ động dựa sát vào ngực y, đã vậy còn dùng đầu cọ tới cọ lui trong ngực, Diệp Lạc Thần chỉ có thể than nhẹ một tiếng.

"Ngoan...đừng lộn xộn."

Y chỉ có thể lấy tay đè cái người không chịu an phận làm rộn trong ngực mình lại, cũng thuận thể đem Kỳ Phong trong lòng ôm chặt.

Chỉ là Kỳ Phong dường như tìm được nguồn hơi ấm lại không chịu an phận, tiếp tục xoay tới xoay lui lại tiếp tục áp sát ngực mình vào lồng ngực rắn chắc của nam nhân lại còn không tự chủ choàng tay ôm lấy nam nhân mà không biết người bị hắn ôm cả người lập tức trở nên căng thẳng.

"Đệ mà còn lộn xộn nữa, cẩn thận ta thật sự không kìm chế được, đem đệ thật sự ăn sạch." Diệp Lạc Thần có chút bất đắc dĩ ở bên tai Kỳ Phong thì thầm.

Trở tay ôm người trong lòng hôn lên mái tóc mềm mượt, Diệp Lạc Thần ánh mắt ôn nhu lại chỉ có thể bất đắc dĩ.

Mặt dù từ trước đến nay y đều là thanh tâm quả dục lại là tu luyện cuồng, nhưng dù gì y cũng là một nam nhân bình thường, tiểu gia hoả này lại một chút phòng bị cũng không có cứ như thế ở trong lòng y còn không an phận.

Không biết Kỳ Phong nghe có hiểu Diệp Lạc Thần nói cái gì hay không, lại lập tức an tĩnh trở lại không còn lộn xộn nữa, đến khi Kỳ Phong tiếp tục ngủ say lúc này Diệp Lạc Thần mới áp chế nội tâm nhón nhạo, thả lỏng chính mình.

Y nhiều ngày lo lắng một đường đuổi theo Kỳ Phong, trước đó lại mới vừa trải qua một trận thú triều linh lực còn chưa kịp hồi phục lại cùng gia hoả Quân Ly đầu pháp, dù là hiện tại đã khôi phục không sai biệt lắm nhưng y cũng muốn được ở bên cạnh cùng tiểu sư đệ nghỉ ngơi. Lại nói người trong lòng rồi cuộc đã an toàn, nội tâm thật sự thả lỏng, Diệp Lạc Thần lúc này mới thả ra một tia thần thức ẩn lên cấm chế rất nhanh ôm Kỳ Phong cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Người tu chân tới trình độ của Diệp Lạc Thần thường thời gian tu luyện cũng chính là thời gian nghỉ ngơi nên đối với người tu chân có ngủ hay không cũng không quan trọng, mà Kỳ Phong lại khác. Kỳ Phong là đến từ hiện đại, ngủ là thói quen cho dù không có nhu cầu nhưng nếu không tu luyện hắn vẫn muốn đi ngủ một chút. Chỉ là Diệp Lạc Thần cũng không biết việc này, y chỉ biết Kỳ Phong mới là Luyện Khí kỳ, ngoại trừ tu luyện còn cần có thời gian nghỉ ngơi nên y cũng không quá rầy.

Một đêm không mộng寐, tỉnh lại với ánh mắt mông lung, Kỳ Phong chớp chớp ánh mắt lại cũng không tỉnh táo.

Kỳ Phong hé mở đôi mắt, mơ màng nhìn người đối diện với khuôn mặt phóng đại mang theo hơi thở lạnh nhạt.

"Tĩnh."

Hơi thở ấm áp phả lên trên mặt, Kỳ Phong nhất thời ngốc lăng.

"Hắn còn nhớ hôm qua rõ ràng trước lúc đi ngủ, nam nhân băng sơn này đã rời đi rồi mà? như thế nào bây giờ lại ôm hắn cùng nằm chung trên giường?" Còn đang rối rắm lại nghe thấy hơi ấm phả vào bên tai.

“Ôm ta chặt như vậy, bây giờ đệ có thể thả ta ra được rồi chứ!”

Kỳ Phong ánh mắt còn đang mờ mịt cùng với cái không khí quái dị lại nghe thấy những lời này nhất thời cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhìn nhìn ánh mắt lập tức ngây dại, trong đầu tựa hồ có thứ gì đó đang tan vỡ đồng thời "oanh..." một tiếng nổ tung.

“Soát...”

Kỳ Phong lập tức đỏ mặt.

"Không phải chứ? Hắn như thế nào dựa sát người sư huynh như vậy, đã vậy tay còn không an phận ôm lấy thắt lưng rắn chắc của người ta, chân lại cũng không an phận gác lên người nam nhân, chắc... mà bộ vị nhạy cảm trời sinh lại còn áp sát người ta dù là cách một tầng quần áo cũng làm hắn ngượng ngừng lưu lười cả người co rút có được hay không?"

Kỳ Phong không có phong độ cười cười cả người như con bạch tuộc từ trên người nam nhân từ từ trượt xuống từng chút từng chút dịch ra xa.

“Đại sư huynh, ách... chào buổi sáng.”

Miệng cố gắng nặn ra một nụ cười gượng. Người ta nói không ai nỡ đánh người đang cười, hẳn chính là tận lực cười ngốc a.

Bàn tay ngăn lại cái người còn đang giả ngốc nào đó không cho tránh ra.

Diệp Lạc Thần dù biết Kỳ Phong là đang trốn tránh nhưng y nhất thời không vội, y biết tiểu sư đệ cần thời gian thích ứng. Diệp Lạc Thần thâm tình nhìn Kỳ Phong chỉ là nghĩ “tiểu sư đệ cũng đừng để y chờ quá lâu là được.”

Đưa tay chỉnh lại sợi tóc rơi tán loạn trước mặt Kỳ Phong, lập lúc lộ ra khuôn mặt bạch ngọc, ánh mắt vì vừa mới ngủ dậy còn mang theo mơ màng dụ hoặc, đôi mi lay động nhẹ nhàn vì động tác của y mà hơi híp lại với vẻ sợ hãi, hai bên khoé mắt mang theo ánh nước làm lay động lòng người đẹp không tì vết. Trong nháy mắt bức tranh mỹ nhân sinh động hiện ra, trước mắt Diệp Lạc Thần dường như toả sáng, cũng trong một nháy mắt đó Diệp Lạc Thần có cảm giác thoải mái.

Nhẹ nhàn hôn lên khoé mắt Kỳ Phong, lại một đường hôn xuống.

Kỳ Phong còn đang ngây dại cùng với tâm trạng mờ mịt lại bị nam nhân không một tiếng động hôn rồi. Hôn thì rồi cũng thôi đi, cũng không phải bôi thuốc tay huynh di chuyển khắp người ta làm cái gì?

Kỳ Phong ra sức thở dốc, tim đập cuồng loạn lại cố gắng áp chế.

"Lạc Thần sư huynh, huynh lại lần nữa chiếm tiện nghi của ta." Kỳ Phong âm thầm tự hứa sau này hẳn nhất định phải cách xa nam nhân băng sơn này xa ra một chút.

“Sư huynh...”

Âm thanh vang lên vừa lúc đánh gãy cái tay còn đang làm loạn trên người mình, bàn tay không an phận lập tức hơi dừng lại.

“Ừh.”

Nghe tiếng trả lời nhưng tựa hồ người nọ cũng không có gì là không vui, Kỳ Phong bạo dạng tiếp tục du dỗ.

“Sư huynh, đệ đói...” Kỳ Phong hồi hộp chờ đợi, hẳn sợ sư huynh sẽ nổi giận nhưng mà Kỳ Phong sai rồi.

Sư huynh vậy mà trở tay khép lại y bảo tán loạn của hắn, sau đó lại tự tay chỉnh lại y bào của mình dù là y bào người này một chút dấu hiệu bị xô lệch cũng không có.

Thật sâu nhìn Kỳ Phong liếc mắt một cũng không nói gì lập tức xuất ra bình ngọc đưa cho Kỳ Phong.

Kỳ Phong đưa tay tiếp nhận bình ngọc mà khuôn mặt tựa như mếu, bởi vì hắn biết bên trong bình ngọc chứa đựng là cái gì. Thứ này trong nhẵn trữ vật hẳn có một đóng, một phần là Lạc Thần sư huynh tự mình để vào, một phần là hắn luyện chế, dù vậy Kỳ Phong vẫn tiếp nhận bình ngọc lại còn đồ ra một viên cho vào trong miệng, sau đó gian nan nuốt xuống.

“Hắn kiếp trước nhất định là có thù với Tích Cốc Đan mà.”

Kỳ Phong đồng thời lại cũng không phúc hậu mời Lạc Thần sư huynh thân yêu nhà mình nhưng bị người ta thẳng thừng từ chối nói là không đói.

Kỳ Phong âm thầm bĩu môi không thể làm gì khác hơn chính là chà đạp bình đan dược trong tay một, lúc này mới cẩn thận đem bình đầy lại trả cho sư huynh.

Nhận lấy bình ngọc Diệp Lạc Thần tựa tiểu phi tiểu nhìn Kỳ Phong cũng không nói gì.

"Lạc Thần sư huynh chúng ta đây là định đi đâu a?"

Lấy ra một ít linh quả thu được từ địa động đưa cho Kỳ Phong, Diệp Lạc Thần không để ý hỏi:

"Đệ đã từng nghe qua về Khôn Ninh Đảo chưa?"

Tay Kỳ Phong đang cầm linh quả hơi khựng lại một chút lại như không có việc gì đem linh quả thả vào trong miệng cắn, nhưng chỉ có Kỳ Phong biết lúc này nội tâm không tự chủ được bất giác run động.

"Lạc Thần sư huynh hỏi hần như vậy là có ý gì? Không phải Lạc Thần sư huynh đây là biết cái gì rồi chứ? Bình tĩnh, Kỳ Phong mi phải thật bình tĩnh." Tự trấn an mình lúc này Kỳ Phong mới lên tiếng trả lời.

"Trên đường đi đệ đã từng nghe qua."

Kỳ Phong thật sự đang trên đường đến Khôn Ninh Đảo nên trước mặt Diệp Lạc Thần trả lời như vậy Kỳ Phong nghĩ hần hần cũng không cho là mình nói dối.

"Được rồi, hiện tại chúng ta đang trên đường đến nơi đó, chỉ là nơi đó ngư long hỗn tạp, đến nơi ta sẽ an bài thật tốt cho đệ, đệ cũng không cần chạy loạn."

"Lạc Thần sư huynh đây là dự định không mang hần theo sao?"

Kỳ Phong có chút bất an nhưng suy nghĩ lại thì như vậy cũng tốt, hần còn có việc của chính mình, luôn theo bên người Lạc Thần sư huynh cũng không phải là cách.

Nói đến đây thì bên ngoài cảm thấy bị lay động, phi hành linh khí run lên một, Diệp Lạc Thần thần niệm đảo qua sau đó thu hồi thần niệm tựa như không có việc gì xuất ra hộp ngọc, lấy từ bên trong một vật trong suốt lại không một tiếng động đôi bàn tay chạm nhẹ lên mặt Kỳ Phong, một loạt động tác nhanh chóng lại thuần thục tựa như việc này y không phải mới làm lần đầu.

Kỳ Phong không biết Diệp Lạc Thần là đang làm cái gì, lại chỉ cảm nhận được một cỗ mát lạnh đánh úp lên trên mặt nhưng cũng chỉ tại trong một chớp mắt hoàn toàn biến mất. Hiếu kỳ đưa tay chạm lên khuôn mặt mình sờ tới sờ lui, hần lại cái gì cũng không sờ ra được.

Sau khi làm xong mọi việc, Diệp Lạc Thần chỉ bỏ lại một câu "ở đây chờ ta" rồi lập tức lao ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Giết Chết Tên Bệnh Nhược Đó Cho Ta

Kỳ Phong cũng không để ý lời Diệp Lạc Thần nói, hần chỉ xuất ra một chiếc gương nhìn xem rốt cuộc Lạc Thần sư huynh đã làm gì trên gương mặt mình.

Thật ra Kỳ Phong là có thể sử dụng thần niệm đi kiểm tra một chút nhưng mà hần không có làm, hần chỉ đơn giản dùng một chiếc gương bình thường mua từ Dịch Thần Phường Thị ra soi mà thôi.

Gương vừa xuất ra, đưa mắt nhìn vào trong gương lập tức hiện lên một khuôn mặt thập phần xa lạ. Khuôn mặt tròn tái nhợt như người bệnh lâu năm không thấy ánh mặt trời, cái này có thể nào là gương mặt mình sao?

Đưa tay sờ sờ lên mặt, cảm xúc mát lạnh truyền đến lòng bàn tay cực kỳ rõ ràng làm cho Kỳ Phong không thể không xác nhận đây chính là xúc cảm từ trên gương mặt mình chính xác truyền đến.

Một cảm giác khiếp sợ dâng lên trong lòng. Nếu trước đây Xà Vương Huyền cho hần dịch dung không tính là đẹp nhưng vẫn có cảm giác giả tạo, nếu là người tính ý nhất định sẽ nhìn ra, nhưng với cái khuôn mặt này đến hần cũng không tin đây thật sự chỉ là giả. Một cái khuôn mặt bệnh tái nhợt gầy yếu thanh niên đến hần nhìn cũng không thêm liếc mắt thêm một cái.

Nghĩ đến đây Kỳ Phong âm thầm đau khổ, không phải hần chỉ là mời y Tích Cốc Đan thôi sau, thiệt là... Lạc Thần sư huynh, với khuôn mặt của ta vậy mà huynh cũng có thể xuống tay được.

Cầm gương lại lần nữa đưa lên soi soi, sau đó lại cảm thán một câu: "Chỉ là xấu chết đi được."

Tĩnh ra thì với cái khuôn mặt này nói chung nhìn cũng không có cảm thấy chán ghét, mặc dù nhìn qua có vẻ tái nhợt nhưng với một đôi môi mọng đỏ cùng đôi mắt phượng câu nhân không cách nào che dấu cộng khí chất xuất trần vốn đã ăn sâu vào trong xương tủy, nên cho dù có là khuôn mặt người bệnh thảm hại lại cũng không đến nỗi dọa người đi.

Nếu không phải biết trước đây là do kiệt tác của Lạc Thần sư huynh, có khi Kỳ Phong cũng không dám tin đây là khuôn mặt chính mình.

“Chắc... nhìn thế nào cũng tin là một nhược công tử a.”

Kỳ Phong vì suy nghĩ của mình mà tự cảm thấy rung mình, thò ra một hơi lại rất nhanh thu hồi cảm xúc, đoan đoan chính chính nghe lệnh người kia ở lại bên trong phi hành linh khí, bởi vì lo lắng lại cũng không cách nào tu luyện, qua một lúc lâu phi hành linh khí lại lần nữa chấn động mạnh.

Kỳ Phong tay nắm chặt thành quyền, hẳn biết bên ngoài khả năng đã xảy ra chuyện, uy áp mạnh mẽ chấn động như vậy, cảm chế bên ngoài có khả năng không duy trì được bao lâu.

“Cũng nên ra ngoài rồi.”

Trên tay chiếc gương vừa lúc biến mất, Kỳ Phong cũng không quảng khi Lạc Thần sư huynh biết hẳn không nghe lời thì phản ứng sẽ là như thế nào cũng không đi nghĩ, hẳn chính là cấp tốc lao ra.

Kỳ Phong tuy là biết Diệp Lạc Thần tu vi cao thâm, chỉ là hẳn cũng không có yên tâm, thay vì ngồi chờ tự mình ra bên ngoài tổng cảm thấy yên tâm một chút, chỉ có thể ở xác nhận Lạc Thần sư huynh không có vấn đề gì là tốt rồi.

Người đến không biết là ai, nhưng nếu người là nhằm về phía hẳn mà đến, vậy thì hẳn cũng nên cho người nọ biết, Kỳ Phong hẳn cũng không phải là người dễ trêu chọc như vậy, nhưng nếu là vì Lạc Thần sư huynh mà đến vậy thì hẳn có thể âm thầm tương trợ cũng tin là trả một phần nhân tình cho người ta là được đi.

Chuẩn bị một chút, Kỳ Phong lập tức lao ra bên ngoài.

Diệp Lạc Thần sử dụng phi hành linh khí là đồ vật tư nhân, không có cờ hiệu nhận biết cho thấy là người của một tông môn hay một đại gia tộc nào.

Đơn giản mà nói đối với người khác đập vào trong mắt thì đây rõ ràng chính là phương tiện di chuyển của người tu chân nào đó có thể lực một chút ra ngoài làm việc chỉ là không muốn để người nhận biết mà thôi.

Lại nói lần này Diệp Lạc Thần đi ra ngoài là vì việc tư nên cũng không mặc đạo bào tông môn Dịch Thần Tông mà chỉ đơn giản mặc trên mình là một bộ pháp y bình thường, tu vi quanh thân lại cũng không hiện. Cho nên với người không có mắt mà nói, một cái không có gì tông môn lại đi rêu rao ngồi phi hành linh khí thập phần chói mắt, đây chính là muốn chọc người đồ mắt a.

“Mà Lạc Thần sư huynh là người có thể dễ dàng trêu chọc sao? Không có khả năng đi.”

.....

Lại nói đến Diệp Lạc Thần từ trong khoang phi hành khí đi ra bên ngoài, nhìn thấy phía trước có ba người đứng trên pháp khí chặn lại phi hành linh khí của mình đang giờ pháp khí chuẩn bị lần nữa công kích.

Đây có tình gây sự? Ánh mắt rét lạnh nhìn về phía ba người vừa mới phi hành linh khí run động là do bọn họ làm đi.

Nếu Kỳ Phong hiện tại nhìn thấy cũng sẽ rất ngạc nhiên đi, Đây là biểu hiện bình thường mà một người ôn nhu như Lạc Thần sư huynh của hẳn nên có sau? Ánh mắt lạnh lẽo như một vị chiến thần đối chiến địch nhân, khác xa hoàn toàn với ánh mắt khi đối diện Kỳ Phong, mặt dù khi đối diện mọi người ánh mắt Diệp Lạc Thần là hoàn toàn băng lãnh nhưng cũng không đáng sợ như thế này. Đáng tiếc Kỳ Phong hiện tại còn ở bên trong khoang phi hành linh khí nên biểu hiện của Diệp Lạc Thần lúc này hẳn là hoàn toàn không có nhìn thấy.

Diệp Lạc Thần chưa bao giờ uỷ khuất chính mình, y cũng không quan tâm người đến là loại người nào, y chính là không thèm để vào mắt. Bất kể người đó là ai có thân phận gì, nếu đã muốn đi tìm chết, vậy thì y chỉ có thể thành toàn bọn họ.

Diệp Lạc Thần cũng không nói nhiều, y một lời không hợp chính là công kích đi qua.

Kỳ Phong vừa ra bên ngoài nhìn thấy một màn triển đấu, linh lực chớp động cách đó không xa giữa Diệp Lạc Thần cùng một người y phục quái dị tu vi cao thâm, cách đánh của người này lại thập phần quỷ dị. Kỳ Phong nhìn Diệp Lạc Thần bắt đầu có chút lo lắng.

Cũng không phải Kỳ Phong không tin tưởng vào năng lực của Diệp Lạc Thần, ít ra hẳn cũng đã từng nhìn thấy Diệp Lạc Thần cùng Biên Bức vương triển đấu qua, lại cũng đã từng nhìn thấy y đối phó nhóm người hắc y nhân, chỉ là những người đó cũng không phải có tu vi cao thâm như cái người quái dị này.

Lúc này Kỳ Phong còn đang quang kháng lại nghe thấy một tiếng thét dài:

“Kỳ nhi...”

Kỳ Phong chưa biết có chuyện gì xảy ra đã bị một luồng linh lực đánh mạch vào tạng cảm chế làm hẳn nhất thời lão đảo một cái, cả người nhộn nhạo khó chịu, hẳn lập tức điều động linh lực ổn định cơ thể lại nhìn về phía đối diện cách đó không xa.

Kỳ Phong trong nháy mắt cả người cảm thấy rung mình. Hẳn chỉ xem Diệp Lạc Thần triển đấu mà không chú ý ở cách đó không xa còn có hai người y phục cũng kỳ dị không kém đang ở cảm pháp khí tùy thời có thể lao vào công kích bất cứ lúc nào.

Lại chỉ nghe phía đối diện người đối với người bên cạnh nói một câu:

“Giết chết cái tên bệnh nhược đó cho ta.”

Đối diện có hai tên ăn mặc kỳ dị khuôn mặt gồ ghề vô cùng xấu xí, cả hai tên đều đứng trên pháp khí có hình dáng như chiếc lục lạc to lớn vừa nhìn qua đã biết những người này cũng không phải dạng gì người tốt.

Một tên có tu vi Trúc Cơ trung kỳ mà tên còn lại đứng ở bên cạnh có tu vi cao hơn một bậc lại là Kim Đan sơ kỳ mà người vừa ra lệnh không phải ai khác cũng chính là tên Trúc Cơ trung kỳ kia.

Kỳ Phong đối với người hô đánh hô giết mình chỉ xem bằng nửa con mắt. Đối với Kỳ Phong, với người muốn giết mình hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ hạ thủ lưu tình. Nếu đã muốn giết hắn vậy phải xem có bản lĩnh giết hắn hay không đã.

Lo sợ Diệp Lạc Thần nhìn ra mình có vấn đề, xa xa Kỳ Phong dùng thần niệm nhìn thấy Diệp Lạc Thần còn đang bị quán trong một đoàn hắc ảnh lơ lửng nhận ra bên trong đoàn hắc ảnh tựa hồ có rất nhiều dị vật đang dao động nhưng lại không nhìn ra là thứ gì.

Mở rộng Tử Nhân nhìn kỹ. Sâu...như thế nào lại có rất nhiều sâu, lại nhìn Diệp Lạc Thần cũng không có bị ảnh hưởng bởi những con sâu nhỏ hắn lúc này mới yên tâm nhưng cũng nhanh chóng thu hồi Tử Nhân không dám lại nhìn nhiều thêm nữa.

Người này là ai, tu vi có như vậy cao thâm có nghĩa người đánh nhau với Lạc Thần sư huynh thực lực ngang bằng Lạc Thần sư huynh, khả năng là Nguyên Anh kỳ đi.

Thu hồi tầm mắt, những người này nói giết người cũng phải có lý do có được hay không? Chưa gì đã hô đánh hô giết. Hắn còn chưa biết có chuyện gì xảy ra lại bị một đường linh lực đánh vào trên cấm chế.

“Kỳ nhi, cẩn thận...”

Vận linh lực bảo hộ toàn thân, lại nhìn Diệp Lạc Thần đang ở điên cuồng xử xuất linh lực lại không thể trong chớp mắt bức lui kẻ quái dị, Kỳ Phong trong lòng nôn nao. Không thể giúp gì cho Diệp Lạc Thần, Kỳ Phong trong lòng nhất thời ảo não không thôi.

"Àm..."

Phi hành linh khí bị dao động mạnh, cổ tình bị công kích thêm lần nữa khả năng cấm chế sẽ bị phá. Kỳ Phong đứng bên trong cấm chế tay nắm thật chặt, ánh mắt trở nên sắc bén.

Kỳ Phong không muốn Diệp Lạc Thần vì mình mà bị phân tâm. Nghĩ đến đây Kỳ Phong ánh mắt lập tức thay đổi.

“Những người này là đi tìm chết. Đã muốn chết vậy hắn chỉ có thể thành toàn.” Vì thế Kỳ Phong lập tức làm ra quyết định.

Chỉ là Kỳ Phong còn chưa có ra tay lại nghe tên Trúc Cơ phía đối diện lại lần nữa chỉ về phía Kỳ Phong đối với tên Kim Đan sơ kỳ bên cạnh ra lệnh:

“Đem hắn bắt lại, người kia đã chú ý đến hắn như vậy, đừng để hắn chết, ta muốn hắn sống không bằng chết.”

"Vâng, thiếu chủ."

"Hơ...tên Trúc Cơ vừa nghe thấy Lạc Thần sư huynh quan tâm lo lắng cho hắn vậy thì có liên quan gì đến y lại nhất thời thay đổi chủ ý tạm thời lưu mạng không muốn hô giết hắn nữa à?"

“Chắc...đây là cái tình huống gì a? Lạc Thần sư huynh, huynh đây là trêu chọc cái lạn hoa đào gì rồi?” Kỳ Phong trợn trắng mắt cả người nhất thời như muốn hoá đá.

Kỳ Phong còn chưa tiêu hoá xong những người này vì sau lại trở lại như trở bàn tay lại thấy một đoàn hắc ảnh đánh vào trên cấm chế.

Bên tai chỉ nghe thấy một tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên, cấm chế trên phi hành linh khí trong nháy mắt hoàn toàn bị đánh tan.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Ảo Vân Trận Uy Lực

Pháp khí của đối phương đánh vào trên cấm chế nhất thời cấm chế bị dao động mạnh. Mắt thấy cấm chế lung lay sắp vỡ, pháp khí của đối phương còn chưa thu về.

“Chính là lúc này!”

Một đường linh lực mạnh mẽ cùng lúc đánh vào trên cấm chế.

“Àm...”

Cùng lúc đó tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên bên tai.

Kỳ Phong không phải không nghe thấy Diệp Lạc Thần gọi tên mình, chỉ là:

“Lạc Thần sư huynh, đệ không sao, ta tạm thời chỉ có thể che dấu huynh, ta hiện tại không thể giải thích cho huynh hiểu, thật xin lỗi.” Mỗi Kỳ Phong đóng mở thì thầm.

Kỳ Phong ngã xuống cùng lúc đó tên Trúc Cơ trung kỳ cùng tên Kim Đan sơ kỳ lập tức lao theo.

Nói là lao theo không bằng nói hai tên này là bị Kỳ Phong cưỡng lấy mà lao xuống theo đi.

Diệp Lạc Thần mắt thấy Kỳ Phong bị đánh văng ra khỏi kết giới bảo vệ trên phi hành linh khí thì sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Người đối diện một thân hắc bào, mặt mày dữ tợn trên tay đang cầm một chiếc chuông nhỏ màu sáng bạc nhưng quanh thân người này cùng pháp bảo lại toả ra từng đợt hắc khí trong rất quý dị, trên mặt trên tay lại là vô số lớn nhỏ khối u nhô lên, nhìn kỹ tựa như bên trong những khối u kia có vật gì đó đang không ngừng ngo ngoáy trong thật đáng sợ.

Diệp Lạc Thần ánh mắt lạnh băng không nhìn hắc bào nhân như nhìn người chết.

Cái gì che dấu thực lực y giờ phút này cũng không thêm nghĩ, ánh mắt từ lạnh băng biến thành sắc bén từ từ biến thành màu đỏ như máu, Nguyên Anh hậu kỳ uy lực hùng hậu phô thiên cái địa đánh úp, Ngũ Sắc Ti Hoàng lập tức đồng thời xuất hiện trong tay cũng không chờ đợi đối phương khiếp sợ đánh nát pháp bảo bắn xuyên qua nhục thể đối phương với ánh với ánh mắt điên cuồng.

Kỳ Phong hiện tại đang rơi từ trên không trung xuống càng lúc càng nhanh, chỉ trong tích tắc đã rời xa nơi phát ra uy áp của hai vị cường giả với tốc độ chóng mặt nên hoàn toàn không biết giờ phút này Diệp Lạc Thần hoàn toàn biến đổi sát thần.

Trước khi cấm chế bị Kỳ Phong lợi dụng đánh vỡ hẳn cũng đã lên sẵn kế hoạch. Đứng bên trong vòng bảo hộ cấm chế thụ động tuyệt đối không an toàn, hẳn có muốn động thủ với bọn người kia cũng phải triệt hạ cấm chế, chỉ là năng lực của tên Kim Đan sơ kỳ trước mắt cũng không thấp nhưng nếu muốn triệt phá cấm chế của cường giả như Diệp Lạc Thần trong chớp mắt vẫn là không đủ, Kỳ Phong nếu muốn tự mình động thủ chỉ có thể đối phương chủ động phá vỡ cấm chế.

Kỳ Phong nghĩ trước mắt người khác hẳn chỉ là một tên Luyện Khí kỳ, trong mắt người khác hẳn là không có khả năng thế nào tự mình triệt hạ cấm chế. Tự nghĩ thôi cũng đã tự thấy khó có thể tin dùng nói đến mấy vị cường giả đang có mặt nơi đây.

Nhìn khắp nơi đều là sâu nhỏ bao phủ hầu như toàn bộ cấm chế. Kỳ Phong ần ần đoán ra lai lịch của những người này, nếu như thật sự để đối phương triệt hạ cấm chế lại một đường đánh lên người mình, hẳn nhất định sẽ trở tay không kịp.

Cuống theo hai người một đường lao nhanh, ra xa ngoài ngàn dặm đảm bảo thân niệm của người kia chắc chắn là nhìn không tới lại dùng thân niệm kiểm tra nơi này không có dấu hiệu của tu giả cùng yêu thú, hạ xuống bên trong một cánh rừng, Kỳ Phong lúc này mới kéo hai tên chán ghét kia dừng lại.

Sơ Khai Chi Địa từ đầu vẫn đang trôi chảy hai tên Trúc Cơ trung kỳ cùng Kim Đan sơ kỳ không thể nhúc nhích, lại chỉ có thể tùy ý hần bài bố.

Kỳ Phong nhìn ánh mắt hai tên này như muốn hận chết mình mà không thể làm gì, nếu ánh mắt có thể giết người bọn chúng nhất định đem hần thiên đao vạn quả đi.

Kỳ Phong nhìn thấy nhưng chỉ liếc mắt một cái lại khổng chế tăng thứ nhất Chi Giới làm cho bọn họ nói chuyện, lúc này Kỳ Phong mới nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

“Các ngươi rốt cuộc là ai? Vì cái gì muốn bắt ta?”

“Tên Luyện Khí chết tuyệt. Ngươi muốn chết? Tên bệnh nhược, người dám giam cầm ta. Mau thả ta ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu không ngươi chờ bị tru diệt đi.” Tên Trúc Cơ trung kỳ coi thường Kỳ Phong lập tức quát lớn.

Kỳ Phong neho lại ánh mắt. Tia lóe nguyên trong tích tắc vạch qua một đường, chỉ nghe một tiếng gào thét.

“Aaaa...Ngươi dám?”

Kỳ Phong nhất thời chán ghét. “Ta ghét nhất bị người uy hiếp. Không phải ngươi rất kiêu ngạo sao? Không phải ngươi muốn cho ta sống không bằng chết sao?”

“Ngươi...vẫn chỉ là một con kiến còn dám uy hiếp ta. Ngươi có gì tốt mà y lại quan tâm đến ngươi. Mau thả ta ra, nếu không ta thoát ra ngoài nhất định

sẽ giết ngươi.”

Tên Trúc Cơ trung kỳ không có nửa điểm cảm giác bị Kỳ Phong khống chế, gã không ngừng chỉ vào Kỳ Phong lớn tiếng nhục mạ nhưng lại rất nhanh đưa tay bịt mắt thế nhưng vẫn không quên gào thét đe dọa.

Theo từng đợt kích động của gã máu theo kẽ ngón tay từ từ thẩm ra bên ngoài lại tuyệt đối không ngửi thấy dù chỉ là một chút mùi máu tươi tắn ra ngoài cũng không có. Mà dấu được vết thương do lỗi nguyên gây ra tuyệt đối không có khả năng lành lại.

Kỳ Phong lúc này là hoàn toàn động sát ý.

“Miệng ngươi nói chuyện nên sạch sẽ một chút.” Kỳ Phong ánh mắt trong suốt lại thần nhiên nói, ánh mắt hần giống như việc ngươi nói xấu ta thêm một lần nữa ta lập tức lấy mạng ngươi nhưng lại làm cho người ta không tự chủ được nghĩ một ánh mắt trong sáng thuần khiết tựa như đang cùng người đàm đạo thời tiết hôm nay thật đẹp vậy.

“Thiếu chủ... ngươi dám làm thiếu chủ bị thương, ngươi có biết thiếu chủ của ta là ai không, bằng không ta nhất định giết ngươi.” Tên Kim Đan sơ kỳ phóng ánh mắt giết người về phía Kỳ Phong đồng thời xuất ra một tờ phù lục muốn kích phát chạy trốn.

“Muốn chạy...!”

Kỳ Phong vẫn luôn để ý hành động khác thường muốn thoát khỏi trói buộc của Sơ Khai Chi Địa lập tức nhận ra hành động của gã, nào có thể dễ dàng để gã có cơ hội trốn chạy như vậy được.

Kỳ Phong liếc mắt nhìn tên Kim Đan sơ kỳ lập tức ngón tay hần nhúc nhích một cái.

Tia lỗi nguyên lại lần nữa vạch qua, lần này không đánh vào tên Trúc Cơ trung kỳ lại quỹ dị cắt một đường lập tức bàn tay đang cầm phù lục của tên Kim Đan sơ kỳ mất đi không chế, bàn tay buông lỏng, phù lục trực tiếp rơi trên mặt đất lại tự động biến mất không để lại dấu vết.

“Aaaaaa...” Chỉ nghe một tiếng kêu rên thống khổ vang lên bên tai, tên Kim Đan sơ kỳ bàn tay run run lập tức dùng tay còn lại bao lấy miệng vết thương đang không ngừng chảy máu, mà nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ngón cái cùng ngón trỏ vừa mới kẹp phù lục đã hoàn toàn biến mất. Tia lỗi nguyên trực tiếp đem hai ngón tay của gã hoàn toàn cắt đứt.

“Ta nói rồi, ta không thích bị người đe dọa.” Trong khi nói Kỳ Phong đưa mắt nhìn bàn tay của mình. “Ừh... bàn tay thon dài trắng nõn, các khớp ngón tay rõ ràng, rất đẹp.” Hoàn toàn bỏ qua tiếng hét thê thảm bên trong Sơ Khai Chi Địa.

“Chu sứ giả...” Tên Trúc Cơ sơ kỳ đến bây giờ mới bắt đầu lo lắng. Rõ ràng trước mắt chỉ là một tên Luyện Khí kỳ, làm sao có khả năng gây ra thương tích cho một vị Kim Đan chân nhân. Không gã không muốn tin nhưng thực tế trước mắt không thể không nhìn kỹ lại tên bệnh nhược trước mắt này.

“Thiếu chủ, ta không sao.” Tên Chu sứ giả theo trong miệng tên Trúc Cơ trung kỳ lên tiếng an ủi. Dù là nói như vậy nhưng khuôn mặt xấu xí của gã lại trở nên vụn vỡ bán đứng tâm tình không tốt của gã vào lúc này.

“Mau thả bọn ta ra. Ngươi không thể làm hại bọn ta, nếu không ngươi dù có trốn đến chân trời góc biển nhất định cũng sẽ không chạy thoát khỏi thiên la địa võng của Vu Thiên Tông chúng ta.” Tên Trúc Cơ trung kỳ không khỏi sợ hãi đem tông môn của mình ra đe dọa, hy vọng tên bệnh nhược trước mắt có thể thả cho gã một con đường sống, cơ hội giết tên bệnh nhược này còn rất nhiều, gã tạm thời hạ giọng.

“Ah, phải không? Thì ra các ngươi là đến từ Vu Thiên Tông. Không phải các ngươi ở ngoại vực sao? Hiện tại chạy đến nơi này làm cái gì?” Kỳ Phong không để ý hỏi.

Vu Thiên Tông nổi tiếng dụng độc, lại rất khó đối phó. Kỳ Phong biết được người muốn giết mình là ai lúc này càng thêm đề phòng. Chỉ là, người của đại tông thì như thế nào? Hai người này đã biết bí mật của hần, hần là tuyệt đối không có khả năng buông tha. Hai người này nghĩ lấy tông môn ra thì hần sẽ sợ hãi mà nhân nhượng buông tha, nghĩ cũng thật đẹp, nhưng mà hai người này... nằm mơ đi.

Kỳ Phong không muốn nói nhiều, một cái phát tay, Sơ Khai Chi Địa nhanh chóng biến đổi, Áo Vân Trận lập tức hình thành.

Bên trong Áo Vân Trận hai tên Trúc Cơ trung kỳ và Kim Đan sơ kỳ cùng tiến vào trong làn sương mù, bọn chúng lập tức bị khoá trong hỗn độn không rõ đâu là thiên đâu là địa, ánh mắt trở nên sợ hãi muốn chạy trốn nhưng cho dù trốn đến đâu cũng chỉ là mệnh mông vũ trụ không có lối thoát.

Kỳ Phong biết Áo Vân Trận không thể lập tức giảo sát hai tên đệ tử Vu Thiên Tông này, mà vì đề phòng bị người trả thù nên Kỳ Phong không muốn để lại dù chỉ một chút dấu vết cũng không thể.

Kỳ Phong bàn tay vừa lật, bên trong tầng hai Chi Giới hai tên đệ tử Vu Thiên Tông quay đầu tự chém giết lẫn nhau, bọn họ lại tự chứng kiến sinh cơ của mình từ từ bị rút đi, ý thức dần tan rã hoá thành tro tàn.

Đây cũng là lần đầu tiên Kỳ Phong sử dụng Áo Vân Trận đối phó kẻ địch. Hần muốn biết uy lực thật sự của Áo Vân Trận là như thế nào. Lại nói từ lúc hần bước vào Kim Đan sơ kỳ cũng chưa đánh qua trận nào, vậy đem những người này khai đao đi.

Hai tên đệ tử Vu Thiên Tông rất nhanh tan biến đến cả pháp bảo cũng bị tan đi, đến chết cũng không biết mình vì cái gì lại chết dưới tay một tên Luyện Khí tầm thường như vậy. Áo Vân Trận tự động biến mất.

Kỳ Phong bản thân nhìn một mảng vừa rồi. Đây là uy lực của tầng hai Chi Giới vậy mà chỉ trong một cái chớp mắt lập tức giao sát hai tên cao thủ Tu Chân Giới, mà hần một chút suy yếu cũng không có.

Phải biết một người trải qua quá trình trăm năm cũng có thể trên trăm năm mới tiến có thể vào Kim Đan, mà Kỳ Phong hiện tại thực lực cũng chỉ là Kim Đan sơ kỳ vậy cũng có nghĩa thực lực của hần xa xa cao hơn đồng cấp tại Tu Chân Giới này rất nhiều.

Kỳ Phong thờ ơ nhìn một mảng biến mất trong chớp mắt của hai cao thủ. Nhưng chỉ có hần mới biết vừa rồi hung hiểm cỡ nào. Nếu hai người này không chết, vậy kết cục sẽ là Kỳ Phong hần. Người không vì mình trời tru đất diệt, cái đạo lý này hần vẫn là biết đến.

“Không phải ở Hiện Đại những người gọi là thân nhân hần cũng đối xử với hần như vậy sao.” Kỳ Phong cười tự giễu.

Kỳ Phong trầm mặt nghiệm ra một điều, thực lực thấp ở thế giới tu chân này dưới chân cường giả còn không bằng một con kiến mặt người nhào nặng.

Hần vẫn còn chưa đủ mạnh, muốn đạt được mục tiêu hần còn phải mạnh hơn nữa.

Thu lại cảm xúc, động thân chuẩn bị rời đi.

“Ai u...”

Kỳ Phong bật người ra xa, tận lực đề phòng.

Người đến không một tiếng động, quan trọng là hần không nắm bắt được khí tức người vừa gia chạm vào mình.

Nhưng đây là cái tình huống gì? Rõ ràng không nhìn thấy người nào a.

“Ách...hay là mình vừa rồi suy nghĩ nhập tâm nên mơ hồ nhỉ.”

Đưa tay xoa nhẹ cái trán cảm xúc rất rõ ràng.

“Phong nhi, đang ở là tìm ta đi.”

Từ sau lưng bị người ôm lấy, này là muốn chết.

Ah...giọng nói quen thuộc này là...”Xà Vương Huyền.” Cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không có việc gì người ở đây giả thân giả quý làm cái quý gì?” Đập vào cánh tay đang gắt gao ôm mình từ phía sau cùng cái bàn tay không an phận ăn đậu hủ mình kia.

Xoay người cho Xà Vương Huyền một cái mặt quý.

“Người không có việc gì đi.” Không phải hỏi mà là câu khẳng định. Cái tên Xà Vương Huyền này mà còn để cho mình bị thua thiệt thì hần dám đem tên mình viết ngược.

“Phong nhi đây là đang lo lắng cho ta?” Trên môi luôn là ý cười đuôi mắt cong cong Xà Vương Huyền cung chiều đưa tay chỉnh lại mái tóc vì phải đối phó hai tên đệ tử Vu Thiên Tông vừa rồi của Kỳ Phong mà có chút tán loạn. Tiểu tử này có biết y một đường lo lắng thế nào hay không?

“Thiết, người cũng đừng tự mình đa tình.” Nói là nói như vậy nhưng mắt Kỳ Phong loan loan ý cười cho thấy tâm tình hần hiện tại rất tốt.

“Tránh xa hần ra.”

Bất ngờ không kịp đề phòng bị kéo giật cách ra xa Xà Vương Huyền một khoản, nghe thấy khí tức Kỳ Phong trong nháy mắt cả người chấn động.

“Lạc Thần sư huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Nhị Vị Đang Phát Cái Bệnh Thần Kinh Gì?

“Phong nhi đây là đang lo lắng cho ta?”

Trên môi luôn là ý cười đuôi mắt cong cong Xà Vương Huyền cung chiều đưa tay chỉnh lại mái tóc vì phải đối phó hai tên đệ tử Vu Thiên Tông vừa rồi của Kỳ Phong mà có chút tán loạn.

“Tiểu tử này có biết y một đường lo lắng thế nào hay không?”

“Thiết, người cũng đừng tự mình đa tình.” Nói là nói như vậy nhưng mắt Kỳ Phong loay loay ý cười cho thấy tâm tình hắn hiện tại rất tốt.

“Tránh xa hắn ra.”

Bất ngờ không kịp đề phòng bị kéo giật cách ra xa Xà Vương Huyền một khoản, nghe thấy khí tức Kỳ Phong trong nháy mắt cả người chấn động.

“Lạc Thần sư huynh.”

Kỳ Phong là thật sự bị những lời này làm y chấn động không nhẹ, hắn cả người chỉ cảm thấy áp lực đè nặng. “Uy áp cũng quá mạnh rồi.”

“Phải làm sao đây? Phải làm sao đây?”

Chỉ là còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần làm sao để giải thích hắn không hề phòng bị mà dựa sát vào người Xà Vương Huyền thì lại lần nữa nghe thấy tiếng gầm trầm thấp cùng tầng tầng uy áp.

“Buông.”

“Người là ai? Ta vì cái gì phải nghe lời người?”

Xà Vương Huyền cho dù biết rõ nam nhân trước mắt là ai, vậy thì như thế nào? Y thực lực rõ ràng trên người này một bậc, y mới không sợ.

“Ta lặp lại lần nữa, buông tay hắn ra....”

Diệp Lạc Thần ánh mắt nguy hiểm “nếu còn không buông vậy cũng đừng trách y không khách khí.”

Xà Vương Huyền không chút nào sợ hãi lời cảnh báo của Diệp Lạc Thần, y chỉ là cẩn thận hơn quan sát người này, dù là đã từng gặp qua ở Dịch Thần Tông nhưng khi đó khí tức người này còn chưa đủ để Xà Vương y để vào trong mắt, không ngờ một thời gian ngắn không gặp khí tức người này đã hoàn toàn thay đổi. Được y xem như đối thủ cạnh tranh vậy người này cũng không thể xem thường.

Một thân lãnh khí bức người cùng với hơi thở lệ khí thực lực không thua kém Xà Vương Huyền y là bao. “Ha ha thú vị. Đoạn đường này không sợ thiếu người luyện tay nữa rồi.”

Ách...len lên nhìn Kỳ Phong, hy vọng hắn không có phát hiện ý nghĩ xấu xa này của y nha, phải biết là trong không gian cùng với gia hỏa tiểu Hóa đánh nhau thật sự không được tận hứng vì không phải là vì sợ tiểu gia hỏa kia cáo trạng hay sao.

Diệp Lạc Thần mắt lạnh nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm lấy cổ tay Kỳ Phong không buông. Trong lòng thật sự khó chịu thiếu điều ý nghĩ giết người đều xuất hiện nhưng trên mặt vẫn không có một chút biến hoá, y lại nghĩ “Kỳ nhi như thế nào còn không có đi bài xích.”

Kỳ Phong nếu biết trong lòng Diệp Lạc Thần suy nghĩ cái gì hẳn nhất định sẽ kêu oan uổng quá. Hắn là thoát không được tay ra có được hay không, khó khăn lắm mới có thể gặp lại hắn cũng không thể đem Xà Vương Huyền làm bị thương a.

Biết rõ người trước mắt rõ ràng thực lực khả năng còn cao hơn Diệp Lạc Thần y một bậc lại có tình áp chế, ở trong mắt người khác khả năng còn không có nhận ra nhưng lại không thể che khuất tầm mắt y.

“Chỉ là Kỳ nhi là như thế nào quen biết như vậy cường giả, lại không chỉ một người? Trước đó không phải còn có tên Quân Ly sao?”

Trong lòng có chút bất an: “Tuyệt đối không thể để Kỳ nhi tiếp xúc với người này.”

Trong lòng đánh một cái gút mắt nhưng Diệp Lạc Thần cũng không có hỏi đi ra, chỉ là “Kỳ Phong, còn phải xem sau này đệ là như thế nào giải thích với ta?”

Kỳ Phong lúc này mà biết Diệp Lạc Thần trong lòng nghĩ gì hẳn nhất định sẽ lại thầm kêu oan uổng. Cái tên Hắc Diện Quân hắn hoàn toàn không quen có được hay không? Huống chi nếu Kỳ Phong có biết trong lòng Diệp Lạc Thần là ở nghĩ gì hắn cũng không có khả năng đi giải thích về sự xuất hiện của Xà Vương Huyền.

Lại nói mặc kệ Diệp Lạc Thần thực lực dù cho rất mạnh nhưng như vậy thì đã làm sao? Xà Vương Huyền cường đại thần niệm lập tức cùng Diệp Lạc Thần đối đầu.

“Người là ai cũng dám ra lệnh ta. Người tính là cái gì! Hừ cũng chỉ có Phong nhi mới có cái quyền ra lệnh cho ta. Mà tính ra thì người cũng thật đáng thương.” Ánh mắt quý dị cũng không có kỵ mà bắn về phía Diệp Lạc Thần.

“Phong nhi là cỡ nào cường đại nam nhân này khả năng còn không có biết đi. Mà y còn lâu mới nói cho người nam nhân này biết. Hừ!”

Nội tâm là một trận đặc ý hiện lên trên khuôn tươi cười chói sáng như muốn làm mù mắt người, làm nam nhân bạch y nào đó thật chỉ muốn nghiền xương y ra thành tro.

.....

Mặc cho Diệp Lạc Thần cùng Xà Vương Huyền ở nơi này giăng co, lúc này tại ngoại vực, bên trong chủ phong Vu Thiên Tông lại tràn ngập thịnh nộ. Vốn Tàn Ngọc Lâu luôn luôn an tĩnh bây giờ lại liên tiếp truyền đến tiếng rầm rứt vỡ.

Loại tiếng động này đối với người khác có vẻ không biết nhưng đối với đệ tử trong coi bên ngoài phòng ngọc bài lâu năm lại rất quen thuộc, không cần kiểm tra cũng có thể biết lại có đệ tử vĩnh viễn không thể trở về tông môn.

Nhưng dù biết là như vậy đệ tử trong coi bên ngoài cũng lập tức chạy đi vào kiểm tra cùng xác định là đệ tử nào xảy ra chuyện để còn báo lại chấp pháp môn. Khi đệ tử trong coi chạy vào kiểm tra gần nhìn đến ngọc bài vỡ vụn lập tức sợ ngây người, sau đó ù té chạy đi nhưng thay vì đến chấp pháp môn gần lại vội vàng chạy đến tông chủ phong báo tin.

Tông chủ Vu Thiên Tông Mặc Lạp sau khi nghe xong hội báo lại âm ỉ tức giận không hỏi trước sau, một đoàn màu đen từ ống tay áo bay ra, lấy tốc độ sét đánh trong nháy mắt bao bọc lấy gã đệ tử báo tin. Chỉ trong một cái chớp mắt một người đang sống sờ sờ biến mất, thay vào đó nơi gã đệ tử báo tin vừa đứng là thật dày bột phấn, lại một cái phát tay trên mặt đất đã hoàn toàn không còn tồn tại dù một hạt bụi cũng không còn.

“Ám!”

“Tông chủ phân phó.” Nam nhân áo đen bạch mặt ngay lập tức xuất hiện cung kính chờ mệnh lệnh.

“Vừa rồi ngươi cũng đã nghe thấy toàn bộ. Đem toàn bộ tin tức lập tức truyền cho thiếu môn chủ yêu cầu lật tung toàn bộ Tu Chân Giới cũng phải mang người về đây cho ta.”

“Thông báo cho thiếu môn chủ, việc liên hôn với Dịch Thần Tông toàn bộ hủy bỏ.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Nam nhân áo đen lập tức lấy tốc độ quý dị rời đi, lại thần không biết quỷ không hay thâm nhập vào nội môn Dịch Thần Tông.

Mà ở bên này Kỳ Phong là hoàn toàn không biết hẳn lại chọc phải đại phiền toái gì làm cho toàn bộ Tu Chân Giới sắp bị khuấy đảo, mà nếu có biết Kỳ Phong cũng sẽ không có tinh lực đi quản, hẳn còn đang đau đầu phải như thế nào mới thoát khỏi nhị vị nam thần này đây a.

.....

Lại nói Diệp Lạc Thần cũng không phải là nhân vật dễ chọc, lập tức cường đại thần niệm không chút lưu tình đánh ập về phía Xà Vương Huyền.

Nhị vị cường giả cho rằng Kỳ Phong tu vi thực thấp là không thể nào cảm nhận được, nhị vị cường giả cứ như thế âm thầm giăng co một trận.

Kỳ Phong nhìn hai người hẳn lập tức trên trán chảy mấy vạch đen. “Này...các người đây là đang làm cái gì vậy hả, định đấu đến người sống ta chết sao?” Nhìn nhìn hai nam nhân tuấn lãng Kỳ Phong trong lòng ra sức gào thét.

“Nhị vị làm ơn đi, chơi đủ chưa? Chơi đủ rồi thì có thể thả tay ta ra hay không? Cái gì mà người lôi a, ta kéo a rồi lại người kéo a ta lôi a! Chơi không có vui nha!”

Kỳ Phong bất giác đổ một thân mồ hôi lạnh. Nhị vị cường giả đại nhân cho hẳn xin đi có được hay không? Tha cho hẳn đi nha. Thả hẳn ra rồi mặt sức đánh đánh giết giết a, rốt cuộc các người không chết nhưng trước mắt ta chỉ là nhân vật bé nhỏ tu vi thực thấp nha.

“Kỳ Phong đúng là có khổ mà không thể nói. Hẳn cũng là nhục thể nha, là có huyết nhục a, cũng không phải cái gì mình đồng da sắt, dù hẳn bây giờ là thần thể nhưng tu vi lại cũng không bằng nhị vị ở đây a. Nên nhị vị đại ca các huynh cứ lôi lôi kéo kéo không khéo ta sẽ bị xé rách thành hai nửa nha. Như vậy chơi không có vui đâu a.” Kỳ Phong luôn luôn phải áp chế tâm tình tránh để mình không tự chủ làm ra việc sai lầm.

Kỳ Phong hết nhìn Diệp Lạc Thần rồi lại nhìn Xà Vương Huyền với ánh mắt đáng thương hề hề kiểu như hai người các người còn ở đó mắt to trừng mắt nhỏ nữa hẳn chắc chắn phản kháng đó, nếu không hẳn sẽ bị ghen mà chết.

Dường như cảm ứng được tầm mắt của Kỳ Phong hai người quay qua trừng mắt với Kỳ Phong lại một câu cũng không nói tiếp tục đối mắt đấu nhãn áp với nhau.

“Này...ai có thể đến giải thích cho hẳn đây là cái tình huống gì hay không? Oh oh...hẳn thật uy khuất nha, hẳn cái gì cũng không có làm, cái gì cũng chưa có nói lại làm gì bị trừng mắt. Hẳn là thật vô tội vô tội đó có biết hay không? hu hu..”

Kỳ Phong mặt dù không biết nhị vị cường giả trước mắt đang phát cái bệnh thần kinh gì lại cầm tay hẳn không buông, nhưng có một điểm hẳn là biết rất rõ nha.

Hai vị nếu còn không thả tay ra, hẳn dù thật không bị xé rách làm hai nửa cho đến chết thì cũng bị hai người các người trừng chết, nếu không bị các người trừng chết đảm bảo cũng bị uy áp không biết thu liễm của nhị vị cường giả các người ép chết. Hẳn đúng là có khổ mà không thể nói.

“Thật đáng giận.”

Kỳ Phong hạ tầm mắt, khí tức cả người lập tức thay đổi.

“Đây là các người đang cố tình ép ta tức giận có phải hay không?”

Dường như cảm nhận được khí tức khác thường từ trên mình Kỳ Phong phát ra. Diệp Lạc Thần cùng Xà Vương Huyền rút cuộc cũng đem lực chú ý lần nữa trở về trên người Kỳ Phong.

“Phong nhi...”

“Kỳ nhi...”

Hai tiếng kêu cùng lúc vang lên. Kỳ Phong cả người lung lay duy trì không nổi mà bộc phát.

Kỳ Phong nhìn hai cổ tay của mình rút cuộc hẳn nhiên không được nữa nhưng cũng chỉ có thể nhỏ giọng giả vờ suy yếu nói: “Các huynh có thể thả tay để ra được chưa?”

Cùng lúc Kỳ Phong cũng thu lại khí tức bộc phát, cố gắng áp chế tâm tình của mình.

Phải biết đối với Xà Vương Huyền thật ra thì Kỳ Phong không có nhiều cố kỵ, vì có lẽ là ở chung lâu ngày lại luôn là hấn bắt nạt y, hoặc cũng có thể là y luôn nhường nhịn đã thành thói quen đi, cho nên cái gọi là e ngại vì Xà Vương Huyền là cường giả thật sự hoàn toàn không nằm trong khái niệm của Kỳ Phong.

Còn đối với Diệp Lạc Thần trong lòng Kỳ Phong cảm giác hoàn toàn khác biệt. Kỳ Phong cho tới thời điểm hiện tại cho dù tiếp xúc nhiều nhưng vẫn không hiểu hẳn như thế nào vẫn luôn có chút kính sợ đối với vị Đại sư huynh nhà mình.

Xà Vương Huyền từ trước đã biết thực lực của Kỳ Phong không thấp nhưng cũng không có nghĩ đến chỉ là cách một đoạn thời gian ngắn không gặp, Kỳ Phong thực lực lại tăng tiến không ít, chỉ là y biết ở Kỳ Phong sử dụng công pháp đặc biệt áp chế nên y cũng không thể xác định chân chính thực lực của Kỳ Phong, chỉ có thể mơ hồ phỏng đoán là cao như thế nào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Sư Huynh, Đệ Đâu

Hiện tại Xà Vương Huyền chỉ là ở suy đoán, đợi đến lúc y thật sự chân chính biết được thực lực của Kỳ Phong sau này, y chỉ có thể dùng hai từ duy nhất để hình dung, đó chính là “biến thái”, là chân chính “biến thái.” Chỉ là điều này về sau này hãy nói đi.

Lại nói Diệp Lạc Thần, cho dù âm thầm đầu nhãn pháp với Xà Vương Huyền nhưng trong nháy mắt biến hoá của Kỳ Phong y vẫn có chút cảm nhận ra được một loại khác thường khiến một người trầm ổn nội liễm như y cũng phải đánh cái giật mình.

Nếu nói một Nguyên Anh hậu kỳ cường giả cho dù Kỳ Phong cực lực che dấu nhưng nếu một chút khác thường y cũng không nhận ra được vậy ở thế giới cường giả vì tôn này không biết y đã chết bao nhiêu lần. Một lần gió nhẹ, một ngọn cỏ lay y đều cảm nhận rõ ràng hướng chỉ tay y còn chạm trực tiếp vào thì không thể nào xem nhẹ được.

Chỉ là trong nháy mắt khí tức bộc phát đã tiêu tán làm cho y không thể xác định được cỗ lực lượng mạnh mẽ này có phải thật sự là do Kỳ nhi bộc phát ra hay là của vị khách không mời thực lực không thể so với y là thấp kia khuấy động?

Thật ra Diệp Lạc Thần y cũng không có suy nghĩ quá nhiều, đơn giản mà nói trong nội tâm y thì Kỳ Phong cho dù có hay không có thực lực cường đại như vậy thì đã làm sao? Người y đã nhận định bảo hộ thực lực như thế nào cũng không quan trọng.

“Chỉ là trước mắt còn có một vị khách không mời đuổi đi không được, đánh cũng không có biện pháp, bảo vệ Kỳ nhi mới là điều quan trọng nhất không phải sao?” Cho dù nội tâm biến hoá nhưng trên khuôn mặt băng lãnh ngàn năm không đổi một chút cũng không xảy ra biến hoá.

Thu lại cảm xúc “Bất kể là như thế nào, y cũng không có khả năng buông ra Kỳ nhi.”

Nhân thân sắc bén quét qua nam nhân lạ mặt Xà Vương Huyền “ai cũng đừng nghĩ từ trên tay y cướp người.”

Hai cái tay không còn trói buộc trong nháy mắt đồng loạt được giải phóng, Kỳ Phong có cảm giác mình vừa được giải thoát khỏi gông cùm xiềng xích, lại nhìn nhìn cổ tay chính mình đã là một mảnh đỏ rực, hẳn cũng biết được nhị vị cường giả đây là sử dụng bao nhiêu lực đạo.

Nghĩ đến mới vừa rồi chỉ vì kiềm chế không được chính mình, thiếu chút nữa hẳn đã làm ra sự tình không thể cứu vãn lập tức toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Đứng trước cường giả Kỳ Phong cảm thấy mình thật nhỏ bé, một chút áp lực đã muốn chịu không nổi, âm thầm cười tự giễu lại rất nhanh thu lại cảm xúc.

Nghĩ lại Kỳ Phong lúc này lại có chút tự hù dọa mà kinh sợ, đứng trước cường giả nếu hắn không biết tự nhẫn nhịn cho dù hắn có là người mù chữ chắc chắn cũng sẽ biết chữ chết là như thế nào viết.

“Thật sự là dọa chết bảo bảo rồi a.”

Kỳ Phong quyết định rồi, hắn về sau nhất định cách xa nhị vị cường giả không nói lí lẽ này xa ra một chút. Ai biết hai vị đại thần trước mắt lúc nào không cao hứng lại đem hắn chụp chết đâu. Hắn hiện tại là phi thường thương tiếc cái mạng nhỏ của mình a.

“Chỉ là không ai biết trước được tương lai chờ đợi Kỳ Phong sẽ là cái dạng gì? Là bị, là hi âu cũng là hai chữ định mệnh.”

Dù hai nam nhân trước mắt một người tựa như trích tiên băng lãnh thanh khiết mà người còn lại thì tà mị câu nhân Kỳ Phong cũng không có tâm trạng đi nhìn ngắm cái đẹp, hắn tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống tự mình lờ được trị thương ra muốn tự bồi cho mình.

Kỳ Phong thực có một cảm giác tự kê đá đập chân mình, chính hắn phô trương tu vi với thế giới bên ngoài chỉ là một tu giả luyện khí tám tầng như thế nào có khả năng tự chữa lành cổ tay sắp đứt đoạn.

Ách... cái này gọi là tự làm tự chịu a, để không bị nghi ngờ đành phải làm trò tự mình bồi được. Kỳ Phong lại không hề hay biết hắn cho là mình che dấu rất kĩ nhưng ở trước mắt nhị vị cường giả lại đã bị lộ trần, chỉ là người ta còn không biết hắn sâu cạn ra sao mà thôi.

Mà lúc này động tác bồi được của Kỳ Phong còn không nhanh bằng nam nhân băng lãnh nào đó, được trên tay đã bị người đoạt lấy.

Thanh âm mềm nhẹ như câu hồn đoạt phách chậm rãi vang lên bên tai:

“Thực xin lỗi.”

Động tác thuần thực bồi được, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng chạm vào làn da như sợ làm Kỳ Phong đau.

Kỳ Phong đánh cái rùng mình lập tức muốn rút tay lại lại bị người kéo trở về.

“Huỳnh..!”

Chỉ nhả ra một chữ Kỳ Phong rốt cuộc tức giận cái gì cũng không nói, chắc lẽ người ta đánh hắn một cái rồi lại đưa cho hắn một viên kẹo như vậy là xem như không có chuyện gì xảy ra rồi sao? Nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Nhìn lại nam nhân bá đạo, hắn có phản kháng cũng vô ích, tốt nhất cứ mặt kệ nam nhân băng sơn này muốn làm gì thì làm. Trong lòng lại thầm nói đừng nghĩ dùng mỹ sắc dụ dỗ hắn, hắn mới không mất câu đầu.

“Hừ... vì sao lúc làm hắn bị thương sau không nghĩ đến hắn cũng sẽ bị đau đâu!” Tuy là ở nghĩ như vậy nhưng trong lòng Kỳ Phong đang âm thầm vui vẻ.

“Lạc Thần sư huỳnh nói xin lỗi hắn nha.” Phải biết là nam nhân băng sơn một từ không hợp liền giết cũng không phải là người dễ nói chuyện. Có một cỗ mềm mại không tên đang âm thầm cảm thấy bị Kỳ Phong xem nhẹ.

Diệp Lạc Thần có chút bất đắc dĩ Kỳ nhi tính tình thật giống trẻ con, nghĩ nghĩ lại nói.

“Kỳ nhi, giận ta?”

Diệp Lạc Thần không phải là người dễ gần, người tiếp xúc được với y cơ hồ chỉ có vài người, trong đó có Nhị sư đệ Mạc Thiên Hàn. Nếu bây giờ có mặt Mạc Thiên Hàn ở đây y nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, Diệp đại sư huynh chưa bao giờ cho người khác sắc mặt tốt kể cả Trần Đan Sư cư nhiên hạ mình xin lỗi, lại còn là vì một tên đệ tử ngoại môn nho nhỏ, nếu như Mạc Thiên Hàn thật sự biết còn có chuyện này khả năng Kỳ Phong lại lần nữa có một hồi đuổi giết đi.

Kỳ Phong trong lòng thật sự tức giận cùng ủy khuất có được hay không? Nhưng mà lời nói ra đến miệng lại là:

“Không có.”

“Thật sự không có.” Diệp Lạc Thần không tha hỏi lại.

“Thật sự.” Kỳ Phong cười như mếu đáp, trong lòng lại là “Đại sư huynh đừng dùng gương mặt sát thủ như vậy để hỏi hắn có được không?”

“Vậy thì tốt.” Diệp Lạc Thần nhận được đáp án như mong muốn trong lòng vui vẻ, lực đảo trên tay càng thêm mềm nhẹ.

“Ách...” Kỳ Phong có chút dở khóc dở cười, này tính là cái gì, hắn sao lại dễ dàng tha thứ cho nam nhân này như vậy, nằm mơ nằm mơ thôi.

Mà cái người chỉ chậm một bước là Xà Vương Huyền lại chỉ biết trợn trắng mắt nhìn tiểu Phong nhi như thế nào lại để cho người khác tiếp xúc da thịt.

“Tiểu Phong nhi, đã lâu không gặp, ta là rất nhớ ngươi nha, tiểu Phong nhi có nhớ người ta không?” Không cam lòng bị hai người trước mắt xem nhẹ bỏ qua. Chứng minh sự tồn tại của mình xong rất là có tinh thần chiến đấu dư quang cùng Diệp Lạc Thần chạm nhau nổ âm giữa không trung bắn ra lãnh

khí.

Dùng thần niệm chỉ có hai người mới có thể nghe thấy, Diệp Lạc Thần không xem Xà Vương Huyền là đối thủ trực tiếp tuyên bố: “Kỳ nhi là của ta, người nghĩ cũng đừng nghĩ, tốt nhất người tránh Kỳ nhi xa ra cho ta, nếu không cho dù người có là gì cũng đừng trách ta không khách khí.”

Xà Vương Huyền trợn trắng mắt một bộ ta đây mới mặt kệ không để ý đến người, y cũng không có tiếp tục cùng Diệp Lạc Thần ở trước mặt Kỳ Phong đấu. Tốt nhất là tìm cơ hội đem người này đuổi đi, để người này bên cạnh tiểu Phong nhi trong thật chướng mắt.

Mà Diệp Lạc Thần cũng không có ý định để ý cái kẻ không mời mà đến này, y chỉ là dùng dư quang quét Xà Vương Huyền một cái lại cái gì cũng không nói ra, vẫn trung một bộ mặt băng lâm như không có việc gì tiếp tục dùng linh lực kết hợp được thủy xoa nhẹ cổ tay còn lại với một mảnh đỏ rực tận lực làm Kỳ Phong giảm đau một chút.

Chỉ là dư quang vẫn luôn phùng bị Xà Vương Huyền lại vẫn luôn đề phòng người bên cạnh nếu người này có chút gây bất lợi gì với Kỳ nhi, y nhất định không tiếc trả giá đại giới cũng phải giết chết người này.

Còn việc Kỳ nhi vì sao quen biết người nam nhân này Diệp Lạc Thần y sẽ không đi hỏi mà là đang chờ, chờ Kỳ nhi tự mình chủ động nói cho y rõ cuộc người nam nhân này là ai? Vì cái gì Kỳ nhi không có bài xích người này.

“Sur huynh, đệ đau.” Đây người này đây là ở giúp hấn xoa được hay là muốn đem tay hấn bóp nát a.

Trên mắt Kỳ Phong có thêm một tầng hơi nước cộng thêm khuôn mặt tái nhợt làm người thương tiếc cho dù là người có trái tim sắc đá cũng phải hoà tan nói chi là nhị vị có lòng.

“Ngoan, một lúc là không sao rồi.” Diệp Lạc Thần phá lệ an ủi.

Kỳ Phong gạt nhẹ đầu xem như hợp tác. Lại nhìn nhìn cánh tay của mình thật là thảm không nở nhìn. Kỳ Phong có chút ai oán mà liếc mắt nhìn Xà Vương Huyền. Cái tên này làm gì lại cầm tay hấn xiết chặt như vậy? Vừa rồi nếu hấn không có phản kháng có phải hiện tại cánh tay đã không còn rồi không?

“Đề ta.” Nhìn cái kẻ luôn muốn chiếm tiện nghi của tiểu Phong nhi cùng với ánh mắt ai oán kia của tiểu Phong nhi, Xà Vương Huyền y làm sao có thể chịu đứng yên mà nhìn nam nhân khác chiếm tiện nghi của tiểu Phong nhi kia chứ. Vạn lần không được.

Dùng một chút thủ đoạn nhanh chóng đoạt lại cánh tay, thuận lợi thay thế vị trí, lòng bàn tay như ẩn như hiện ánh huỳnh quang nhẹ nhàng chớp động, lòng bàn tay lướt qua đi, động nhanh chóng lại vô cùng thuần thực tựa như việc này Xà Vương Huyền đã làm vô số lần vậy, lại cũng chỉ trong một cái chớp mắt cánh tay Kỳ Phong từ một mảnh đỏ rực lại trở lại trắng nõn non mềm như chưa từng có việc gì xảy ra.

Kỳ Phong nhìn một hồi biến hoá cũng không kinh ngạc, bởi vì việc này Xà Vương Huyền cũng đã từng thực hiện.

“Xi... có năng lực lại có cái gì lạ.” Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng Kỳ Phong cũng biết mỗi người đều tự có bản lĩnh của chính mình. Hấn cũng vậy không phải sao!

Bất quá không khí lúc này sao lại âm trầm thế nhỉ. Đưa mắt nhìn nam nhân bị hấn bỏ quên kia.

“Ách... sát thần đại sư huynh sinh khí rồi phải hay không?”

Kỳ Phong vô tội nha, việc Xà Vương Huyền làm hoàn toàn không liên quan gì đến hấn nha.

Làm thế nào mới có thể hoá giải liệt hoả giữa Lạc Thần sư huynh và Huyền đây? Nói thế nào để bọn họ có thể hoà bình ở chung?

Kỳ Phong hiện tại trong lòng rất là rối rắm, hấn không biết phải làm như thế nào mới có thể giải thích về mối quan hệ của hấn cùng Xà Vương Huyền với Lạc Thần sư huynh.

Nói Xà Vương Huyền là từ Kim Xà chuyển hoá thành người là không có khả năng, bí mật của Huyền hấn không có khả năng tiết lộ ra bên ngoài, trừ khi Huyền tự mình chủ động nói ra.

Phải biết là sau ba ngàn năm, yêu tộc là không có khả năng đột phá hoá hình, lại cũng như vậy Hoá Thần đại năng giả tại thế giới tu chân của nhân tộc là không có khả năng tìm được con đường Độ Kiếp phi thăng.

Nếu nói Xà Vương Huyền y là tự tu luyện hoá thành hình người ai sẽ đi tin? Không có, mà chỉ sợ là cao tầng đại năng khi biết đến bí mật này còn không đi truy đuổi, đến lúc đó đừng nói là nhân tộc, ngay cả yêu tộc có khi cũng không buồn tha Huyền đi.

Nhưng nếu như nói Xà Vương Huyền là lợi dụng Từ Văn Chi Khí chuyển hoá thành người vậy thì lại khác, nói như vậy nhất định sẽ có người tin nha, nhưng mà sau khi biết sự thật còn không phải là một hồi đuổi giết chính là Kỳ Phong hấn đây sau? Hấn là vô tội nhưng hoài bích là có tội a.

Mặc cho Kỳ Phong rối rắm, Diệp Lạc Thần lại hoàn toàn không có sự bình tĩnh vốn có, y hai tay nắm chặt thành quyền, nói lên rằng y đang rất cố gắng giữ vững bình tĩnh, nhưng đôi mắt phiếm hồng đã gần như bán đứng tâm trạng không tốt y vào lúc này.

“Kỳ Nhi...”

.....

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ Phong nghĩ cũng thật đẹp, nhị vị cường giả đây nếu như có thể hoà bình sống chung, vậy cũng sẽ không vừa chạm mặt không nói một lời liên đầu đầu. Mà nhị vị cường giả đây có được tính là tranh giành tình nhân không ta?

Ách...mà Diệp Lạc Thần gọi Kỳ Phong chi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tán Tu Xà Vương Huyền

Mặc cho Kỳ Phong rối rắm, Diệp Lạc Thần lại hoàn toàn không có sự bình tĩnh vốn có, y hai tay nắm chặt thành quyền, nói lên rằng y đang rất cố gắng giữ vững bình tĩnh, nhưng đôi mắt phiếm hồng đã gần như bán đứng tâm trạng không tốt y vào lúc này.

“Kỳ Nhi...” Kỳ Phong bị tiếng gọi của Diệp Lạc Thần làm cho thần trí mơ màng trở nên thanh tỉnh. Không có cách nào khác, chỉ có thể đem Xà Vương Huyền ra đánh lạc hướng.

“L...Lạc Thần sư huynh! Đây là...” Chỉ là thanh âm còn chưa có kết thúc đã bị mõ xà nào đó trước đánh gãy.

“Vương Huyền, tán tu.” Chặn lại lời nói tiếp theo của Kỳ Phong, Xà Vương Huyền đơn giản nói.

Xà Vương Huyền tên thật là Kim Vô Huyền là Vương của Thượng Cổ Kim Xà Nhất Tộc, y có thể không ngần ngại nói ra tên thật của mình vì y biết cho dù có lật tung cả Tu Chân Giới này cũng không một ai có khả năng điều tra ra được xuất thân của y. Chỉ có đều Thượng Cổ Kim Xà Nhất Tộc có một tộc huấn, đó là:

Tên thật của bản thân ngoại trừ bản thân lại chỉ có thể nói cho người gắn kết nhất thể mà chính bản thân y nguyện ý cho biết, trường hợp ngoại lệ biết được trực tiếp...giết.

Bởi vì tên của mỗi một tộc nhân Kim Xà tộc từ khi sinh ra linh hồn đều sẽ là bất diệt, cho nên ở Thần Giới, thần nhân có thần hồn suy yếu thông thường sẽ lợi dụng thần hồn khác đến cũng cố thần hồn bản thân mình mà dễ dàng bị thao túng nhất chính là Kim Xà Tộc.

Vì để tránh cho tộc nhân Kim Xà tộc bị truy hồn, Bách Linh Thần Đế Hồn Tháp chỉ ẩn ban tên, tên của một tộc nhân Kim Xà nhất tộc, đó cũng chính là bản mạng của chính tộc nhân đó, đến nỗi chính thân sinh phụ mẫu cũng không có khả năng biết được, mà từ ngàn vạn năm trước số người lợi dụng đều này để trói buộc tộc nhân Kim Xà tộc lại có rất nhiều. Chỉ có đều bọn họ đa phần đều bị tiêu diệt.

Đối với thần nhân chỉ biết Nhật Nguyệt Thần Tháp có 6 tầng bao gồm: Thiên, Địa, Nhật, Nguyệt, Minh, Hà lại không biết thực chất còn có một tầng vô cùng quan trọng đó chính là Hồn Tháp.

Nhật Nguyệt Thần Tháp là thần tháp trấn giữ Linh Giới qua ngàn vạn năm, được ví như trụ trời trấn giữ thiên địa vạn vật, “Nhật Nguyệt Thần Tháp đồ Thiên Địa vong.” Đây chính là lời sấm truyền từ ngàn vạn năm trước, chỉ là không một thần nhân nào biết vì sao Bách Linh Thần Đế biết mất, Nhật Nguyệt Thần Tháp cũng sụp đổ cùng biến mất theo không lâu sau đó.

.....

Từ thời thượng cổ, Linh Giới được chia ra làm năm giới vực lấy Bách Linh Thần Tộc làm trung tâm, tứ tộc còn lại được chia ra tứ phương giới vực có nhiệm vụ chính là thủ hộ toàn bộ Linh Giới. Trong tứ tộc có Kim Xà Nhất Tộc, Bạch Hạc Tộc, Linh Diệp Tộc cùng Linh Hồ Nhất Tộc đều triều phục Bách Linh Thần Tộc lấy Bách Linh Thần Đế là Thần Đế chi nhất.

Cho đến khi toàn bộ Linh Giới sụp đổ biến mất, cho dù có lật tung tam giới cũng chưa từng có một ai tìm ra ngũ tộc rốt cuộc rơi xuống nơi nào.

Cho nên nếu thế giới này không có những cao nhân đến từ ngoại vực tới nói, rốt cuộc về Kim Xà Nhất Tộc còn không có mấy người biết đến. Cho nên, tới nói Xà Vương Huyền tạm thời vẫn thực an toàn.

Dù là như vậy, nhưng đến thời điểm hiện tại số người còn tơ tưởng muốn làm chủ nhân Kim Xà tộc nhân tại ngoại giới không phải là không có.

Kỳ Phong theo truyền thừa từ phụ thân Lam Thanh cho nên biết rất rõ về Thượng Cổ Kim Xà Nhất Tộc, cũng một phần đoán được địa vị Xà Vương Huyền trong đó, chỉ là...Kỳ Phong hít một hơi nghĩ, “Vương Huyền?” Kỳ Phong âm thầm bĩu môi, hẳn có thể chắc chắn mười phần lời tên này nói chỉ có một phần là thật mà thôi.

.....

“Mà này không phải chứ? Ta chỉ là lỡ biết tên người thôi a.”

“Ách... tạm thời còn không thể cho Huyền biết hẳn từ lúc bước vào Trúc Cơ, một bộ phận phong ấn lại lần nữa bị xé mở, mơ hồ có thể nhận biết một số việc.”

“Ah... mà lại nói hiện tại hẳn mới không chịu trách nhiệm đâu nha.”

Mà nói đi cũng phải nói lại, Kỳ Phong có chút đáng tiếc, hẳn là nhận được truyền thừa từ phụ thân Lam Thanh, nhưng lại không được đầy đủ. Toàn bộ về Bách Linh Thần Tộc cùng Bách Linh Thần Đế cũng chỉ là một khoảng mù mờ không rõ ràng, không tường tận, thứ mà Kỳ Phong muốn làm sáng tỏ lại bị bóng đen hoàn toàn che khuất, Kỳ Phong lại chỉ có thể chờ một ngày nào đó giải trừ phong ấn.

Xà Vương Huyền lôi kéo tay Kỳ Phong, Kỳ Phong rút cuộc hoàn hồn lại dùng dư quang trừng Xà Vương Huyền liếc mắt một cái rút tay trở về. “Xà Vương đại hôn, ngươi rút cuộc có biết người đang ở làm cái gì hay không? Ngươi còn ở đây lôi kéo cái gì? Ngươi còn chưa nhận thấy giông bão đang âm ầm nổi lên kia sao?”

Kỳ Phong tiếng lòng không ngừng tấm máu. Hẳn thật là khóc không ra nước mắt. Hẳn là thật có miệng mà không thể phát ra âm thanh. Hẳn thật sự cảm thấy mình làm người có điểm uỷ khuất. Kia vì sao không có ai nghe hiểu tiếng lòng của hẳn thể này a?

Dứt khoát không thể chính mình đứng ở đầu sóng ngọn gió mặt cho giông bão, Kỳ Phong có chút chột dạ nói:

“Lạc Thần sư huynh, đệ chỉ là vô tình được Vương Huyền huynh ra tay tương cứu mà thôi.” Kỳ Phong tận lực làm cho mình thật bình tĩnh làm như thật giải thích một chút, ý là hẳn cùng với Xà Vương Huyền cũng không tính cái gì thân thiết a. Hẳn thà đắc tội mỡ xà còn hơn đắc tội băng lãnh sư huynh a. Còn về sống chết của hai tên đệ tử Vu Thiên Tông hẳn là không có ý định nói rõ.

Đừng trách hẳn nói dối, hẳn là vạn bất đắc dĩ, hẳn thật sự là hết cách rồi, nếu không thì phải làm thế nào? Hẳn thế nào có thể giải thích về hai tên cao thủ Vu Thiên Tông hoàn toàn biến mất trong khi hẳn còn nguyên vẹn không mất một cộng lông an toàn đứng ở chỗ này lại còn chột dạ làm cái gì đâu?

Nếu nói hai tên đệ tử Vu Thiên Tông là do hẳn chính mình giải quyết, ai sẽ tin? Một tu giả chỉ mới là luyện khí tám tầng thực lực cho dù người có lợi hại đến đâu cũng không có khả năng đem một tên Trúc Cơ tu sĩ cùng một Kim Đan chân nhân chân chính tự mình toàn giết.

Nhưng nếu thật sự hẳn nói ra có một người chắc chắn nhất định sẽ tin. Người này vì đã từng ăn khổ từ Kỳ Phong đến nỗi áo giáp bộ da gì đó đều bị mỡ Hỏa đốt cháy thập phần khó coi, đây cũng là lý do vì sao chỉ cần nhìn thấy mỡ hồ ly, Xà Vương Huyền nhất định phải đánh cho toi tả là vậy.

Mặc kệ nội tâm Kỳ Phong đang ở tự kỷ vì chính mình từng một lần đánh ngã Xà Vương Huyền là có như thế nào lợi hại, kỳ thật chính là vận khí hẳn tốt một chút mà thôi, lại nói khi đó Xà Vương Huyền cũng thật sự là gặp vận xui mới gặp Kỳ Phong lại còn bị mỡ Kỳ Phong cùng mỡ Hồ Ly thu phục. Đến nỗi sau này... đây là tự cấp chính mình tìm oan gia đi.

.....

Lại nói bên trong Hỗn Độn Không Gian, chỉ Hoà Hổ nào đó vì tu luyện trong quá trình xảy ra biến hoá quá nhanh lại không có một chút chuẩn bị, đến nỗi linh đan diệu dược phụ trợ gì đó cơ hồ một viên cũng không có. Hoàn toàn là phó mặc cho số mệnh, cuối cùng cũng một chết hai sống nhặt về một cái mệnh nhưng là trụ cột bị thương cũng không nhẹ.

Chỉ là trong không gian một mình một cỗi, lại có Linh Thủy Hồ nên xem như thành công vượt qua kiếp nạn, chỉ là còn chưa có tỉnh lại mà thôi.

Nhưng một cái, gì cũng không biết còn ở trong nhập định vì bị người nhớ thương lại đánh cái ách xì, cuối cùng mờ mắt, đôi mắt hồ phách không chứa một tia cảm xúc chói xạ liếm điểm quang mang tựa như la sát đến từ u minh giới.

.....

Bên ngoài Hỗn Độn Không Gian Kỳ Phong trong lòng đánh cái lộp bộp, tim không theo quy luật khống chế bắt đầu nhảy loạn, tựa hồ tùy thời sẽ từ lòng ngực rơi luôn ra ngoài.

Nghiên đầu nhìn Xà Vương Huyền, ở chỗ Diệt Lạc Thần nhìn không đến trừng mắt Xà Vương Huyền liếc mắt một cái, ý ngầm bảo người nhìn xem hành động của mình có bao nhiêu ngu ngốc.

Dùng một chút dư quang quét mắt ngầm cảnh cáo “người thử nói không phải người là tự mình cứu ta thử xem, ta cho người đẹp mặt!”

Xà Vương Huyền lúc đầu còn có chút ngốc lảng không hiểu vì cái gì mình lại bị Kỳ Phong trừng mắt “ý thật vô tội a” lại thật nhanh mình bạch cái gì, chỉ là đưa mắt nhìn Kỳ Phong với ánh mắt đầy ủy khuất kiểu như Kỳ Phong vừa rồi còn hung dữ với y vậy.

Kỳ Phong chỉ là liếc mắt một cái lại mặc kệ mỡ xà nào đó nhưng... vốn dĩ hai người đối mắt liếc mắt, Kỳ Phong cứ ngỡ Đại sư huynh nhà mình là không có nhìn thấy đến.

Đáng tiếc cái người nào đó đã hoàn toàn bắt được chỉ là hơi thở lạnh băng như sắp đông chết người lại cái gì cũng không có nói.

Xà Vương Huyền thật bất đắc dĩ nhìn nhìn Kỳ Phong, sau đó lại chỉ có thể phối hợp gật gật đầu nhưng y lại cũng không có nói gì, chỉ là đưa mắt nhìn Kỳ Phong với ánh mắt phi thường đáng đánh đòn.

Có lẽ Kỳ Phong ánh mắt quá nhiều lực sát thương, Xà Vương Huyền còn lại là không hề hấn gì ở tiếp tục lên tiếng.

“Không cần phải giải thích nhiều ta nghĩ ngươi cũng thấy rõ quan hệ giữa ta và tiểu Phong nhi đi.”

“Lại nói ở thời điểm tiểu Phong nhi nguy hiểm đến tánh mạng ngươi ở nơi nào?”

Dừng lại một chút cũng không nhìn Diệp Lạc Thần, dư quang nhìn về phía Kỳ Phong như có như không Xà Vương Huyền tức chết người không đến mạng kéo dài âm thanh.

Không thể nghĩ ngờ lời nói này tựa như đánh vào nội tâm đang sôi trào của Diệp Lạc Thần, không khó nhận ra Diệp Lạc Thần ánh mắt đang dần biến thành huyết sắc.

Xà Vương Huyền lại không để ý nên hoàn toàn không biết, y chỉ để ý lấy lòng Kỳ Phong mà thôi. Nếu y tinh ý phát hiện ra đôi mắt Diệp Lạc Thần vào lúc này, y cũng sẽ không dễ dàng kích động đối phương như vậy.

“Ta mặc dù không biết gì hết nha nhưng mà ta là rất phối hợp với Phong nhi nha, Phong nhi mau mau khen ta đi.”

Phối hợp với cái chớp mắt đầy khiêu khích lại có ý để cho Diệp Lạc Thần nhìn thấy.

Mà lúc này Diệp Lạc Thần bàn tay siết chặt nắm lại thành quyền, mười ngón tay trở nên run rẩy.

Diệp Lạc Thần lúc này cũng không có để ý đến, y vậy mà cũng có lúc vì một người tự mình mất dần khống chế.

Kỳ Phong là nhìn không nổi nữa. Cái tên Xà Vương Huyền chết tiệt nhà ngươi không nhìn thấy âm hàn lạnh băng đang phát ra từ người đối diện sau, xà vương ngươi muốn chết nhưng mà ta còn chưa có muốn chết nha.

Hai nam nhân là ở tranh đấu còn lại Kỳ Phong là một điểm đau, nhìn một mảnh đỏ bầm cũng có thể nhìn ra hai nam nhân này rõ ràng tuy có khống chế lực không đem tay hấn bóp nát nhưng cũng không thể tránh khỏi sưng thành một khối.

Dứt khoát muốn thoát khỏi hai người nam nhân này, hai nam nhân này thực lực có thể xem là ngang nhau đi, Kỳ Phong mới mặc kệ bọn họ cứ ở thích cùng nhau đấu, hấn xoay người chuẩn bị chạy lấy người.

Ai biết vừa mới xoay người còn chưa kịp chạy, trong cái chớp mắt đã bị người gắt gao ôm lấy lập tức đập không bay đi.

Xà Vương Huyền nào chịu thua kém. Ở lúc Diệp Lạc Thần ôm lấy Kỳ Phong y chớp mắt một cái cũng biến trở về bản thể, một cái dịch chuyển đã bám vào trên người Kỳ Phong ở chỗ Diệp Lạc Thần không có nhìn đến bỏ đến vòng quanh cổ tay Kỳ Phong rất là đắc ý rung rung cái đuôi nhỏ, đầu nhỏ còn không ngừng cọt cọt lui trên cổ tay Kỳ Phong không ngừng đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Tu Chân Chi Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.